

Giới thiệu Làm Dâu Phú Ông

Truyện Làm Dâu Phú Ông của tác giả Lan Rùa là một truyện tiểu thuyết hay tình cảm nói về phú ông có con trai tới tuổi cập kê, phú ông muốn kén vợ cho con. Nghe đồn ở thôn Kim Giang, xã Đại Cường có phú ông Phạm Kim con nhà giàu nứt đổ đổ vách, vàng bạc chất đống, đất đai bành trướng. Thôn nhỏ tổng cộng ba trăm hộ dân thì có tới hai trăm hộ làm mướn cho nhà phú ông.

Tính cả tuổi mẹ thì năm nay phú ông bước sang tuổi ba tám, phú ông có hai vợ, bà cả tên Đinh Phi Yến, ba mươi ba xuân xanh. Bà hai, Lê Hồng Phúc, hơn bà cả sáu tuổi. Bà cả, cậu cả với phú ông ở đình thự phía trên, bà hai cùng cậu hai ở túp lều tranh phía dưới.

Mời bạn đọc truyện hay này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Chào cả nhà,

Nhím thôi đây. Vậy là sau bao nhiêu tháng ngày cũng kết thúc bộ truyện dài *Vì Vợ Là Vợ Anh*. Lúc đăng cái kết mình cực kỳ hồi hộp luôn. Gu truyện mỗi người mỗi khác, vì vậy mình cũng chưa bao giờ đặt mục tiêu là viết ra được một bộ truyện mà tất cả mọi người đều hài lòng. Tuy nhiên, mình luôn cố gắng dành toàn bộ tâm huyết, chau chuốt từng câu từng từ, cẩn thận chỉnh chu từng chút một, mong sao có thể giúp những người luôn đồng hành cùng mình, những người mình yêu thương có được những giây phút vui vẻ.

Hầu hết mọi người đều hài lòng với bộ truyện, mình thấy thật may mắn. May mắn vì những gì mình viết ra, luôn được đồng cảm. May mắn vì nhân vật, luôn được mọi người thương yêu.

Rất nhiều bạn nhắn Nhím cho mình gửi lời chúc phúc đến chị Hà. Rất nhiều bạn lo cho số phận chị Hà, lo cho gia đình Hậu Hà Hén Sò bé nhỏ. Đó là niềm hạnh phúc cực kỳ lớn đối với một người viết, khi mà độc giả coi nhân vật của mình, xót xa cho nhân vật của mình, như người bạn thực ngoài đời của họ.

Mình, gửi lời cảm ơn chân thành tới cả nhà. Cảm ơn nhiều nhiều lắm, vì đã luôn bên mình. Nếu không có tình yêu thương lớn lao đến như vậy, e rằng một mình mình, chẳng thể hoàn thiện nổi bộ truyện nào cả. Cảm ơn, rất rất rất nhiều!!!

...

Tiếp theo là về bộ truyện chính của mình sau truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh*. Tên truyện cũng nói lên một phần nào đó nội dung, phú ông cần kén dâu cho con trai.

Đây là một câu truyện thời xưa, vì vậy tính hư cấu là rất cao. Về cách xưng hô, nội dung truyện cũng như những tình tiết liên quan, toàn bộ là HƯ CẤU.

Vì vậy, mình xếp nó vào nhóm truyện chỉ mang tính chất GIẢI TRÍ. Nó không phù hợp với những người nghiêm túc, những người không thể chấp nhận được tính hư cấu trong một câu truyện. Những người yêu thích gu truyện chân thật, không hợp với những thể loại ảo ảo từng trào.

Nếu có lùm xùm, mình sẽ bê truyện lên facebook. Và là truyện ONGOING, không có thời gian ra chap cụ thể, có thể một tháng, có khi mấy tháng một chap. Hi vọng mọi người cân nhắc trước khi nhảy hố nhé, dặn trước rồi đây!!!

Dự kiến thời gian ra chap đầu tiên: Tối nay.

...

Bây giờ có lẽ tầm bốn rưỡi sáng ở mình, chúc cả nhà một ngày mới vui vẻ và tràn đầy năng lượng nhé.

...

Nhím.

Nơi có nắng, có gió và yêu thương đang đây.

P/S: Lan Rua's story ~ Porcupine & Duck Family

<https://www.wattpad.com/user/LanRa7>

Bạn đang đọc truyện *Làm Dầu Phú Ông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Ngày xưa ngày xưa,

Xưa xưa lắm rồi...

Nghe đồn ở thôn Kim Giang, xã Đại Cường có phú ông Phạm Kim giàu nứt đổ đổ vách, vàng bạc chất đống, đất đai bành trướng. Thôn nhỏ tổng cộng ba trăm hộ dân thì có tới hai trăm hộ làm mướn cho nhà phú ông.

Tính cả tuổi mụ thì năm nay phú ông bước sang tuổi ba tám, phú ông có hai vợ, bà cả tên Đinh Phi Yến, ba mươi ba xuân xanh. Bà hai, Lê Hồng Phúc, hơn bà cả sáu tuổi. Bà cả, cậu cả với phú ông ở đình thự phía trên, bà hai cùng cậu hai ở túp lều tranh phía dưới.

Nói là trên dưới nhưng cơ ngơi của phú ông rộng rãi khang trang, nhà phân gian lớn gian nhỏ nên cũng cách xa lắm. Một tháng may ra bà hai được chạm mặt chồng dăm bảy lần thôi. Có đợt này bà ốm liệt giường nên đây là lần thứ ba trong tuần phú ông ghé qua thăm hỏi.

Bà hai vốn là con gái của kẻ sát nhân, theo lệ thôn tắt nhiên không được ở nhà ngói. Đã thế mỗi tháng còn chỉ được bà cả phát cho có năm quan tiền nên cuộc sống khó khăn chật vật lắm.

Lẽ ra lão Tám quản gia mới là người phụ trách chi tiêu sổ sách trong nhà, nhưng mà ý bà cả là ý trời, lão nào dám cãi. Phú ông lại chẳng để tâm tới mấy chuyện nhỏ nhặt nên không hề hay biết, chỉ là, nay ngẩng đầu lên quan sát kĩ càng mới thấy bà cả nói đúng, bà hai ăn tiêu hoang quá.

Một tháng năm chục quan tiền mà không biết cân đối chi tiêu. Cái lều rách ngoài chum nước, chiếc chạn bát bằng tre cũ mềm với hai tấm phản mỗi một đục khoét gần hết thì chẳng còn gì đáng giá cả.

Cậu hai có người mẹ như vậy, quả thật tội nghiệp.

Bà hai nửa lòi cũng không dám tố cáo, thành ra bà cả ngày càng giương oai tác quái. Phú ông mới xuống với bà hai có nửa canh giờ thôi mà bà cả đã điên lồng điên lộn, bà đi ra đi vào, bà bực bà bội, bà lên giọng bà gọi đây tớ.

- "Buồi... Buồi đâu... Buồi đâu lên đây bà biểu..."

- "Dạ, có con ạ."

Con Buồi tới tấp chạy lên, cái giọng dạ dạ vâng vâng của nó ngọt xơn xớt luôn.

- "Bầm bà, con đây ạ, bà có gì sai bảo ạ?"

- "Đi gọi ông về cho bà, bảo bà ngã, mời ông về gấp."

- "Nhưng bà đâu có ngã đâu ạ?"

Buồi ngây thơ thắc mắc, bà cả điên quá hoá hồ đồ, suýt thì quên con này nó bị thiếu năng. Nhưng mà thiếu năng cũng có cái giá trị của thiếu năng, nó không bao giờ biết nói dối cả, ngược lại còn rất nhẹ dạ cả tin, đặc biệt cực kỳ ngoan ngoãn biết điều. Bà là bà vô cùng hài lòng khi có nó ở bên, bà e hèm hắng giọng.

- "Con này, cái bà à? Bà sắp ngã rồi, gọi ông về nhanh lên không không kịp."

- "Sắp là bao giờ ạ?"

- "Bây giờ."

Dứt lời bà làm bộ sẩy chân đâm sầm xuống đất, bà kêu bà khóc, nước mắt giàn giụa. Buồi sợ run cầm cập. Buồi thương bà ứa nước mắt, Buồi co giò chạy một mạch, vừa chạy vừa hét gọi ông.

- "Ồi ông ơi... ời ông ơi bà ngã đập mặt bố nó rồi... ời ông ơi mau về đi ông ơi..."

Phú ông nghe tin dữ xót ruột, mặc cho bà hai còn đang sốt sinh sịch, ông quay sang sai thằng Quát đi mời thầy lang giò nhất thôn tới nhà rồi ngay lập tức quay về cùng con Bưởi.

Yến của ông, Đình Phi Yến của ông, có mệnh hệ gì ông sống sao rồi?

Cũng may thầy lang nói không sao cả, chắc bà cả bị choáng chút thôi. Bà tủi thân bà nước nỏ, ông ôm bà vào trong lòng, lựa lời dỗ dành.

-”Ôi ôi bu nó nín đi...nín đi nào...tôi xin...tôi xin...tôi thương bu nó mà...”

-”Thầy nó có thêm quan tâm tới em đâu mà. Tưởng thầy nó bận hí húi với ai kia?”

Bà dỗi dỗi hờn hờn, ông ra sức vỗ về an ủi, ông bảo ông nào có muốn, nhưng người ta ốm chả nhẽ mình không đến thăm, dù sao cũng là tình chồng nghĩa vợ, đâu có lạnh nhạt được. Bà nghe không xuôi tai chút nào sất, bà xị mặt, bà giận.

Người đầu mà, giận cũng đẹp quá thể đáng.

Chả trách ông mê bà từ thuở bà còn nằm nôi. Hồi ấy ông năm tuổi, được thầy ông dắt lên phố huyện chơi nhà quan lớn. Ông đồ bà từ lúc bà khóc oe oe luôn đó, bà là con gái nhà quan nên hay những nhẹo, đôi lúc cũng ương bướng khó chiều, nhưng kệ, ông thích thì ông nhích thôi.

Ông quanh quẩn bên bà cả buổi, nịnh nọt tí tê đủ thứ chuyện bà mới nguôi nguôi, lúc con Bưởi cùng đám đầy tớ trong nhà dọn com lên ông nghiêm giọng hỏi.

-”Cậu cả đi đâu rồi?”

-”Dạ, bẩm ông, cậu đang ở gánh bún ngoài chợ, nhưng không phải cậu tới ăn đâu ông ạ...cậu...cậu đi mua gạo á.”

Bà chưa kịp ngăn cản thì con ranh nó đã ton hót mất rồi. Ông cười khà khà, ông quay sang bảo bà.

-”Cậu năm nay cũng mười ba rồi còn gì, đến tuổi gả vợ rồi, nếu cậu thích thì sang thàng tôi với bu nó đem trầu cau xuống cuối thôn hỏi con gái cô bán bún cho cậu.”

Bà cả nghe mà hết cả hồn, con trai bà anh tuấn ngồi ngồi, con gái nhà bán bún, làm gì có cửa? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Nghèo đã là một cái tội rồi, lại còn già khảm già khú ý, hơn cậu Hưng hai tuổi lận. Vì sao bà biết nó ấy à? Cái thói ăn cắp vặt, nổi tiếng thôn này có ai chưa nghe danh cơ chứ?

Bà là bà nhất định không đồng ý đâu.

Mặt sưng mày sía, bà sụt sịt tựa vai ông làm nũng. Bà lý giải nọ kia, phân tích đủ điều mà ông chẳng hề xi nhê gì sất, ông vuốt tóc bà động viên.

-”Cậu lấy vợ chứ có phải bu nó lấy đâu? Bu nó thương cậu thì phải để cậu rước người cậu thương về ở cùng chứ?”

-”Nhưng không xứng với cậu, em ừ chịu đâu, nghèo kiết xác à, xấu tính nữa.”

-”Ôi dào, nghe đồn thế chứ chắc gì đã phải? Vàng bạc dưới kho chất đống, bu nó ăn cả đời cũng không hết, lo gì nhà người ta nghèo? Xấu thì về làm dâu mình dạy bảo dần dần. Quan trọng là cậu hạnh phúc, cậu thích. Thích là nhích, bu nó hiểu không?”

Bà bữu môi cái rõ dài, vừa hay nghe tiếng cậu huyýt sáo vang vang ngoài cổng. Cậu về rồi đó, người làm trên nhà dưới bếp kính cẩn nghiêng mình chào cậu. Hôm nay cậu rất là vui nha, hình như Trâm thích cậu rồi á.

Không phải hình như đâu, chắc chắn luôn.

Nếu chẳng có cảm tình thì làm gì có chuyện lần nào ăn bún Trâm cũng cho cậu nhiều riêu cua ơ là nhiều ý. Trâm đẹp lắm, đẹp nhất thôn, tính tình lại phóng khoáng hào sảng, cậu mê Trâm tí tởm luôn.

Ông chấp tay sau lưng, điềm điềm bước ra sân, đồng dục hỏi han trai trưởng.

Cậu hứng khởi lắm, mà chưa kịp đáp lời thì mẹ cả đã chặn họng.

-”Cậu thích tiểu thư Cẩm Chi, con gái quan tam phẩm trên phố huyện cơ, cậu nhí?”

Cái từ “nhí” của bà kéo rõ là dài, giọng bà cũng uy nghiêm dọa cậu sợ suýt sồn ra quần. Cậu thương Trâm là thương thật lòng đó, nhưng cậu cũng thừa hiểu thế nào là môn đăng hộ đối. Mẹ cậu ưng Cẩm Chi, mẹ bảo lấy Chi rồi sau này tương lai cậu sẽ rộng mở, muốn làm quan là điều dễ như trở bàn tay thời.

-”Bu nó để cậu tự phát biểu. Cậu thích Cẩm Chi thật hả?”

Ông lớn giọng, cậu ngậm ngùi gật đầu. Ông lại thắc mắc.

-”Không lẽ cậu thích ăn bún đến vậy sao?”

-”Đâu có...là thằng hai...thằng hai thích Trâm thấy ạ....con...con chỉ tới đưa thư tình cho tui nó thôi...”

Giọng cậu run rẩy, ông hỏi gấp quá làm cậu chẳng kịp suy nghĩ nhiều. Từ nhỏ cậu đã thế, có tội danh gì đổ hết cho thằng hai là xong. Cậu hai tính làm li, bà hai lại dẫn cậu nhện cậu cả nên lần nào được thầy triệu tập cậu cũng im im chịu trận. Lần này cũng không ngoại lệ, thầy tưởng cậu thích con gái hàng bún thật nên mở lời.

-”Thầy sấm lễ cho cậu hai đi hỏi vợ nhé, cậu thấy thế nào?”

Cậu hai mãi chẳng có phản ứng gì, vú Năm bên cạnh ghé tai cậu thì thầm khuyên cậu.

-”Cậu tạ ông đi cậu, cô Trâm nhanh nhẹn tháo vát, rước về coi như có thêm người làm miễn phí, mỗi lần bà hai ốm cậu đỡ vất vả. Sau này cậu thích ai thì cưới tiếp, cậu cho ai làm vợ cả chả được. Nhà cô Trâm nghèo, cô ấy cũng không dám đòi hỏi đâu.”

Vú Năm thương cậu hai vô cùng, cùng là con phú ông nhưng cậu cả ăn sung mặc sướng, ngược lại cậu hai tội nghiệp lắm. Bà hai hay ốm, thân phận lại thấp hèn nên không có người hầu kẻ hạ, ngay cả vú Năm muốn giúp gì đều phải lén lút sợ tai mắt của bà cả.

Giờ thì tốt rồi, có vợ là có thêm chỗ dựa.

Cậu hai hình như cũng hiểu ý vú Năm, cậu đồng ý với thầy rồi dập đầu ba cái tạ ơn. Cậu cả ngược lại sốc ghen, Trâm là của cậu, trước sau gì cậu cũng rước Trâm về thôi, sao cậu có thể dễ dàng để kẻ khác nâng mắt như vậy.

Cậu đợi thầy bu đi nghỉ, cậu liền lên ra ngoài, lén lút tới gặp Trâm. Trâm đang xắt hoa chuối cho khách ăn kèm với bún riêu, cậu vội vã ghé vào, vừa thở hồng hộc vừa thổ lộ.

-”Trâm à, thằng hai nhà tui sắp mang lễ sang hỏi cưới Trâm đó, nhưng Trâm đừng nhận lời nha. Trâm đợi tui, lấy Cẩm Chi xong rồi tui sẽ tới rước Trâm, đợi khi nào tui làm quan lớn tui sẽ cho Trâm làm vợ cả. Trâm đồng ý với tui nha Trâm. Tui biết thừa rùi ý, tui biết Trâm cũng thương tui, nên Trâm gật đầu một cái cho tui yên tâm nha...nha...nha...nha Trâm...” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Cậu cả nhí nha nhí nheo, Trâm chẳng để tâm tới lời thỉnh cầu của cậu gì cả, Trâm còn đang mải ngó cậu hai. Cậu hai năm nay cũng mười ba, cũng kém Trâm hai tuổi, nhưng cậu cao hơn Trâm một cái đầu, ngược lại cậu cả hơi thấp, chỉ đứng tới vai Trâm.

Cậu hai có nước da rám nắng, tuy hơi gầy nhưng cơ thể rắn rỏi lắm. Cậu cũng hay ra chợ bán cái này cái kia, hôm nay cậu bán chổi rom tự bện thì phải. Cậu kiêu lòi, ít khi mồm hàng, cũng không đeo miệng như Trâm, nhưng vì cậu khéo tay, đồ của cậu vừa tốt vừa đẹp, giá cả lại phải chăng nên đông khách kinh khủng.

Ban này cậu Hưng bảo cậu sắp mang lễ sang hỏi cưới Trâm rồi đó, tự dưng hai má Trâm ửng hồng luôn à, cả ngày chẳng nói chẳng rằng như cậu không hiểu đi rước vợ kiểu gì đây?

-”Trâm...Trâm...”

Cậu cả quát hai Trâm gật bán, đoạn cậu cũng nhìn về phía cậu hai bĩu môi.

-”Trâm thấy chưa? Thằng hai đen sì đi à, tôm chết. Trâm mà lấy nó số Trâm mai sau cũng chỉ đi bán chổi rom như thế thôi, còn Trâm lấy tui á, cả đời ăn sung mặc sướng nha.”

-”Ôi chao ôi cậu ơi, bà Đình Yến chắc chắn không đồng ý đâu. Bà mà biết bà phá tan cái gánh bún nhà tui mất, cậu mau về đi cho tui nhờ.”

Trâm rớt rít khuyên nhủ, cậu vẫn cứng đầu cứng cổ ghê gớm

-”Nhưng Trâm thích tui mà, tui cũng thích Trâm, thích thì nhích thôi, thầy tui bảo thế đó.”

-”Xin cậu, tui đâu có thích cậu đâu. Tui nói tui thích cậu khi nào chứ?”

-”Thôi đi, Trâm đừng ngại ngần nữa đi. Trâm toàn lén lút cho tui bao nhiêu riêu cua ý, tưởng tui ngốc lắm à?”

-”Là do cậu trả tui nhiều tiền mà.”

Có người thành thật giải thích, có người vẫn chẳng chịu tin. Cậu bám dai như đĩa ấy, chẳng còn cách nào khác, Trâm đành nhỏ nhẹ ghé tai cậu bảo chuyện dựng vợ gã chồng là chuyện hệ trọng, cô không dám làm trái ý người lớn đâu.

Cậu nghe xong tự dưng phớt lờ, cậu dặn dò Trâm không phải lo rồi chạy vụt mất. Cậu cả đi khuất rồi, Trâm mới phui phui tay lao vào gian trong rửa qua cái mặt, lén lút lấy ra một tiền rồi bèn lên sang chỗ bán chổi.

-”Cậu hai bán tui một chiếc nha.”

Cậu gạt đầu rồi lăm lăm đưa chổi cho Trâm. Một quan tiền bằng mười tiền, một tiền bằng sáu mươi đồng, nhưng giá chổi có mười chín đồng một chiếc thôi, Trâm đưa tiền chẵn quá hại cậu phải đổ cả đồng tiền lẻ trong ống ra đếm đếm hỏi lại cho cô.

Là Trâm cố ý đấy, cố ý để được lảng vảng quanh cậu nhiều hơn.

-”Tui thông minh lắm cậu ạ, tui học cái gì cũng nhanh hết, ai mà rước tui về dạy tui bện chổi là tui bện được luôn đó, còn rất năng suất nữa.”

Con gái cô bán bún thẹn thùng tí te, con trai phú ông chẳng có phản ứng gì sất. Lẽ ra cậu phải chớp luôn thời cơ vàng rồi kéo Trâm vào bụi chuối hôn hít thủ thi về kế hoạch sắp tới của cậu chứ. Cậu sắp hỏi Trâm cơ mà? Cũng không biết mời chài người ta một chút, cậu thua xa thằng em trai tám tuổi của Trâm.

Trâm mà là đứa con gái khác Trâm ừ thêm gã cho cậu luôn đó, nhưng tiếc rằng không phải, Trâm đơn giản chỉ là Trâm thôi, cả buổi đầu óc cứ lơ lửng như treo ngược trên chín tầng mây ấy.

Thầy Trâm mất sớm, nhà Trâm chỉ có ba chị em và mẹ, đứa em gái kém Trâm hai tuổi rưỡi đã đi lấy chồng thôn bên từ tháng giêng rồi. Không phải Trâm không có người hỏi mà do Trâm thương bu nên cứ chần chừ mãi, còn một năm nữa là mười sáu rồi, già lắm rồi.

-”Cậu cả vừa hứa sẽ đặt một trăm quan tiền để lúc nào cậu làm quan lớn cậu sang rước mi đó. Bu đồng ý rồi.”

Bà Trình vừa cộ nồi nấu riêu cua vừa nói vọng vào, Trâm nghe mà giật thót cả người, Trâm tính kiểu gì bà cả cũng không đồng ý, hồi nãy nói vậy là để cậu bỏ cuộc thôi, ai dè cậu lại chơi trò hối lộ bu như vậy.

-”Bao giờ cho cậu làm được quan lớn hả bu? Đợi tới lúc đó có khi ế già ý bu ạ. Nghe bảo cậu hai sắp sang hỏi đó bu.”

-”Diên à mà lấy cậu hai con? Cậu hai là cháu trai của tội phạm sát nhân đó, cả đời cậu ấy e rằng cũng không ngóc đầu lên được, so sánh với tầng lớp dân thường như chúng ta đã chẳng bằng, huống chi cao sang vọng trọng như cậu cả. Bu thấy cậu cả đẹp hơn mà, trắng mặt xinh trai lại thương Trâm, chịu khó đợi cậu, dù làm vợ hai vợ ba hay vợ bảy cũng vẫn có kẻ hầu người hạ đằng hoàng, sau này Trâm giàu rồi Trâm gửi tiền về cho cu Tri để bu mời thầy về dạy em, rồi em làm quan Trâm cũng được thơm lây, nha Trâm...”

Bu phân tích một thôi một hồi, phận làm con, lẽ đời làm gì có cái thói cãi lời bu đâu? Trâm buồn buồn nhảy xuống ao. Bu trên bờ hỏi tự dưng lao xuống đấy làm gì, Trâm ứa nước mắt, mãi một lúc sao mới bình tĩnh được, nghẹn ngào đáp bu.

-”Con vớt bèo cho lợn.”

-”Ừ xong nấu cơm luôn nha con, Trâm chịu thương chịu khó kiểu gì bà cả cũng thích Trâm thôi.”

Bu Trâm vui vẻ dặn dò, cứ nghĩ tới việc sắp được thông gia với nhà phú ông bà lại cười không khép được miệng, ôi chao ôi, phúc đầu mà nhiều thế chứ nì, chắc thầy nó trên trời phù hộ cho Trâm rồi. Đăng bởi: admin

Chương 5

Trâm tủi thân lắm, đêm ấy sụt sà sụt sịt chẳng chợp mắt nổi, tới canh năm nghe tiếng gà gáy vang vang liền bật dậy quét dọn sân sường rồi phụ bu nấu nồi riêu. Lúc cho mấy con lợn nái ăn Trâm tự nhủ lấy cậu cả cũng tốt, lấy cậu cả rồi hàng tuần chẳng phải tắm cho lợn nữa, được ngồi mát ăn bát vàng, còn có thể lên mạng đồ ngon về cho bu cho cu Trí nữa, sường quá còn gì?

Trâm tự an ủi, tự động viên bản thân nhiều lắm. Sáng ra chợ trời man mát, khách đông nườm nượp làm tâm trạng nó cũng khá khá lên một chút, chỉ là, ngoảnh đi ngoảnh lại mắt đã dán chặt vào gian hàng của cậu hai rồi.

Hôm nay cậu bán hoa.

Từ hồng tỷ muối, cầm chường, bách hợp đến hải đường đỏ, loại nào cậu cũng bán cả. Cậu khéo tay cực kỳ, cậu bó hoa rất đẹp, giá cả dễ chịu nên rất nhiều bà lớn ghé mua, loáng cái đã thấy cậu dọn hàng rồi. Cậu cầm theo nhánh lan hồ điệp đi thẳng sang gánh bún nhà Trâm.

Cậu định hỏi vợ sao cậu?

Hỏi Trâm á?

Bằng mỗi nhánh lan đó thôi ư? Thôi thế cũng được, nếu cậu mở lời thì Trâm đâu nỡ từ chối? Trâm sẽ giúp cậu thuyết phục bu Trâm, biết đâu bu thương Trâm, thương cậu, bu gật đầu thì sao?

Tim Trâm đập rồi rầm loạn xạ, khoảnh khắc cậu đứng sừng sững trước mặt, Trâm tưởng như nó nhảy vọt ra ngoài mắt ý. Hồi hộp muốn xỉu, vậy mà cậu chỉ bảo bán cho cậu ba mươi đồng bún, cậu làm Trâm khóc không ra nước mắt mắt.

Bà hai thích ăn bún hàng nhà Trâm nên thỉnh thoảng cậu cũng ghé qua mua đem về. Cậu chỉ mua đủ cho bà hai ăn thôi, còn Trâm thì toàn nhân lúc bu đang tiếp khách lăm lét gấp cho cậu gấp đôi số bún, mức gấp đôi số riêu và cắt thêm đậu phụ với chả lá lốt nhét đầy ắp cái âu.

Chẳng biết tâm ý của Trâm cậu có cảm nhận được chút nào không mà đến một nụ cười cũng chẳng khuyến mại. Cậu keo kiệt quá trời luôn, hôm nay còn để quên nhánh lan rừng ở quán Trâm nữa chứ.

Nhánh lan này hoa nở rộ, đẹp như vậy chắc mọc ở trên vách núi, muốn hái được nhất định mất cực kỳ nhiều công sức. Nhưng bù lại giá của nó phải từ hai tiền trở lên, ban nãy cậu không bán chắc có khách đặt cao rồi, Trâm thương cậu nên cẩn thận xách nhánh hoa chạy vọt về phía túp lều tranh đầu thôn.

Nhà Trâm đã thuộc hộ nghèo rồi, nhà cậu còn tả tơi hơn rất nhiều.

Cậu với bà hai đang dùng bữa trưa, bà hai chằm chệ trên giường húp sùm sụp hết âu bún, cậu thì lúi thủi dưới đất gặm mấy củ khoai lang. Trong thôn có lời đồn bà hai nhà phú ông tham ăn lắm, một buổi ra chợ chén hết ba bát bún, sáu cái bánh rán, hai bánh đa kê, năm cốc chè sen là chuyện bình thường. Trâm nghe còn tưởng các cô lão chém gió, giờ được chứng kiến mới tường tận.

Trâm ức ghê gớm, là Trâm cho cậu hai đó, rốt cuộc cậu chẳng được miếng nào sất. Trâm biết bà hai đang ồm, nhưng tội cậu, Trâm đứng ngoài bụi chuối mà ứa cả nước mắt.

Một lát sau cậu ra, cậu ngạc nhiên nhìn Trâm, Trâm cũng nhìn cậu. Đoạn Trâm ấp úng đưa cậu nhánh hoa.

-"Cậu...cậu...để quên này."

Cậu lắc đầu.

Không quên? Nghĩa là tặng Trâm sao? Cậu hiếm khi tặng hoa cho con gái lắm, có mỗi hôm rằm tháng trước mua đậu phụ con Quýt nó không lấy tiền nên cậu đành để lại mấy khóm thực được thôi. Lẽ nào cậu phát hiện ra Trâm lên cho nhiều bún hơn rồi? Cậu cũng tình với sông phẳng quá đi.

Cậu với mấy cái giỏ chuẩn bị lên núi hái nấm, Trâm cũng với một chiếc, leo đèo theo sau cậu.

-"Giỏ cậu tự đan à? Đẹp quá đi. Cho tui theo với nhé, bu tui với em tui cũng thích ăn nấm xào hành khô lắm, eo ui thơm phưng phức à."

-"Nhà cậu hai có hành khô không? Nhà tui trồng đó, cả gầm giường luôn, lát về tui mang sang cho cậu nha."

-"Chăm chậm thui cậu...đợi tui với..."

Trâm cứ nói, cậu cứ đi. Lúc giỏ nấm của cậu đầy, giỏ nấm của Trâm cũng đầy. Trâm nhanh nhẹn lắm, nhặt được rất nhiều nha, nấm vàng nấm đỏ sặc sỡ đẹp mê hồn, tối nay được bữa ngon phải biết.

Cậu tiến tới gần Trâm, gần lắm, cậu bốc nấm của Trâm quăng hết đi. Trâm xị mặt mè neho cậu, cậu không nói gì cả, cậu đèn cho Trâm một nửa giỏ của

cậu rồi lại quay người nhặt tiếp.

Trâm cũng nhặt, mà Trâm lượm được cái nào đẹp đẹp cậu đều thó lấy rồi vứt hết à. Bực cậu ghê, hay cậu thích Trâm nên muốn gây sự chú ý? Cậu thương thầm Trâm từ bao giờ không biết?

Cậu chỉ cần nói thẳng toẹt ra là được mà, việc gì phải ngại ngần dùng khổ nhục kế như vậy? Trâm nén cười ngắt bông hoa lan to nhất rồi e thẹn nín ống tay áo cậu thỏ thẻ.

-”Gài cho tui.”

Cậu ngẩn ngơ không hiểu gì, Trâm đành phải gợi ý thêm.

-”Gài lên tóc ý, rồi cậu sẽ thấy tui rất là đẹp luôn.”

Cậu hai hơi đưa tay ra, Trâm khấp khởi mừng thầm, nhưng cậu không cầm hoa mà bóc cho Trâm mấy cái nắm to to, đoạn cậu lại tiếp tục công việc. Trâm bị què ghê đó, buồn thiu buồn thiu bảo.

-”Cậu không gài thì tui tự gài vậy.”

-”Đề đó, đề đó, đề tui gài cho Trâm.”

Cậu cả từ đầu xông tới, Trâm theo phản xạ né cậu. Cậu có vẻ giận, cậu chỉ thẳng vào mặt cậu hai quát tháo ầm ĩ.

-”Thằng ranh con, ai cho phép mày của Trâm của tao?”

Cậu hai cao quá thành ra cậu cả phải kiễng hết cỡ mới và được cho cậu hai vài phát. Cậu hai chẳng có phản ứng gì sất, cứ lẳng lặng để cho cậu cả tấn. Trâm há hốc, cậu cả tưởng Trâm hâm mộ vẻ oai phong của mình nên vênh vào lắm, vừa đập cậu hai vừa cao giọng.

-”Thằng mất nét này...thằng cháu tội phạm này...bu cậu cho mày sống...cậu cho mày sống...dân làng cho mày sống đã là phúc phận của mày rồi...mày còn muốn gì nữa, HẢ? Nói cậu nghe...mau...không dám nói à...hèn thế...vậy quỳ xuống...quỳ xuống liếm chân cho cậu...liếm sạch sạch rồi cậu tha...”
Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Cậu hai gan lắm, bị đánh bao nhiêu cũng mặc kệ, đứng yên như khúc gỗ vậy. Trâm xót cậu, Trâm xông vào chắn đường trước cậu. Nắm đấm của cậu cả vung ra, chẳng kịp dừng lại, nện một quất trúng giữa trán Trâm.

Sức cậu Hưng tuy chẳng đáng là bao, nhưng vì cậu tức giận, lực đạo dồn nén nhiều, thành ra có người bị bầm tím cả một mảng. Cậu cả rớt rít xin lỗi Trâm, cậu luống cuống xoa xoa thổi thổi. Trong khi đó cậu hai đến một câu an ủi cũng chẳng có, cậu hai rút ba cây nắm nhìn hơi lạ lạ từ trong túi áo ra đặt vào giỏ của Trâm rồi cứ thế bỏ đi.

Mất Trâm rom róm, biết tính cậu cả thế rồi nên không bực lắm, chỉ giận thái độ của cậu hai thôi. Trâm thương cậu nhiều như vậy, lâu như vậy, mà cậu chẳng hề để tâm. Cậu cả đề nghị Trâm lên cậu cổng, nhưng người cậu có một mẫu à, Trâm chẳng cần, Trâm cầm giỏ nắm của mình chạy một mạch về nhà, ầm ức ôm bu kể lể sự tình.

Bu vỗ vai gái yêu dỗ dành.

-”Trâm thấy chưa? Lấy cậu hai cả đời bị ăn hiếp luôn, về với cậu cả, làm vợ nhỏ cũng sướng Trâm à. Tội nghiệp cậu hai, cậu hai khổ là số cậu hai nhỏ, nhưng Trâm khác, Trâm có quyền lựa chọn mà.”

Trâm khóc nức, khóc từ lúc bữa bèo tới lúc giặt đồ. Cu Tri chơi bịt mắt bắt dê với lũ bạn ngoài ngõ, phát hiện cái giỏ hay hay trước cổng liền đem vào đưa bu. Bu Trâm đang ở ngoài vườn vun lại đồng rom, thấy của quý bèn mừng rỡ reo lên.

-”Trâm của bu nhặt được hần nắm linh chi cơ đấy. Nắm này bán được giá lắm nha.”

Bà Trình còn chưa kịp mừng thì Trâm đã phi ra giật lấy ba cây nắm từ tay bà, lí nhí bảo của cậu hai để quên đó. Bà nghĩ cũng có lý, Trâm sao giỏi như vậy được, hồi lâu rồi theo bà vào rừng con bé còn chẳng phân biệt được nắm độc và nắm ăn được cơ mà.

-”Thế con đem cái giỏ này sang trả cậu hai đi.”

-”Không cần đâu bu...giỏ này...chỗ này...là cậu hai đền con...cậu vứt mấy cây nấm đẹp của con đi...xong cậu đền con đó bu...nhưng ba cây nấm linh chi này...là của cậu...”

Sự thật đúng là của cậu mà, nhưng bởi vì có giá trị nên Trâm không nỡ cuỗm mất. Bu Trâm nghe con gái phân trần cười lăn cười bò, rốt cuộc lại phải giảng giải một lần nữa về các loại nấm, loại nào ăn được loại nào không.

Trâm nhớ tới cậu hai, tự dưng hai má hồng hồng, cười ngây ngốc luôn. Thì ra là vậy, cậu cũng quý quý Trâm nha, Trâm hồi hộp lắm, chỉ mong gà mau gáy để được gặp cậu. Không ngoài dự đoán, mặt hàng của cậu bữa nay là nấm, được cậu phân loại rất kỹ càng, giá cả đề từ thấp tới cao nhìn bắt mắt lắm.

Trâm bỏ lại ba cái nấm linh chi vào giỏ cuối cùng, vậy là bây giờ đã có bảy cái tất cả. Nhìn bọn chúng thật đẹp, Trâm vô tư ngồi xuống cùng cậu, ghé tai cậu thủ thỉ.

-”Cậu hai quan tâm tới tui nha, cậu hai không muốn tui chết ý.”

-”Cậu thương tui rồi phải không? Cậu thương tui từ bao giờ thế?”

-”Mặt tui tím bầm ra đây nè, cậu hai nhìn có xót không?”

-”Cậu cả nói sẽ rước tui về làm vợ ý. Cậu hai không nhanh là tui lấy người khác xừ nó mất đó. Cậu đã nghe các bà lão kể chuyện chưa? Năm ngoái thì gieo mạ tui về nhất đó, được cai tổng thưởng cho hai quan tiền lận.”

-”Tuy tui hơi già nhưng gái thôn này chẳng ai được hoàn hảo như tui cậu ạ...cậu không tin cậu nhìn trước mặt mà xem...đó...đó...cậu thấy con áo vàng đó không? Mông nhỏ xiu ý à...hàng hẹp nữa...đang như thế khó đẻ lắm...cậu nhìn sang con yếm xanh đi...con đó ngực lép như con tép...mai sau lấy đâu ra sữa cho con tu ti...”

-”Ây da, cái con váy đỏ đang ăn bún riêu nhà tui mông phình ngực nở quá cỡ, mình lấy về để mà bọn hàng xóm nó suốt ngày sang nhòm vợ mình à? Ai lại ngốc thế, cậu nhí? Ngay cả con gái trưởng thôn đằng kia kìa...con gái trưởng thôn ấy à...gi nhí...ừm...ôi dào...chắc ông trưởng thôn ông ý không gả con gái cho cậu đâu...”

Trâm mãi tí ta tí te, lúc quay lại đã thấy cậu bán hết nấm từ đời thuở nào rồi. Cậu chắc chẳng nghe gì đâu nhí? Trâm dỗi, lúi thủi bỏ về quán thái hoa chuối. Cậu hai bên kia đang sắp xếp lại mấy cái giỏ thì vú Năm hót hải chạy qua kêu cậu về nhà gấp.

Bu cậu đang quỳ dưới đất, bà cả thì giường bần quá bà không ngồi được, con Bưởi phải bê riêng cho bà một cái ghế từ dinh thự phía trên đem xuống. Bà cao giọng chất vấn bu cậu.

-”Chị Lê Phúc này, nghe nói thằng Lâm nhà chị cướp đồ chơi của cậu Hưng phải không? Phận làm mẹ mà không dạy được con thì nên phạt như nào ý Phúc nhí?”

-”Tiểu thư...tiểu thư tha cho em...em cắn rom cắn cỏ em lạy cô...”

Bà hai van nài khẩn thiết, bà cả ngược lại ngoa ngoắt day nghiêng.

-”Tiểu thư? Lúc trèo lên giường với phú ông hai từ “tiểu thư” nó rơi vãi chỗ nào rồi? Cái giá của một con chó phân chủ, đáng mấy đồng đây? Cả cái thằng nghiệt chủng kia nữa...”

Phải, cái thằng nghiệt chủng, mỗi lần nhìn thấy nó là một lần bà điên. Nó cao quá, cao hơn con bà, bà điên. Nó chăm chỉ, nó tháo vát, nó được phú ông khen, bà cũng điên. Bà hai sợ bà cả lên con nên nháy mắt ra hiệu báo cậu hai tự vả miệng tạ tội.

Cậu xuống tay với chính mình, cái trò này làm nhiều thành nhảm, riết cũng chẳng thấy đau nữa. Nhưng chí ít, lần nào cũng có tác dụng. Bà cả đồng đánh bỏ về, mặt bà hai vừa mới đó đã ráo hoảnh, đoạn bà trầm ngâm dõi theo hai mẹ con bà cả, khẽ nhếch mép cười nhạt. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Bà cả bà còn ông ọ chán ra, ghé qua gian này giám sát gian kia, hạch sách đủ kiểu mới tha cho lũ người làm. Phú ông dễ tính nên ngày trước bọn này bát nháo lắm, không có bà thì làm sao mà đi vào quy củ được.

Bà ngừng ngẩng cả buổi trời yên biển lặng, ấy thế nào mà vừa mới bước vào sân chính thì từ đâu có con chim sẻ ghé qua, nó đập cánh, phệt một phát rồi bay biến đi mất.

Xanh xanh vàng vàng, nhon nhót tòm tòm, bà điên. Bà vác gậy bà đuổi, bà nghiêng rặng bà gào. Khổ nỗi, bà đuổi, Bưởi đuổi, Quát đuổi, cũng không nhanh bằng tốc độ chim bay. Đen ghê đen gớm, cứ lần nào đi gặp bà hai về cũng đen hết tron. Phức với chả Phức, họa thì có, mụ chính là khắc tinh đời bà.

Gột đi gột lại bằng cả chục xoong nước lá sả vô bưởi mà vẫn cứ thấy thum thum mới oái oăm chứ. Vốn là cảnh vàng lá ngọc từ thuở lọt lòng nên cái nỗi nhục này, bà chịu không có nổi. Bà ức, bà sứt sứt khóc, bà bỏ com. Phú ông xót vợ, phú ông rúc vào lòng bà, ra sức hít hà dỗ dành.

-”Ôi chào ôi, bu nó thơm quá đi mất. Ai đời lại có người vừa đẹp vừa thơm thế này cơ chứ, không biết còn tương tiền nữ giáng trần ấy.”

Bà cả trong bụng sướng như mở cờ nhưng ngoài mặt vẫn cứ phụng phịu làm màu thầy nó cứ nói quá. Phú ông thấy nét mặt bà giãn giãn ra rồi thì ngọt giọng nịnh nọt.

-”Ăn com nha, bu nó không ăn vì bu nó thì bu nó ăn vì tôi vậy...nha...nha...”

-”Được rồi...em ăn vì thầy nó...”

Phú ông mừng rỡ sai Bưởi dọn mâm, phú ông tự tay bón cho bà cả, mấy chục năm trước, từ thuở bà nhỏ xíu đã chiều chuộng như vậy, mấy chục năm sau, cũng chẳng hề thay đổi.

Bà hai đứng ngoài nhìn trộm mặt tím mày tái, suýt nữa thì bóp chết con sẻ nhỏ. Bà cố kiềm nén, dịu dàng xoa xoa bộ lông mềm mượt như tơ rồi thả nó đi. Đoạn bà chạy một mạch về túp lều tranh của mình. Cậu hai thấy bu tâm trạng không tốt liền tìm hai chiếc bánh rán đặt lên cái bàn gỗ cậu mới đóng. Bà hai vội vàng giật lấy, ăn ngấu ăn nghiến. Bà tui thân, mất mũi tèm nhem hết cả.

-”Tại bu mà cậu hai khổ. Cậu hai tốt với bu quá, bu cảm ơn cậu hai.”

Cậu với chiếc khăn tay đưa bà. Bà lau qua mặt mũi rồi lật đật tìm lọ cao thoa má sung cho con trai, bà hỏi cậu có đau không, cậu lắc đầu. Bà hỏi cậu cả thích Trâm à, lần này thì cậu gật đầu. Bà suy nghĩ một lúc liền quả quyết.

-”Vậy cậu hai nhất định phải rước được Trâm về cho bu.”

Cậu hai không nói gì cả, biết tính cậu lù đù khó tán gái nên bà đành ra ngoài vườn cắt mấy khóm hồng. Bà lệnh cậu hai mang sang tặng Trâm. Bà đã lệnh, thì cậu làm sao dám cãi lời?

Chẳng biết hôm nay Trâm đi đâu nữa, trên chợ không có ở nhà cũng không. Mà chưa hoàn thành nhiệm vụ bu giao cậu đâu có dám về, cậu cứ đứng bần thần ngoài cổng mãi. Bé Dung nhà hàng xóm lững chững đi qua, thấy cậu hai liền nhoeo miệng cười rề vào.

-”Con chào cậu hai ạ. Cậu hai đem hoa đi của gái à?”

Cậu hai cười, cậu bồng Dung lên. Dung năm tuổi nhưng biếng ăn nên nhỏ xíu à, được cái lanh thoai. Bé Dung quý cậu hai lắm nha, cậu hai cho Dung kẹo kéo này, cho Dung lạc rang này, còn làm chong chóng cho Dung nữa.

-”Cậu đưa con hoa đi, lát con tặng cô Trâm giùm cậu.”

Cậu hai chiều lòng con bé. Đàng xa xa cô Trâm sang thăm em gái ở thôn bên về, chứng kiến một màn ruột gan cứ phải gọi là sôi sùng sục. Trâm của cậu bao nhiêu lâu cậu cũng không hề lay chuyển, còn tưởng cậu cứng rắn như nào, hoá ra là có người thương rồi.

Tặng hoa cho nhau à? Tiú tí ti tê với nhau à? Ve vãn nhau trước cổng nhà Trâm à? Chênh nhau tám cái xuân lộc, trâu già gặm cỏ non cơ đấy! Con ranh con mắt nết, mới tý tuổi đầu đã dám qua mặt Trâm, cục tức này Trâm nuốt không có trôi.

Trâm điên.

Trâm hùng hùng hổ hổ lao tới xía xói.

-”Yêu nghiệt kia, sang đây làm gì? Nghe bu mi bảo đêm qua mi tè dầm ướt hết cả chăn đấy.”

-”Ồ ơ...đâu có đâu...không phải đâu...cô Trâm nghe nhầm rồi...cậu hai...cậu Lâm đừng tin nha...Dung ngoan mà...”

Bé Dung hốt hoảng phân bua, cậu hai vỗ về con bé an ủi, Trâm ghen phát ghen. Trâm càng bức thì lý luận của Trâm càng sắc bén, bé Dung không sao cãi nổi, rốt cuộc đành nghệt mặt bao biện.

-”Thế chắc do con ngủ say quá ý, cô Trâm ơi hoa cậu hai tặng cô nè. Cô nhận nha cô Trâm, tội cậu đứng đợi cô mãi.”

Cái giọng ngọt xon xớt à, Trâm run run đỡ lấy bó hồng đỏ rực rỡ, tim tưởng nhảy ra ngoài lồng ngực ấy chứ. Trâm thơm hai má bé Dung rồi lí nhí khen ngọt.

-”Eo ui Dung xinh gái với cả đáng yêu quá cơ.”

Dung thích chí cười hề hề. Phú ông đứng ngay bên cạnh trêu mếu nhìn cậu hai và mợ hai tương lai. Nhà phú ông cho người ta thuê đất, cứ đến quý phú ông với thằng Quát lại đi thu tiền, hôm nay qua tới đây vừa vận thế nào lại bắt gặp đôi trẻ.

-”Trâm mê cậu hai nhà ông không Trâm?”

Phú ông hỏi, Trâm thẹn, ấp a ấp úng.

-”Bầm ông...con...bầm ông...”

Phú ông bảo không phải ngại, nam nữ đến tuổi rung động là chuyện bình thường, cứ thành thật trình bày rồi ông khắc thành toàn. Trâm nghe mà sượng, hít một hơi thật sâu, đoạn đồng dục trả lời.

-”Có ông ạ. Con mê cậu hai lắm luôn.”

-”Sao mê cậu?”

-”O...o...mê thì mê thôi chứ biết sao được ông? Biết đã không mê!”

Trâm hồn nhiên đáp, phú ông bật cười. Cậu hai đỏ bừng cả mặt rồi, trong khi đó Trâm vẫn vô tư lắm, thấy phú ông hiền hiền nên mạnh dạn nắm tay áo ông ngỏ lời.

-”Con đẹp nhất cái thôn này đó ông, là người ta khen chứ không phải con tự nhận đâu. Con cũng chăm chỉ chịu khó nữa, ông xem xét gả cậu hai cho con nha ông!” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Trâm bá đạo quá, Trâm cứ như bản sao mười lăm tuổi của bà Đinh Phi Yến ấy. Chỉ tiếc cậu hai lại chẳng được chất chơi bằng ông, thôi thì ông ra mặt giúp cậu vậy.

-”Bảy quan tiền.”

Phú ông trêu, Trâm há hốc vì sốc. Những bảy quan lận? Tiền bán bún bu cho mỗi ngày có tích cả năm cũng chẳng nổi ba quan ý. Phải làm sao đây? Chắc từ giờ chiều chiều chịu khó ra ruộng mò cua bắt ốc may ra mới đủ, hơi vất vả chút nhưng kệ đi, mò thì mò, sợ quái gì?

Ai bảo cậu hai đáng giá ngàn vàng? Không, cậu hai vô giá ấy chứ.

Bảy quan tiền hà? Muỗi!!!

-”Được, ông nhớ nói lời giữ lời đấy nhá. Hai năm sau con sẽ mang đủ tiền sang rước cậu, khuyến mại cho nhà ông thêm cả buồng cau luôn.”

Trâm khẳng định đầy quả quyết, thằng Quát ôm bụng cười lăn lóc, phú ông cũng suýt sặc, phú ông bấy giờ mới lấy ra bảy quan tiền dúi cho Trâm, dặn dò đi mua váy yếm đẹp rồi đợi ngày lành tháng tốt cậu hai sang đón. Phú ông sau đó bảo con trai đi thu tiền cùng, cơ ngơi tất nhiên ông sẽ để lại cho cậu cả, tuy nhiên cậu hai biết việc cũng tốt, có thể đỡ dần được cậu cả chút nào hay chút ấy.

Trâm nhìn theo ông, theo cậu, rồi lại nhìn đồng tiền trong tay mà hoa cả mắt. Là mơ hay là thật vậy trời? Trâm đứng ngây ngốc như người mất hồn, bé Dung phải bầu mồi cô Trâm mới bùng tỉnh, cô cho Dung nắm đồng mua bánh rán, Dung mừng huỳnh cảm ơn cô rồi chân sảo chạy ra chợ.

Riêng cô Trâm thì từ đó ăn diện hẳn.

Và cô cũng mặc định, cậu hai là của cô. Ngày qua ngày, trông hàng thì ít mà ngõ sang bên cậu hai hóng hớt thì nhiều. Đừng có con nào đại lém phéng quanh cậu nha, Trâm nhảy qua Trâm dần mặt ngay.

Kể cả con gái trưởng thôn Trâm cũng không tha đâu. Hoàng Anh cơ à? Tên thì rõ đẹp mà cái tính nhây thế? Mua có mỗi mấy đoá hoa thôi mà hỏi hết cái này tới cái kia. Nào là cậu hai tối qua ngủ ngon không, cậu hai cuối tuần rảnh không qua nhà phụ tui đóng bàn, nào là cậu hai thu xếp tui sẽ trả cậu giá cao. Đồng đa đồng đánh à, Trâm phát bực luôn. Thế rồi, chẳng nể nang gì sất, Trâm xông ra phán câu xanh rờn.

-”Không rảnh, cuối tuần cậu hai bận đi câu cá với tui rùi.”

-”Thật không cậu hai?”

Có người dịu dàng hỏi lại, có người bận xếp hoa không đáp, Trâm được thể càng lên mặt.

-”Thật chứ đùa à? Cô Hoàng Anh nè, cô mua hàng xong không về đi cứ lảng vảng quanh đây hoài vậy? Hay cô tính cua cậu hai? Cô tính cua thiệt thì cô bảo tui một câu, để tui qua tui méc ông trưởng thôn giúp cô.”

Cái giọng oang oang hại con gái trưởng thôn sợ tái mặt luôn, vội vàng lui đi không lời từ biệt. Trâm sượng, cười híp cả mắt, đoạn quay sang cậu hai thù thì.

-”Thực ra cô Hoàng Anh xấu hoắc cậu à, chẳng qua là có ông bác dưới phố huyện gửi son phấn cho mà trát thôi. Tui mà có son tui còn đẹp gấp tỷ lần ý.”

Cậu hai phì cười. Lần đầu tiên cậu cười với Trâm, tim Trâm đập thành thịch ý, chân tay rụng rời luôn. Trâm chớp thời cơ vàng, hớn hờ xin cậu chủ nhật cho đi câu cá cùng. Nài nỉ mãi mấy hôm mà cậu chẳng đồng ý gì cả, ghét cậu ghê đó, làm Trâm lại phải mặt dày bám theo.

Cậu hai cũng biết chọn nơi nha, hồ nước rộng thênh thang, rừng xanh bạt ngàn, gió thổi vi vu mát mẻ dễ chịu lắm. Trâm rón ra rón rén, tính bịt mắt hù cậu hai, mà chưa kịp chạm vào cậu thì cậu cả từ phía sau hồng hộc chạy vụt lên. Mắt cậu long sòng sọc, cậu nghiêng răng nghiêng lợi cậu đẩy cậu hai.

Cậu hai bị bất ngờ nên không phản ứng kịp, cứ thế rơi xuống hồ. Cậu cả thích chí phui tay chầm chọc.

-”Thằng ôn nghiệt, dám dụ Trâm của tao hả? Mày chết đi, xuống mà làm mồi cho cá đi.”

Đoạn cậu quay sang ba hoa với Trâm, mà Trâm không nghe, Trâm lao bùm xuống hồ với thằng hai luôn. Cậu sốc, cậu sợ Trâm làm sao, cậu cũng liều mình nhảy xuống cứu Trâm.

Hồ sâu, nước chảy xiết, rốt cuộc cậu hai lại phải lôi lần lượt cả Trâm lẫn cậu cả lên. Trâm vốn dễ sống nên lau mặt vẩy tóc xong rồi lại tươi cười roi rói, trong khi đó cậu cả bị sặc nước thành ra hoảng loạn, cậu kêu cậu khóc, ba chân bốn cẳng cậu chạy thực mạng về nhà, vừa gặp bu một cái cậu đã mếu máu mếu máo.

-”Bu Yên ơi bu Yên, thằng hai nó đẩy cậu xuống nước bu ạ. Suýt chút nữa cậu đã phải đi chầu Diêm Vương rồi, bu lấy lại công bằng cho cậu với bu oi.”

Người cậu ướt như chuột lột, bà cả xót cậu quần thất cả ruột, bà ngọt nhạt dỗ dành an ủi cậu, bà sai con Bưởi lấy khăn lau tóc cho cậu, sai cu Mít hầu cậu thay áo quần. Cái thằng quý con trời đánh ấy, lần này không xử nó ra bã thì bà không còn là Đình Phi Yên, con gái rượu của quan nhất phẩm nữa.

Bà đập tan bộ ấm chén mới tậu, đoạn bà ngã lăn ra đất, trước khi bất tỉnh chỉ kịp thôi thóp dặn dò con Bưởi.

-”Mau... mau... đi gọi ông... nói bà ức quá ngất rồi...” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Dầu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Con Bưởi rất đút nên nó không biết bà đang già bộ, nó lo són vó, hoảng hốt chạy cuống lên tìm ông. Bu nó mất sớm, bu giao nó cho bà cả, bà hay mắng nhưng bà cưng nó lắm, lần nào đi chợ nó xin xỏ mua bánh rán bà cũng chiều ăn nhiều không sợ béo à, nhưng xong bà vẫn mua cả túi lặn.

Hàng tháng bà còn may đồ đẹp cho nó nữa, thỉnh thoảng rảnh rồi bà lại lôi nó ra dạy vắn tóc xinh thật xinh. Nó hay ôm bà cười tòn cả lên, nó thương bà nhất trên đời.

Nó khóc, mắt sưng húp. Phú ông đang ngồi nhâm nhi chén trà nóng với trưởng thôn thấy con bé nước mắt cũng giật thót cả tim, vội vã lao về nhà. Cậu cả bị ngấm nước lạnh sốt sinh sịch, bà cả sốc còn chưa tỉnh. Phú ông thương con, xót vợ, phú ông giận đùng đùng, lớn giọng sai người làm gọi cậu hai.

Cậu hai không dám biện minh nửa lời, cậu làm phú ông quá thất vọng. Đúng là cháu của kẻ sát nhân, cùng một ruộc cả. Nam nhi lẽ ra chí hướng bốn phương, đằng này cậu hai lại suốt ngày toan tính nhỏ nhặt đàn bà, giờ đủ trò để hãm hại anh trai, quá khen cho cậu.

-”Nhốt cậu hai vào buồng tối, phạt nhịn đói hai ngày.”

Phú ông chán nản ra lệnh. Nếu là kẻ hầu người hạ thì đuổi đi là xong, nhưng cậu hai là con ruột, ông không thể không dạy bảo. Bà hai khóc ngất, chẳng biết bà ngất thật hay ngất giả, chỉ biết phú ông một cái liếc mắt cũng không thêm. Vũ Năm sợ tái mét mặt mày, vù dập đầu liên tục nài nỉ ông tha cho cậu, vù van tới khản cả cổ ông mới thờ dài xua tay.

-”Thôi...thôi được rồi...nhức đầu...phạt cậu ra ngoài đình quỳ tới canh hai.”

Cậu hai tạ ơn phú ông rồi lồm lũi quay người. Trâm đứng nghe lén ngoài cổng mà ức muốn tăng xông, cậu hai ấy à, người thì cao ráo khoẻ mạnh như vậy mà yếu bóng vía, chẳng dám tố cáo kẻ xấu. Giá kẻ cậu không gât đầu nhận tội có khi Trâm cũng xông vào làm chứng giùm đấy, bực ghê.

Giờ chưa danh chính ngôn thuận nên vẫn phải nhịn, chứ cứ đợi đến ngày Trâm về làm vợ cậu xem, ai bắt nạt cậu Trâm xé xác luôn. Trâm gạt nước mắt lèo đèo theo cậu ra ngoài đình, cậu thật ngốc, chỗ râm không quỳ lại quỳ chỗ mặt trời chiếu rọi. Trâm rút khăn tay, rứt rứt định lau mồ hôi cho cậu. Cậu hơi tránh đi, Trâm rầu rĩ khuyên nhủ.

-”Nặng...cậu xê xê vào chỗ góc đa ý...”

-”Tại tui...cái tại thứ nhất là do tui đi theo cậu...giá như tui không đi theo cậu thì cậu cả cũng không theo tui, cậu cả không theo tui thì cậu cả không phát hiện ra cậu, cậu cả không phát hiện ra cậu thì cậu cả không đẩy cậu xuống hồ. Cái tại thứ hai là tại tui nhảy xuống hồ...giá như tui không nhảy xuống hồ...”

Trâm ngồi xồm bên cậu hai, nghĩ gì nói nấy, liên tha liên thiên hết chuyện này tới chuyện khác. Trâm thích thì Trâm tâm sự thôi, cậu nghe hay không là việc của cậu. Mãi tới xế chiều tự dưng Trâm nghe cậu gọi.

-”Chị Trâm này...”

Chỉ ba từ, chỉ ba từ thôi nhưng cũng đủ khiến đầu óc Trâm quay cuồng. Trời đất ơi cái cảm giác đó, cái cảm giác lần đầu tiên cậu chịu gọi tên Trâm, sướng muốn xỉu luôn à.

-”Bán chịu cho tui ba mươi đồng bún riêu, mang về cho bu giúp tui với.”

Cậu hai nhờ vớ, cái mặt Trâm vừa mới phớt được một tý đã xị ra rồi. Hoá ra là cậu lo cho bu ý, Trâm còn đang tưởng cậu thích thích Trâm rồi cơ.

-”Cầm tay tui một cái thì tui giúp.”

Trâm vênh mặt làm kiêu, cậu Lâm buồn buồn lặng thinh. Trâm thua cậu, Trâm chạy về nhà báo cu Trí giao bún cho bà hai rồi múc thêm một âu nữa chạy hông học ra đặt trước mặt cậu đồ ngọt.

-”Cậu mau ăn trước đi đã.”

Trâm sắp đũa đưa cậu. Cậu không dám nhận, Trâm tức mình dọa dẫm.

-”Cậu không thương bu à? Bà hai ban nãy ngất như vậy chỉ sợ lúc tỉnh lại người yếu không tự nấu cơm được đâu. Cậu mà không chịu ăn là tui sẽ không mang bún sang cho bu cậu, là đêm nay bu cậu phải nhịn đói...”

Cậu hai đúng là đứa con có hiếu, rốt cuộc cậu cũng chịu húp hết âu bún. Trâm cười tí mắt, Trâm ghé tai cậu thủ thỉ.

-”Nói thiệt tui sai em tui mang về cho bu cậu từ lâu rồi, đừng lo nha. Bún ngon không? Sáng nào tui cũng dậy sớm giã cua đó!”

Thực tình là rất ngon, cộng thêm cảm kích Trâm nên cậu hai rứt rứt đáp.

-”Ngon lắm chị ạ.”

Nghe như vừa đám vừa xoa ý, phớt vì cậu đã bắt đầu thân thiết hơn với Trâm, ức vì cậu cứ mở miệng ra là gọi chị, cậu lễ phép quá chị đây chẳng thích gì sắt. Nhưng Trâm chưa dám nhắc nhở, tại Trâm sợ lần sau cậu không thêm nói chuyện nữa thì toi.

-”Lúc nào về ở với nhau tui nấu bún riêu cho cậu hai ăn nhé, ăn thoải thích cả ngày mà không phải trả tiền luôn. Tui biết may áo quần đó, xong tui may áo quần đẹp cho cậu hai mặc nha, cậu hai mặc vào rạng ngời gấp tỷ lần cậu cả luôn...”

Trâm vạch ra tương lai rõ tươi sáng mà chả thấy cậu hai hào hứng lắm, cậu bảo chị Trâm về đi không có tới. Trâm lưu luyến một hồi mới đứng dậy được, bước đi xa xa rồi còn cứ ngoái người lại ngó cậu, chỉ mong canh hai mau mau tới cho cậu hết bị phạt. Trâm nghĩ tới cậu nhiều lắm luôn, thành ra lúc về tới nhà bị ai đó ú oà giật bắn.

-”Trâm, tui đợi Trâm hoài luôn à. Trâm đi đâu đấy?”

-”Cậu Hưng...tui...tui tưởng cậu sốt...”

-”Đâu có...tui giả bộ đó...cho thầy tui phạt thẳng hai thật nặng...Trâm thấy tui sáng dạ không?”

Không, Trâm chỉ uất nghẹn thôi. Trâm rất muốn cầm gậy phang nát mông cậu cả, nhưng Trâm sợ gánh bún nhà mình cũng nát theo nên Trâm đành nén,

Trâm giả bộ ôn ền mỗi chài cậu.

-”Cậu đi chơi với tui không?”

Cậu cả sững phát hờn, cậu gật đầu lia lịa. Trâm đi đằng trước, cậu tung tăng bám theo sau, bản tính tò mò hiếu động nên lát lát cậu lại thắc mắc mình đi đâu đấy. Trâm chẳng cho cậu biết đáp án, Trâm chỉ cười ngọt ngào cũng đủ làm con tim cậu xốn xang rồi. Đoạn, Trâm chạy vụt lên trước, vừa chạy vừa ngoảnh lại vẫy vẫy tay gọi cậu.

-”Cậu Hưng...nhanh tới đây...có cái này hay lắm...nhanh nhanh lên cậu...” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Trâm lao vun vút như một con gió, cậu cả sồn vó hùng hục đuổi theo. Cứ nhìn thấy mái tóc dài đen mượt thướt tha của Trâm là chân cậu lại tón hét cả lên. Cậu chạy rồi cậu thở, cậu thở rồi cậu lại chạy.

Mãi miết, mãi miết.

Trâm đẹp quá, cái mặt đã đẹp rồi cái mông cũng tròn trịa chẳng kém. Dáng chuẩn nét duyên, mỗi lần cậu ngắm Trâm là một lần cậu ngẩn ngơ, nó thích, nó đã cái con mắt lắm. Thái độ Trâm như này rõ mười mười là ưng cậu rồi. Cũng phải, cậu trắng trẻo đẹp giai nhất thôn còn gì, cộng thêm nhà giàu nứt đổ đổ vách, cô nào mà không mê?

Trâm của cậu, chỉ còn một chút nữa là cậu sẽ bắt được Trâm, xong cậu sẽ cầm tay Trâm, dắt Trâm vào bụi chuối, hun Trâm, nắn Trâm. Càng nghĩ người cậu càng nóng ran, cậu vui đáo để luôn.

Cậu hớn ha hớn hờ, đầu óc cậu quay cuồng. Cậu sững như mở cờ trong bụng, mắt cậu trợn cả lên, và rồi, cậu ngã. Ngã có một phát, mà sấp mặt thẳng xuống hố phân tươi.

Trong khi đó Trâm đã nhón nhờ nhảy qua từ lúc nào. Hố phân này là tài sản chung của thôn, nhà nhà người người thi nhau tích trữ để bón ruộng, cậu hôm nay, quả thật phước khí quá lớn. Trâm cố nín cười, cậu la hét, cậu gào khóc, thành ra Trâm cũng phải sụi sụi theo.

-”Ồi chào ôi, khổ thân cậu quá, mặt dính toàn ấy thế kia thì biết làm dư thế nào bây giờ? Sao chân cậu lại ngắn thế hả cậu?”

Cậu thấy Trâm thương mình nên cũng được an ủi phần nào, cậu nồn nồn ọ ọ, mếu mếu bảo Trâm về gọi người làm kéo cậu lên đi, chứ thúi quá cậu chịu không nổi đâu, cậu xiu mắt. Trâm vâng vâng dạ dạ, chạy biến về nhà chơi bởi chán chê mãi tới lúc trăng lên cao mới lén trốn bu ra đồng, thờ hồn ha hồn hên thừa chuyện.

-”Tui chạy khắp thôn tìm người mà chẳng có ai cả, chán quá đi mất. Thôi hay để tui thử xem có kéo được cậu không.”

Làm màu vậy thôi, chứ tất nhiên là kéo được. Sức Trâm cũng dẻo dai lắm chứ bộ, cậu cả lên tới bờ rồi nước mắt giàn giụa, cậu toan về mè neho với bu thì nghe Trâm bên cạnh nức nở đến tội nghiệp.

-”Chắc quả này bà giết tui á...thui...tại tui mà cậu cả bị ngã...dù gì cũng là lỗi của tui...tui chết cũng không tiếc...”

Chết là chết thế nào? Trâm đẹp thế này chết uổng lắm ấy, cậu nghĩ ngợi một hồi, rút cuộc cậu quyết định không móc bu nữa. Cậu lén lút về nhà lấy áo quần rồi đem ra suối tắm, xong xuôi cậu chạy sang nhà Trâm, nũng nịu bắt Trâm phải lau tóc cho cậu. Trâm sợ tâm trạng cậu không vui cậu móc bu thì Trâm toi, nên miễn cưỡng vẫn phải nghe lời.

Cậu Hưng sững, cười không khép được miệng. Trâm thơm gì mà thơm dữ dội, ở cạnh Trâm thích ời là thích ấy, cậu kiềm không nổi, cậu ôm chặt lấy Trâm. Trâm đẩy cậu ra luôn à, chắc Trâm mê cậu nhưng còn ngại đó, thôi không sao cả, bao giờ rước Trâm về cậu ôm Trâm cả ngày luôn.

Cậu cả lèo nhèo mãi mới chịu về. Cậu vừa về, thì cậu hai cũng sang, sang để trả âu bún của bu, trả tiền nữa. Trâm cũng không biết cậu hai tới từ lúc nào, chỉ biết khi Trâm vừa quay người đã thấy bóng cậu đứng lặng lẽ ở bụi tre gần đó, sợ cậu tới sớm rồi chứng kiến mấy cái cảnh vừa rồi xong cậu nghĩ Trâm lẳng nhăng thì toi mất.

-”Cậu hết bị phạt rồi à? Cũng phải, canh ba rồi mà, cậu đau chân không?”

Trâm rụt rè hỏi han, cậu chẳng nói gì cả. Vừa mới hỏi nãy chị Trâm ngọt ngào lắm cơ mà, giờ đã lạnh tanh như băng như đá vậy, buồn quá thể. Trâm lo lắng trình bày.

-”Những gì cậu thấy nó không phải là như thế đâu...tui...tui không thương cậu cả đâu...không có một chút cảm tình nào luôn ý...”

Cậu quay người. Cậu cao, bước dài, cậu đi nhanh quá. Trâm đuổi theo cậu một lúc luôn, vừa đuổi vừa rối rít giải thích phân bua. Có công mài sắt có ngày nên kim, rốt cuộc cậu dừng chân, cậu chậm rãi bảo.

-”Tui không trông thấy gì cả.”

Bị hớ, chị Trâm then muốn độn thổ luôn. Chị bèn lên bờ về, về gần tới cổng mới phát hiện có người đi theo mình, chị mừng rỡ lao tới mồm năm miệng mười.

-”Cậu hai đưa tui về à? Cậu hai sợ tui con gái đi đêm nguy hiểm nên đưa tui về à? Tui cảm động muốn xỉu luôn...trời đất ơi sợ đêm nay xao xuyến không ngủ được mất ý...mơ hay thật đó? Hay cậu nắm tay tui một cái cho tui biết mình không mơ đi...nha...nha...nha...”

Trâm nín thở năn nỉ, cậu Lâm chẳng có cảm xúc gì cả, cậu chìa tay đưa ba mươi đồng, nói ban nãy quên trả tiền âu bún của cậu. Mặt Trâm đen kịt, bĩu môi một cái rồi dài dãi rồi nhận tiền chạy một mạch vào trong nhà, không thèm chào cậu luôn.

Người đầu mà, cưa hoài cưa mãi chẳng có tiến triển gì hết, ức, ức lắm ý! Khổ nỗi ức được mỗi một đêm thôi, sáng ra gặp cậu tìm lại nhảy tung tung ấy, lại mặt dày mò sang hàng cậu mua măng rừng.

Bà Trình biết thừa con gái thích cậu hai, nhưng cũng chỉ cười cười mặc kệ nó chứ chẳng mắng mọ gì. Căn bản bé Trâm ngoan lắm, bữa trước phú ông cho bảy quan tiền mà nó chỉ giữ có hai quan thôi, ba quan gửi bu, hai quan còn lại bà thấy nó lén mang sang thôn bên cho cái Trang. Từ ngày thấy mất việc nặng nhọc đều đến tay con nhóc, buôn bán khá khấm một phần là nhờ nó lanh lợi khéo ăn khéo nói.

Kể ra cũng tội Trâm, bao nhiêu người hỏi đây chứ, nhưng nửa thích cậu hai, nửa thương bu nên chẳng nỡ đi lấy chồng. Bu cũng thương Trâm, cho nên bu mong Trâm được gả vào nhà tử tế. Bởi vậy, lúc cậu cả ghé qua đặt một trăm quan tiền bu nhận luôn, Trâm được làm dâu quý của phú ông, Trâm đòi đòi thì bu mừng cho Trâm.

Cậu cả tất nhiên phấn khởi lắm, cậu lao vút sang hàng cậu hai nắm tay Trâm, đồng dạ tuyên bố với cả chợ.

-”Tất cả nghe đây, từ giờ Trâm là vợ chưa cưới của tui rồi đó. Đợi khi nào tui cưới Cẩm Chi, được làm quan lớn xong tui sẽ rước Trâm về. Thanh niên cái thôn này không ai được cưa Trâm của tui, nghe rõ chưa? Tui nói không nghe tui đánh cho toè mò đấy!” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Cậu cả ti ta ti toe, cậu hai chẳng nói gì cả, vẫn điềm tỉnh bán hàng cho khách. Trâm thì điên khò nói, cậu quá đáng ghê nha, cậu phát ngôn thể khác nào Trâm đã có nơi có chốn, giờ đến con trai trưởng thôn cũng chẳng sang thăm hỏi Trâm nữa là cậu hai.

Trâm giận run cả người, hằm hằm đứng lên cãi lại.

-”Cậu uống lộn thuốc hả? Cậu nói linh tinh cái quái gì vậy?”

-”Tui không nói linh tinh. Bu Trâm nhận tiền của tui rồi mà, giờ Trâm là người của tui rồi ý. Tối tui gọi xong Trâm cho tui ôm một cái, nha!”

Cậu cả déo miệng năn nỉ, Trâm ngoái đầu nhìn sang gian hàng nhà mình, thấy bu khề gắt, mặt Trâm nghệt ra luôn, mắt một bóng nước. Buồn thui à, tui thân nữa, Trâm chạy một mạch vào rừng, trèo lên vách núi cao nhất, ngồi chênh vênh trên mỏm đá sùt sà sùt sít.

Thế là phải sắp đi lấy chồng rồi, phải lấy cậu cả ý. Cậu cả nhỏ xíu à, thấp hơn cả Trâm nữa, lại hay những nhẽo trẻ con, Trâm không thích gì hết. Trâm thương cậu hai cơ, cậu hai đẹp giai, cậu hai cao lớn, cậu hai cái gì cũng biết làm, cậu hai rất là tài giỏi nha. Tính của cậu hai đến bao giờ cậu đồ thì thôi, ấy vậy mà giờ chẳng còn cơ hội nữa rồi.

Giá kẻ ông ngoại cậu hai không phải tội phạm sát nhân thì? Như thế thì cậu sẽ không phải ở nhà tranh, không bị phân biệt đối xử, bu Trâm có khi lại đồng ý ấy chứ. Không biết tương lai cậu hai lấy con nào đây?

Là con nào thì Trâm cũng ganh tỵ với nó chết mất thôi.

Cái con khốn nạn đó, nó có chỗ nào tốt hơn Trâm mà ông Tư bà Nguyệt se duyên cho nó với cậu hai chứ? Thật chẳng công bằng chút nào cả. Trâm càng nghĩ càng hận, ầm ức nước nờ. Khóc mãi, khóc hoài, khóc tới khản cả cổ, lúc ngẩng mặt lên tự dưng thấy cậu hai đang đón cúi ở mạn rừng bên kia,

Trâm ngỡ mình đang mơ cơ.

-”Cậu hai...cậu hai ơi...cậu hai...sang đây với tui đi...”

-”Đi mà...năn nỉ đấy...”

-”Tui trèo lên cao quá rồi...giờ tui xuống không có được nữa....cậu không sang tui nhảy luôn đó...cho cậu vác xác tui về trả bu tui...”

Trâm vành mặt đoá dầm, buồn quá hoá chập mạch, bất cần luôn rồi, cũng không nghĩ cậu lại trèo lên mòm đá. Cậu lặng lẽ ngồi xuống cạnh Trâm, bóc một vốc hạt dẻ chia ra cho Trâm.

-”Cậu hai bóc ra cho tui đi, nha. Một lần thui mà, một lần thui tui cũng mãn nguyện lắm rồi.”

Trâm năn nỉ ỉ ỏi mãi mà cậu hai không chịu, Trâm lại phải tự bóc đó, vừa ăn vừa ứa nước mắt. Ấy thế mà vẫn nhâm nhi hết vốc này đến vốc khác, chẳng mấy chốc đã chén sạch cả túi hạt dẻ của cậu, ai bảo nó thơm thơm với bùi bùi ý, ăn giòn giòn sượng sượng ời là sượng. Giá kể có thể ăn cả đời thì tốt, Trâm buồn lòng lắm, Trâm chẳng kiếm được, vụng trộm siết tay cậu hai một cái.

Mặt cậu hai đỏ bừng, má Trâm cũng nóng hằm hập theo. May mà cậu không mắng mỗ gì cả, Trâm rụt rè chào tạm biệt cậu hai rồi trèo xuống bên dưới. Núi đá cheo leo quá, Trâm bị gai mấy cây dại cửa xước cả da, đau thì không đau, nhưng cơ hội vàng thì vẫn cứ thích làm màu thôi.-”Tui chảy máu rồi cậu hai ơi, tui kiệt sức chẳng đi về được nữa ý. Mà đêm ở đây thì thú rừng nó ăn thịt mất thui, hay là cậu bồng tui nha cậu!”

-”Nha cậu hai...đi mà...nha...không bồng cũng được...không bồng thì công vậy...nha...nha cậu...”

Mất long la long lanh xin xỏ mãi cậu mới cúi lòng, cậu bồng Trâm thật. Trông ngực Trâm đánh rợn rợn luôn ý, thôi, suy cho cùng cái cuộc đời này cũng chẳng còn gì phải hối tiếc nữa. Trâm vòng tay qua ôm cổ cậu, vừa định nép vào người cậu thì đã bị thả xuống cái xe thô gần đó rồi.

Xung quanh chất rất nhiều củi, Trâm ngồi giữa đống củi, tội nghiệp như một con cún ấy. Cậu kéo Trâm về, Trâm giận muốn lao lên cào cào cắn xé cậu, nhưng lại chẳng nổi, thương cậu quá mà. Đi được nửa đường cậu dừng lại chộc cho Trâm một trái dừa uống phòng khát, Trâm đổi cậu, Trâm ném thẳng tay. Cậu kệ Trâm cầu nhàu, cậu với chiếc nón lá úp lên đầu Trâm.

Ra khỏi rừng trời bắt đầu đổ nắng, nắng gắt chói chang, Trâm thấy cậu mồ hôi nhễ nhại nên xót xa nhảy khỏi xe củi, chạy lên đội nón cho cậu rồi lao xuống đẩy xe từ phía sau. Ngỡ cậu phải cảm động lắm cơ, ai ngờ cậu quay lại nhàn nhạt đuổi Trâm về trước đi, Trâm ở đây chỉ làm vương tay vương chân cậu thêm thôi.

Trâm tui thân lao thẳng về nhà, cu Trí ngồi run rẩy ngoài cổng, đồ đạc từng cái một bị đập nát rồi quăng ra không thương tiếc. Trâm ôm em trai nhét nó trốn vào đồng rơm, dặn dò có chuyện gì cũng phải ngồi ngoan trong đây rồi vội vã chạy vào trong buồng. Bà cả cương quyết đòi lại một trăm quan tiền, bu Trâm thì cứ khư khư không chịu nhả, một mực ôm chân bà nài nỉ.

-”Van bà...bà làm ơn làm phước...cậu cả thương Trâm như vậy...thôi thì coi như bà nghĩ cho cậu đi...với lại Trâm nhà tui ngoan mà...bà cứ coi như có thêm một người làm sai vật đi bà... con bé làm vợ năm vợ bảy cũng được...”

-”Vớ vẩn, năm bảy là thế quái nào? Nói chị nghe, cậu cả chỉ được phép có một vợ thôi, duy nhất một vợ. Bây giờ chị nhe tiền hay để tôi cho người đốt nhà đây?”

Giọng bà không quá to, nhưng cũng đủ dọa người ta sợ chết khiếp, bu Trâm chẳng còn cách nào, tiếc đứt ruột nhưng vẫn phải trình ra đủ trăm quan không thiếu một xu. Bà cười khẩy, bà có liếc qua Trâm, nhưng bà khinh nên cũng lười mở miệng mắng nhiếc. Bà đồng đánh bà về, một bên Quất bê hòm tiền, một bên Bưởi nhí nhảnh chân sáo chạy theo.

Phú ông nghe chuyện, phú ông gõ cửa phòng cậu cả hỏi han. Cậu hèn, ngay lập tức cậu đổ luôn cho cậu hai.

-”Không...không phải con đầu thầy...thằng hai đó...thằng hai nó lên lấy tiền trong phòng thầy đó...tại nó muốn rước Trâm quá mà...”

Bà cả biết thừa cậu điêu toa phét lác rồi, nhưng cậu là cục vàng của bà, bà kệ cậu thôi. Phú ông buồn buồn thở dài. Đêm đó phú ông trần trọc nhiều lắm, bực bực cậu hai nhưng đầu sao vẫn là máu mủ của mình, cậu thích người ta nhiều đến vậy, phú ông cũng sốt ruột thay cậu.

-”Thầy nó nhọc à? Em bóp vai cho nhé!”

-”Thôi, bu nó ngủ sớm đi cho đẹp da. Tôi bảo này, cho cậu hai một ngàn quan tiền hỏi cưới Trâm được không?”

Thực tình như các nhà chẳng bao giờ có chuyện đàn bà được quyền can dự đâu, nhưng phú ông thì khác, bà cả là tim là gan của ông, bà không thích thì ông cũng nhất định không nhích.

-”Tuỳ thầy nó.”

-”Ừ, bu nó ba mươi ba xuân xanh rồi mà vẫn đẹp, còn tôi, tôi sắp già rồi, có tóc bạc rồi, tôi tự ti quá.”

Bà cả cười cười, bà sai con Bưởi dậy châm đèn dầu, bà lúi húi nhổ tóc bạc cho phú ông. Hai cái lúm đồng tiền của bà duyên quá thể, phú ông nằm trong lòng bà mà sượng tê người, bà cả là con nhà quan lớn, khi xưa để rước được bà về đâu có dễ, đấu tranh giành giật khóc liệt lắm.

Ngày đó Kim hứa với Yến, cả đời Kim chỉ lấy mình Yến thôi.

Yến sẽ là bà cả, nhất định sẽ không có bà hai, bà ba hay bà tư. Vậy mà rốt cuộc, lại thất lời, đợt ấy Yến tuyệt thực gần một tuần, hại Kim sống dở chết dở. Ôi mà cũng hơn chục năm rồi, chuyện cũ thì thôi, cho qua đi.

Rạng sáng hôm sau phú ông sang nhà Trâm từ sớm, nhấp chén trà nóng, phú ông nghiêm túc bàn chuyện với bu Trâm.

-”Tôi tới hỏi Trâm cho cậu hai, tiền đặt ở lễ hỏi sẽ là một ngàn quan, ý chị ra sao?” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Một ngàn quan!!!

Là một ngàn quan lận cơ đấy, con trai nhà bình thường hỏi cưới chắc gì đã được năm chục quan? Những tương cậu hai bị ghẻ lạnh mà hoá ra phú ông vẫn thương cậu ra phết. Tình hình bà cả cương quyết như vậy e rằng kiếp này Trâm với cậu cả không có duyên.

Bà Trình đắn đo nhiều lắm, số tiền lớn quá, nếu gặt đầu coi như tương lai cu Trí chẳng phải lo gì nữa, từ chuyện lấy vợ tới chuyện thuê thầy đồ về dạy học, tất cả đều rất thuận lợi. Thằng bé là cháu đích tôn nói dối tông đường, bà mong nó công thành danh toại, nếu không mai sau đi gặp thầy nó chẳng biết ăn nói sao cho phải nữa.

Nhưng còn Trâm?

Gả cho cậu hai rồi, ở cái đáy của xã hội, tới bao giờ cho góc đầu lên được?

Trâm nhanh nhẹn, tháo vát, hiểu chuyện, Trâm xứng đáng có được tấm chồng tốt. Bà Trình phân va phân vân mãi, phú ông mệt mệt chốt luôn câu xanh rờn.

-”Tình hình nghe có vẻ chị không ưng rồi, để tôi qua hỏi bé Dung cho cậu hai vậy. Đất canh tác chị mướn của nhà tôi thì tháng sau chuyển sang bên đó cho thầy bu cái Dung. Thế nhé, thôi chào chị tôi về.”

Ông thông dong đứng dậy, bu Trâm mặt tái mét, vội vã níu ông lại, cuống cuống đồng ý. Phú ông khẽ cười thầm, tới gái rệu nhà quan lớn ông còn hỏi được nữa là con nhà chị bán bún.

Không đánh nhanh thắng nhanh thì chẳng phải là ông.

Phú ông và bu Trâm tiếp tục bàn bạc về lễ hỏi, Trâm trong buồng nghe như muốn nuốt từng câu từng chữ, tim đập thình thà thình thịch, chạy tíu tít đi tìm cậu hai. Bà hai bảo cậu đi đập đá rồi, Trâm lại hơn hờ lao lên núi.

Triều đình đang có lệnh khai thác đá để chuyển tới kinh thành đấy, các trai tráng trong thôn đều tham gia rất nhiệt tình, tại quan trả lương một ngày công cao lắm. Cậu hai có lẽ là người nhỏ tuổi nhất, nhưng lại cao lớn chẳng thua kém ai cả, nhìn dáng cậu làm việc Trâm mê tít thò lò luôn à.

Chồng tương lai của Trâm đó nha!

Tự hào muốn xỉu mất!!!

-”Cậu hai...cậu hai ơi...báo cho cậu tin mừng nè...cực kỳ...cực kỳ mừng luôn ấy...thầy cậu sang nhà tui thưa chuyện rồi đó...tui sắp làm vợ cậu hai rồi...tui sướng điên mất...”

Trâm hét oang oang cả lên. Mọi người ai nấy cũng quay lại nhìn Trâm, nhất là cậu cả, ánh mắt của cậu bi thương vô cùng. Trâm phờn quá quên khuấy mất cậu là cháu ngoại của quan, được quan giao cho nhiệm vụ giám sát tiến độ công việc. Cậu giận lắm, hiếm khi Trâm thấy mặt cậu đỏ lừ lên như vậy, cậu bốc ngay tảng đá to to phía dưới, toan ném cậu hai.

Trâm sợ thất kinh, vội lao tới chắn cho người thương. May sao cậu hai phản ứng nhanh, vừa hay quay ra thì bắt được tảng đá đó. Cậu hai cũng bực hay sao ý, Trâm thấy cậu hơi chau mày, ngay lập tức quăng trả về phía cậu cả. Tảng đá bay sượt qua thái dương cậu Hưng, đoạn đập vào vách núi, rơi xuống, vỡ vụn.

Thực ra cậu cả không hề xây xước một chút nào cả, nhưng chân tay cậu run cầm cập, đứng quần ướt sũng một mảng. Cậu oà khóc rồi chạy thẳng về

nhà. Cậu hai quay sang đuổi Trâm về, nhưng Trâm chỉ xì mặt thôi chứ không nghe lời đâu, một mình lủi tha lủi thui dưới gốc xà cừ ngồi đợi cậu.

Lát sau bé Dung cũng chạy qua chơi, hai cô cháu tám chuyện rôm rả. Trâm thấy Dung dễ thương lắm ý, cho tới khi cậu Lâm qua bông con bé.

Sợ thật, thiên vị chết mất.

Một bên đòi cầm tay cũng không cho, một bên chưa cần nói đã lao vào ôm ấp. Vừa mới hí hửng được lấy cậu hai không lâu thì lại nhận ra một sự thật vô cùng đau đớn, ấy là cậu thích bé Dung xừ nó mất rồi, cậu hai thích gái non ý.

Đòi về cơ bản là buồn!!!

-”Dung biết gieo mạ chưa?”

-”Con chưa cô Trâm ạ.”

-”Thế vót bèo, thổi com, giặt áo quần, nấu cám, tắm cho lợn, đi gặt lúa...trong số đó Dung biết những việc gì rồi?”

-”Con chưa biết làm cái gì hết ạ.”

-”Eo, thế Dung chỉ ở nhà ăn hại thôi à?”

Trâm cố ý hỏi đều, Dung nhỏ quá chưa hiểu, ôm cổ cậu hai ngây thơ thắc mắc.

-”Ăn hại là ăn gì hả cậu hai? Có ngon không cậu hai?”

Cậu hai xoa đầu con bé, thủ thủ bảo không ngon bằng bánh đa kê đầu. Dung ngoan ngoãn nghe lời rồi mè nheo xin cậu mua bánh đa. Cậu gật đầu, cậu đưa Dung ra chợ, Trâm lèo đẽo đi theo họ, lặng lẽ như một cái bóng.

Tới nơi đông quá nên Trâm với Dung đứng ngoài, mình cậu hai vào chen thôi. Trâm cũng thích ăn bánh đa kê lắm ý, nhưng Trâm ghen, nên cố tình dặn cậu mua bánh tẻ cho mình. Khổ nỗi cậu vô tình, lúc ra chỉ cầm theo bánh đa thôi.

Dung sượng cười tít cả mắt, liến thoắng cảm ơn cậu rồi cúi người chào cô chào cậu, hí hửng cầm bánh chạy về chia cho anh Trí. Ngược lại Trâm buồn nẫu cả ruột, nước mắt chực ứa ra rồi.

Con bé Dung ấy, nó trẻ quá, xinh xắn trắng trẻo nữa, đối thủ đáng gờm. Trâm sợ Trâm đầu không nổi, sợ sau này lấy cậu không lâu cậu rước nó về hí húi cả ngày thì Trâm trốn trong buồng khóc mất.

-”Mua cho nó cả hai cái bánh đa ý, vậy mà có mỗi một cái bánh tẻ cũng không mua cho tui.”

Có đứa ức, gào ầm ĩ. Đúng lúc đó con bé Tuyền cầm xôi bánh tẻ lao tới, mồm nậm miệng mười phân búa.

-”Xin lỗi cậu hai nha, cậu hai đừng giận, đông khách quá nên phải lược thêm mẻ khác, bánh giờ mới chín, cậu hai ăn nhanh cho nóng nha cậu hai. Lần sau cậu hai lại qua ủng hộ hàng của nhà em nhé.”

Cậu hai trả nó tiền rồi nhận xôi bánh mười chiếc đưa cho ai đó đang cẩu gắt nóng nảy. Người ấy hai má hây hây, ngượng chín đỏ chín hồng, chẳng biết nên chui vào đâu cho bớt ngại nữa.

-”Cậu hai...đừng ghét Trâm nha...tại tui thương cậu hai nhiều nhiều...xong lúc đó tui ghen quá...tui lên cơn điên ý...chứ bình thường tui cũng nét na hiền dịu lắm chứ bộ...”

Trâm bóc bánh, vừa tòm tèm ăn vừa chớp chớp mắt nhìn nọt cậu.

-”Ngon ghê người luôn...cuối tháng cậu vẫn đem trâu cau sang hỏi tui nhé...tui ý...tui hứa tui rộng lượng, cậu nạp bao nhiêu bà cũng được, nhưng nhớ mỗi tháng sang phòng tui mười đêm nha cậu, được không?”

-“...”

-”Không được à? Vậy năm đêm?”

-“...”

-”Vẫn không chịu á, thế ba đêm vậy? Ba đêm là ít ỏi lắm rồi ấy, tội nghiệp tui.”

Trâm tỏ vẻ đáng thương như cún con, cậu hai phì cười. Sau đó cậu lại bện lên núi làm tiếp, cậu không đáp không hứa gì cả, nhưng Trâm kệ thôi, không nói là coi như đồng ý rồi. Đăng bởi: admin

Chương 13

Trong khi đó cậu cả côi lòng tan nát khỏi nói, cậu chạy về méc bu, bu ôm cậu nịnh nọt tiểu thư Cẩm Chi vừa xinh vừa nhẹ nhàng thanh thoát, tốt gấp vạn lần Trâm ý, rồi cậu sẽ mê Cẩm Chi như điên đổ cho mà xem. Cái loại con gái nhà nghèo chẳng có chút phép tắc nào như Trâm cứ để cho thằng Lâm hót là được rồi, cậu không cùng đẳng cấp với hai đứa đó.

Bu phân tích rất nhiều, rất hay, tuy nhiên, cậu thì vẫn rất buồn.

Cậu khóc cạn nước mắt.

Cứ tưởng tượng ra cái nụ cười rạng rỡ của Trâm là cậu lại náo nê ghê gớm. Cậu sụt sịt thay cái quần khác, mặc luôn cả chiếc áo lụa bu mới cắt cho hồi đầu tháng.

Cậu đẹp trai mà, ai cũng khen cậu trắng trẻo mập mạp, bu cũng cậu không để đâu cho hết. Làm gì có chuyện Trâm lại không nhận ra nét đẹp của cậu cơ chứ? Cậu hậm hực tìm Trâm mà nheo.

-”Trâm, lấy thằng hai thật hả? Trâm thương tui hơn nó phải không? Thương tui nhưng vì sợ bu tui nên bắt đắc dĩ mới phải lấy nó chứ gì?”

Trâm sợ cậu phật lòng nên chẳng nói gì. Cậu hí hửng nắm tay Trâm thủ thi kế hoạch bỏ trốn. Trâm vội vàng rút tay ra, đồng dặc hỏi.

-”Thế làm sao để sống qua ngày? Cậu cả biết câu cá không? Biết đốn củi, biết đập đá, biết hái nấm không?”

-”Tui...tui không biết...nhưng tui...tui biết chỗ để chìa khoá nhà kho...hàng tháng tui lại lên về lấy tiền của thầy bu...”

Trâm bâu môi nhìn cậu cả, người béo mập trắng trắng trông như cái cục bột đã dành, tính lại còn hèn, ý chí thì không có. Mầu đàn ông như thế làm gì có cửa làm chồng tương lai của Trâm? Mơ đi nhé!

-”Tui trốn đi với cậu để bu cậu đốt nhà tui à? Cu Trí với bu tui biết sống ra sao? Cậu thương tui thật không? Cậu thương tui thì phải chúc phúc cho tui, nha cậu!”

-”Nhưng Trâm lấy nó thì nó được thơm Trâm mắt à...tui không chịu đâu...”

Cậu cả lăn ra đất giãy đành đạch, ngược lại hai má Trâm ửng hồng, eo ui sắp được cậu hai thơm á? Ủ đúng rồi, làm vợ cậu mà, mấy hôm phồn quá quên xừ mất cái chuyện này đó, mới nghĩ thôi tìm đã muốn nổ tung rồi. Đầu óc mông lung mông mị, Trâm mặc xác cậu cả luôn, hí hửng chạy ra chợ, định bụng múc âu bún riêu đem lên cho chồng tương lai.

Bà Trình thấy bộ dạng hấp tấp con gái chột phi cười, bà gọi với dặn Trâm thôi chiều ở trên núi luôn cũng được, tiện thể lượm ít hạt dẻ, hạt điều, hướng dương và hạnh nhân đem về phơi khô rồi rang, đợi cuối tháng nhà cậu hai sang hỏi còn có thứ mời khách.

Trâm vâng vâng dạ dạ rõ ngoan, ba chân bốn cẳng lao lên chỗ cậu hai, đang nghỉ giữa giờ hay sao ý, thấy thanh niên trai tráng túm năm tụm ba chỗ góc xoan đào chơi tổ tôm, riêng cậu hai thì ngồi ôm Dung ở mạn xa xa. Dung nhỏ xíu, cứ cuộn tròn trong lòng cậu hai hại Trâm điên máu dễ sợ.

Bé Dung ngoảnh đi ngoảnh lại thấy cô Trâm liền vẫy tay tíu tít gọi, cậu hai thì chẳng thèm ngẩng đầu lên, cậu vẫn đang mãi bắt chấy cho con nhóc. Trâm bị phân biệt đối xử, nẫu nê hỏi thẳng.-”Cậu hai thương Dung phải không?”

Dung không hiểu ý từ “thương” mà Trâm nói, vì vậy cũng ôm cậu nũng nịu.

-”Cô Trâm hỏi cậu đó cậu hai, cậu hai có thương con không?”

Cậu hai bẹo má con bé rồi gật đầu. Dung cười tíu tít, cô Trâm thì sững người, tim gan như bị ai đó cào cấu cắn xé. Cô vội để âu bún ở lại rồi quay người chạy một mạch lên thác nước đang chảy xiết. Tiếng nước róc rách, tiếng chim rừng hót líu la líu lo, còn tiếng lòng Trâm thì buồn thiu buồn thiu.

Cậu có thể nạp nhiều bà, mỗi bà vài đêm, Trâm chấp nhận. Nhưng cậu thương nhiều người, nhất là thương người ta hơn Trâm, Trâm cần bản chẳng thể người ngoại. Trâm phải làm sao để cậu thương Trâm đây? Dù chỉ một chút thôi cũng được?

Trâm nghĩ, nghĩ mãi, nghĩ từ lúc nắng gắt chiếu rọi tới lúc trăng treo lũng lảng trên ngọn tre mà chẳng ra đáp án. Bấy giờ đứng dậy mới nhớ lời bu dặn, cái giò mà trông trơn chỉ sợ về bu đánh đòn Trâm mất. Có đứa tui thân suýt ứa nước mắt, may sao quay sang thấy giò không trông, rất dày là đằng khác.

Các loại hạt được ngăn cách cẩn thận bằng lá chuối.

Bên cạnh giỏ của Trâm cũng có một cái giỏ khác bày biện y hệt, giỏ của cậu hai. Cậu ngồi sau lưng Trâm từ lúc nào mà Trâm chẳng hề hay biết, tự dưng bao nhiêu buồn bực tan biến à, Trâm nhón miệng cười cười với cậu rồi bẽn lễn hỏi.

-”Bà hai cũng sai cậu lượm hạt à...cậu...cậu lượm cả cho tui sao?”

Cậu không trả lời, chỉ thần nhiên bảo.

-”Tui về đây.”

-”Ồ, cho tui về cùng với...muộn thế này đi một mình sợ thú dữ lắm..”

-”Yên tâm đi, thú nó không sợ chị thì thôi chứ, chị sợ gì nó?”

Bị trêu nhưng vẫn sượng ý. Lần đầu tiên cậu trêu Trâm nhé, vành tai Trâm đỏ ửng, vừa lơ đãng theo cậu vừa ngọt giọng chuyện trò.

-”Tui đâu có phải con út như bé Dung đâu, tui là cả, thầy tui mất sớm, tui phải thay thầy chăm sóc bu và hai đứa em nữa. Tui mà nhu mì quá người ta bắt nạt ấy...nhưng tui được cái biết việc với cả tháo vát ý...cậu lấy tui coi như có thêm người làm miễn phí mà...”

Cậu bảo cậu đâu có cần người làm, Trâm nào nề thối mắc.

-”Vậy cậu không muốn rước tui nữa hả?”

-“...”

-”Sao cậu không trả lời...hả cậu? Hay thế này đi...cậu không thích nói thì dùng hành động chứng minh vậy...nếu cậu không muốn tui làm vợ cậu thì cậu thò tui một cái coi?”

Cậu cười, cậu gõ đầu Trâm. Trâm nheo mắt trêu mếu nhìn cậu, cậu không thẹn nghĩa là cậu muốn Trâm rồi còn gì nữa, lòng Trâm như có trăm đoá hoa đua nở ấy, rồi sẽ có một ngày Trâm làm cho cậu thương Trâm hơn hẳn Dung luôn nhé!

Từ đó cứ rành rành Trâm lại lên núi, gặp Dung là Trâm cho con bé vài đồng đi mua bánh rán. Nó cảm ơn Trâm rồi rít rồi tung tăng xuống chợ, thật ngốc mà.

Thấm thoát cũng tới cuối tháng, phú ông xuất kho cho các cậu tiền hỏi vợ. Bà hai nghe tin từ thằng Quát mừng lắm, bà chải kiểu đầu đẹp nhất, chiếc yếm tím mộng mơ giữ gìn cả năm hôm nay mới dám lôi ra mặc. Bà thoa son đỏ, đánh má hồng, chuẩn bị kĩ càng đầu ra đây, tiếc rằng lúc xuống nhà kho thì lại chẳng thấy tấm hơi phú ông đâu.

Chỉ có bà cả thôi, một ngàn quan mà bà ta không cho xuất tiền giấy hay bạc nén. Một ngàn quan, toàn những đồng xu mệnh giá nhỏ, đựng trong chiếc thùng lớn, bà hai phải khổ sở kéo rê từng chút, từng chút một. Sức bà yếu, lại cộng thêm chốt không chặt, ra đến bậc thêm một cái chiếc thùng lắt lẻo lóc xuống dưới sân, cả một ngàn quan bắn ra tung toé.

Bà hai điên lắm, nhưng vẫn phải ngậm ngùi nhặt từng đồng. Bà cả ồng ẹo đi qua, bước chân thế nào vừa vặn giẫm lên tay bà hai. Bà đẩy bà nghiêng, bà dồn lực xuống gót giày, bà hai đau đến ứa cả nước mắt. Bà cố nhẫn nhịn mong đợi phú ông đi qua để được thương xót, ai ngờ phú ông vừa tới, thái độ bà cả đã quay ngoắt một trăm tám mươi độ, ngọt nhạt chị chị em em, cúi xuống nhặt tiền hộ bà hai.

-”Thằng Quát đâu...ông cho mày ăn mày uống đang hoang mà mày ngu thế hả con? Một ngàn quan cậu đi hỏi vợ mà mày xuất tiền lẻ thế này thì mặt mũi ông để vào đâu?”

Phú ông cau gắt, Quát chẳng dám biện minh nửa lời. Lão Tám quản gia vội dúi cho bà hai một ngàn quan tiền mặt rồi gọi mấy đứa ra nhặt xu lẻ dưới sân vào thùng. Cả hai bà cùng ngồi đó, nhưng phú ông lại chỉ đỡ mỗi bà cả, đã thế trước mặt bao nhiêu người làm trong nhà cũng chẳng nề nang gì sất, ôm chóc chọc rõ tình cảm.

Bà hai ức nỏ bong bóng mắt.

Là bà thích phú ông trước mà, từ ngày xưa xưa xưa phú ông xuống nhà quan lớn chơi, bà đã phải lòng phú ông rồi. Bà coi tiểu thư như em gái, bà chăm bẵm bà hầu hạ nó, từ cái tã cũng là bà thay cho nó. Vậy mà nó lớn rồi, nó đẹp, nó lại quyến rũ phú ông của bà!

Bà hai căm hận lên vào bụi chuối gần phòng bà cả, lấy ra một chiếc hình nộm có viết tên Đinh Phi Yến cùng ngày tháng năm sinh, đoạn bà đâm vài cái kim lên đó rồi lén lút vùi xuống đất. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Số bà kẻ cũng nhỏ, chưa kịp phui tay đã bị cậu cả bắt quả tang. Cậu hung hăng đấm cho bà vài quả rồi ra sức đào đào bới bới. Bà ngó trộm cậu, bu bẫm trắng trẻo, xinh trai quá đi mất.

Cái mũi này, khuôn miệng này, là của phú ông chứ ai? Cứ như đúc khuôn ra vậy, thảo nào phú ông cung cậu đến thế! Cậu ở nhà trên chắc được ăn sung mặc sướng lắm. Xem kia, mới tý tuổi đầu đã ra dáng cậu chủ, oai quá, bà mừng cho cậu quá, bao nhiêu muộn phiền của bà bỗng chốc tan biến. Bà rụt rề toan chạm vào má cậu, mà cậu lại cúi kinh hất tay bà ra rồi bực bội quát.

-”Á à...hình nộm à...bà định trù ẻo bu tui chết sớm nhá...cái loại đàn bà độc ác...bu tui nói không sai mà...”

Bà định tiến lại gần cậu mà cậu trốn bà như trốn hủi, tim bà như có lưỡi dao sắc cứa dần cứa mòn. Cậu dọa cậu sẽ méc bu để bu trị tội bà, bà vội vàng bảo chữa bu cậu mới là kẻ tiểu nhân. Có lẽ bà nóng giận quá nên nghĩ chưa thấu, bu cậu, dù gì cũng là bu cậu, bu Đình Phi Yến của cậu, đẹp như hoa như ngọc, sao cậu có thể tin lời một con quỷ xấu xấu bần bần bôi nhọ bu mình.

Cậu tát bà.

Không phải lần đầu tiên cậu đánh bà, sức cậu cũng chẳng đáng là bao, nhưng bà thấy đau ghê lắm. Cảm giác ấy, nó tê nó buốt tới từng lớp da thịt. Bà gạt nước mắt kéo cậu lại, hai tay cậu bị bà kiềm chặt. Ban đầu cậu còn vùng vằng nhưng một lúc nghe được mấy lời đường mật thủ thi của bà bỗng dung hai mắt sáng rực, cậu quên khuấy luôn chuyện vừa xảy ra, vui vẻ nhảy chân sáo về phòng.

Tâm trạng cậu phấn chấn lắm, sáng hôm sau xuống phố huyện hỏi tiểu thư Cẩm Chi miệng vẫn cứ cười ngẩn ngơ. Phú ông phú bà nhìn con trai hớn hờ trong lòng cũng rộn ràng theo. Cậu cả là trưởng nam, lại là cháu đích tôn họ Phạm nên mới đám hỏi thôi nhưng cũng hoành tráng lắm rồi. Phía trước ngựa xe tấp nập, phía sau gần năm mươi trai tráng theo sau, nào là trâu cau nào là lợn mán, chưa kể năm hòm vàng lớn, mười thùng bạc nén cộng vô số trang sức đá quý đi kèm.

Quan tam phẩm đón con rể tương lai từ đầu ngõ, tiếng trống, tiếng kèn í a í ới, tiếng pháo hoa nổ lộp bộp nghe đến vui tai. Từ ông ngoại cậu là quan nhất phẩm tới các quan lớn có máu mặt trong huyện đều tụ họp đầy đủ, không khí tất bật rộn rã lắm.

Trong khi đó cũng là đi hỏi vợ nhưng nhà cậu hai chỉ có ba người, cậu, bu và vú Năm. Lễ đòi mà, cháu của tội phạm sát nhân thì đâu thể bì được với người bình thường, huống chi so với con cháu nhà quan.

Trâu cau của nhà trồng, nhành phong lan lớn do cậu hái được ở trên núi về. Lợn mán, đôi gà rừng cũng là cậu bắt được chiều qua, ngoài một ngàn quan được phú ông cho thì lễ vật còn lại do cậu tự kiếm hết.

Bà Yến ban sáng còn bận lo cho cậu cả nên không có thời gian quán xuyến hết mọi việc, vú Năm nhân cơ hội canh ba đã thức giấc chạy xuống nhà bà Phúc giúp cậu hai chuẩn bị các thứ. Cậu ngoan lắm, nhân lúc vú vo gạo cậu cũng giúp vú làm gà, mổ lợn. Cậu còn đục sẵn trái dừa để vú đồ xôi cho thơm, cậu ít nói nhưng vú lại cứ thích tâm sự chuyện trò với cậu, tại vú cảm thấy cậu là người biết lắng nghe.

-”Ăn hỏi xong tháng sau rước cô Trâm về là có người bầu bạn rồi, cậu hai nhỉ? Cô Trâm không được nhu mì như những đứa con gái khác trong thôn nhưng tháo vát nhanh nhẹn, cô ấy sẽ lo được cho cậu hai và bu cậu, cậu cũng đỡ vất vả.”

-“...”

-”Chẳng ai hoàn hảo cả đâu cậu ạ, cậu hai đã nghe các cụ có câu “thân em như hạt mưa sa, hạt rơi đài các hạt ra ruộng cày” chưa? Ý chỉ phận đàn bà nhỏ bé của chúng tôi đó, tội lắm, cậu nhớ đối xử tốt với cô ấy nhé. Mai sau có nọ bà hai bà ba thì cũng đừng lo là bà cả, nha cậu...”

Vú dặn đi dặn lại, cậu hai chỉ cười thôi. Lúc mọi thứ gần xong xuôi bà hai mới vờn mình tinh giắc, bà chải tóc trang điểm rồi đứng định đi đằng trước, vú Năm với cậu hai bê đồ theo sau. Phần son bà hai dùng toàn là gửi người mua dưới phố huyện đó, nhà thì nghèo rớt mùng tơi mà bà tiêu hoang kinh lên được. Tội nghiệp cậu hai làm quần quật cả ngày cũng không đủ tiêu, vú nghĩ mà ức thay, nhưng phận tôi tớ đâu có dám ý kiến.

Xa xa cu Trí ngồi vắt vẻo trên ngọn dừa nhòm thấy cậu Lâm sắp sang nhà mình liền hò hét rõ to. Dung cũng hớn hờ vỗ vỗ tay gọi vọng xuống. Hai đứa trẻ con lít nhít, chẳng hiểu làm cách nào mà chúng nó đưa nhau được lên đó nữa. Trâm ở trong buồng nghe tin hồi hộp muốn ngạt thở, không vì cái tục lệ chết dẫm chắc mọ hai tương lai lao vọt ra ngoài ngõ đón chồng rồi cũng nên.

Cậu Lâm đem phong bao mới phát cho cu Trí và Dung, bọn trẻ con sướng reo lên ầm ĩ. Cái Trang đang chửi nhưng vợ chồng nó vẫn từ thôn bên về chia vui với chị Trâm, bà Trinh lao ra ngõ hò hời đón khách, bà Phúc nhìn cánh cổng ọp ẹp chột bĩu môi cái rõ dài.

Bà cũng kiệm lời y như cậu hai vậy, thủ tục từ đầu tới cuối đều là vú Năm trình bày thương lượng. Nhà cậu hai nghèo nhưng lễ vật cậu kiếm đủ cả, lại toàn đồ tốt nên bu Trâm khá hài lòng, khổ nỗi, cái hộp đựng tiền đó, khi mở ra lại chỉ có một trăm quan.

-”Chị Phúc...chị nhầm à...phú ông đã hứa một ngàn quan tiền...”

-”Thì một ngàn quan đó còn gì?”

Bà hai ngơ ngác hỏi lại, bà Trinh lắc đầu bảo đâu có, bà hai bực bội xĩa đầu.

-”Có khi ban nãy mang vào trong buồng chị biển thủ rồi ấy chứ, định lấy thêm chín trăm quan nữa cơ à? Khôn như chị bao giờ cho chết?”

Vú Năm biết bu Trâm không phải loại người như vậy, vú vội nháy cặp hai chạy về tìm lại, có khi lúc sáng bận bịu nhiều việc lại đánh rơi ở chỗ nào rồi. Trâm bên trong lo lắng ngó ra, mặc dù vú với vợ chồng cái Trang ra sức khuyên giải mà bu Trâm với bà hai vẫn chửi nhau ghê quá. Đình điểm là bu chỉ thẳng vào mặt bà hai quát lớn.

-”Này nhé, đây ít nhiều cũng không phải cái loại chó phản chủ nhé! Trâm nhà tôi thiếu quái gì giai hời, nhà bà nuốt lời trước tôi đây cũng không thèm nữa. Mang hết đồ về rồi mau CUT cho tôi.” Đăng bời: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Dung Trí nghe người lớn quát sợ run cầm cập, hai đứa lấm lét dặt tay nhau trốn sau đồng rom, mắt tròn xoe nhìn nhau, im thin thít luôn. Cặp hai kiểm một hồi không thấy chín trăm quan tiền liền chạy sang nhà Trâm báo cho vú Năm. Bu Trâm càng làm dữ, Trâm ở trong buồng hoảng quá lao ra năn nỉ bu chấp nhận trăm quan mà bu nhất định không chịu.

-”Trăm là trăm thế nào? Mi ngốc lắm, chưa về làm dâu đã bị chèn ép thế này, thử hỏi mấy bận nữa bị người ta bắt nạt, là con nhà người ta rồi thì bu can thiệp được cho mi hả?”

Trâm ứa nước mắt, chẳng dám cãi. Bu Trâm quay sang chỉ trích cặp hai.

-”Có mấy đồng tiền ăn hỏi mà nhà cậu cũng chơi bản thế hả? Cậu đừng tưởng cậu được nhiều gái thôn đề ý mà làm cao nhé! Tụi nó ghẹo cậu thôi chứ chẳng ai dám lấy cậu như Trâm nhà tui đâu. Cậu thử nghĩ xem, lấy cậu rồi mấy đời mấy kiếp sau mới ngóc đầu lên được, hả cậu?”

Cặp hai lặng thinh, vú Năm xót thay cho cậu. Bà hai liếc con trai bất chợt thấy thương thương. Con mụ bán bún này cũng ghê gớm thật, cứ tưởng có thể cả vú lấp miệng em dôn ép để mụ ta cầm nín mà nhận trăm quan, ai ngờ sự việc lại âm ỉ lên như vậy. Cậu Lâm không rước được Trâm thì cậu Hưng còn tư tưởng, còn vẩn vương, tương lai cậu còn gặp bất trắc, bà hai thở dài, vì cậu cả, vì cậu hai, bà đành nhỏ nhẹ xuống nước trước.

-”Ấy ấy bu Trâm bình tĩnh. Tụi nhỏ thương nhau mình người lớn ai lại làm khó, tiền chị không lấy, tôi không lấy thì chắc chắn có kẻ thứ ba giờ trò mèo rồi. Thôi thì tôi xin khất chị, nội trong một tuần tôi sẽ tìm được đủ một ngàn quan giao cho nhà chị, chị thấy thế nào?”

Vú Năm, Trâm, vợ chồng Trang Toàn hòa vào lựa lời ngon ngọt, bu Trâm nghe cũng xuôi xuôi, ngẫm nghĩ một hồi liền chịu gật đầu thoả thuận. Tuy rằng hôm nay chưa đâu vào đâu nhưng lễ trót mang sang rồi nên bà mời khách ở lại dùng bữa, coi như làm thân đi, dù sao sau này Trâm cũng về nhà người ta, quan hệ căng thẳng quá cũng chẳng hay.

Chị Trang anh Toàn hồ hởi gọi các em, Trí Dung bên ngoài nhảy vào phụ bu dọn mâm dọn bát. Chị Trang bẹo má trêu Dung sang ăn trực nhá, Dung mặt đỏ thò thề bảo.

-”Em xin anh Trí rùi mà.”

-”Đúng vậy, em cho Dung ăn ở nhà mình đó, chị không được đuổi Dung về đâu. Em là trưởng nam em có quyền á, chị Trang đi lấy chồng rùi, bu bảo chị là dân thôn bên rùi ý!”

-”Dạ, thưa cậu Trí.”

Anh Toàn đáp, chị Trang vừa múc canh vừa cười ngất. Chị Trâm thì không biết từ lúc nào đã lòi được cậu Lâm ra ngoài bụi chuối rồi, hai má chị hồng hồng, ngượng ngịu mãi mới dúi được cho cậu chiếc khăn tay thêu đôi uyên ương. Từ thuở bé tới giờ chị chứng kiến không biết bao nhiêu đám hỏi ấy chứ, cái khúc hai bên trai gái trao lễ vật cho nhau luôn là cái khúc chị ngưỡng mộ nhất. Rồi cũng tới lượt mình, chị háo hức mất mấy ngày liền, cứ trông mong giây phút này mãi thôi.

Khổ nỗi, hi vọng càng nhiều, thất vọng càng lớn.

Cặp hai chẳng chuẩn bị gì cho chị cả. Chả nhẽ cậu suốt ngày lo làm ăn nên chưa bao giờ nghe tục lệ truyền tai trong thôn? Chị giận lắm, chị mè nheo một thôi một hồi, mặt xị như cái bị đòi công bằng.

-”Tui thân tui chết mất, cậu hai thơm tui đền bù đi! Thơm vào má cũng được, nha!”

Ngọt như mía lùi vậy mà cậu không hề động tâm, dấm cậu cậu mặc kệ, đá cậu cậu không tránh, cậu chỉ trầm ngâm bảo cho cậu xin lỗi, hôm khác cậu đền. Trâm hơi ngượng ngịu, lơ đãng đi theo cậu vào trong nhà. Bữa đó Trâm gấp thức ăn cho cậu nhiều tới mức bị bu và các em chọc hoài luôn, chọc

Trâm thiên vị cậu, chộc Trâm chưa về với cậu mà đã quên nhà mẹ đẻ rồi.

Vú Năm quan sát mợ hai tương lai thấy ảm lòng lắm, giờ vú chỉ mong sao phú ông nhanh về để bắt được kẻ trộm tiền thôi, sớm thành toàn cho cậu mợ. Vú trông mãi, đợi mãi, rốt cuộc ba ngày sau cũng đợi được. Đám ăn hỏi của cậu cả rất thuận lợi, phú ông còn chưa mừng được lâu đã phải nghe chuyện không vui của cậu hai.

Những chín trăm quan tiền lận, ai mà lại dám to gan như vậy? Phú ông giận lắm, sai mấy đứa thân tín lục soát nhà trên nhà dưới. Gan lớn thật, giấu kỹ thật, cả mấy canh giờ rồi mà vẫn chưa tìm được.

- "Khôn hồn thì khai ra ông còn khoan hồng, chứ đừng để đến lúc ông bắt được."

Người làm xếp kín cả một sân, ai nấy đều toát mồ hôi hột. Phú ông nghiêm lắm, chuyện trong nhà e rằng trưởng thôn cũng chẳng quản được. Vú Năm lấy hết sức can đảm lí nhí thưa gửi.

- "Bẩm ông...bẩm ông...còn chưa tìm ở chỗ bà cả..."

Bà hai mắng vú nhỏ lời thôi, nhưng giọng bà thì lại rất to.

- "Vú buồn cười nhỉ? Tiểu thư là con nhà quan, làm gì có chuyện tiểu thư làm cái việc hèn mọn như thế, nào đâu có chuyện chị ấy so đo với tui tui. Thầy nó à...thôi không cần soát đâu...em tin chị Yến trong sạch..."

Phúc đúng là Phúc, mặc dù thỉnh thoảng Yến có đánh đá, có đánh hanh chánh chộc nhưng Phúc lúc nào cũng nghĩ cho Yến đầu tiên. Phúc làm Kim cảm động quá, ngược lại Yến ngồi bên cạnh mặt đã tím tái rồi. Miệng thì nói tin tưởng nhưng giờ lục cả nhà không thấy, lại chưa lục phòng bà, khác nào ngấm mịa mai bà lấy tiền của bu con nhà nó.

Con Bưởi bên cạnh ra sức quạt, mà bà vẫn điên, bà sai con Thuận cứ việc vào phòng bà soát. Bà có mợ cũng không ngờ, nó lại kiếm được cái hộp lạ hoắc từ gầm giường của bà, bên trên xếp chín trăm quan tiền, bên dưới là hình nộm châm kim có đề tên tuổi và ngày sinh tháng đẻ của bà hai.

Ánh mắt phú ông nhìn bà, chưa bao giờ thất vọng đến vậy. Vú Năm liếc qua chiếc hộp mà lạnh toát cả người, bà cả, nhìn thì xinh đẹp mà tâm độc địa thật đó, lần này thì tui ông trời cũng không giúp được bà ấy rồi, đáng đời. Bà hai nước mắt ứa về như nước lũ, khóc tức khóc tui.

- "Chị Yến ơi là chị Yến ơi, chị có thù có oán em thì em cũng xin chịu. Em chết em cũng can tâm, nhưng sao chị lại nỡ phá cậu thế hả chị? Dù gì cậu cũng là cốt nhục của phú ông, xét cho cùng chị cũng là mẹ cả của cậu mà. Sao chị nỡ?" Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Bu xót cậu quặn cả ruột, bu ôm cậu vào lòng dỗ dành an ủi. Bu thở dài bảo rằng đuổi được thì bu đã tống cổ tui nó ra khỏi nhà từ lâu rồi ấy chứ. Sống chung với rận, một bước cũng phải tính toán cẩn thận, xềnh một li là đi một dặm cậu à.

- "Cậu hiểu rồi bu...bây giờ thì cậu đã hiểu, thực ra bu thẳng Lâm xúi cậu giấu chín trăm quan tiền đó bu, nhưng cậu không biết bên dưới có hình nộm đâu, cậu bị con cáo già đó lừa bu ạ. Tội nghiệp bu Yến phải chịu tội thay cậu...cậu thương bu lắm...hay cậu méc thầy nhé...đòi lại công bằng cho bu...bu nhé..."

Bà cả tức tím mặt tím mày, dám lợi dụng cả một đứa nhóc, bà hai lần này quả thật đi quá xa rồi. Bà cố nén giận giữ cậu cả ở lại, khuyên nhủ cậu không có chứng cứ thì không được làm liều, bà dịu dàng chải tóc cho cậu rồi nịnh ngọt.

- "Cậu Hưng của bu đẹp trai quá nha, cậu nghe bu, cậu lấy cô Cẩm Chi, lại cộng thêm có ông ngoại hỗ trợ, rồi tương lai cậu sẽ rộng mở. Cậu chịu khó học thành tài, vài năm nữa đỗ đạt cao được làm quan to, được phân đất, tới lúc đó cậu đón cả nhà xuống phố huyện, bỏ mặc bu con nhà thẳng hai ở xó này thôi."

- "Cậu muốn đón cả Trâm nữa, được không bu?"

- "Được, cậu có quyền có thế, cậu đón ai cũng được."

Bà cả đáp qua loa lấy lệ chứ bà thích cậu chỉ lấy một vợ thôi. Cậu còn nhỏ, tính tình còn trẻ con, mấy bữa nữa rước tiểu thư Cẩm Chi về bà tin cậu sẽ chóng quên Trâm thôi. Đến phú ông nói thương bà, yêu sống yêu chết, vậy mà vẫn có thể thu nạp thêm bà hai đó.

Đàn ông ấy à, trái tim họ, nhiều ngăn lắm.

Cậu cả ngồi ngó liền huyết sáo vang rồi hôn hờ chạy ra ngoài đồng chơi, con Bưởi từ đầu lao tới ôm bà nịnh nọt rú rê bà ra ngoài vườn hóng mát. Bà chán nản bảo bà mệt, Bưởi đi một mình đi, Bưởi vẫn không chịu bỏ cuộc, cái miệng chu choa rõ dè.

"Hoa mạn nở trắng cả một góc trời rồi đó bà à, gió thổi thơm nức luôn ý, bà thích hoa mạn lắm mà, bà ra đó rồi con đẩy xích đu cho bà nha."

Bà mỉm cười véo má nó, nó giúp bà vấn tóc rồi dắt bà ra vườn. Cái con lật lọng dễ sợ, nó bảo nó giúp bà đẩy xích đu, mà bà vừa mới ngồi xuống nó đã kêu đau bụng rồi chạy biến. Cả thằng Quát phía xa xa cũng cong mong lúi mắt, hai đứa dắt tay nhau trốn sau hòn non bộ rình rập phú ông phú bà.

Phú ông đang ngồi viết chữ ở cái bàn phía Nam, thằng Quát nó rõ hơn ai hết, cả chục hôm rồi phú ông cứ ra đây chẳng phải để luyện chữ gì đâu, mà ra dạo bà cả thôi. Cái vườn này là ông xây cho bà, cất công sưu tập đủ các giống mạn từ khắp nơi khắp chốn về, tự tay ông vun bón chăm sóc kỳ công lắm.

Mùa hoa nào bà cả cũng ở miết trong vườn từ chiều tới tối, chỉ có mùa hoa này bà còn giận, nên mãi hôm nay bà mới thêm ra. Chắc bà giận vì ông gọi bà hai lên hầu, nhưng chắc bà cũng không biết, bà hai chỉ được bóp chân và trò chuyện với ông thôi chứ không mần chi cả. Phú ông nhớ bà cả lắm rồi đó, lo đám hỏi cho cậu hai xong xuôi ông cũng không hề ở lại đánh chén mà đã vội vã về. Chỉ cần bà cả chịu nhún mình một chút, nhất định mọi việc sẽ đâu vào đấy thôi. Khổ nỗi bà cứng đầu lắm, con Bưởi thằng Quát mong mãi mà bà không hề nhúc nhích, bà chỉ ngồi lặng lẽ ở cái xích đu, thần thơ ngắm những đoá mạn nở bung rực rỡ.

Những cánh hoa mạn mong manh dập dềnh theo gió, vẻ trắng muốt tinh khiết ấy khiến bà say mê. Vẻ xuân sắc rực rỡ của bà lại khiến ông điều đứng. Bà mặc chiếc yếm màu xanh lá cây, để lộ tám lưng ong ngọc ngà thiêu cháy tim gan ông. Rõ là ông ngắm bà ngây ngốc, nhưng mỗi lần bà ngẩng đầu lên ông lại cúi xuống mỉm cười tỏ vẻ bận rộn lắm.

Thằng Quát ghé tai con Bưởi thì thầm, nó bảo ông là nên ông, ông có sĩ diện của nên ông, bà không nên quá buồn khổ thua bà hai. Con Bưởi bĩu môi bênh vực bà cả của nó. Thằng Quát cười hi hi, nó lên lút nhặt đoá hoa rụng gài lên mái tóc đen nhánh của con Bưởi, nó nhìn con Bưởi hồi lâu rồi buột miệng rú rê.

"Bưởi xinh quá đi mất thôi, hay là anh tích đủ ba chục quan tiền rồi anh xin bà cả ban Bưởi cho anh nhé!"

"Quên đi, cả đời em chỉ ở với bà cả thôi."

"Ồ nhưng Bưởi phải lấy chồng chứ, không thì thành gái già đó!"

Quát trêu, Bưởi đỏ bừng kêu em chả thêm. Hai đứa hí ha hí húi chọc nhau ỉnh ỏi, phú ông phú bà thì vẫn mỗi người một nơi chẳng ai thèm để ý tới ai. Chỉ biết, tối đó lúc Quát dọn đồ cho ông chẳng thấy chữ nghĩa gì cả, toàn hình vẽ bà cả không à. Trong khi đó Bưởi ở buồng bên dưới lại nghe bà thờ dài thườn thượt, bà tủi thân bảo ông chán bà thật rồi, bà hờ hang như vậy mà cũng chẳng quyền rũ được ông.

Lẽ nào bà già rồi?

Bà trần trọc mãi chẳng ngủ được nên dậy đi dạo linh tinh. Bà cứ lang thang men theo ánh trăng, hết vào vườn hoa lại ra suối tắm bộ, mãi tới canh tư về tới sân nhà thì nghe con Thuận đập cửa rầm rầm, giọng nó như sắp khóc tới nơi rồi ấy.

"Bà ơi...bà cả ơi bà mau dậy đi...có chuyện không hay rồi...ban tối cậu cả và cậu hai rú nhau lên núi song đầu..."

Phú bà giật bắn cả người, bà vội vàng gọi nó tới hỏi han tình hình cậu Hưng. Cũng may các cụ phù hộ, cậu bình an vô sự, bà vừa thở phào nhẹ nhõm thì lại nghe con bé nghẹn ngào.

"Nhưng mà...nhưng mà cậu hai hình như bị rơi xuống vách núi, bao nhiêu người đi tìm mà giờ vẫn chưa thấy xác...bà hai đang làm um lên rồi bà à...bà hai nói sức cậu cả yếu ớt chẳng thể đẩy được cậu hai...chỉ e có người đứng sau toàn bộ chuyện này...phú ông đang cho điều tra xem đêm nay những ai không có ở trong phòng...phen này lạnh ít dữ nhiều rồi bà ơi...sợ...sợ...cậu hai mệnh hệ gì...thì bà...bà..."

Bạn đang đọc truyện *Làm Dầu Phú Ông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17

Bà cả còn chưa hết sốc thì thằng Mía ở đầu thờ hồng học lao tới bẩm bà phú ông cho mời. Bà tất tả chạy theo nó, trời vẫn còn nhá nhem tối nhưng cả đại gia đình từ phú ông, bà hai, cậu cả tới kẻ hầu người hạ đã tập trung hết ở đại sảnh lớn rồi.

Mọi nghi vấn đều tập trung vào cậu cả, cậu ôm chân thầy meo máo xin được minh xét, cậu không hề hẹn cậu hai song đầu gì hết, ban tối cậu đi đánh khăng cùng thằng Quát, thằng Lộc và mấy đứa xóm trên, rất nhiều người có thể làm chứng.

Quả thực khi phú ông cho gọi thì bọn nhóc đều gật đầu thừa nhận đúng là cậu ở chỗ tụi nó. Lòng bà cả như trút được tảng đá nặng, trong khi đó bà hai

tiếp tục khóc lóc inh ỏi.

- "Sao có thể? Rõ ràng lúc xé chiều cậu hai nhận được thư của cậu cả xong mới lên núi mà...cậu hai ơi...cậu ở đâu? Cậu sống khôn chết thiêng cậu phụ trợ cho bu tìm ra người hại cậu với cậu ơi..."

Bà kêu la thống thiết, phú ông bức bối giật lấy mẫu giấy từ tay bà hai, nét chữ đẹp như này, thanh thoát uyển chuyển, trình độ cậu cả đã làm sao đạt tới? Ngay cả phú ông cũng chẳng thể viết được như thế. Cả cái nhà này, trừ bu cậu Hưng, nào còn ai có thể tài hoa như vậy?

- "Bưởi, đêm nay bà cả có trong phòng không?"

Ông gần giọng hỏi, Bưởi giật bắn cả mình, Bưởi ngốc nên không ý thức được sự việc rất quan trọng, nó thật thà đáp bà không ngủ được nên đi dạo ông ạ. Bà hai ngã vật ra đất rên rĩ, bà cả giận tím mặt mày, con tức bà hai dồn nén bao nhiêu ngày qua bỗng bùng phát, bà không kiềm được lao xuống giật tóc rồi thẳng tay tát bà hai ba cái liên tiếp.

- "Chị đánh hay lắm, chị đánh nữa đi, chị đánh chết em luôn đi, cậu Lâm đi rồi, em cũng chẳng thiết sống nữa."

Một bà ngậm ngùi cam chịu số phận, một bà đang điên máu nên ra tay càng ngoan độc. Phú ông bức bối nhảy vào lôi bà cả ra răn đe.

- "Bu cậu Hưng có thôi ngay đi không? Lần này bu nó quá trốn rồi đó, bu nó xót con bu nó thôi à? Con của người khác bu nó không xót sao? Rừng núi hiểm trở lại nhiều thú dữ bu nó đẩy cậu như thế giờ biết tìm cậu ở đâu? Có phải bao nhiêu năm qua tôi nuông quá nên bu nó nhờn phải không?"

- "Thầy nó nghe em...em không hại ai cả...đêm nay em chỉ đi dạo thôi...em không lên núi...là nó...là con yêu nghiệt đó...nó bắt chước chữ em...chỉ có thể là nó...ngày xưa chính em là người dạy nó viết chữ...thầy nó tin em đi..."

Một bà uất ức giải thích, một bà sục sục phủ định.

- "Sao tiểu thư lại nữ nói vậy? Em thân phận thấp hèn đến đọc còn bập bõm chữ được chữ mất nửa là viết, nét chữ rồng bay phượng múa như thế đâu đến lượt em? Mà cứ coi như là em đi, thì con là do em dứt ruột đẻ ra, em hại cậu thì em được gì?"

Chẳng những phú ông thấy có lý mà đến bà cả cũng bị lung lay. Đúng, đột đó phú ông bắt buộc phải nạp thêm vợ là vì công bà hai sinh cậu Lâm. Tuy bà ghét thẳng bé, ghét cay ghét đắng nhưng nói công tâm thì nó tài giỏi, nó toàn hường gen của phú ông hay sao ấy, thông minh tháo vát hơn người, có nó đòi bu nó mới bớt nhõ, tính ra nó mà mệnh hệ gì thì người khổ nhất chẳng phải bà hai hay sao? Có lẽ già trẻ lớn bé cũng cùng suy nghĩ, tất cả đều nhìn về phía bà Đinh Phi Yến bằng ánh mắt ái ngại. Việc nội bộ trong nhà nhưng không hiểu sao kinh động tới hãn cai tổng, ông ta dặt theo năm sáu tên lính đòi tới bắt nghi phạm, lệnh rằng qua một tuần nếu không tìm được cậu Lâm sẽ đem xuống phủ huyện cho quan lớn xét xử.

Bà cả nghe thất kinh, bà thà chết chứ không đi theo tên cai tổng đó. Đến bước đường cùng e rằng chỉ có thể đánh liều, bà rầm rút kêu oan rồi đập đầu vào trụ nhà ngất lịm. Bà hai nghiêng răng ken két, đập nhẹ thế thì ăn thua quái gì, có mỗi cái trò giả ngất lịm nào cũng dùng, ấy vậy mà lần nào phú ông cũng mắc mưu.

- "Mời cai tổng về cho, là chuyện nhà tôi, tôi tự xử được. Nếu thực sự không tìm thấy cậu Lâm, tôi sẽ đích thân mang bà cả xuống huyện, không cần nhờ cha con thằng nào hết."

Năm xưa cai tổng, phú ông và bao nhiêu trai tráng con nấp xôi nấp xếp hàng dài ở ngoài cổng nhà quan nhất phẩm, chỉ mong được lọt vào mắt xanh của tiểu thư Đinh Phi Yến, chuyện này ai mà không biết? Tình địch gặp nhau, bao nhiêu năm vẫn cay cú như vậy. Cai tổng điên lắm nhưng phú ông có máu mặt trong khu nên chẳng làm gì được, phú ông thì đã vội bồng bà cả về phòng mình, một sợi tóc của Yến nhà ông, ông cũng không muốn cho tên mặt dày đó được chiêm ngưỡng.

Phú bà nằm gọn trong lòng phú ông mới biết đã nhớ ông đến nhường nào. Phú ông cũng siết chặt bà, triu mến gạt mớ tóc mái bết mồ hôi rồi nhẹ nhàng day day chỗ trán sưng, giọng ông buồn buồn.

- "Ba mươi ba xuân xanh rồi mà sao vẫn ngang ngạnh thế? Bu nó bảo tôi phải làm sao đây? Đến một ngày tôi không thể bênh vực được bu nó nữa, thì phải làm thế nào? Sẽ phải xa nhau đó, bu nó biết không? Bu nó nữ xa tôi à? Bu nó không thể sống an phận hơn được hay sao?"

Phú ông ôm vợ cả một lát thì đặt bà nằm xuống chiếc võng cạnh cửa sổ, cẩn thận đắp chiếc mềm mỏng rồi ra ngoài sai thằng Quát gọi thêm chục đứa nữa theo ông lên núi tiếp tục kiếm cậu hai. Phú bà ở bên trong đưa mắt nhìn theo bóng phú ông khuất dần, bỗng dưng khoé mắt nhoà đi.

Ngẫm lại thấy chính mình dại, khi xưa bồng bột không nghe lời thầy bu. Hồi đó thầy bảo để thầy tìm một mối tốt tốt rồi gả Phúc cho nhà người ta, nhưng Phúc cứ khóc mãi, Phúc kêu nhớ tiểu thư, không có tiểu thư không sống được, sống chết đòi đi theo tiểu thư.

Từ lâu Yến đã thân với Phúc lắm, tình như tỷ muội, cho nên dễ bị mũi lòng, đồng ý với Phúc ngay tức khắc ả. Trộm nghĩ thôi thì về làng Kim Giang rồi, nhắm trúng anh trai nào khỏe mạnh gia đình khấm khá thì gả về đó cũng được, sau này mỗi khi khó khăn buồn tủi có chị có em nương tựa nhau.

Sự đời trớ trêu, nào ai ngờ cả làng trên xóm dưới, Phúc trèo lên giường ai không trèo, lại trèo đúng lên giường phú ông. Cả làng dưới xóm trên, phú ông rước ai làm vợ hai không rước, lại rước đúng hầu gái của phú bà.

Từ đó cứ hễ có chuyện gì phú ông lại hỏi, bu nó không thể sống an phận hơn được hay sao? Sống an phận? Đánh đá ghê gớm thế nó còn tính bài lật bà, nhu mì hiền thực để nó trèo lên đầu bà ngồi hả?

Cứ nghĩ tới bu con nhà nó máu nóng của bà lại xộc thẳng lên đại não, bà đập chén, bà quăng ấm mà cũng không sao hạ hỏa nổi. Đã điên rồi thì chớ, lại thêm đứa con gái nhà bán bún dấm hùng hổ cầm dao phay xông vào tìm bà tính chuyện. Cái con cũng khoẻ, cả con Bưởi con Thuận cũng không giữ nổi nó.

- "Bà cả đâu...bà ra ngay đây cho tui...bà đẩy cậu hai của tui ở núi nào bà mau khai ra...hôm nay bà mà không khai tui sẽ băm bà nát tươm như băm bèo..."

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Cả cái làng này, dám thách thức bà e rằng chỉ có mình Trâm. Con gái con lúta gì mà cứ sồn sồn phát ghê, lão nháo thật. Cũng may khi xưa bà cương quyết đòi lại trăm quan tiền của cậu Hưng chứ không rước con này về làm dâu để mà thờ nó hả?

Bực nổi kẻ hầu người hạ trong nhà theo ông lên núi hết nên bà đành phải đích thân dạy dỗ. Bà lệnh con Bưởi con Thuận buông cô Trâm ra, đoạn nhàn nhạp bảo.

- "Bà đây...có giới vào đây băm, mảy thử động vào một sợi lông của bà xem tối nay ông có sang lột da bu con nhà mảy không?"

Giọng bà đầy thách thức, vẻ mặt bà cũng kiêu hãnh chẳng kém. Ấy vậy mà lại chọc đúng điểm yếu của đối phương, ban nãy nghe bà hai kêu khóc Trâm lộn hết cả tiết, chọn con dao sắc nhất rồi phi ngay sang chứ nào đã kịp nghĩ gì.

- "Tự vả miệng ba cái rồi biến cho khuất mắt bà."

Bà quát, Trâm quỳ xuống ngoan ngoãn làm theo lệnh rồi gạt nước mắt lặng lẽ ra ngoài. Bà hai đứng đợi Trâm ở bụi trúc đầu đình, hồ hởi hỏi Trâm đã trả thù cho cậu hai chưa? Trâm buồn buồn lắc đầu, bà bĩu môi dè bĩu tưởng Trâm thương cậu như nào, hoá ra chỉ là chót lưỡi đầu môi, đoạn bà bực bội bỏ về, để lại Trâm ở lại oà khóc nức nở.

Trâm có thể liều với bà cả, nhưng cu Trí thì sao? Cu Trí còn nhỏ quá, lại là cháu đích tôn của cả gia tộc. Cái Trang thì đang mang bầu, nhất là bu Trâm, bu Trâm cả đời lam lũ vất vả đã đủ tội nghiệp rồi, Trâm đâu còn lựa chọn nào khác?

Cậu cả rình rập ở phía xa xa thấy Trâm tủi thân mà xót hết cả ruột cả gan. Cậu chạy qua chợ mua năm mươi đồng bánh đúc cho Trâm mà Trâm cũng chẳng thèm ăn, Trâm lạnh nhạt làm cậu buồn thiu buồn thiu à.

- "Trâm thương thằng hai rồi à? Tui trắng trẻo đẹp trai thế này sao Trâm không thương mà lại đi thương cái thằng cao to đen hôi như thế?"

- "Cậu hai không hôi. Cậu hai rất thơm. Cậu hai cũng không đen, da cậu ấy màu đồng rất khoẻ mạnh."

Trâm gào ầm cả lên, cậu cả nhún nhường vỗ vai Trâm an ủi. Cậu ngồi với Trâm mãi đến lúc thằng Quát đi núi với thầy cậu về, nó báo cáo tình hình rằng vẫn chưa tìm được cậu hai. Trâm chán đời quá, nhảy bùm xuống ao, cậu ngồi ngẩn ngơ nhìn Trâm quăng từng cụm bèo lên bờ tự dung rầu rĩ dễ sợ, cậu rủ thằng hai lên núi song đầu hồi nào chứ? Cái thằng, hay nó mộng du? Lại còn có thư của bu Yên viết, buồn cười thật đấy!

Mà từ đâu...thư của bu cậu...song đầu...hình như cậu nhớ ra cái gì đó thì phải? A đúng rồi, đúng chuyện đó rồi, sao cậu có thể quên? Mắt cậu sáng rực, ba chân bốn cẳng cậu lao về nhà, về tới cổng đã nghe thầy bu cãi nhau chí chóe.

- "Thôi thôi bu nó đừng ngang nữa, bu nó đẩy cậu Lâm ở núi nào thì bu nó nói ra giùm tôi với, chứ rùng núi mênh mông tìm cả ngày vẫn không thấy tung tích cậu."

- "Em đã bảo em không đẩy cậu mà, thầy nó không tin thì thầy nó giải em lên quan huyện luôn đi, khỏi nhiều lời."

- "Bu nó cấm cãi nhé, nét chữ của bu nó tôi chỉ cần liếc qua là biết. Cũng như bu nó ấy, năm đó đi trẩy hội xuân trong hàng vạn người tôi nhìn thoáng qua cũng biết bu nó đứng ở chỗ nào rồi."

Phú ông vừa dứt lời thì cậu Hưng lao vào ngập ngừng trình bày.

- "Đúng rồi bu Yên ơi...bức thư đó là bu viết đó...chắc bu quên rồi...hai năm trước ý...đúng dịp Tết Nguyên Đán cậu nhờ bu viết thư rủ thằng hai lên núi song đầu...nhưng không phải đánh nhau đâu...cậu chỉ định rủ nó thì xem ai chặt được cây nêu cao hơn thôi...nhưng mãi không thấy nó tới...mà cậu đói bụng quá nên đợi được nửa canh giờ cậu liền chạy về nhà ăn bánh chưng...xong cậu cũng quên khuấy đi mất..."

Phú bà ngây cả người, có chuyện đó thật hả? Sao bà chẳng có ấn tượng gì nhỉ? Căn bản cứ thỉnh thoảng cậu lại chạy tới nũng nịu nhờ bà viết cái này cái kia, bao nhiêu thứ trên đời nhớ sao nổi? Bà cẩn thận xem lại bức thư một lần nữa, phú ông đứng, cậu cả cũng đứng, đúng là chữ bà thật. Nhưng thế thì càng tốt chứ sao, chẳng phải mọi chuyện rõ rồi còn gì?

- "Đấy nhá, giờ thì thầy nó sáng mắt ra chưa? Thư này cậu gửi từ hai năm trước cơ mà, liên quan gì tới việc mất tích của cậu hai?"

- "Thế đêm qua bu nó đi đâu? Nửa đêm nửa hôm đàn bà con gái dạo dạo cái gì?"

Phú ông gần giọng, phú bà cũng hét to không kém

- "Em đi đâu kẹ em, thầy nó có người làm ấm giường rồi thì hiểu làm sao được cảm giác của em? Vậy mà khi xưa hứa này hứa nọ, toàn hứa xuông. Biết thế lúc đó em giả xù cho con trai quan thái phó còn hơn."

- "Á à...tôi bắt quả tang bu nó còn thương thâm thẳm cha đó nhé...không ra cái thể thống phép tắc gì cả..."

- "Ừ...thương đấy...còn thương đấy thì sao nào?"

Bà cả giận lấy bỏ vào trong buồng, phú ông mặt đen kìn kịt bám theo, đóng cửa đánh sầm một cái rồi ôm bà quăng lên chiếc chõng tre, ra sức thổi thổi vào tai. Phú bà ban đầu vẫn còn mạnh mẽ đuối chồng ra ngoài nhưng sau dần ông càng thổi thì bà càng run, cộng thêm cái tay hư hốn lách trên lưng dưới hại bà cả người mềm nhũn vô lực.

- "Ghét thầy nó!"

- "Bu nó tương tôi quý bu nó chắc? Cái loại yêu nghiệt...ăn gì mà lúc nào cũng thom nức luôn à..."

Có người thật lòng mắng yêu, có người bên lên thẹn thùng, khế thom lên chớp mũi ai đó. Người được thom sướng râm ran cả lòng, hành động càng thêm mãnh liệt, hại người bên dưới tim gan tan chảy.

Ôm nhau cả chiều, quấn nhau cả tối, con Bưởi mòi ra ăn cơm mà ông bà cũng chẳng thèm, bỏ bữa luôn. Mãi tới rạng sáng ông mới chịu chỉnh đốn áo quần để sai người gọi bà hai lên hỏi chuyện. Bà hai lúc tới thấy cảnh bà cả e ấp trong lòng phú ông đã sôi hết cả máu rồi, lại nghe phú ông tra khảo đến lạnh lòng.

- "Thư hẹn song đầu viết từ hai năm trước, loại giấy này giờ cũng không còn bán nữa. Sao bu cậu Lâm lại đem ra để đổ tội cho bu cậu Hưng? Rốt cuộc là cậu Lâm đang ở đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Bà hai thoáng giật mình, nhưng chỉ rất nhanh thôi, bà mau chóng lấy lại được phong độ. Bà khóc lóc thống khổ, bà gào thét kêu oan, bà bảo rằng nào bà có biết, tự dung cậu hai mất tích, bà kiểm hoài kiểm chán không thấy, thấy mỗi mẫu giấy này thì tưởng cậu cả rù cậu hai lên núi song đầu, bà lo lắng quá nên chạy tới bẩm báo phú ông.

Thì ra chỉ là chút bông bột nhất thời, phú ông nghe bà hai vật vã thảm thương nửa canh giờ thì cũng xuôi xuôi. Dẫu sao cậu Lâm cũng do bà mang nặng đẻ đau chín tháng mười ngày, bà không xót cậu thì ai xót cậu nữa?

Có lẽ lúc đó rồi quá thành ra hiểu nhầm bà cả, thôi giờ mọi chuyện đâu ra đấy thì cho qua vậy. Bà cả nhếch mép cười khẩy, ời chao ôi, người tính nào đã bao giờ bằng trời tính? Mặc bà hai đang quỳ dưới đất, bà chu môi phụng phịu làm nũng, tay còn không ngừng cù cù chọc chồng.

Phú ông bị nhột cười phá lên, miệng mắng bu nó hư đồn nhưng ánh mắt trìu mến lắm. Việc không liên quan tới bà cả nữa nên ông cũng chẳng bận mà đi tìm con như trước. Cậu hai là cốt nhục của ông thì ông phải có trách nhiệm với cậu, sai vài người tiếp tục lên núi tìm cậu. Tuy nhiên ông là người phạm tình cảm phân định, yêu mẹ như nào cũng con đó, cậu cả mới là trưởng nam của nhà họ Phạm, mới là cục vàng cục ngọc của ông.

Cậu hai, suy cho cùng cũng chỉ là con của bà hai.

Bà hai, suy cho cùng cũng chỉ là một đêm quá chén.

Bà hai cay đắng lùi thui về túp lều tranh. Xưa kia là bà nhấm trụng phú ông trước mà, phú ông từ đầu cũng có tình ý với bà. Còn tiểu thư, chẳng phải tiểu thư thích con trai quan thái phó hay sao? Vì đâu lại đổi ý nhanh đến thế? Chẳng phải do ghen ăn tức ở, kèn cựa với bà sao? Coi tiểu thư như chị em tốt, vậy mà tiểu thư nỡ lòng nào dội cho bà cả gáo nước lạnh?

Mấy chục năm trời, bà ôm mối hận trong lòng, ăn không ngon ngủ chẳng yên. Đêm nào bà cũng mơ thấy phú ông nói thương bà, say đắm bà, để đến lúc tỉnh giấc, nhìn căn phòng lụp xụp bà chỉ còn biết ôm gối khóc.

Bà tui, con dâu tương lai của bà cũng tui không kém. Ra ngõ bị chửi đàng ngõ, xuống chợ bị đuổi đàng chợ, họ thì thụt dè bủ Trâm sát khí cao, cậu hai

bao nhiêu năm tuần tú khoẻ mạnh, ấy vậy mà vừa mới ăn hỏi Trâm đã bị vận xui. Họ ngoa độc rửa Trâm là đồ gái sát phu, bu Trâm thương con quận thất ruột gan, vừa nấu cơm vừa gạt nước mắt.

"Bu sao vậy?"

"Bu không sao, do khói bếp cay quá đấy thôi."

"Con vừa sang đem tô bún riêu cho bà hai, bà bảo bà mơ thấy các cụ báo mộng cho bà chỗ cậu hai bị rơi xuống, ở cách rừng nầm đúng một trăm bước chân về phía Nam bu à...hay là con thử đi tìm cậu thêm một lần nữa nha bu!"

Trâm hồn nhiên xin phép, bu gạt đầu đại, bu gói cho Trâm một giỏ bánh lá, dặn dò Trâm đi cẩn thận, nhớ về trước lúc mặt trời lặn kéo bị thú dữ tấn công. Trâm vâng vâng dạ dạ, đoạn hớn hờ chạy lên núi.

Trâm đi đúng theo lời bà hai dặn, nhưng đến đúng chỗ đó thì chỉ thấy một bụi hoa cúc, lòng vòng loanh quanh, ngó nghiêng quay trái quay phải cũng chẳng thấy gì cả. Lẽ nào bà hai mơ linh tính chứ không phải do các cụ báo mộng?

Lẽ nào cậu hai chết thật rồi, bị thú rừng ăn thịt ỷ, xong nó nhai gọn cả xương luôn, thế cho nên tìm mãi cũng không thấy xác. Lũ hung ác, cậu đẹp như vậy mà chúng nó cũng nở ăn ư? Trâm thương cậu đến nhói lòng, Trâm cũng thương cả Trâm nữa.

Còn chưa được làm vợ cậu, còn chưa được cậu ôm, còn chưa kịp đẻ cho cậu thằng cu tí bi bô. Gì gì gì cái gì cũng chưa hết, Trâm buồn thối ruột thối gan, ngồi thụp xuống khóc lóc sụt sùi. Khóc mãi đến khi trời xế chiều mới phui vẩy đứng dậy, định bụng nhỏ khóm cúc về trồng, mấy hôm nữa nhà phú ông có phát tang cậu thì còn đem sang viếng.

Cúc mọc trên núi mà buồn cười quá, lời nhẹ cái đã lời cả gốc lẫn rễ. Hình như không phải cúc tự mọc, là có người cố tình trồng ở đây hay sao ấy? Chắc mới trồng thôi, phía dưới lớp đất là tấm gỗ rất to. Trâm thoáng giật mình, hồi hộp lật nó lên, khoảnh khắc nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ngồi dưới hang đá, Trâm sướng đến run người, hò hét toát loạn.

"Cậu hai...cậu hai ơi...tui nè...Trâm nè...cậu ơi...cậu...cậu có sao không?"

Trâm nhớ cậu ứa nước mắt. Tội nghiệp cậu một thân một mình ở chỗ tối tăm ẩm ướt bao nhiêu ngày trời, nhưng không sao, Trâm sẽ xuống đó với cậu. Mỗi tội hang đá sâu ghê gớm, Trâm lo số nhỏ nên cẩn thận dấn dò.

"Tui mà chết nhớ ghi trên mộ tui là mộ hai đó nha!"

Đoạn, chưa kịp nghe cậu quát không được nhảy Trâm đã liều mình phi xuống. Cao lắm, cũng sợ lắm chứ, nhắm mắt nhắm mũi mà lao thôi à, mặc kệ ngã trúng chỗ nào thì ngã, đầu dám ngờ lại "ngã" ngay vào vòng tay cậu như này đây.

Nằm gọn trong lòng cậu luôn.

Là cậu cố ý đỡ Trâm đó, là cậu đang bông Trâm nữa, bông kiểu công chúa nhé. Khoảnh khắc ấy, đầu óc Trâm quay cuồng, tim tưởng như ngừng đập, cả người có bao nhiêu máu chảy dồn hết lên mặt, một màu đỏ lừ lừ.

"Ngốc."

Cậu khề мэng, bị cậu мэng mà lòng Trâm cứ sướng rầm rần mới lạ chứ. Rồi tay cậu hơi buông lỏng, Trâm tiềng tiềng nhưng cũng biết ý nhào xuống. Trán cậu nhiều mồ hôi lắm, môi cũng trắng bệch lạ thường, cậu lảng lạng ngồi xuống chỗ lúc này, mí mắt nhắm hờ. Trâm quan sát một hồi mới phát hiện ra cậu bị thương ở chân, vết thương sâu lắm, xung quanh toàn máu khô, cũng may mà cậu biết đắp lá thuốc nên cầm được máu.

Tuy trong hang có nhiều lỗ, ánh sáng mặt trời có thể rọi xuống được nhưng ngoài cái lỗ Trâm vừa nhảy xuống thì các lỗ khác quá nhỏ, căn bản cậu không thể thoát thân từ đây được. Rốt cuộc là ai đẩy cậu? Còn độc ác tới mức lấp ván trồng hoa để che mắt thiên hạ? Ai đẩy cậu rồi còn xếp sẵn cho cậu mấy củ khoai lang sống, rồi cả một gùi đầy ắp nước nữa?

Lẽ nào người đó chỉ muốn dẫn mặt cậu chứ không thực sự muốn hại cậu? Là cậu cả sao? Hay bà cả? Trong đầu Trâm có nhiều nghi vấn, nhiều thắc mắc lắm, muốn hỏi cậu bằng sạch, chỉ tiếc quay sang cậu đã lịm mất. Người cậu lạnh toát, hình như cậu cảm rồi. Thường ngày cậu vạm vỡ khoẻ mạnh, giờ cậu như này, Trâm chẳng quen chút nào. Sống mũi cay xè, Trâm buồn buồn ngồi bệt xuống đối diện với cậu, hai tay bao trọn hai tay cậu, ra sức hà hơi thổi thổi.

Tay cậu ấm lên thì Trâm lại xoa má, xoa chân cho cậu. Trâm cứ thế kiên trì tới tờ mờ sáng hôm sau thì sắc mặt cậu bớt xanh xao. Cậu đỡ rồi, Trâm cũng yên lòng, mà cả một đêm thức trắng nên người ngom môi như, hai mí mắt riu lại, gà gà gât gât. Lúc Trâm bừng tỉnh đã thấy đầu mình dựa vào vai cậu rồi, hai tay cũng ôm siết cậu không rời, Trâm ngược lên nhìn cậu, cũng vừa hay bắt gặp ánh mắt cậu đang nhìn Trâm Trâm xấu hổ quá đỗi, lí nhí giải thích.

"Cậu hai đừng có hiểu lầm nghe, tui không phải loại con gái dễ dãi đâu, tại mỗi khi ngủ tui hay có thói quen quấn chặt chân ỷ, ban này chắc tui tưởng cậu hai là cái chân của tui đó..."

"Ừ."

"Cũng tại cậu hai nữa mà, cậu hai cứ đẩy tui ra là xong mà."

Cậu chẳng nói gì cả, Trâm nghĩ nghĩ một hồi, đoạn siết cậu chặt hơn, khẽ ghé tai cậu bên lên thủ thi.

- "Từ giờ tui chính thức là người của cậu hai rồi phải không? Chứ cả đêm qua tui ở với cậu, tin này đồn ra thì sau này ai dám lấy tui nữa?"

- "Ai đồn?"

Cậu hỏi, Trâm vành mặt rõ oai.

- "Tui đồn. Sau khi ra được hang đá tui sẽ thông báo cho cả làng biết, à không, cả thôn luôn. Với cả cậu hỏi tui rồi mà, đằng nào sang tháng tui chả là của cậu?"

- "Ừ."

- "Vậy nếu đằng nào cũng thế, thì cậu ôm tui trước đi, được không?"

Trâm then thùng mở lời, nhưng cậu là giống động vật máu lạnh, thấy gái đẹp mà chẳng thêm động tâm. Cậu với túi của cậu, lấy ra vài cái lá thuốc vò vò rồi bôi vào chỗ mu bàn tay bị trầy của Trâm.

- "Tui đi tìm cậu từ sáng qua, xong bị gai đâm vào đấy, thương tui không?"

- "Không thương."

Cậu đáp, cậu hơi cười cười nửa, ghét cậu ghê. Ghét nhưng không dám nói, nói sợ cậu đẩy ra không cho dựa vai nữa. Trâm cũng với vài cái lá, cho vào miệng nhá nhá rồi cẩn thận bóc lớp lá thuốc ở chân cậu ra thay lớp mới. Lúc mò lá trong túi Trâm phát hiện cậu mang theo chiếc khăn tay đính ước Trâm tặng, lòng Trâm như có dòng nước mát chảy qua, ngượng ngượng hỏi cậu.

- "Có khăn sao cậu không dùng? Cậu nói thật đi, cậu sợ khăn bẩn chứ gì?"

Vành tai cậu hơi đỏ, nhưng cậu cương quyết lắc đầu. Trâm lâu cá trêu rằng nếu không sợ bẩn thì để Trâm băng vết thương ở chân cho cậu luôn bây giờ. Cậu hai khẽ chau mày, ngay lập tức giặt lại chiếc khăn thấm đôi uyên ương từ tay Trâm, giấu nhem vào túi áo.

Trâm bị cậu cốc đầu một cái rõ đau, mà Trâm lại cười, cười ngây ngốc luôn.

- "Tui thương cậu hai, cả đời chỉ muốn làm vợ cậu thôi."

Trâm thổ lộ rõ tình cảm, hồi hộp mong chờ phản ứng của cậu, thế nào cậu lại chỉ chậm rãi bảo đến lúc phải lên rồi. Ừ nhỉ? Phải lên chứ, phải về nhà báo tin mừng cho bu, cho bà hai, cho thôn xóm, để mọi người không chửi Trâm là loại gái khất chồng nữa. Trâm đi cả đêm thế chắc bu lo lắm, nhưng vách đá cheo leo quá, chỉ e Trâm trèo không nổi. Có vẻ như cậu hai nhìn ra mối lo ngại của Trâm, cậu nhẹ giọng.

- "Đừng sợ, tui đưa chị lên."

- "Nhưng chân cậu hai bị đau mà."

- "Không sao."

Cậu điềm tĩnh trấn an, nhưng Trâm một mực không chịu.

- "Thui cậu lên trước đi, rồi chạy về nhờ trai làng lên đây cứu tui, nha!"

Lần này người không chịu là cậu, Trâm lại đưa ra phương án khác, bảo cậu ngại nhờ vả thì chỉ cần qua nhà tui nói với bu tui một tiếng, bu Trinh sẽ tìm được người, nếu không tìm được thì bu sang thôn bên gọi thằng Toàn, em rể Trâm tới giúp. Hợp lý như vậy rồi mà cậu vẫn không tán thành, Trâm đưa ra một loạt các phương án khả thi khác, cậu lắc đầu hết, rốt cuộc cậu chỉ kết luận đúng một câu.

- "Chị nặng lắm, chẳng ai công nổi đâu."

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Trâm đen mặt, con gái ai mà thích bị chê nặng chứ, chê nặng nghĩa là béo đó. Trâm cũng từng rất tự ti rằng mình không thon thả mảnh khảnh bằng các cô nương trong thôn, nhưng bu Trinh giải thích rằng Trâm không phải ngượng, Trâm không béo một chút nào cả, là Trâm đầy đặn hơn người ta thôi. Thế cho nên Trâm mới được nhiều nơi mang trâu cau tới hỏi.

- "Tui nặng nhưng mà nặng mông nặng ngực ý, chứ eo tui cũng nhỏ mà, không tin cậu hai ôm thử mà xem? Ôm thử là biết liền!"

Trâm sợ cậu hai còn chưa hiểu ra vấn đề nên nghiêm túc trình bày, ai chê Trâm xấu thì chê, nhưng trong mắt cậu hai nhất định Trâm phải đẹp. Trai trong thôn vớ được cơ hội này chắc lao tới ôm Trâm tới tấp, chỉ có cậu hai là khác người thôi, cậu mặc kệ Trâm, cậu đeo lại túi lá thuốc chuẩn bị leo lên.

- "Ồ, xong cậu có gọi người tới đây cứu tui không thể?"

- "Không."

Cậu lạnh lùng đáp, Trâm giật thon thót, hoảng hốt hỏi.

- "Cậu nỡ để tui chết trong hang này à?"

- "Ừ."

- "Tui còn trẻ còn đẹp vậy mà...tui còn là vợ sắp cưới của cậu nữa...cậu không tiếc chút nào sao?"

- "Không."

- "Chứ cậu định về xong rước con khác chứ gì? Con Dung phải không? Tui biết thừa cậu thích nó."

- "Ừ."

Cậu khẳng định chắc nịch, còi lờng Trâm tan nát. Nước mắt trào ra như mưa, Trâm tủi thân thì tủi thân thật, nhưng Trâm quyết không cam chịu số phận như vậy đâu, Trâm lao tới phía cậu hai, vội vàng nhảy lên lưng cậu, vòng tay qua ôm cổ cậu thì thầm.

- "Tui đổi ý rồi, cho tui lên với cậu."

Cậu hơi cười, tất nhiên là Trâm không nhìn thấy vẻ mặt của cậu rồi. Trâm chỉ đang rất tức cậu thôi, tức cậu vô tình với Trâm, tức cậu bắt công, rõ ràng gặp Trâm trước mà lại thương Dung hơn. Tức tức tức, tức vô cùng nhiều thứ, nhưng cái cảm giác được cậu công, nó lại cứ ngọt ngọt sao sao ấy.

Trâm dụi mặt vào tấm lưng rộng lớn của cậu, ưu tư đắn đo cậu mai sau có rước bà hai bà ba về thì cũng đừng bỏ rơi Trâm, một tháng nhất định phải qua phòng Trâm ba đêm. Nói rồi Trâm then thùng chạm nhẹ môi mình lên gáy cậu, hơi sợ cậu quất, nhưng rút cuộc cậu chẳng màng mò gì cả, cậu chỉ hơi khựng lại, mãi sau mới tiếp tục leo.

Lúc lên tới nơi vết thương ở chân cậu ứa máu đỏ rực, mặt cậu xanh xao hại Trâm hết bực cậu luôn, xót xa dịu cậu ra vuốt rửa ráy với đắp thuốc lại. Từ đây xuống tới chân núi chắc phải một canh giờ, Trâm với cậu đều vừa đói vừa mệt nên khó xuất phát luôn được, Trâm để cậu ngồi nghỉ dưới gốc thông gần đó rồi một mình chạy đi tìm đồ ăn.

Chỗ bánh lá hôm qua u gói bị thiu rồi, Trâm đi lang thang hồi lâu mới lượm được ổ sáu quả trứng gà rừng, hón ha hón hờ đem về định nướng mà xong mãi chẳng mời được lửa. Trâm ngoảnh lại nhìn cậu hai, tiu ngưu phân bua.

- "Không phải tại tui vụng, tui không vụng, tại mấy cái lá khó bén lửa."

Cậu hai ngồi phía xa xa nheo mắt nhìn khuôn mặt lấm lém của Trâm, đoạn cậu chậm rãi đứng dậy đi ra mạn xa xa gom ít lá khô và cỏ cây đem về. Trâm không biết cây đó là cây gì, chỉ biết vừa quăng vào nó đã cháy bùng lên rồi, còn đượm hơn cả rom nữa. Chẳng mấy chốc trứng đã chín, Trâm hí hửng định nhón một quả thì bị cậu cản.- "Nóng."

Cậu nhắc, rồi cậu tự mình khều ra bóc cho Trâm. Trâm nhận quả trứng mà cay cay nơi sống mũi, cậu không biết chứ da tay Trâm đã đạt tới trình độ bốc nôi cảm lơn mà không cần giẻ lót rồi. Ở nhà thì thoáng đợt gà mái ấp Trâm cũng thó mấy quả rồi nướng trứng cho các em, tụi thằng Trí con Trang, kể cả thằng Toàn em rể cứ ngồi xếp hàng đợi Trâm bóc cho tụi nó.

Trâm là chị cả, chăm sóc lũ nhóc là chuyện hiển nhiên. Nhìn tụi nó ăn ngon miệng, khi ấy Trâm hạnh phúc, nhưng ngày hôm nay, Trâm còn hạnh phúc gấp trăm gấp vạn, lần đầu tiên kể từ khi thầy mất, có người bóc trứng cho Trâm.

Ngon lắm.

Thơm lắm, ngọt ngọt nữa. Gió thổi hương hoa rừng ngào ngạt, chim chóc riu rít ngân vang, lòng Trâm cũng rạo rục rộn ràng chẳng kém, Trâm thích cậu hai nhiều nhiều, mỗi ngày lại thích cậu thêm một chút. Trâm dụ cậu nói cho Trâm biết người hại cậu, để Trâm trả thù họ, cậu thật thà đáp khi đó cậu đi hái lá thuốc về thì trời nhá nhem tối rồi, cậu lại bị đẩy từ đằng sau nên không nhìn rõ mặt kẻ gian.

- "Tui khóc đó, khóc sung húp cả mắt luôn, tui lo cho cậu."

- "Ừ."

- "Mai sau tui bị mất tích cậu có khóc không? Có đi tìm tui không?"

- "Không."

- "Nhưng nhờ tui để cu tí cho cậu xong nó nhớ bu thì sao? Cậu không thương tui thì cũng phải thương con chứ! Cậu nhớ đi tìm tui đây nha, vì con ý!"

- "Để xem xét."

Cậu với Trâm cứ người mè nheo đủ kiểu, người đắp cộc lốc, lững thạ lững thững cũng về tới thôn. Bé Dung phát hiện ra đầu tiên, Dung chỉ cho Trí, hai đứa ngồi trên cây dừa í ới xuống bên dưới. Bu Trâm thờ phào nhẹ nhõm, còn đang định sắp đồ đi tìm Trâm, giờ thì may quá rồi. Cậu cả hay tin cũng lôi người làm háo hức ba chân bốn cẳng chạy tới nhào vào lòng Trâm sụt sà sụt sịt.

- "Trâm về rồi à...tốt quá...tốt quá rồi...tui lo muốn xỉu mất..."

Trâm hoảng hốt đẩy cậu ra, nép sau lưng cậu hai phân trần.

- "Cậu đừng thế, tui...tui là người của cậu hai rùi...đêm qua tui và cậu hai..."

Lời Trâm như chiếc búa nặng giáng mạnh xuống đầu cậu, tim cậu buốt, cậu giận dữ sai chục đứa lao vào tóm sống cậu hai. Thăng nhải nhép, đen hời xấu xí mà dám chài Trâm của cậu, cậu hận. Hôm nay cậu phải chứng minh cho Trâm thấy nó cũng chẳng tốt đẹp gì cả.

- "Để cậu ôm Trâm một cái, cậu cho mày một trăm quan tiền."

Một trăm quan, thăng hai có bán nắm cả năm e rằng cũng chẳng dành dụm được ngần ấy, vậy mà mặt nó không biến sắc. Cậu điên, cậu lựa viên đá sắc nhọn ven đường, cậu quay lại nạt Trâm

- "Giờ Trâm ôm tui hay để tui đập vỡ đầu thăng này?"

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Cậu cả như điên ấy, tính tình trẻ con bốc đồng suốt ngày thích gây chuyện, Trâm ghét cậu cả, cậu hai chịu khuất phục cậu thì chịu chứ Trâm còn lâu nhé. Trâm nhắc một viên đá khác, to gấp đôi viên cậu cả, vênh mặt thách thức.

- "Cậu đập cậu hai một phát, tui tự đập tui hai phát."

Con trai cưng của phú ông, Trâm đâu dám làm gì cậu, nhưng Trâm kiên quyết không nhượng bộ, cùng lắm thì hôm nay Trâm với cậu hai cùng sút đầu mẻ trán chứ gì. Biết đâu hành động của Trâm lại khiến cậu hai cảm động, rồi cậu thương Trâm hơn, xong cậu ôm Trâm, cậu đắp lá thuốc cho Trâm.

Ôi trời đất tình cảm quá nha, Trâm cứ tưởng tượng lại hí hửng hết cả người. Trong khi đó cậu cả ruột gan nào nề, cậu căm phẫn quẳng viên đá vào bụi rậm, ừ rừ quay người chạy, cậu không rõ cậu cần chạy đi đâu nữa, chỉ biết về tới đầu đình đã đâm sầm vào bà hai.

Bà Phúc nghe tin cậu hai thoát nạn thì mừng lắm, dù để sẵn khoai và nước rồi nhưng mấy ngày hôm nay bà vẫn lo ngay ngáy. Sợ tai mất của bà cả nên bà chẳng dám khinh xuất, đành phải dụ Trâm là bà được báo mộng, may sao con này nó cũng không đàn như bà tưởng, cũng tìm được cậu.

Lần này kể cũng thiệt thòi cho cậu, tội nghiệp cậu. Bà tự hứa với lòng mình từ giờ sẽ không làm điều gì có lỗi với cậu nữa, chỉ là, không ngờ gặp cậu cả rầu rĩ lòng bà lại tê tái.

- "Tránh đường...bà tránh ra...bà và thăng hai...một lũ súc sinh khốn nạn...cút cho khuất mắt cậu..."

- "Cậu bình tĩnh, chỉ là một con nhỏ thôi mà? Cậu thích ôm nó tới vậy tôi sẽ giúp."

Bà Phúc nhò nhẹ mở lời, cậu Hưng đập bà mấy phát liền, cậu kêu không tin bà, bà đừng hòng lừa cậu rồi đổ tội cho bu cậu như lần trước. Lời cậu sắc bén quá, tim bà nhói. Bà gạt nước mắt, cố gắng giữ vai cậu giải thích về kế hoạch sắp tới. Cậu kiên nhẫn nghe bà, có chút hứng khởi, có chút ngập ngừng run rẩy.

- "Nhưng...như thế là xấu...bu Yến bảo nam nhân đại trượng phu không được làm trò mèo...tui...tui sợ..."

- "Cậu không phải sợ gì cả. Cậu là con phú ông, là cháu ngoại quan lớn, cả cái thôn này cậu là to nhất, cậu nói một là một, cậu nói hai cũng không ai dám cãi một."

- "Thật...thật...vậy sao?"

- "Thật. Sau này cậu đồ bằng vàng, cậu hô mưa gọi gió, quyền sinh quyền sát nằm cả trong tay cậu, chút chuyện nhỏ này có đáng gì đâu?"

Bà hai thủ thi ngọt ngào, cậu Hưng nghe mát ruột rười rượi. Cậu nhoeo miệng cười với bà, lòng bà cũng như có dòng nước suối róc rách chảy qua. Cậu càng lớn càng trắng trẻo xinh trai, bụng phê tướng làm quan đó, tướng phú quý, chẳng như cậu hai, thân hình lực lưỡng vạm vỡ khó coi lắm, tướng cậu Lâm chắc tướng bốc than cả đời mất. Không sao cả, sau này cậu cả công thành danh toại, bà sẽ bảo cậu chiếu cố cho cậu Lâm chức thị vệ để đời cậu bớt khổ, bà cũng đỡ áy náy với cậu.

Tất nhiên đó là chuyện của tương lai, theo dự tính của bà. Còn hiện tại, cậu hai bị mợ hai tương lai bám dai như đĩa. Cứ hễ hàng bún vắng khách là mợ lại nhảy phắt sang hàng cậu hóng hót. Gái cái thôn này ai cũng phải nề mợ, chỉ có gái cung nhà trưởng thôn là mặt dày thôi, Trâm ngứa mắt với con này dễ sợ.

- "Cô Hoàng Anh mua lá thuốc xong rồi thì về đi chứ?"

Trâm hỏi, tiểu thư Hoàng Anh làm như không nghe thấy, thẹn thùng đề nghị.

- "Tui...tui vụng lắm...hay cậu hai theo tui về nhà bôi thuốc giùm tui...tui trả gấp mười luôn..."

Có người hỏi hộp đựng câu trả lời, có người ức muốn học máu, hằm hằm đứng dậy quát lớn.

- "Này nhá, đừng có mà quá đáng nhá. Nói Hoàng Anh nghe tui với cậu hai qua đêm với nhau rồi, ở dưới hang đá hần hoi, không tin hỏi cậu hai mà xem...nhỉ...cậu nhỉ..."

Giọng Trâm oang oang, bà con cô bác trong chợ ngó lại tùm tùm cười, bu Trâm ngượng chín cả người. Con gái nhà người ta giấu đi còn chẳng được, con gái nhà mình bỏ bô đến đại.

Cậu hai thờ dài kéo Trâm ngồi xuống, một tay cậu bịt miệng Trâm một tay khoá chặt hai tay Trâm đang giãy giụa. Trâm điên ghê gớm, nhưng thấy đũa nào đó giật dỗi bỏ về thì lòng cũng nguôi nguôi đi nhiều, tiện thể thơm thơm lên tay cậu hai luôn. Cậu bóp má Trâm một cái hơi đau rồi buông Trâm ra, đuổi về cho cậu còn bán hàng.

- "Xi, tui về để gái nó lại tới của cậu à? Cậu khai thật đi, cậu cũng thích cô Hoàng Anh chứ gì, lúc nãy tui thấy mắt cậu hơi sáng sáng đấy!"

- "Ừ."

Cậu đáp, Trâm tức, người đầu mà đào hoa ghê gớm.

- "Tui với cô Hoàng Anh ai đẹp hơn?"

- "..."

- "Cậu trả lời đi, cậu trả lời thì tui về, không phiền cậu nữa."

Cậu mãi tính tiền cho khách, chẳng thèm đoái hoài tới Trâm luôn. Trâm cố nhìn tới lúc tan chợ mới nhảy ra chắn trước mặt cậu tra khảo.

- "Cậu thấy cô Hoàng Anh đẹp hơn hả? Nhưng cậu không nói vì sợ tui buồn chứ gì? Ừ...công nhận cô ấy đẹp hơn tui thật...nhưng một phần cũng vì cô ấy có nhiều váy áo đẹp hơn tui đó...có son phấn mua dưới huyện nữa..."

Cậu kệ Trâm lắm nhảm, cậu dọn hàng xong thì lấy ra cái lọ nhỏ nhỏ, là thuốc mỡ cậu tự chế từ dầu dừa, sáp ong và bột thảo dược, mùi dịu nhẹ dễ chịu lắm luôn. Cậu khẽ quẹt một lớp lên vết trầy ở tay Trâm, đoạn cậu bảo.

- "Tạm thời đừng nhảy xuống ao vớt bèo nữa."

- "Tui không vớt thì ai vớt? Bu tui bận lắm, cu Trí thì nhỏ xíu, mấy con ỉn ỉn chết đói mất."

Trâm hồn nhiên đáp, lúc đó cậu chẳng nói gì cả nên tới xế chiều ra ngõ thấy năm rổ bèo đầy ắp Trâm bất ngờ lắm, nhảy chân sáo hí hửng sang tìm cậu. Khổ nỗi cậu đi hái nấm rồi, ở nhà chỉ có bà hai đang tỉa hoa thôi, nhà bà có rất nhiều hoa lạ, bà cho Trâm một bó màu vàng rực rỡ, Trâm sung sướng tạ ơn bà rồi tung tăng chạy lên núi tìm cậu.

Bó hoa trong lòng Trâm toả hương thơm ngát, bước chân Trâm cứ chậm dần, chậm dần, đầu óc Trâm choáng váng mụ mị, rồi Trâm cảm giác cả người mình nhè bẫng, trong mơ hồ Trâm thấy cậu cả, cậu kéo Trâm tới căn nhà hoang ven suối. Sao cậu lại đưa Trâm tới đây, Trâm thực sự không rõ nữa?

Sao cậu rứt rề tháo khuy áo của Trâm, Trâm càng không hiểu?

Cậu dịu dàng ôm lấy Trâm, vỗ về Trâm, an ủi Trâm đau một chút thôi, rồi sẽ qua. Cậu siết chặt Trâm hơn, chân tay Trâm bủn rủn, chưa bao giờ Trâm thấy sợ đến vậy, nhưng cả người Trâm mềm nhũn vô lực, sức chống đối cậu, đập cậu, đẩy cậu, cắn bản Trâm không có.

Trâm cảm hận cậu, nước mắt Trâm chảy ngày một nhiều. Cậu nhìn Trâm khóc, lòng cậu nhói, cậu do dự. Tuy nhiên nhớ tới lời bà hai dặn, cậu là con trai phú ông, là cháu quan, chuyện đâu có gì to tát, cậu hít một hơi thật sâu rồi triu mến hôn miết lên bả vai Trâm.

Cậu thoả thích làm những gì cậu muốn, còn Trâm, lại chẳng thể làm những gì Trâm muốn. Cậu nói đúng, đau, cũng chẳng đáng gì. Vết thương da thịt, một tuần không lành, thì một tháng sẽ lành. Nhưng vết thương lòng, biết bao giờ cho người ngoài?

Một canh giờ qua đi, nụ cười của cậu chưa bao giờ rạng rỡ đến thế. Trâm đau tới ngất lịm, cậu sợ Trâm tỉnh lại sẽ nhớ ra mình, hận mình, nên ba chân bốn cẳng chuẩn vội. Hoàng hôn dần buông ánh nét hồng trên gương mặt trắng trẻo tỉnh khô, cuộc đời cậu, đến bây giờ mới được trải nghiệm, thế nào là hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Làm Dầu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Bà hai thấp thỏm đợi cậu Hưng ở bụi chuối đầu ao, thấy cậu hớn hở lòng bà cũng rộn rạo theo. Cậu giờ ra bộ kim mười hai chiếc, cười toe toét khoe bà.

- "Thành công rồi, tui đã xăm cái mặt đẹp trai của tui lên bà vai Trâm rồi, sau này thằng hai lấy Trâm, ôm Trâm thì ngày nào nó cũng phải nhìn mặt tui."

- "Hả? Cậu đùa à? Xăm?"

- "Ừ, mấy hôm nữa lên màu rõ nét phải biết, mực này xịn lắm, thầy tui gửi người mua tận trên kinh thành, thầy tui cũng xăm tên bu Yến trên vai mà."

Cậu cả huỳnh hoang, bà hai ức nghẹn. Phần vì lời cậu kể khiến bà phát ghen, phần vì bức bà cả, tối ngày đủ đòn với phú ông chẳng chịu dạy con gì cả, trai làng mười ba tuổi lấy vợ đỉnh đặc lắm rồi, đằng này cậu Hưng mười ba tuổi vẫn ngây thơ như con nai tơ. Cậu đưa cho bà một quan tiền, cẩn thận dặn dò.

- "Bà mua ít bánh khúc rồi đem cho Trâm hộ tui với, tội nghiệp Trâm chắc còn đau lắm."

Bà vâng dạ cho cậu yên tâm, bà cũng ra chợ mua bánh khúc thật, nhưng là mua cho bà ăn thôi. Trâm bị vút bỏ một mình trên núi, lại trúng mê độc của hoa lạ cộng thêm tay nghề của cậu cả còn non kém nên vai ứa máu rất nhiều, cũng rất đau nữa. Trời nhá nhem tối, xung quanh chỉ có tiếng suối chảy róc rách, Trâm lặng lẽ lau nước mắt, đoạn gắng hết sức lê từng bước xuống núi.

Càng về khuya nhiệt độ càng thấp, chiếc yếm đào mỏng manh không đủ giữ ấm, môi Trâm tái nhợt, gió rít từng cơn ê da buốt thịt. Tiếng gió gào thét, tiếng thú rừng rùng rợn, Trâm bất giác run rẩy, người ngã sầm về phía trước. Trâm tự dặn mình phải kiên cường, không đi được thì bò, nhưng trớ trêu thay, ngay cả bò, cũng chẳng còn sức.

Mi mắt Trâm trĩu nặng, thời khắc Trâm tuyệt vọng nhất, hình như Trâm mơ thấy cậu hai. Cậu quỳ xuống cạnh Trâm, cậu xốc Trâm dậy khẽ ôm vào lòng ở bên cậu, thực sự rất ấm áp. Rồi cậu bồng Trâm men theo bìa rừng ra tới con suối gần nhất, cậu rửa đi vết máu khô trên vai Trâm, cẩn thận rắc ít thảo dược tán nhuyễn.

Trâm bị xót, nước mắt ứa, môi Trâm mấp máy.

- "Tui...tui...tui bị thú rừng tấn công..."

Ngay cả trong mơ, Trâm cũng không đủ can đảm để nói ra sự thật. Trâm sợ cậu sẽ ghét Trâm, bỏ mặc Trâm. Chi bằng để cậu hiểu nhầm, chí ít cậu còn thương, chí ít cậu còn lau mồ hôi cho Trâm, khoác cho Trâm áo của cậu.

Có cậu rồi, Trâm không phải gồng mình gắng sức gì nữa.

Có cậu rồi, Trâm cảm giác an tâm lắm, cứ thế thêm thiếp. Cậu bọc Trâm trong lòng, mãi nửa canh giờ sau mới ôm Trâm về. Khi Trâm tỉnh giấc đã thấy nắng rọi chói chang vào phòng, bu hình như ra chợ, cu Trí ở bên riu rít chuyện trò. Trâm cứ mong mọi chuyện đêm qua chỉ là giấc mơ, mà lời cu Trí, cứ như lưỡi dao nhọn khoét dần khoét mòn tim gan Trâm.

- "Hôm qua Trí chơi đuối bắt với lũ bạn gặp cậu hai và cậu cả gây nhau, cậu cả khiêu khích cậu hai cái gì mà cả đời sẽ phải nhìn mặt cậu cả, nhưng em cũng không rõ nữa, chỉ nghe loáng thoáng vậy. Xong cậu hai điên, một tay cậu hai tóm gọn cậu cả nhấc lên, tụi em sợ té khỏi, tưởng đâu cậu định ném cậu cả qua bờ rào, nhưng bà hai xông ra can, mãi cậu hai mới chịu thả cậu cả xuống, rồi cậu lên núi. Xong tối muộn thấy cậu bồng chị về, bu hỏi thì cậu bảo chị bị ngã."

Lòng Trâm nghẹn đắng, có vẻ cậu hai biết mọi chuyện rồi, biết từ trước khi gặp Trâm cơ. Nhớ con Xuân vợ thằng Lô đó, tháng trước con Xuân bị thằng xóm trên thòm nhẹ một cái vào má mà thằng Lô đã đánh vợ rồi đuổi nó về nhà mẹ đẻ rồi. Đằng này cậu cả không những ôm, còn hôn Trâm nữa, Trâm làm gì còn mặt mũi nào để đối diện với cậu hai đây?

Chắc cậu kinh tởm Trâm lắm!

Cũng phải, Trâm cũng thấy ghê tởm chính mình. Trâm ra chợ phụ bu, mà chẳng dám bám cậu như trước nữa. Thình thoảng Trâm thấy bọn gái thôn làng

vàng cua cậu, treu chọc cậu, nhưng Trâm không xông ra đánh hanh đánh đá, chỉ biết tui thân quay vào trong bếp khóc rầm rút.

Trưa nắng, bu kêu chóng mặt bu về trước với cu Trí, dặn Trâm trông quán nốt tới lúc nào chợ vẫn vẫn người hăng dọn hàng. Trâm ngoan ngoãn vâng lời, thi thoảng mức riêu cho khách lại ngó sang hàng đối diện. Cậu hai hôm nay bán tinh dầu các loại hoa, ban sáng thấy mấy giò mà giò đã hết sạch rồi, cậu giò thật đó.

- "Bán tui ba mươi đồng bún."

Trâm mãi buồn, chẳng để ý cậu đứng sừng sững trước mặt từ bao giờ. Trâm vẫn thế, toàn lên cho cậu gấp đôi riêu cua với chả lá lốt. Cậu tính ý đưa sáu mươi đồng nhưng Trâm không nhận, Trâm bao biện hàng ế nên bán rẻ.

- "Chị Trâm..."

Cậu gọi, Trâm giật bắn.

- "Dạ...cậu..."

- "Xế chiều ra bụi chuối đợi tui."

- "Bụi...bụi chuối nào hả cậu? Chỗ cuối vườn hồng nhà tui ạ?"

Trâm run run hỏi, cậu ừ rồi xách âu bún về, bỏ lại Trâm lo sốt hết cả ruột. Trai gái ra bụi chuối là chỉ có mần nhau thôi. Nhưng cậu hai thì không thể đâu, vậy đang yên đang lành cậu hai rủ ra bụi chuối làm gì chứ? Chả nhẽ...cậu định từ hôn?

Cũng có lý, nếu Trâm là cậu, Trâm cũng chẳng thêm đứa con gái như Trâm. Lòng Trâm trĩu nặng, dọn hàng xong cũng chẳng về mà trốn sau gánh bún nước nờ nghen ngào, mãi tới khi hai mắt sưng đỏ mới phui váy đi gặp cậu hai. Dẫu sao Trâm cũng nghĩ thông rồi, Trâm thương cậu là thật lòng, Trâm mong cho cậu những điều tốt đẹp nhất.

Trước đây Trâm cứ tự tin rằng Trâm là đứa nhanh nhẹn tháo vát, rước Trâm về cậu hai sẽ nhẹ gánh, nhưng giờ sự việc khác rồi, Trâm tháo vòng tay nhét vào túi áo cậu, giọng buồn buồn.

- "Chiếc vòng này đắt giá, tui không dám đeo nữa, cậu giữ lại để trao cho mợ hai tương lai. Cậu không cần áy náy với tui làm gì, là tại tui không xứng với cậu nữa."

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Trâm tui thân lắm, cảm giác như có chiếc gai nhọn chấn ngang họng, phải lấy hết dũng khí mới thốt ra được ngần ấy từ. Cậu hai cầm tay Trâm, không phải do Trâm yếu cầu hay mè nheo gì cả, là cậu cứ thế chủ động thôi. Cậu thương Trâm sao? Thương hại ỉ?

Tay cậu to gầy gấp rưỡi tay Trâm, thô ráp nhưng ấm áp vô cùng. Tay cậu đặt bên dưới, đỡ tay Trâm bên trên, ngón cái của Trâm và cậu chạm vào nhau, xúc cảm ngọt ngào cứ len lỏi mãi trong tim. Má Trâm ửng hồng, cậu đặt vào lòng bàn tay Trâm lọ thuốc nhỏ, đoạn cậu bảo.

- "Nhớ thoa đầy đủ."

- "Dạ."

- "Hết lại sang tui đưa cho."

Cậu cẩn thận dặn dò, rồi cậu quay người, để lại Trâm thần thờ hồi lâu, mãi mới hoàn hồn chạy về nhà. Cu Trí đang ngồi ở cái chõng tre ngoài sân chơi, bu Trâm thì vừa hay bung nôi ngô luộc ra, Trâm nhanh nhẹn đỡ cho bu, bu mặt mày rạng rỡ phấn khởi lắm.

- "Ôi chào ôi vừa qua nhà con Trang thẳng Toàn, năm nay thôn bên đó được mùa lắm nha, ông bà thông gia cho bao nhiêu ngô là ngô. Trước khi về bu dúm cho con Trang ba quan tiền, nhưng nói nhỏ cho mấy chị em mi nghe thôi chứ ai mà dám bỏ bỏ ra, để thẳng Toàn nó trăn nó đi uống rượu ả? Bu không có đại đầu nghe."

- "Dạ bu nghĩ phải."

Trâm đáp, cu Trí nhoen miệng cười, nó bê cái rổ gấp chực bấp nhảy chân sáo đem sang cho bé Dung. Bà Trình triu mến nhìn con trai, chep miệng tâm sự.

- "Bu nhờ người gởi năm chục quan tiền xuống phố huyện mời thầy về dạy cu Trí rồi. Xong bu tính sang năm cất nhà mới, chắc nhà mình đóng nhà gỗ thôi, chứ tiền đâu mà lên kinh thành mua gạch mua ngói như nhà phú ông. Nhưng thế là bu cũng nở mày nở mặt lắm rồi, bu tốt phúc mới sinh được đứa con gái như Trâm đó..."

Bu hồ hởi tâm sự, Trâm cắn bắp ngó mà suýt nghẹn. Từ khi thầy mất mấy khi tâm trạng bu được tốt như này đâu, tiền ăn hỏi cũng tiêu rồi, giờ bu mà biết cậu hai chuẩn bị từ hôn chắc bu sốc chết mất. Trâm lo đến nẫu cả ruột, đêm hôm thấy bu buông màn liền lên sang nhà phú ông tìm cậu.

Gần rằm nên trăng to tròn lắm, cậu hai vẫn chưa ngủ, cậu còn đang bận với đồng gỗ ngoài vườn. Gỗ ngọc am, Trâm nhận ra vì mùi hương thơm mát của nó, gỗ này cực quý, mọc cách thôn xa lắm, cái nơi đó lại nhiều thú dữ nên ít ai dám bén mảng tới, cậu hai thò được ngần ấy gỗ về Trâm nể cậu quá. Cậu bán gỗ thô thôi cũng phát tài rồi, mà chẳng biết cậu định làm gì nữa?

- "Cậu hai..."

Trâm rụt rè gọi, đợi cậu ngẩng đầu lên mới hít hơi thật sâu, nói một tràng.

- "Tui...tui tự biết thân tui ngọc nát hoa tàn...tui chẳng đáng, nhưng mà...cậu...cậu cứ coi tui như cậu mua người hầu về thôi ý. Tôi hứa sẽ chăm chỉ làm việc, tui sẽ ăn ít ít cho đỡ tốn gạo, với cậu thích rước mấy bà thì rước, tui sẽ không mặc cả mỗi tháng cậu phải sang phòng tui mấy đêm nữa đâu, cậu không sang cũng được...chỉ là...chỉ là...cậu đừng từ hôn có được không?"

Trâm run run, trình bày phân tích rõ dài dòng, cứ ngỡ phải thuyết phục cậu hết nước hết cái, ai ngờ cậu chỉ ừ một câu rất đơn giản. Lẽ nào cậu đã tính toán hết rồi? Cũng đúng, tiền ăn hỏi là của phú ông cho, cậu thì được thêm một người đỡ đần việc nhà, cũng có mất gì đâu. Trâm thở phào nhẹ nhõm, đi về tới cổng quay người tự dưng thấy cậu.

Cậu hai đi theo Trâm sao? Là cậu tiện đường hay cậu sợ con gái đi đêm nguy hiểm? Trâm ngây ngốc nhìn cậu, cậu ngập ngừng hồi lâu mới hỏi.

- "Vai...đỡ rất chưa?"

Chưa đỡ đâu, nhưng có câu quan tâm này của cậu, rất mấy cũng bằng không. Trâm thẹn thẹn bảo đỡ rồi, cậu bước nhanh về phía Trâm, tay cậu cầm chiếc vòng Trâm trả, cậu bảo.

- "Đem vứt hộ tui."

- "Sao...sao lại thế? Cậu không giữ cho người cậu thương à?" - "Không."

Cậu trả lời chắc nịch, Trâm hoang mang hỏi.

- "Nhưng bán đi cũng được ới tiền mà, vứt thật à cậu?"

- "Ừ."

- "Nếu cậu không cần nữa...vậy...vậy...quảng lại vào tay tui...được không cậu?"

- "Tùy chị."

Cậu đáp, Trâm mừng muốn nổ tim, vội vàng đeo lại. Nói thật Trâm thích chiếc vòng này lắm, màu đỏ rất hợp với Trâm, lại còn do cậu hai tự tay mài, từ hồi được tặng tới nay đêm nào Trâm cũng ngắm, lúc chiều bỏ ra có một lát thôi mà thấy thiếu thiếu.

- "Vậy tui...tui chào cậu tui vào nhà..."

- "Ừ..."

- "Tui vào thật đây!"

- "Vào đi."

- "Thôi...hay cậu về trước đi...cậu về rồi tui vào..."

- "Ừ."

Rõ là cậu ừ, mà chân cậu lại chẳng nhúc nhích. Trâm cũng bối rối khó tả, hai vành tai đỏ lựng. Trâm với cậu cứ thế đứng ngoài cổng nhìn nhau nửa canh giờ, thế rồi, cậu chạm vào mu bàn tay Trâm, mân mê chiếc vòng đá lấp lánh, khề bảo.

- "Đừng tháo ra nữa."

Lòng Trâm mềm nhũn, Trâm nghe trống ngực mình đánh thảng thốt, Trâm gật gật gật đầu, xong ngược quá, chào cậu rồi chạy vội vào buồng. Đêm ấy Trâm đâu có ngủ được đâu, đành chòm dậy châm nến may đồ cưới. Trâm tự may cho mình yếm đỏ, áo ngoài hồng phấn Trâm thêu hoạ mẫu đơn rực rỡ, hi hục tận chín đêm mới hoàn tất.

Rạng sáng ngày thứ mười con Trang thẳng Toàn cũng về sớm phụ bu Trinh bắc rạp để sớm mai cậu hai sang rước Trâm. Rước về làm vợ hai, hay làm người hầu Trâm cũng chẳng quan tâm nữa, chỉ cần bu có một ngân quan tiền lo cho các em, còn Trâm được ở cạnh cậu là Trâm mừng rồi.

Nhà Trâm mở hẳn một con lợn đái họ hàng gần xa. Nghe đồn cậu cả đi rước cô Cẩm Chi từ chiều hôm kia rồi, hai cậu có thể ăn hỏi có thể cùng ngày nhưng vợ Chi dầu sao cũng là vợ cả, theo lệ thì vợ sẽ bước chân vào nhà phú ông trước Trâm.

Mợ Chi mê cậu Hưng lắm, cậu trắng trẻo bu bẫm, bụng tròn tròn phê phê, mợ say mợ đắm cậu từ cái nhìn đầu tiên. Mợ nhỏ người xinh xinh, cũng nhiều đám hỏi nên mợ khá tự tin về mình. Chi là, mợ không ngờ, đêm tân hôn của mợ, cậu cả uống say bí tỉ, rồi cậu ôm mợ, cậu ngọt ngào gọi.

-"Trâm...Trâm coi áo đi...coi áo rồi quay lưng ra đây cho tui xem cái mặt đẹp trai của tui...Trâm đẹp quá...tui nhớ Trâm ghê..."

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Trâm tủi thân lắm, cảm giác như có chiếc gai nhọn chấn ngang họng, phải lấy hết dũng khí mới thốt ra được ngần ấy từ. Cậu hai cầm tay Trâm, không phải do Trâm yêu cầu hay mê neho gì cả, là cậu cứ thế chủ động thôi. Cậu thương Trâm sao? Thương hại ý?

Tay cậu to gầy gấp rưỡi tay Trâm, thô ráp nhưng ấm áp vô cùng. Tay cậu đặt bên dưới, đỡ tay Trâm bên trên, ngón cái của Trâm và cậu chạm vào nhau, xúc cảm ngọt ngào cứ len lỏi mãi trong tim. Má Trâm ửng hồng, cậu đặt vào lòng bàn tay Trâm lọ thuốc nhỏ nhỏ, đoạn cậu bảo.

-"Nhớ thoa đầy đủ."

-"Dạ."

-"Hết lại sang tui đưa cho."

Cậu cẩn thận dặn dò, rồi cậu quay người, để lại Trâm thần thờ hồi lâu, mãi mới hoàn hồn chạy về nhà. Cu Trí đang ngồi ở cái chõng tre ngoài sân chơi, bu Trâm thì vừa hay bung nổi ngô luộc ra, Trâm nhanh nhẹn đỡ cho bu, bu mặt mày rạng rỡ phấn khởi lắm.

-"Ôi chao ôi vừa qua nhà con Trang thẳng Toàn, năm nay thôn bên đó được mùa lắm nha, ông bà thông gia cho bao nhiêu ngô là ngô. Trước khi về bu dúm cho con Trang ba quan tiền, nhưng nói nhỏ cho mấy chị em mi nghe thôi chứ ai mà dám bỏ bỏ ra, để thẳng Toàn nó trấn nó đi uống rượu à? Bu không có đại đầu nghe."

-"Dạ bu nghĩ phải."

Trâm đáp, cu Trí nhoen miệng cười, nó bẽ cái rổ gấp chực bấp nhảy chân sáo đem sang cho bé Dung. Bà Trinh triu mến nhìn con trai, chep miệng tâm sự.

-"Bu nhờ người gửi năm chục quan tiền xuống phố huyện mời thầy về dạy cu Trí rồi. Xong bu tính sang năm cất nhà mới, chắc nhà mình đóng nhà gỗ thôi, chứ tiền đâu mà lên kinh thành mua gạch mua ngói như nhà phú ông. Nhưng thế là bu cũng nở mày nở mặt lắm rồi, bu tốt phúc mới sinh được đứa con gái như Trâm đó..."

Bu hồ hởi tâm sự, Trâm cắn bắp ngô mà suy nghĩ. Từ khi thầy mất mấy khi tâm trạng bu được tốt như này đâu, tiền ăn hỏi cũng tiêu rồi, giờ bu mà biết cậu hai chuẩn bị từ hôn chắc bu sốc chết mất. Trâm lo đến nẫu cả ruột, đêm hôm thấy bu buồn mồm liền lên sang nhà phú ông tìm cậu.

Gần rằm nên trăng to tròn lắm, cậu hai vẫn chưa ngủ, cậu còn đang bận với đồng gỗ ngoài vườn. Gỗ ngọc am, Trâm nhận ra vì mùi hương thơm mát của nó, gỗ này cực quý, mọc cách thôn xa lắm, cái nơi đó lại nhiều thú dữ nên ít ai dám bén mảng tới, cậu hai thò được ngần ấy gỗ về Trâm nể cậu quá. Cậu bán gỗ thô thôi cũng phát tài rồi, mà chẳng biết cậu định làm gì nữa?

-"Cậu hai..."

Trâm rụt rè gọi, đợi cậu ngẩng đầu lên mới hít hơi thật sâu, nói một tràng.

-"Tui...tui tự biết thân tui ngọc nát hoa tàn...tui chẳng đáng, nhưng mà...cậu...cậu cứ coi tui như cậu mua người hầu về thui ý. Tội hứa sẽ chăm chỉ làm việc, tui sẽ ăn ít ít cho đỡ tốn gạo, với cậu thích rước mấy bà thì rước, tui sẽ không mặc cả mỗi tháng cậu phải sang phòng tui mấy đêm nữa đâu, cậu không sang cũng được...chỉ là...chỉ là...cậu đừng từ hôn có được không?"

Trâm run run, trình bày phân tích rõ dài dòng, cứ ngỡ phải thuyết phục cậu hết nước hết cái, ai ngờ cậu chỉ ừ một câu rất đơn giản. Lẽ nào cậu đã tính toán hết rồi? Cũng đúng, tiền ăn hỏi là của phú ông cho, cậu thì được thêm một người đỡ đần việc nhà, cũng có mất gì đâu. Trâm thờ phào nhẹ nhõm, đi về tới cổng quay người tự dưng thấy cậu.

Cậu hai đi theo Trâm sao? Là cậu tiện đường hay cậu sợ con gái đi đêm nguy hiểm? Trâm ngáy ngồ nhìn cậu, cậu ngập ngừng hồi lâu mới hỏi.

-”Vai...đỡ rất chưa?”

Chưa đỡ đâu, nhưng có câu quan tâm này của cậu, rất mấy cũng bằng không. Trâm thẹn thẹn bảo đỡ rồi, cậu bước nhanh về phía Trâm, tay cậu cầm chiếc vòng Trâm trả, cậu bảo.

-”Đem vứt hộ tui.”

-”Sao...sao lại thế? Cậu không giữ cho người cậu thương à?”

-”Không.”

Cậu trả lời chắc nịch, Trâm hoang mang hỏi.

-”Nhưng bán đi cũng được ới tiền mà, vứt thật à cậu?”

-”Ừ.”

-”Nếu cậu không cần nữa...vậy...vậy...quăng lại vào tay tui...được không cậu?”

-”Tùy chị.”

Cậu đáp, Trâm mừng muốn nổ tim, vội vàng đeo lại. Nói thật Trâm thích chiếc vòng này lắm, màu đỏ rất hợp với Trâm, lại còn do cậu hai tự tay mài, từ hồi được tặng tới nay đêm nào Trâm cũng ngắm, lúc chiều bỏ ra có một lát thôi mà thấy thiếu thiếu.

-”Vậy tui...tui chào cậu tui vào nhà...”

-”Ừ...”

-”Tui vào thật đây!”

-”Vào đi.”

-”Thôi...hay cậu về trước đi...cậu về rồi tui vào...”

-”Ừ.”

Rõ là cậu ừ, mà chân cậu lại chẳng nhúc nhích. Trâm cũng bối rối khó tả, hai vành tai đỏ lựng. Trâm với cậu cứ thế đứng ngoài cổng nhìn nhau nửa canh giờ, thế rồi, cậu chạm vào mu bàn tay Trâm, mân mê chiếc vòng đá lấp lánh, khề bảo.

-”Đừng tháo ra nữa.”

Lòng Trâm mềm nhũn, Trâm nghe trống ngực mình đánh thảng thốt, Trâm gật gật đầu, xong ngượng quá, chào cậu rồi chạy vội vào buồng. Đêm ấy Trâm đâu có ngủ được đâu, đành chòm dậy châm nến may đồ cưới. Trâm tự may cho mình yếm đỏ, áo ngoài hồng phấn Trâm thêu đoá mẫu đơn rực rỡ, hi hục tận chín đêm mới hoàn tất.

Rạng sáng ngày thứ mười con Trang thẳng Toàn cũng về sớm phụ bu Trinh bắc rạp để sớm mai cậu hai sang rước Trâm. Rước về làm vợ hai, hay làm người hầu Trâm cũng chẳng quan tâm nữa, chỉ cần bu có một ngàn quan tiền lo cho các em, còn Trâm được ở cạnh cậu là Trâm mừng rồi.

Nhà Trâm mở hẳn một con lợn đái họ hàng gần xa. Nghe đồn cậu cả đi rước cô Cẩm Chi từ chiều hôm kia rồi, hai cậu có thể ăn hỏi có thể cùng ngày nhưng vợ Chi dầu sao cũng là vợ cả, theo lệ thì vợ sẽ bước chân vào nhà phú ông trước Trâm.

Mợ Chi mê cậu Hưng lắm, cậu trắng trẻo bụ bẫm, bụng tròn tròn phê phê, mợ say mợ đắm cậu từ cái nhìn đầu tiên. Mợ nhỏ người xinh xinh, cũng nhiều đám hỏi nên mợ khá tự tin về mình. Chi là, mợ không ngờ, đêm tân hôn của mợ, cậu cả uống say bí tỉ, rồi cậu ôm mợ, cậu ngọt ngào gọi.

-”Trâm...Trâm cời áo đi...cởi áo rồi quay lưng ra đây cho tui xem cái mặt đẹp trai của tui...Trâm đẹp quá...tui nhớ Trâm ghê...”

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Ở thì Trâm cũng công nhận Trâm ngốc thật nên mới bị con Chanh nó lừa, nhưng nghe cậu trách lại cứ hơi hơi tủi thân kiểu gì ý, xị mặt nép vào người cậu luôn, chẳng dám nhìn thẳng vào mắt cậu nữa. Cậu đưa Trâm về, bà hai đã moi đĩa chả phượng từ vại gạo ra từ lúc nào, bà đang ngồi nhai tòm tẻm rất ngon lành.

Phòng của Trâm và cậu ở cách phòng bà hai một vườn hoa. Phòng nhỏ thôi nhưng cậu cũng chia được làm hai gian, cách nhau có cái vách tre, thì ra mấy đêm Trâm may đồ cưới thì cậu ở nhà đóng giường đó. Giường gỗ ngọc am hẳn hoi, gỗ hiếm nên đầu phải nhiều tiền là mua được đâu, đến mẹ cả cũng chẳng có mà Trâm lại có nhé. Đã thế trên vách còn treo rất nhiều lan rừng toả hương thoang thoang, vừa vào phòng một cái Trâm thấy người mình nhẹ nhõm đi nhiều lắm.

Ai cũng tội nghiệp Trâm lấy cậu hai nghèo rớt mùng tơi, nhưng Trâm khẳng định trừ mái lều hơi lụp xụp thôi chứ trong thôn này chưa cái phòng tân hôn nào đẹp như của Trâm đâu. Bên cạnh còn có một gian nhỏ lợp lá dừa, hình như là gian tắm gội. Gian tắm nhà Trâm ở cạnh giếng cơ, mỗi mùa đông chạy từ đó vào buồng rét run đi ấy, ở đây thì khác, hai chum nước đầy ắp ở ngay phía tay trái, tiện quá thể.

Váy áo ướt sũng, Trâm bẽn lẽn xin phép cậu đi thay đồ. Cậu khẽ gật đầu, lúc Trâm xong xuôi thì không thấy cậu đâu cả, Trâm quan sát một hồi, đoán giường mình là giường nhỏ nên rón rén đi về phía đó, kéo vách ngăn lại rồi lấy thuốc cậu cho cẩn thận bôi lên những chỗ bị đau.

Vết kim xăm của cậu Hưng chưa hết, vừa tê vừa ngứa, thỉnh thoảng Trâm gãi hay bị ứa máu. Nay lại thêm vết đánh nữa, Trâm chẳng nhìn thấy lưng mình nhưng Trâm đoán chắc bầm tím ghê lắm, vì Trâm đau mà. Trâm đi chặn trâu cắt cỏ từ nhỏ, đã quen với những việc nặng nhọc rồi, nếu là trầy da nhẹ thì không như cái xương tói như này đâu.

Mẹ Trâm còn đang mãi xoa chỗ này nắn chỗ kia thì cậu Lâm đột ngột mở vách ngăn. Cậu cũng không lường trước được nửa người trên mẹ lại mặc có mỗi cái yếm nhỏ mỏng tang hay sao ấy, tay cậu vút cho mẹ lọ thuốc mới, còn mặt cậu thì đỏ lựng quay đi hướng khác.

Mẹ cũng hồng hồng hai bên má, mẹ biết đột trước cậu đưa mẹ về nhà có lẽ cậu thấy hết rồi. Nhưng hôm đó khác, hôm đó mẹ thêm thiếp mắt, còn hôm nay, mẹ hoàn toàn tỉnh táo. Đêm qua ngủ với cái Trang nó còn thù thì thằng Toàn dè lắm, mới về tới nhà đã hùng hục như trâu đực kéo cày, Trâm biết rõ mình bị cậu cả động chạm, thân vậy bản chẳng còn như xưa nhưng nghe em gái kể chuyện vẫn ngượng chín mặt chín mày. Trâm của trước kia chắc nhân cơ hội tí tê cậu thoa thuốc hộ rồi đấy, nhưng Trâm của bây giờ, chẳng có đủ tự tin để mở lời.

Lòng Trâm náo nức lắm, buồn buồn nằm gọn vào góc tường, đôi mắt róm lệ lơ đãng nhìn nhàn nhàn hồ điệp treo lủng lẳng trên bậc cửa sổ. Những đoá hoa màu tím trắng rực rỡ thật đấy, chả bù cho Trâm, giờ chỉ là một cánh hoa tả tơi héo úa.

- "Canh hai rồi, ăn gì không?"

Giọng cậu trầm ấm, cậu vẫn ngồi rất gần Trâm. Thế mà đã canh hai rồi, nhanh quá, người Trâm ê buốt, chân tay rã rời, Trâm nhỏ nhẹ trả lời cậu.

- "Tui không, cậu về giường nghỉ ngơi đi cậu."

Cậu không đáp, một lát thấy hơi thở của Trâm đều đều cậu với lọ lá thuốc tán nhuyễn, cẩn thận rắc lên lưng Trâm. Trâm chẳng biết là lá gì nhưng Trâm tin cậu hai, chỉ là nó xót, nó rát đến run người. Trâm khẽ rùng mình, cậu hai hình như biết, cậu áp chặt lòng bàn tay của cậu vào chỗ đau, Trâm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Cậu cứ quan tâm Trâm một chút là tim Trâm lại mềm đi một chút, Trâm lấy hết can đảm quay người ra, mạnh dạn ghé đầu tựa lên đùi cậu, hai tay vòng qua ôm cậu oà khóc nức nở.

- "Tui...tui...mai sau lấy bà hai bà ba về thì đừng bỏ mặc tui nha...không sang phòng tui cũng được, nhưng không được bỏ mặc tui...nhớ ngày ngày nói chuyện với tui đôi ba câu nha..."

Mẹ ghen ngào, còn cậu thì cười. Nhưng mẹ mãi nắc, mẹ đâu có thấy vẻ mặt của cậu đâu, mẹ khóc chán thì ngủ mất, miên man mãi tới tận giữa trưa hôm sau. Ở nhà với bu Trinh mẹ cũng toàn dậy bấm bèo từ canh năm mà, ngày đầu tiên về nhà chồng lại hư hồn như này bị đồn ra chắc dân làng chê cười mẹ chết. Mẹ lo nơm nớp, vội vã vắn tóc rồi khoác cái áo chạy lên chào bu Phúc.

Cậu hai chắc ra chợ rồi, bu thấy mẹ bịu môi rõ dài.

- "Góm đâu, chị về làm dâu hay về làm tướng hả?"

- "Con...con sai rồi bu...tại hôm qua...người còn hơi nhức bu à...chứ thường ngày..."

- "Im! Người lớn nói mà cứ cãi leo leo leo leo thế? Bu chị không dạy chị đạo làm dâu hả?"

Bà quát, mẹ không dám hé răng thêm nữa lời. Bà phân tích giáo huấn một hồi thì sai mẹ chuẩn bị nước ngâm chân cho bà. Nước phải được đun từ củi nhãn, là sự kết hợp của mười loại lá thơm và thêm chút hương hoa nhài, bà dặn tới đâu mẹ làm chu đáo tới đấy, được cái con này nhanh nhẹn tháo vát, bà cũng khá hài lòng.

- "Này, bu cho."

Bà hai xới lời chia cho con dâu phần tư miếng bánh rán bà đang gặm dở. Mẹ Trâm ở nhà tuy có nghèo thật nhưng chưa bao giờ bu mẹ bắt mẹ phải ăn đồ thừa, mẹ có chút bất ngờ, bà thấy mẹ ngỡ ngàng thì bỏ nốt vào miệng, vừa nhai nhồm nhoàm vừa xia đều.

"Góm thôi, cái đồ nhà chị, đã quê còn kiêu. Thôi, xuống bếp thổi cơm đi rồi ra chợ đón cậu hai về, tiện thể mua cho bu ba mươi đồng bún riêu. Bảo bu chị giờ thông gia rồi thì bán nó rẻ rẻ tý, lấy cho bu nhiều chả lá lốt vào."

Mợ dường như chỉ đợi có thế, com nước dọn dẹp xong xuôi liền hớn hờ chạy ra chợ, cậu cũng vừa hay dọn hàng, mợ ríu rít hỏi han cậu bán được nhiều không, có mệt lắm không, uống chút nước đi, sao sáng dậy sớm không gọi mợ dậy cùng? Bà Trình ở gian bên nghe con gái líu la líu lo mà bật cười, đó, đề con gái đó, lớn lên là của nhà người ta rồi. Nói thì nói thế thôi chứ nhìn mặt Trâm tươi roi rói thế kia bà cũng mừng.

Cậu hai ít nói hơn thằng Toàn, nhưng mặt cậu lạnh chứ tâm cậu không lạnh. Trâm chạy vội quá thờ hồng hộc, bà để ý thấy cậu với cái nón đội lên cho Trâm, sang bên này cậu còn lễ phép cúi đầu chào bu nữa. Bà múc bún cho con gái con rể, một mực không lấy tiền, Trâm ngổn nên bu cho thì nhận thôi, có cậu hai nhỏ tuổi hơn nhưng được cái chính chắn, cậu để lại một giò nấm tươi biếu bu.

"Năm này xào hành khô với tóp mỡ ăn ngày ngày ngon lắm đó bu."

Trâm hồn nhiên dặn bu. Bu lắc đầu cười Trâm, bu có định lấy của cậu đâu, Trâm ngốc quá à. Bu hỏi Trâm mọi chuyện tốt cả chứ, đêm qua có bị lạ nhà mất ngủ không, Trâm sợ bu lo nên chẳng dám nói mình bị đánh, nhoeo miệng cười kêu tốt cả. Cũng muộn rồi nên Trâm tạm biệt bu Trâm về, được nửa đường thì gặp cậu cả.

Cậu vẫn vậy.

Lấy vợ rồi mà vẫn chẳng hề thay đổi gì hết.

"Trâm ơi còn đau không Trâm? Trâm đừng giận bu Yến nha Trâm, bu Yến tuy hơi đánh đá nhưng bu được cái đẹp, thơm mới cả thương tui lắm. Tui lo sốt hết cả ruột Trâm biết không, cả đêm hôm qua tui trằn trọc mãi...đây...tui...tui mang cho Trâm ít thuốc quý này...Trâm tự thoa được không hay để tui thoa hộ Trâm..."

Cậu cả hết lời hỏi han, Trâm lên nhìn cậu hai. Cậu chưa có động tĩnh gì sất, chỉ là sắc mặt cậu hình như hơi nghiêm nghiêm rồi, Trâm vội trốn sau lưng cậu hai, cậu cả được thể cũng nhảy ra đằng sau để nhìn rõ cái mặt Trâm hơn. Cậu nhớ Trâm quá mà, bao nhiêu ngày bận chuyện đám cưới, chẳng được gặp Trâm ấy.

"Trâm gầy đi đó Trâm, thằng hai chẳng chịu chăm sóc Trâm gì cả. Trâm chịu khó ở với nó một thời gian, đợi sau này tui làm quan rồi tui ra đón Trâm..."

"Cậu. Đón. Ai?"

Mợ cả lửa giận bùng bùng, mợ gằn từng từ. Tay mợ cầm cái gậy rồ dài, rồ nhọn, mợ điên máu lao tới phía này. Chính ra mợ cả nhỏ người hơn Trâm đấy, nhưng nghe đâu mợ là con nhà quan võ, được cha đào tạo từ nhỏ, với lại mợ là mợ cả, Trâm nào dám dây. Trâm có bất cần thì Trâm cũng còn bu Trình, còn các em, còn cậu hai, Trâm liệu sao được?

Mợ càng tiến tới gần, Trâm càng căng thẳng, mồ hôi ứa ra nhễ nhại. Cậu cả xót Trâm, cậu định lau trán cho Trâm, mà chưa kịp đưa tay, đã bị cậu hai chặn lại. Cậu cả ức nhưng không làm được gì, trong khi đó mợ Chi đã hầm hầm đứng trước mặt cậu, cái gậy của mợ chỉ thẳng vào mặt Trâm, đồng dục hỏi.

"Cậu nói tui nghe, cậu định đón con này hả? Phải không?"

Khí thế của mợ phùng phùng hai cậu sợ sớn cả vó, cậu lí nhí mợ chẳng nghe rõ, mợ trừng mắt lườm cậu, oai nghiêm dọa dẫm.

"Có nói không thì bảo?"

Sĩ diện của cậu Hưng bị xỉ nhục ghê gớm, mặc cậu hai cao to vạm vỡ trước mặt, mặc mợ cả hầm hầm sát khí, cậu hít một hơi thật sâu, dùng cảm lấp ba lấp bấp.

"Phải...phải...thì sao? Tui...đón Trâm của tui...thì sao nào?"

Bạn đang đọc truyện *Làm Dầu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Thì sao nào? Còn sao được nữa? Mợ xiên mợ mằn thịt mợ quay mợ nướng chó sao? Có chồng hăn hỏi rồi còn dám câu dẫn chồng của mợ, lão nháo thật đó. Cục hạn này, mợ nuốt đầu có trôi, mợ phần nộ chữa mũi gây nhon hoắt về hướng con yêu nghiệt đó, mặt mợ đỏ ngầu một màu máu.

Cậu cả sợ suýt tè ra quần, cậu hai ngay lập tức giật lấy chiếc gậy của mợ. Mợ được cha truyền cho nhiều bí kíp võ nghệ, mợ có thể một mình đánh bật mấy thằng lính quèn, mợ chưa từng nghĩ, có ngày lại phải chịu uỷ khuất như vậy. Cậu hai quá mạnh, mợ mà không biết điều buông gậy thì chắc mợ theo nó lao xuống nương rồi. Mợ căn bản không phải là đối thủ của cậu, đàn ông đàn ông gì mà cao quá, cơ bắp vạm vỡ trông phát ghê. Bụng đã không

trắng trắng tròn tròn được như cậu cả đã dành, đằng này lại hằn lên mấy cái mũi tằm chết đi được.

Mợ hai thì mợ công nhận đẹp thật, con Bưởi nó bảo bà cả đẹp hơn chắc do nó thiên vị thôi chứ so sánh cũng một chín một mười, mợ nhìn còn suýt mê nữa là. Sắc nước nghiêng thành như vậy, lại lấy phải thằng chồng xấu như hủi á, cho đáng đời cái tội lãng lơ.

Mợ cả bĩu môi khinh bỉ, đoạn mợ véo tai cậu cả, lôi về nhà dạy bảo. Cậu muốn chạy đi méc bu Yến, mỗi tội, sức cậu thoát làm sao được mợ, cậu ầm ức sứt sứt rõ khổ. Trâm cũng lơ đãng về với cậu hai, mãi mới dám lí nhí thưa chuyện.

- "Tui ý...tui giờ tuy không phải bằng thanh ngọc khiết...nhưng tui...tui không phải là của cậu cả đâu...chưa phải...và cũng không bao giờ phải..."

- "Tui biết."

Trâm cứ nghĩ cậu sẽ lạng thình như mọi khi, ai ngờ cậu đáp làm Trâm há hốc, chẳng biết nên nói gì tiếp theo. Cậu quay lại, thần nhiên bảo tiếp.

- "Vì giờ chị là của tui."

Trâm cảm thấy hồn mình bay lơ lửng phương trời nào rồi ấy, lần tha lần thân chẳng để ý ngọn tre nhỏ chắn trước mặt, cũng may cậu đã đứng lại nâng nó lên cao hơn. Trâm ngẩn ngơ lắm, bước qua mấy bước rồi mới giật mình để ý, tùm tùm cười chạy về phía cậu, đợi cậu đi trước mới then thùng bám theo đằng sau. Ngoại trừ bún riêu ra thì hôm nay cũng coi như lần đầu tiên cậu được ăn đồ Trâm nấu nhé, Trâm háo hức ghê lắm.

Bán sáng trước khi đi làm Trâm đã rán sơ sơ hai con cá rô phi rồi, giờ về chỉ cần châm bếp đun lại cho giòn tan với pha nước nắm chanh tỏi ớt thì tuyệt vời luôn. Phần bu một con, phần cậu hai một con, còn Trâm ăn com với lạc rang muối cũng được, Trâm tính hết rồi đấy chứ, mà đâu có ngờ rằng lúc về lạc hết đặng lạc, cá thì đến xương cũng chẳng còn.

Bu đang nằm vắt vẻo trên chiếc chõng tre, thấy cậu hai về bu liền lột hết tiền bán hàng của cậu, cướp luôn cả âu bún riêu cậu đang cầm, bu sai Trâm lấy đĩa lấy thìa cho bu, đoạn tỉnh cảm quan tâm.

- "Trời nắng chang chang ấy, thương tui con quá cơ. Mau rửa mặt mũi chân tay rồi xuống ăn com đi. Nóng bức như này ăn com chan nước rau muống luộc là nhất đấy, nhớ vắt thêm quả chanh vào cho mát."

Cậu hai dường như đã quen với cảnh đó, cậu lễ phép chào bu rồi xuống bếp. Riêng Trâm ghen tới mức không nuốt nổi, Trâm mặc kệ cậu, chạy một mạch lên phòng, đóng cái vách tre đánh cách, ngồi thu lu một xó nhìn xa xăm ra vườn hồng trước mặt. Phận làm con phải kính hiếu thầy bu, Trâm biết chứ, chỉ là Trâm thương cậu hai, rất thương.

Trâm nghe tiếng cậu gõ vách, có vẻ rút kinh nghiệm nên lần này cậu không mở đột ngột nữa. Trâm đưa tay mở vách ngăn, buồn buồn hỏi han cậu.

- "Sao cậu lại lên đây? Hay cậu ngồi đợi tui tạm một chút nhé, tui chạy vù ra nương xem có mót được con tôm con tép nào không tui mang về rang cho cậu!"

Trâm sửa sang lại mái tóc, toan lao đi thì bị cậu giữ lại. Cậu cẩn thận lôi ra cái bọc lá chuối, trong đó có một chiếc bánh dày cỡ nhỏ và khoanh giò bò thơm lừng. Trâm vui vẻ hẳn lên, sợ bu biết nên rón rén ra khép cửa rồi vòng lại nhắc cậu mau ăn đi. Thế nhưng cậu một mực lắc đầu, cậu gửi vào tay Trâm. Mợ không chịu, mợ bỏ lại vào tay cậu, cậu cậu mợ mợ đẩy qua đẩy lại một hồi thì mợ mệt quá, mợ thương lượng.

- "Mỗi người một nửa, nha!"

Cậu gật đầu. Mợ cười. Cậu cầm bánh dày mợ cầm miếng giò, cứ người này cắn một miếng lại đến người kia. Cả đêm qua mợ có ăn gì đâu, đây chắc là miếng giò tuyệt nhất trong cuộc đời mợ. Mọi khi mợ cũng chẳng thích nhân đậu xanh lắm, mà hôm nay ăn lại ngon thấy lạ.

Xong cậu còn dắt mợ xuống bếp, xào dưa chua với tóp mỡ cho mợ ăn com nữa, mợ húp nốt bát nước rau muống luộc, nhìn xuống cái bụng tròn vo luôn. Nhìn lên cậu, mợ cười. Bu Phúc đi qua trông thấy có vẻ không hài lòng, bu thở dài.

- "Con gái con lừa cái nổi gì, ăn như lợn." - "Bu...bu cũng ăn nhiều mà..."

Trâm buột miệng phản pháo, bu giận thâm tím mặt mày, bu quát.

- "Cái chị này hay nhỉ? Tôi đâu còn con gái nữa, tôi giờ là đàn bà rồi, nó khác."

- "Thì con cũng lấy chồng rồi mà, con cũng là đàn bà rồi ý."

Trâm nhòe lời giải thích, nhưng bu lại cho là Trâm đang cãi bu, bu la làng la nước.

- "Ôi chao ôi, cậu hai cậu dạy vợ cậu thế hả? Có cái lọ tóp mỡ của bu cũng đem ra ăn mất, lại còn bóp chất với bu như quân đầu đường xó chợ. Ôi chao ôi thử hỏi xem thế gian này có loại con dâu nào mất nết như cái con Trâm này không? Cậu hai cậu xem xem, cậu xem thế mà được à?"

Cậu hai nói cậu sẽ đền lọ tóp mỡ cho bu, đoạn cậu giấu Trâm sau lưng hại bu ức nghẹn. Tiền bu tịch thu hết rồi, Trâm sợ cậu lại tính lên rừng bắt lợn, nghe vù Năm kể mấy lần cậu đi bắt đều bị thương cả, Trâm xót lắm, Trâm nhất định không đồng ý đâu.

- "Đúng, là con thêm quá con đem ra xào dưa đó. Con ăn con chịu, cậu không phải đền gì bu hết."

Bà Phúc cười khẩy, ranh con già mồm, cái ngữ nó lấy tiền đâu ra mà mua? Lấy của cậu hai chứ gì? Của cậu hai thì không phải là của bà hả? Bà mắng xối xả một thôi một hồi, Trâm ức chế lôi túi vải ra đưa bà hai tiền. Chỗ túi của Trâm có tất cả ba quan, tức ba mươi tiền, là bu Trâm cho trước khi đi về nhà cậu hai, không ngờ vừa mới định cất lại đã bị bà Phúc tịch thu mất.

Bà ngúng nguẩy lên nhà, cậu hai giữ không cho Trâm cãi cọ với bu nữa, cậu không mắng Trâm, nhưng cậu nhắc Trâm, là bu cậu. Trâm tủi thân không sao nói được, lao thẳng xuống ao vớt bèo. Vớt đầy cả rổ nhưng nhà có lợn đâu, Trâm đành mang sang cho bu Trinh, bà Phúc nằm trên chõng tre với giọng gọi theo.

- "Bảo bu mi trả ba đồng một rổ."

- "Bu nói phải, ba quan tiền bu trả là của bu con đó, tính ra phải sáu trăm rổ mới đủ."

Trâm cũng bỏ lại có câu đó rồi đi thẳng. Cậu hai thì rời nhà từ ban nãy rồi, cậu sang giao gỗ cho ông Tứ, ông trả cậu bảy tiền. Lúc về gặp Trâm, cậu dúm cho Trâm toàn bộ, đoạn bảo.

- "Cất đi, còn hai mươi ba tiền nữa. Đêm nay tui sang nhà lão Bảy lợp lại mái bếp tui sẽ đưa chị sau."

Lợp mái bếp mà được nhiều tiền vậy ư? Hay cậu lại định lên rừng tìm đồ hiếm? Trâm lo cho cậu, bán tín bán nghi bám theo, nhưng đúng là cậu nói thật. Thực sự là lợp mái bếp, trả giá cao thế, chẳng qua là con Huyền nhà lão Bảy có tình ý với cậu. Nghe đồn mai nó về nhà trai rồi đó, vậy mà còn ông a ông ọ, khăn tay uyên ương nó chẳng trao cho chồng tương lai của nó thì thôi, mắc mớ gì lại giao cho cậu chứ.

Cậu hai kẻ cũng tò, người ta cho liền nhận luôn lau mồ hôi. Người ta đưa nước cậu cũng uống, lòng Trâm nhức nhối dễ sợ, cả đêm trằn qua trọc lại, đến khuya cậu hai về, cậu vỗ vỗ vai Trâm rồi mà Trâm vẫn cứ bút rứt không nguôi. Biết thân biết phận chẳng dám mè nheo cậu, chỉ rom róm sụt sịt.

- "Tui đau."

Trâm khóc, cậu bỏ đồ nghề, vội vã tìm thuốc định xoa bả vai cho Trâm, mà Trâm càng khóc to, nước na nước nỏ.

- "Tui không đau vai. Tui đau tim."

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Phải trai làng chắc lao vào nịnh nọt dỗ vạ rồi đấy, mà riêng cậu hai nhà Trâm thì khác. Cậu đi thẳng, một lời hỏi han cũng không có, bỏ lại Trâm thao thức khổ sở. Mãi tới canh ba nghe tiếng gà gáy sớm Trâm mới thấy bóng cậu, trán cậu nhễ nhại mồ hôi, cậu đưa Trâm lọ thuốc nhỏ.

Trâm sóc, vội vã bật dậy thối mác.

- "Không lẽ cả đêm cậu đi kiếm thuốc xoa tim cho tui hả?"

Cậu hai lắc đầu, cậu vừa rót nước vào chén vừa bảo thuốc này không phải thuốc bôi, là thuốc uống. Trâm nhận chén nước từ tay cậu, suýt nữa thì khóc tu tu. Mặc dù chẳng có bệnh tật gì đâu, nhưng thương công cậu chạy mải sang nhà thầy lang thôn bên, cậu lấy cho Trâm bao nhiêu viên Trâm đều cố gắng nuốt bằng sạch.

Trâm ngồi thu lu một góc giường, tự thấy xấu hổ về hành động trẻ con của mình nên chẳng dám ngẩng mặt lên nhìn cậu. Cậu thì lại tưởng Trâm còn đau, cậu ngồi xuống cạnh Trâm, nhẹ nhẹ xoa lưng. Tay cậu có chút thô ráp, nhưng Trâm lại thích, Trâm bẽn lẽn ngả đầu vào vai cậu, thủ thủ nhận lỗi.

- "Tui thấy cậu lau mồ hôi bằng khăn cái Huyền đưa ý, còn khăn tui tặng cậu không bao giờ dùng cả. Nhưng cậu đừng hiểu lầm, tui không có ý bắt cậu phải như này như kia đâu, tui biết sau này cậu còn nạp thêm bà mà, là tại tui ý, kiểu tui ghen ghen, xong tui buồn thiù à, xong tui bảo tui bị đau tim..là đau lòng đó cậu...chớ không phải bị lên cơn đau tim như người ta đâu...tại tui mà cậu hai vất vả...cậu giận tui lắm phải không?"

- "Không."

- "Sao cậu không giận? Hay cậu chán tui quá rồi à, chán tới mức không buồn giận nữa?"

- "Ừ."

Cậu đáp lạnh lùng quá, đoạn cậu đứng dậy vào gian tắm thay áo quần chuẩn bị lên núi. Trâm bên ngoài mặt xị như cái bị, nhưng Trâm xót cậu, nên mặc kệ, cứ thế đứng chắn ở trước cửa ra vào, đợi cậu ra thì một mực không cho cậu đi làm. Cả đêm qua cậu thức rồi, sáng nay ít nhiều cũng phải chớp mắt chút chút, nếu không thì hại sức khỏe lắm, Trâm không chịu đâu.

Cậu kể cũng chiều Trâm, cậu không cẩu thả mà kiên nhẫn nhẹ lời khuyên bảo. Chỉ có bà hai đang cắt hoa hồng ngoài vườn cao giọng vọng vào.

"Ôi chào ôi, không đi làm thì móc họng ra mà ăn à? Huống chi nhà lại vừa nuôi thêm một con lợn."

Trâm nghe chạnh lòng lắm nhưng vẫn cố cắn môi kiềm nén. Cậu đưa tay áp vào má Trâm, ngón cái của cậu xoa nhẹ cánh môi Trâm, an ủi không sao đâu, đêm nay cậu ngủ bù. Trâm nguôi nguôi, nhỏ lời thỉnh cầu cậu.

"Nếu trời nắng quá thì lấy khăn của tui lau mồ hôi nha."

Cậu lắc đầu, Trâm tiu nghe bảo trong lòng cậu vị trí của Trâm còn chẳng được bằng cái Huyền. Cậu cười, cậu khẽ cúi xuống ghé tai Trâm thì thầm, rằng bằng làm sao được mà bằng? Trâm rầu rĩ chạy xuống bếp, lúc gấp vù Năm bao ẩm ướt tuôn ra sạch, vù cứ tùm tùm hoài, vù bảo cậu trân trọng cái khăn Trâm tặng, cậu sợ dơ nên không dám dùng đó, vù chê Trâm ngốc mãi.

Trâm lúc bấy giờ mới ớ người, tâm trạng vui vẻ hẳn lên. Hôm nay bu Phúc đi vắng nên cũng chẳng có mấy việc để làm, Trâm chạy sang bu Trinh xin ít hạt giống trồng rau với bắt hai con gà con về nhà nuôi thôi. Kể nhà cậu rộng thêm chút thì chắc nuôi được mấy con lợn nữa đó, mà khổ, gian ở cho người còn nhỏ xíu huống chi cho gia súc. Bà Phúc ăn mặc tươm tất đi ra chợ từ sớm, tháng trước bà đặt hai chục quan tiền mua tám lạng thượng hạng dưới phố huyện, nay đã có hàng về rồi. Bà phấn khởi ghê lắm, vội vã đem lên nhà trên dúi cho cậu cả. Cậu trắng trẻo đẹp trai lại có tướng làm quan, chỉ những đồ cực phẩm mới xứng với cậu thôi.

Tiếc rằng, đối với bà là cả gia tài, là bao nhiêu ngày tháng tích cóp. Nhưng đối với cậu, lại chỉ là thứ rẻ mạt tầm thường. Đợi bà đi rồi, cậu bừa bãi liệng thẳng xuống ao.

Vì sao cậu không quăng khi bà ở đó ấy à? Bởi vì cậu còn có việc cần nhờ bà, cậu muốn được sắp xếp một buổi gặp Trâm. Từ ngày Trâm về với cậu hai, cậu nhớ Trâm cồn cào ruột gan, cũng may hôm nay mọi việc thuận buồn xuôi gió, thấy bóng Trâm một cái, cậu lao ra ôm Trâm liền.

Trâm hoảng quá, đánh rơi cả rô hồng xiêm. Trâm cố đẩy cậu, khổ nỗi, cậu bám dai như đĩa. Càng khổ hơn, mợ Chi từ đâu xông tới, người của mợ cứ thế hằm hằm lòi Trâm ra đầu đình, trước mặt toàn dân thiên hạ, mợ phùng phùng tuyên bố vạch tội Trâm.

"Bớ bà con, bớ làng nước, tới đây mà xem...mau mau...mau tới đây mà xem cái loại đàn bà lăng lợ nè...có cậu hai rồi nhưng hàng ngày vẫn thích câu dẫn cậu cả á..."

"Tui không...tui không mà...là bu Phúc sai tui mang hồng xiêm cho mợ Bảy mà...xin mợ đừng nói linh tinh..."

"Im miệng. Lý do lý trầu vớ vẩn, ban ngày ban mặt đường chính không đi lại đi đường tắt? Không lén lút hẹn hò nhau thì là cái gì? Chị tưởng mợ là con cóc à mà qua mặt?"

Mợ bực bội quát, cũng may mợ theo dõi cậu sát sao, không thì quả này vào tay con yêu nghiệt, trinh nguyên của cậu sợ khó bảo toàn. Mợ con nhà quan, sường từ trong kén nên mợ đâu có hiểu, đường chính tuy sạch đẹp nhưng bao giờ cũng xa hơn rất nhiều, thường chỉ tiểu thư như mợ, có người khiêng kiệu mới đi, chứ dân đen như Trâm, toàn chạy tắt qua cánh đồng manh.

Tình ngay lý gian, Trâm có giải thích thế nào cũng không ăn thua. Mợ còn vu cho Trâm cái tội mất nết, dám xăm hình mặt cậu cả lên bà vai. Có biến nên dân làng kéo tới ngày một đông, cậu cả, bà cả, bà hai cùng người làm trong nhà phú ông cũng lần lượt chạy đến. Cậu cả hèn thì Trâm biết từ lâu rồi, nhưng Trâm thực sự vẫn mang chút hi vọng mong manh.

"Cậu Hưng...là cậu hại tui mà...xin cậu minh oan cho tui với..."

Trâm nhìn cậu khẩn khoản, cậu thương Trâm xót hết cả ruột, cậu vừa định đứng ra nhận tội thì bị bà cả kéo lại bịt miệng. Bà hai lo cho cậu nên cũng xông vào tát Trâm một cái đau điếng, đánh chưa đã, bà còn chửi rất ngoa.

"Ôi chào ôi, đúng là nhà vô phúc mà. Vô phúc nên mới rước chị về làm con dâu, một ngàn quan chứ đâu có ít? Đã đổ đốn đi thoải thì chớ, lại còn tính vu khống cậu cả hả? Cái ngữ chị chắc phải cạo đầu bôi vôi thả trôi sông mới làm gương được cho kẻ khác."

Bà bù lu bù loa ầm ĩ inh ỏi, bu Trinh đang bán bún ở chợ thấy xôn xao liền chạy ra. Trâm bị người ta bu lại, trúng thối, cà thối, vò dũa vò chuối, có cái gì họ ném vào Trâm cái đó. Họ kỳ thị Trâm, họ đòi Trâm lột áo chứng minh sự trong sạch, nếu không sẽ xử Trâm theo lệ làng. Trong sạch? Trên vai Trâm căn bản là có hình xăm đó, mà kẻ cả không có, thì giữa thanh thiên bạch nhật, lột áo giữa đình, Trâm còn có thể trong sạch được hay sao?

Bị cậu cả hại, Trâm nghĩ đó là nỗi nhục nhã lớn nhất Trâm có thể chịu đựng rồi. Có mặt dày thế nào Trâm cũng chẳng thể trơ trên thêm được nữa, Trâm nhất định không cởi áo đâu. Trâm ngồi thu thu một xó, tay ôm đầu gối không nói không rằng, cũng chẳng nói được, thời khắc này, càng nói càng sai.

Bu Trinh tin con gái bu không bao giờ làm cái trò mèo mà gà đồng. Nhưng biết tính sao? Bu thấp cổ bé họng bu chẳng giúp gì cho Trâm được, nhìn Trâm bị xã hội đâm tiểu, bị người đời lên án để bôi mà tìm bu quặn thắt, ruột gan bu như bị ai đó đem dao xéo từng khúc, từng khúc một.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28

Mợ cả ngày một hung hãn, đám người của mợ, đám bà tám rảnh rỗi được thể mua vui, cả những đứa trước kia hỏi Trâm không được cũng nhân cơ hội trả thù. Dân bu đông quá, chưa gì ông trưởng thôn cùng con gái đã tới rồi, bu Trâm lo toát mồ hôi hột, chỉ sợ người ta lôi Trâm đi cạo đầu bôi vôi.

Cũng may trời thương đất xót, cô Hoàng Anh len vào giữa, đông đặc đề nghị.

"Kính hua các vị bô lão cùng toàn thể bà con cô bác, tui xin mọi người hết sức bình tĩnh. Bà con nghĩ thử xem, Trâm đã là gái có chồng, giờ bà con lại đòi lột áo người ta giữa ban ngày ban mặt cho cả thôn nhìn, thử hỏi còn ra thể thống gì nữa? Trâm bị oan hay không thì sau này chị ấy cũng làm gì có mặt mũi mà ra đường?"

Cả thôn bắt đầu hoang mang, ông Hoàng trưởng thôn thấy thái độ mọi người bắt đầu lung lay liền nhân cơ hội tiếp lời.

"Giờ sự thể ra nông nổi này, tôi đề nghị cháu Hoàng Anh, cháu Dung, cháu Bưởi và cháu Mỗ đưa Trâm vào trong lán kiểm tra, tình hình ra sao sẽ nghiêm túc trình báo với bà con."

Một đứa con gái trưởng thôn, một đứa nhỏ xíu, một đứa thiếu năng, một đứa là loa phát thanh chuyên hóng hớt gần xa, ai lươn lẹo đặt điều thì đặt chứ riêng bốn đứa đó trước giờ đều nổi tiếng trung thực. Đề công tâm nhất, ông Hoàng còn cho từng cháu thẩm định một, kết quả lúc bước ra, cháu nào cũng lắc đầu, riêng cháu Bưởi còn chu môi nhận xét thêm.

"Đầu có gì đâu, da mợ hai trắng mịn luôn á."

Cháu Dung gật gù tỏ vẻ đồng tình, già trẻ gái trai lại được dịp quay sang chỉ trích mợ cả, mợ cả hoang mang quá, vội bảo chữa mợ không phải là hạng điều ngoa, chính đêm tân hôn cậu cả uống say, cậu buột miệng nói ra. Cậu cả sợ tai tiếng, mang tội phải sạch sẽ sang cho bà hai, căn bản vụ này cũng có phần đóng góp của bà.

Bà cả chẳng cần biết cậu thật hay phét, bà chỉ biết đây là cơ hội ngàn năm có một, bà la bà gào, bà tổng sỉ vả bà hai là cái loại phụ nữ mất nết, tung tin vợ vẫn gây mâu thuẫn nội bộ, đem chuyện nhà ra cho thiên hạ cười chê. Ông trưởng thôn quay sang hỏi chuyện bu cậu Lâm, ông bảo bà có oan khuất gì cứ thông thả trình bày, ông sẽ đứng ra bảo vệ lẽ phép.

"Chị dám! Thách mười đời nhà chị dám vu khống cậu, tôi là tôi cho đốt luôn cái lều rách!"

Bà cả xót con trai, giận dữ dọa nạt. Bà hai một lời cũng không nói, dân làng người tin bà vô tội người nghi bà bị thế lực của bà cả làm cho khiếp sợ nên đành phải ngậm miệng làm thinh. Nhưng dù như nào đi nữa thì hôm nay bà vẫn phải chịu phạt, bà thế mà không hề nao núng, chỉ thò thè xin xỏ.

"Chuyện này không liên quan tới cậu cả, là mất tôi kém, tôi nhìn nhầm. Nhưng mong các bô lão và bà con cô bác thông cảm cái thân tôi già rồi, xin để cậu Lâm chịu đòn thay cho tôi."

Con cái kính hiếu với thầy bu là chuyện thường tình, hơn nữa cậu Lâm vạm vỡ lực lưỡng vài trượng cũng chẳng đáng. Chỉ là, cô Hoàng Anh cô ấy không thích thế, mà cô ấy không thích, thì ông trưởng thôn ông cũng không thích. Ông nghe theo lời khuyên của con gái, phạt bà hai gánh đủ mười tạ phân từ các nhà xí công cộng chuyển tới hồ phân của thôn, tích làm tài sản chung.

Cô Hoàng Anh đưa ra phương án ấy âu cũng vì cô thương bà hai, trộm nghĩ bà xuất thân thấp hèn, việc này khi xưa làm quen rồi nên chắc không thiệt thời gì cả. Khổ nỗi, cô biết một mà không biết hai, bà Phúc đúng là đi ở nhà quan từ nhỏ, nhưng được tiểu thư thương, suốt ngày chỉ chạy lật vật quanh tiểu thư chứ đâu phải ra đồng đầu. Từ ngày lấy phủ ông thì nào có được phân đất làm ruộng, tính ra chuyện gánh phân, đây là lần đầu tiên của bà.

Vú Năm chắc chắn bà hai bị bu con cậu Hưng hại nên vú thương bà lắm. Vú vội vã lên về méc phú ông, vú không dám ton hót vạch tội bà cả nhưng vú vẫn mong ông đánh tiếng với ông Hoàng, mong ông ấy cho vú gánh giúp bà hai một nửa. Vú năn nỉ ỉ ôi, cứ nghĩ phú ông sẽ sốt sắng lo toan, ai ngờ rít điếu thuốc lảo xong, ông chỉ nhếch mép bảo.

"Kệ bà, để bà gánh tỵ cho nó khoẻ người."

Khoẻ người? Chẳng qua là bà hai thôi, chứ rơi vào Đình Phi Yến của ông xem, ông chả lo sốt vó lên rồi ý chứ. Vú tiu ngừ ra về, trông bà hai lay lắt đôi quang gánh trên vai tội nghiệp kinh khủng khiếp. Gánh phân khô còn đỡ, phân tươi thì ôi thôi, nó thúi, thúi muốn xỉu. Lưng bà đau vai bà nhức, mũi bà cũng sắp điếc tới nơi rồi, chưa khi nào bà nhớ cậu Lâm da diết như lúc này.

Cậu ở đâu vậy cậu?

Cả ngày hôm nay cậu chạy xó nào mà mắt nhắm mắt tịt?

Bà than thân bà trách phận. Con dâu bà cũng tui hồ chẳng kém, lúi thủi cầm đầu cầm cổ chạy một mạch về nhà. Ban nãy Trâm thấy cậu hai với cô Hoàng Anh thì thụt với nhau ở bụi chuối gần ao cá trắm, đại loại là cậu cảm ơn cô đã giúp đỡ, còn cô thì nhõng nhẽo đòi cậu giữ lời hứa, sang đóng lại cho cô cái chân giường.

Cậu gật đầu, lòng Trâm ngổn ngang một bề. Trâm muốn lắm, lao vào đó giành cậu, tuyên bố cậu là của Trâm, mà rốt cuộc, lại không đủ tự tin. Người ta

xinh đẹp rạng ngời, còn Trâm, Trâm của bây giờ nhếch nhác thê lương, so với ăn mày có lẽ chẳng khá hơn.

Trâm lớn rồi, Trâm cũng hiểu chuyện chứ. Đàn bà xưa nay rơi vào cảnh này, chẳng cần biết là đúng hay sai, chỉ có nước ôm áo quần về nhà mẹ đẻ thôi. May mà Trâm được đi Hồng mạch nhỏ, Trâm ngoan ngoãn làm theo lời dì dặn, đặt một cái roi, một cái kéo và lọ vôi lên bàn rồi quỳ xuống đợi cậu.

Dì bảo mình phận nền bà, mình biết nhận lỗi thì nền ông họ sẽ nhanh nguôi giận, khi xưa chú cũng đánh dì vài roi thôi chứ không đuổi. Còn cậu, kể cả lát nữa cậu có cạo đầu Trâm cũng chịu, chỉ mong cậu không đuổi Trâm, làm dơ mặt bu Trâm thôi.

Trâm đợi tới khi trăng treo lừng lừng trên ngọn tre cậu mới về. Cậu châm thêm ngọn đèn dầu rồi ngồi bệt xuống đất, ngay đằng sau Trâm. Không thấy cậu cầm roi, cũng chẳng thấy cậu với kéo, chỉ thấy cậu gỡ ra mảnh gỗ nhỏ từ mái tóc dài đen nhánh của Trâm.

Rồi cậu lại lôi ra vài chiếc lá rau cần, ít hạt cà chua, ít hạt ổi rồi vỏ trứng vỏ dưa vỏ đậu, người ta ném Trâm cái gì, cậu ngồi tỉ mẩn gỡ bằng sạch. Bóng cậu chãi tóc cho Trâm thấp thoáng trên vách tre, chắc cậu không định cắt tóc của Trâm đâu, tại nếu cắt thì cắt luôn chứ đâu phải mất công làm gì? Trâm cảm động, nghẹn giọng hỏi cậu.

"Cậu hai không đánh tui à?"

"Không."

"Sao không? Tui ngu ngốc đi đường tắt rồi bị cậu cả tóm được, tại tui không trốn nhanh...tui làm cậu mất mặt...tui hại cậu phải sang nhờ vả người ta, rồi đóng giường cho người ta...tại tui mà đêm qua cậu cũng chưa được ngủ...tui có bao nhiêu cái tội ý...tui biết tui sai rồi..."

Trâm đột ngột quay người, trán vô tình đụng ngay vào môi cậu. Cảm giác nó cứ mềm mại ngọt ngào sao sao ấy, tim Trâm đập thốn thốn từng hồi, cả người cũng nóng ran khó tả. Rồi ngượng quá, Trâm cúi gằm mặt xuống đất, lí nhí bảo cậu.

"Cậu giận tui thì cậu cứ đánh đi cho hả lòng hả dạ, tui khoẻ lắm, tui không thấy đau đâu."

Hình như cậu nhích vào gần Trâm hơn, Trâm cảm nhận được cả hơi thở ấm áp của cậu phả lên cổ. Hai má Trâm đỏ ửng, lí nhí khẳng định thêm lần nữa, tui không đau thật đó, cậu cứ yên tâm đi. Cậu lắc đầu tỏ vẻ không đồng tình, cậu ghé tai Trâm phân trần.

"Nhưng...tui đau."

Đầu óc Trâm mụ mị một hồi, máu lên não chẳng kịp, ngây ngô thắc mắc.

"Ủa kì vậy? Cậu đánh tui sao cậu đau?"

Cậu cúi đầu, trán cậu đụng nhẹ vào trán Trâm, cậu khẽ bảo.

"Đau tim."

Bạn đang đọc truyện *Làm Dầu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Tìm cậu đau, tìm Trâm loạn. Trâm chỉ lên đưa mắt lên đã chạm ngay ánh mắt cậu, Trâm ngây ngốc nhìn cậu, cậu cũng lặng lẽ nhìn Trâm. Ngọn đèn dầu le lắt trong đêm, cậu và Trâm xích gần nhau hơn, sống mũi cậu chạm sống mũi Trâm, hơi thở của hai người như hoà quyện làm một. Trâm vô thức vòng tay qua cổ cậu, cậu cũng ôm lấy eo Trâm, kéo Trâm vào lòng.

Một khoảnh khắc nào đó, cánh môi của cậu và Trâm, khẽ đan xen.

Cũng đúng khoảnh khắc ấy, phía nhà trên vang vang tiếng gào ầm ĩ.

"Cậu Lâm đâu, mợ Trâm đâu...đâu hết rồi...mau...mau dậy đi...dậy bóp vai cho bu...bu mệt quá đi thôi..."

Mợ Trâm giật nảy, tìm mợ tưởng rớt ra ngoài. Mợ thẹn thùng vỗ vỗ cho hai má bớt đỏ rồi vội vã lên nghe bu sai bảo. Bu Phúc không thấy cậu Lâm thì hơi hoảng, cần bản mọi khi bu về, chưa cần bu gọi cậu đã lên hầu bu rồi.

Bu lật đật xuống phòng tìm cậu, vừa đi bu vừa sụt sịt phân bua. Bu kêu cậu đừng có hiểu lầm, bu không làm gì hại Trâm cả, bu sợ bà cả đốt nhà nên bu đành phải nhận bừa thôi. Bu hỏi cậu có thương bu không? Bu mang cậu chín tháng mười ngày, lúc đẻ ra bị người ta thù ghét, cậu thì được ăn sữa của bu, còn bu phải ôm cậu đi mò đồ thừa ở sọt rác ngoài chợ. Bu rên rỉ thảm thương mà cậu không có trong phòng, bu lại vòng xuống bếp kêu than.

"Bu chỉ có mỗi đứa con là cậu thôi, cậu là khúc ruột khúc gan của bu, cậu lạnh nhạt với bu thế này bu sống sao nổi?"

Bu tính lần ra đất ăn vạ nhưng Trâm đã kịp đỡ bu lên rồi. Nhìn bu cũng tội, già gần này tuổi đầu gánh mười tạ phân đâu có đơn giản. Trâm biết bu bị oan chứ, cả cái làng này ngoại trừ phú ông ra thì ai chả biết bà cả ghê gớm, cậu Lâm cũng không giận bu đâu, cậu đang đun nước ngâm chân cho bu mà.

Cậu thực sự là một đứa con có hiếu, điểm này Trâm còn phải học hỏi cậu nhiều nhiều. Trâm và cậu mỗi người xoa bóp một bên chân cho bu, bu Phúc ngả người vào ghế gà gà gât gât. Thế mà lại hay, bà cả có người hầu thì bà cũng đâu kém cạnh. Giả như một ngày nào đó, bà cả biết chuyện này thì sao nhỉ? Cứ ngẫm tới cái vẻ mặt của tiểu thư lúc ấy bà hai thích chí vô cùng, bà cười khẩy, lim dim chìm vào giấc ngủ.

Trâm thấy bu gầy khô khò khò rồi thì bảo cậu đi nghỉ trước, Trâm ở bên trên đỡ bu vào giường, mặc màn xong xuôi mới về phòng mình. Cậu thể mà chưa ngủ, chắc cậu đang tằm đố, cũng đúng, cậu hai ưa sạch sẽ lắm. Trâm ngồi xuống một góc giường, đợi cậu ra mới tò mò hỏi.

- "Vai tui...hết hình xăm tui đoán là nhờ thuốc của cậu hai, phải không?"

- "Ừ."

- "Eo, tui thông minh quá cơ, tui đoán trúng phóc luôn. Nếu có lần sau cậu lại chế cho tui một ít nha."

Trâm hồn nhiên xin xỏ, cậu mặc xong cái áo mới quay lại siết chặt cổ tay Trâm, sắc mặt cậu khó coi hẳn. Ít khi Trâm thấy cậu giận như vậy, cậu dọa Trâm sợ chết khiếp luôn.

- "Không có lần sau."

Cậu cảnh cáo. Trâm bần rùn cả người, vô thức gật đầu lia lịa. Đêm ấy cậu bảo Trâm may một cái túi vải to cỡ bàn tay, còn cậu thì hi hụi đập chỗ ốt hiểm khô làm bột ốt đồ đầy túi, cậu dặn Trâm phải mang theo bên mình phòng thân. Trâm hiểu ý cậu, nhưng vẫn rụt dè hỏi.

- "Nhờ làm thương người ta, rồi bu người ta tới tìm tui tính sổ thì biết sao?"

- "Thì bước qua xác tui trước."

Cậu thần nhiên đáp, lòng Trâm rộn rạo lắm. Có cậu hai rồi, Trâm chẳng thấy sợ sệt gì hết. Từ đó cứ thấy cậu cả có ý định mom mem tới gần là Trâm nhanh tay tung bụi ốt đồ đầy túi, cậu dặn Trâm phải mang theo bên mình phòng thân. Trâm hiểu ý cậu, nhưng vẫn rụt dè hỏi.

Cứ như thế dần dần cậu chỉ dám đứng nhìn lên Trâm từ xa. Cứ như thế, Trâm với cậu hai sống bình yên, cho tới một ngày Trâm bước sang tuổi mười sáu trắng tròn, làng trên xóm dưới bắt đầu lan truyền tin đồn Trâm chơi bởi lăng lợ quá nên bị hiểm muộn. Gái cái thôn này lấy chồng nửa năm đã có tin mừng rồi, ngay tới mợ cả nhà cậu Hưng, nhỏ xiu mà đã nghén từ tháng trước, đáng này Trâm già khảm già khú rồi mà vẫn chưa có xi nhê gì sất.

Bu Trâm lo ăn không ngon ngủ không yên, cuối tháng đó bu quyết định thịt hai con gà, rù vợ chồng Lâm Trâm với vợ chồng Toàn Trang về chơi. Bu có tuổi rồi, nói mấy vấn đề này với Trâm e rằng không hợp, nên có gì bu giao hết cho con Trang. Con này được cái to mồm, chưa thấy người đã thấy giọng, nó dễ dàng Toàn bế cu Thóc, mình thì ông ẹo chào ư, chào anh rề rồi nhay vào trong buồng.

Gớm số Trâm kể có phúc ghê, lâu lâu không gặp lại thấy cậu hai cao hơn một chút, vạm vỡ hơn một chút. Ôi chao ôi nhìn cậu cả củ ngoài vườn giúp bu thôi mà nó muốn lòi hai con mắt. Nó rón rén mở cửa sổ, vừa ngắm anh rề vừa thì thụt với chị gái.

- "Sức cậu hai ý...chắc được lâu lắm nhỉ?"

Trâm ngần ngừ nhìn cậu, trộm nghĩ gỗ quý cậu còn xử lý được nữa là đồng củi mùn nhà mình, nên thật thà đáp.

- "Ừ, từ sáng sớm tới chiều tối luôn, có hôm còn chẳng thèm ăn cơm."

- "Eo, khủng vậy á?"

Chị Trâm gật đầu, cái Trang sừng sốt thán phục. Nó hết nhìn cậu hai, mợ hai rồi lại nhìn ba thằng Thóc, nó tự thương thay cho thân phận hẩm hiu, nó tiu nghỉu than thở.

- "Chẳng bù lão Toàn nhà em, nhiệt tình thì thừa nhưng năng lực lại thiếu."

- "Thôi đi, nhà mi có ruộng ruộng bỏ xừ đi được, mi tưởng đi bỏ củi thuê ruộng lắm chác? Cả ngày hùi hùi mà có khi người ta chỉ trả cho năm tiền thôi."

Trâm càng kể lể thì cái Trang càng điên, vậy là rốt cuộc từ nãy tới giờ hai chị em nó đâu có nói cùng chủ đề đâu. Nó vô đầu bứt tai lòi Trâm vào một góc giăng giải, Trâm ngồi nghe hết nhưng chỉ âm ừ cho qua thôi, chứ mấy chuyện đó thì thoảng nghe gái trong thôn thì thụt Trâm cũng hơi hơi biết mà.

Chỉ là, cậu hai với Trâm vẫn ngủ riêng giường, có lẽ từ đợt Trâm bị cậu cả xăm lên vai, cậu thấy Trâm là hoa tàn ngọc nát nên không động tới, Trâm đoán vậy, nhưng Trâm chẳng dám tiết lộ với ai cả.

- "Trâm với cậu hai lấy nhau cũng qua một cái Tết rồi còn gì, qua cái Tết năm sau mà không có tin mừng chắc bà hai dắt Trâm về trả bu mất. Cậu hai khỏe mạnh thế có khi lổi ở Trâm rồi, hay là bu đi cắt thuốc cho Trâm nha Trâm."

Bu Trâm ở ngoài cũng sốt sắng chạy vào hỏi han. Trâm gượng cười dối bu rằng không cần đâu, Trâm đang uống thuốc rồi. Nhưng bu và cái Trang nói

nhiều quá, Trâm cũng bắt đầu căng thẳng, giả như cậu với bu Phúc tốt, không đuổi Trâm về thì cũng sẽ rước bà hai cho cậu mà thôi.

Xong rồi, nhà tranh nhỏ xíu, Trâm biết ở đâu? Ngủ dưới bếp chăng? Mà xong cậu quán quít với bà hai thì lúc đó Trâm cô đơn lắm. Có một đứa nhỏ cũng hay nhỉ? Nhìn cu Thóc kia, hai má hồng hồng phúng phính mũi sữa, Trâm ôm nó mà thèm ghê cơ.

Tất cả con gái trong thôn đến tuổi này nếu không đi ở đợ thì hầu hết đều được làm mẹ rồi, chỉ trừ Trâm. Bất chợt Trâm thấy tủi thân quá, cả ngày cứ như người mất hồn luôn. Cậu hai hình như nhận ra sự thay đổi của Trâm, lúc chiều gánh xong cho bu mấy lu nước lớn, cậu qua cái vũng Trâm ngồi, vỗ nhẹ vào vai.

Trâm đưa cu Thóc cho cậu bông, cu Thóc mập lắm, Trâm chặt vật với nó vô cùng, nhưng nó ở bên cậu thì gọn lỏn nhỏ xíu luôn. Đôi mắt nó tròn xoe long lanh nhìn cậu mãi, cái miệng nhỏ chúm chím ghét ghê cơ.

Cậu kiệu nó, cho nó với quả hồng bi trên cao. Nó sợ, cười khanh khách. Trâm ngược lên mà ứa nước mắt, Trâm bán khoán do dự rất lâu mới dám đứng dậy, nín nín áo cậu, cổ gồng hít thở thật sâu rồi căng thẳng đề nghị.

"Cậu hai...cho tui...cho tui...xin thằng cu tí."

Bạn đang đọc truyện *Làm Dầu Phú Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Cậu đang đùa với cu Thóc bỗng dừng lại, nghiêm túc nhìn Trâm. Trâm lo cậu hiểu lầm nên dù má nóng hôi hổi vẫn cố giữ bình tĩnh giải thích cậu nghe.

"Không...không phải cu Thóc đâu nha...tui...tui là xin thằng cu tí của tui ý...cậu cho tui..."

Cậu không phản đối cũng chẳng đồng tình, cậu kiệu thằng nhỏ đi loanh quanh một lát thì đem trả cái Trang. Thằng này ranh đáo để, gặp mẹ nó một cái nó dụ đầu nó mếu máo dỗi hờn, Trâm ngồi ngắm thằng nhỏ mà tim mềm như nước. Cái Trang cười, nó nắm tay thằng bé, vỗ vỗ vào má Trâm trêu chọc.

"Cho bác Trâm người hơi cháu một chút lấy may nhá...cho bác sớm sinh anh cu tí chơi với cháu nhá...tổ sư bố cái thằng cha cháu...bảo đóng cho cháu cái cũi từ Tết mà lười chạy thầy..."

Ăn với chả nói, phải đùa khác có mà nó chả tát cho con Trang sái quai hàm rồi ấy chứ. Cũng may được thằng Toàn hiền, nó cười hềnh hếch, nó gãi đầu phân bua nào có phải lười, là do không biết đóng thôi. Tiện thể cậu hai ở đây, nó nhờ cậu luôn, nó ngồi bên cạnh phụ lật vật.

Cậu làm cho Thóc cái nôi to quá, cha thằng Thóc chịu không khiêng nổi về thôn bên, thế là cậu lại vác hộ vợ chồng nhà nó. Trâm lùi thui theo cậu mà hồi hộp ghê lắm, lấy cậu cả năm trời, cậu đối với Trâm không tệ, Trâm biết mà. Cậu không dễ tính như thằng Toàn, cậu hơi nghiêm mặt là Trâm sợ rồi, nhưng có đôi lúc Trâm còn thấy mình được chiều hơn cái Trang. Nhà có công to việc lớn gì cậu lo hết mà, đến củ khoai nướng nóng hổi cậu cũng không cho Trâm tự bóc cơ mà, lần này, chỉ mong cậu thương tình.

Trâm hi vọng lắm lắm, rồi Trâm thất vọng nhiều nhiều.

Đêm đó, cậu vẫn chú ý ngủ riêng. Cậu toàn nằm cái giường nhỏ thôi, chừa cho Trâm giường lớn. Cậu kéo vách rồi Trâm cũng chẳng đủ tự tin mò tới làm phiền cậu nữa. Đến cả tuần sau tình hình vẫn thế, Trâm buồn nhiều lắm, thân Trâm vậy bản Trâm biết, Trâm nào có dám oán trách nửa lời.

Đã nhiều lần Trâm cố gắng tự động viên mình, khổ nổi, Trâm nghĩ tích cực bao nhiêu thì mỗi lần bước ra khỏi cổng tỉnh thân lại xuống dốc bấy nhiêu, làng trên xóm dưới họ xì xào thì thật, họ nói số cậu vô phúc, sinh ra đã gánh thân tội của ông ngoại, giờ lại chẳng có nổi mụn con nối dõi. Có người còn độc địa tung tin đồn cậu bị bóng, Trâm nghe đủ cả, Trâm xót cậu lắm, một tối trăng rằm, nhân lúc cậu vừa mới đi nằm, Trâm rụt rè ngồi dưới chân giường cậu nhỏ lời.

"Nghe đồn cô Hoàng Anh từ chối hết đám này tới đám khác, tui đoán là do cô ấy thương cậu nhiều nên không nỡ đi lấy chồng. Cô Hoàng Anh con nhà danh giá, cậu với cô ấy tuy hơi khó nhưng không phải là không có cách, cứ dặt nhau vào bụi chuối ý, xong cậu cho người ta thằng cu tí, gạo nấu thành cơm rồi thì ông trưởng thôn cũng chẳng làm gì được..."

Trâm thật thà bày cách, cậu bật dậy trừng mắt nhìn Trâm, Trâm sợ run cầm cập, nước mắt rơi lã chã. Lúc này thái độ cậu mới dịu đi một chút, cậu bảo Trâm ngồi dậy nói chuyện với cậu một lát. Trâm ngoan ngoãn vâng lời, cậu đợi khi Trâm ngồi đối diện mình rồi mới thở dài hỏi, chị có muốn con vừa sinh ra đã mang tội không?

Trâm suy nghĩ hồi lâu, buồn buồn lắc đầu. Cậu xích lại gần, lau nước mắt cho Trâm, chậm rãi đề nghị.

"Vậy cố gắng đợi thêm một thời gian nữa."

"Nhưng...gái trong thôn kiếm được người đẹp như cô Hoàng Anh khó lắm. Đợi thêm một thời gian nữa, chỉ sợ tới lúc đó cô ấy bị người khác rước

mất..."

Trâm lo lắng không nguôi, cậu ngược lại bình thân hỏi.

"Liên quan gì?"

"Ồ hay? Thế cậu không định rước bà hai à? Không định cho cô Hoàng Anh thắng cu tí à? Hay cậu nhắm được mối nào khác rồi? Gái thôn mình hay thôn bên? Cậu định cho ai cậu nói đi tui sẽ tính cách giúp."

Trâm hồn nhiên hỏi một thôi một hỏi, cậu nhích lại gần Trâm, ghé tai Trâm thăm thì.

"Tui định...cho chị."

Cậu hơi cười, hai tai Trâm đỏ rực, cậu lấy tay xoa xoa, tay cậu mát lạnh, tai Trâm bớt nóng nhưng lòng Trâm vẫn chấn động ghê lắm. Cậu lại tiếp tục hỏi.

"Được không? Chị có giúp không?"

Từng câu từng từ của cậu như mật ngọt rót thẳng vào tim Trâm, không gian bí bách tới ngột ngạt, hồn Trâm lơ lửng tận đâu tận đâu. Trước giờ Trâm cứ tưởng cậu hai ghét Trâm, chê Trâm cơ, mà hoá ra không phải. Là cậu chính chắn hơn Trâm, cậu lo cho tương lai thôi. Trâm chẳng biết chờ thêm một thời gian nữa của cậu là ý gì, nhưng Trâm tin cậu lắm. Trâm cũng tự tin về chính mình hơn, lần đầu tiên, từ rất lâu rồi, Trâm mới dám giờ giọng mè nheo.

"Tui giúp được...nhưng đổi lại cậu cho tui ôm một cái nha."

Sợ cậu từ chối nên Trâm chủ động luôn. Rất nhanh thôi, Trâm nép vào ngực cậu rồi vòng tay qua, trộm siết một cái, sau đó thẹn thùng chạy về giường. Có một chút, mà cảm giác như được ăn kẹo ý, ngọt mãi tới tận sớm hôm sau. Lúc Trâm thức giấc thì cậu đã lên núi, cậu chẳng bao giờ gọi Trâm dậy cả, Trâm cũng quen với điều đó rồi.

Chỉ là, lâu lắm rồi mới thấy bu Phúc dậy trước Trâm. Bu đang vật lông gà. Nhìn thấy Trâm bu liền tươi cười giao phó nốt việc còn lại cho con dâu, Trâm mới đầu mắt mũi còn tèm nhem, càng lúc sau mặt mày càng tái mét.

Là con gà mái đang ấp trứng của Trâm mà.

Thảo nào bu lại lên thịt trước chứ không đợi Trâm dậy, vì bu biết chắc chắn nếu sai Trâm sẽ không làm. Đôi gà của Trâm nuôi từ thuở nhỏ bằng nắm tay, một trống một mái quấn quýt bên nhau, đẻ được mấy lứa trứng rồi chứ, mà bu chôm gần hết, lứa này Trâm phải lên làm ổ rom ngoài gốc nhãn, xa ời là xa mà bu vẫn lần mò được.

Bu giỏi thật! Nắm cậu hai hong khô để tới giao cho khách bu cũng lựa những cái to nhất, bở nhất, bu sai Trâm mau mau rửa rồi hầm gà cho mợ cả. Mợ cả mang bầu đã có bà cả chăm rồi, mắc mớ gì bu phải sốt sắng như thế? Tiền cậu hai làm ra bu thu bằng sạch, thú rừng thỉnh thoảng bắt được bu cũng ép đem bán hoặc sai mang lên nhà trên, người ta chèn ép bu, khinh bạc bu, vì sao bu phải sống nhu nhược như vậy?

Gà hầm, nào cậu có mấy khi được ăn? Thi thoảng có gì ngon cậu toàn dành cho Trâm trước, Trâm thì tính ấp xong lứa này để bồi bổ cho cậu dần, thật không ngờ, bu ra tay quá nhanh lẹ. Con gà mái chết rồi, trứng chưa kịp nở, con gà trống cứ loay quanh trong sân. Cậu hai về, cậu thấy nó chạy túi bụi mắt kiểm soát, cậu thịt nó luôn.

Trâm ứa nước mắt, Trâm trách cậu sao vội vàng, con gà đó vẫn khoẻ mạnh, vẫn đập mái được, đợi dành tiền rước con gà mái khác về cho nó là được mà. Cậu quay lại, thần nhiên bảo.

"Nó sống cũng chẳng vui về gì."

Trâm chợt hiểu ra, ừ thì cho chúng nó cùng đầu thai vậy. Cậu đem chỗ trứng sang nhà bu Trinh ấp nhờ rồi lại xuống chợ. Trâm thì ở nhà hầm gà, Trâm nghe cậu không cãi bu, hầm canh xong ngoan ngoãn mang con gà mái lên cho mợ cả. Tuy nhiên con gà trống Trâm nhất quyết phản cậu, bu có nói thế nào Trâm cũng không giao ra.

Bu điên lắm, nhân lúc Trâm không có nhà liền hùng hục lao đi tìm. Mũi bu kẻ cũng thính, Trâm đã múc vào cái niêu đất, vùi sâu dưới đồng tro bếp mà bu vẫn bới lên được. Bu ngồi ăn ngấu nghiến, gà hầm nắm ngon quá thể đáng, nhất là hai quả kê ý, ngọt ời là ngọt, phê hết cả người.

Trâm về tới nơi thì bu đã chén non nửa con rồi, máu nóng nó bốc lên tới tận đỉnh đầu, Trâm không còn giữ được bình tĩnh nữa, vội vàng xông vào giật niêu. Bu Phúc cũng không phải dạng vừa, hai bu con giằng qua giằng lại một hồi, cái niêu rơi xuống đất, vỡ tung toé.

Trâm ngồi thụp xuống, ôm mặt khóc nức nở. Bu Phúc bị nước canh bắn ra chân, bỏng rát. Bu âm ỉ từng bước ra ngoài đầu đình, nhân có hội bà lão đang đánh cờ, hội bà thím đang buôn dưa, bu được thể ca thán.

"Bà con cô bác nhìn xem, xem có ai vô phúc như tôi không? Cái thằng hai ngoan ngoãn là thế mà lấy phải con vợ vừa lẳng lơ, vừa hiếm muộn lại vừa mất nết. Đời thuở đầu có loại con dâu hầm gà ăn vụng, bị bắt quả tang không biết lỗi thì thôi lại còn hắt thẳng canh vào người mẹ chồng dần mặt. Ôi chao ôi hôm nay cậu hai không tống cổ nó ra khỏi nhà thì tôi thề với ông trời tôi thà chết ở đây chứ không về."

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31

Nói chung trước giờ Trâm chẳng nhu mì hiền thực cho lắm, lại không khéo ăn khéo nói nên ít được lòng người. Cu Trí biết thừa đám đông đang đàm tiếu về chị nó, họ nói trăm thứ bà già, chốc chốc lại có người mang cái tội ăn cắp vặt ra đây nghiêng.

Họ chỉ nhớ mỗi chị nó từng ăn cắp, nhưng họ lại chẳng nhớ được mùa đông năm ấy nhà nó khốn khó như nào. Thầy vừa mất người ta đã đến siết nợ, bu nằm liệt giường cả tháng trời không đi chợ được, gạo trong lu hết sạch, tiền cũng chẳng còn một xu, nếu Trâm không bị bơm lợi bòn, lang thang từ cánh đồng này qua cánh đồng khác, gồng hết sức một lúa hoang, lúa rài thì cả nhà đã sớm chết đói rồi.

Chỉ là những bông lúa ít ỏi còn sót lại, thế nhưng khi bị phát hiện, Trâm vẫn bị lôi ra đầu đình bêu riếu. Mụ vợ ông Tứ mụ làm ầm lên, mụ kêu rằng nhà mụ còn nửa sào ruộng chưa gặt, tội vạ đâu mụ vu hết cho Trâm. Mụ làm thế, chẳng qua là trả thù Trâm thôi, vì Trâm không chịu lấy con trai mụ.

Chuyện cũ qua rồi, nhưng những vết roi người ta quật Trâm giữa trời đông buốt giá năm ấy, cu Trí không bao giờ quên. Tương lai nếu có ngày nó làm quan, việc đầu tiên của nó, nhất định là giải oan cho Trâm.

Nó vừa nghĩ linh tinh vừa chạy, chẳng mấy chốc đã tới nhà cậu hai, nó vội thuật lại mọi chuyện cho chị nó nghe. Trâm cố làm ra vẻ bình thân bảo cu Trí bà hai đùa thôi, đừng có lo. Em trai về được một lát thì Trâm thấy bóng cậu hai, cậu kêu Trâm đi cùng cậu.

Trâm nặng nề bước từng bước theo sau, khó khăn lắm mới dám mở lời.

"Cậu hai...có định trả tui về cho bu tui không?"

"Không trả."

Cậu đáp, Trâm bót căng thẳng hẳn. Cậu dắt Trâm tới khu rừng nhỏ phía Bắc, bình thường không bao giờ Trâm dám bén mảng tới đây, dân làng cùng chẳng ai dám, tại nghe đồn chỗ này nhiều ma lắm quý. Hôm nay có cậu Trâm mới can đảm vậy đó, theo cậu đi tít vào tận sâu bên trong luôn.

Cũng giống các khu rừng khác thôi, có chim chóc líu lo, có hoa cỏ xanh tốt ngào ngạt. Phía cuối khu rừng, nhìn qua tường chỉ có thác nước chảy róc rách, nhưng nếu đi xuyên qua đó, sẽ tới một khu đất trống, ở giữa là cây sồi già đại thụ, dưới gốc sồi có một ngôi nhà nhỏ bằng gỗ. Nhỏ lắm ý, nhìn hơn cái giường đơn có xú à, thấp nữa, muốn đi vào là phải cúi người đó, chứ không sẽ bị cụng đầu mất.

"Á à tui bắt quả tang cậu hai lên đóng nhà gỗ nhá, tay nghề của cậu tui nhìn qua là biết mà. Sau này cậu hai đừng hòng bỏ tui, không chừng tui đi báo quan đó."

"Ừ."

"Mà cách trang trí y hệt ở nhà luôn, bậu cửa sổ treo vài giỏ phong lan nè, phía góc tường còn đặt sẵn ít hoa khô nữa. Cậu thích hoa lắm hả cậu?"

Trâm ngây ngô thắc mắc, mặt cậu đen kìn kịt, cậu búng trán Trâm một cái rõ đau. Rồi cậu đưa cho Trâm xâu bánh tẻ, cậu dặn chịu khó ở đây ít bữa. Trâm hiểu ý cậu liền, nhà gỗ vừa vững chãi vừa nhỏ xinh, Trâm thích mê luôn. Tuy nhiên lời nguyên về chốn rừng thiêng nước độc nó cứ văng vẳng trong đầu, Trâm lo nom nớp, lí nhí xin xỏ cậu.

"Đêm cậu qua với tui được không? Nghe đồn rừng này nhiều ma lắm quý, tui sợ nó bắt tui đi mất ý."

"Đừng sợ, là tui đồn."

Cậu chỉ bảo vậy chứ chẳng hứa là đêm cậu qua đâu, Trâm cũng đâu dám mong, mà không ngờ canh hai cựa mình đã thấy cậu nằm bên cạnh rồi. Trăng rót ánh vàng qua khung cửa sổ, cậu hai đẹp quá, cậu ở gần Trâm quá, Trâm không kiềm được đưa tay mân mê sống mũi thẳng tắp của cậu.

Trâm nhắm cậu chẳng bao giờ thấy chán cả. Rồi cậu chợt hé mắt, tay cậu đột ngột giữ chặt tay Trâm, Trâm rút thế nào cũng không được. Đang yên đang lành bị bắt quả tang làm việc xấu, Trâm thẹn muốn độn thổ, lắp ba lắp bắp chữa cháy.

"Tui...tui...đuổi muỗi cho cậu ý..."

Cậu nghiêng người về phía mợ, nhà nhỏ nên cậu mợ nằm sát nhau lắm, cậu vẫn nắm tay mợ không buông. Rồi đầu cậu gục nơi bả vai mợ, mợ cảm nhận được hơi ấm từ cánh môi cậu, mợ không biết cậu vô ý hay cố tình, mợ chỉ biết đầu óc mợ rối rắm, hồn mợ lơ lửng theo mây theo gió. Đêm khuya âm u tĩnh mịch, mợ nghe nhịp thở của cậu đều đều, mợ bàn thần hỏi cậu.

"Cậu hai thương tui chưa cậu?"

"Chưa."

Cậu đáp gọn ghẽ, Trâm âm ức lý luận.

"Chưa thương sao ban sáng cậu không đuổi tui về nhà bu tui? Còn nữa, mấ mớ gì đêm hôm khuya khoắt cậu phải mò lên đây với tui, cậu ngủ ở nhà có phải sướng hơn không?"

"Ồ nhà nóng."

Ra thế, chứ ở nhà mát chắc cậu chẳng lên đâu. Cậu đi như vậy mà bu cậu cũng không mảy may để ý, sáng bu thức giấc không thấy cậu bu lại tưởng cậu lên núi sớm. Bu nhọc quá bu la inh ỏi, bu mắng con Trâm chui ở xó chết tiệt nào rồi, mau mau vác cái mặt ra đây bóp chân bóp vai cho bu.

Bu gọi khản cả cổ mà chẳng thấy bóng dáng Trâm đâu. Mãi một lúc sau định thần lại bu mới nhớ ra hôm qua bu ép cậu hai tổng cổ Trâm rồi mà. Đây, đến khổ! Đòi thuở đâu có loại con dàu, đuổi đi là đi thật luôn, cũng không biết điều ra đầu đình khóc lóc xin xỏ bu. Mồm mép để trưng bày há? Chỉ có ăn là giỏi thôi!

Bu ở nhà một mình bu chán quá, bắt ăn xong vẫn chất đầy cạnh giếng, gió thổi lá vàng rơi đầy sân, bu ngại quét, ngại rửa. Quan trọng nhất là không có người nghe bu lảm nhảm linh tinh, con Trâm tuy đồ đốn nhưng được cái tháo vát, làm cái gì cũng gọn gàng sạch sẽ, con nhà bán bún nên nấu nướng cũng được, cùng là con cá rô phi đó, vào tay cậu hai là chỉ có hấp hoặc luộc, ít ra nó còn biết chiên giòn rụm ngon lắm.

Bu nằm vắt vẻo trên cái võng ngoài vườn, nghĩ ngợi mới hôm kia Trâm treo lên cây hái hồng xiêm rồi gọt cho bu ăn mà, tự dưng bu nhớ Trâm quá đi mất. Cậu hai còn chưa bao giờ dám giành giật với bu, Trâm như thế là lão toét, nhưng thôi thì con nhóc mới mười sáu, còn trẻ người non dạ, bu lớn rồi, bu cũng chẳng chấp nó nữa. Trưa hôm đó đợi cậu hai về, bu hiền dịu dặn dò.

"Cậu đi đón con Trâm, bảo nó xin lỗi bu rồi bu tha thứ cho."

Cậu hai lễ phép vâng lời, Trâm hay tin bu hết giận rồi thì mừng lắm. Ai mà ở trên rừng mãi được đâu, đẹp thì đẹp chứ cô độc bỏ xừ đi được, còn thương cậu hàng ngày cứ vất vả lên lên xuống xuống nữa chứ. Trâm hớn hờ nhảy chân sáo theo cậu, thế nào mà vừa bước chân tới cổng ngõ đã thấy vù Năm chạy hót hơ hót hải tới tìm.

"Cậu hai...mợ hai...chuyện lớn rồi...nguy rồi...mợ cả...con Chanh nó đang làm âm lên kia kia, nó biểu mợ cả bị động thai là do ăn canh gà hầm nấm của mợ hai đó. Bữa nay mợ cả có mệnh hệ gì chỉ sợ bà cả đốt cái nhà này mất..."

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Chưa cần tới bà cả nổi khùng thì bà hai giận tím tái mặt mày với cái roi mây xông tới đòi lột da mợ Trâm. Mợ hoảng hồn trốn sau lưng cậu, có cậu che chắn, bu dù có điên cỡ nào cũng không làm gì được mợ. Hai con người bu long sông sọc lườn Trâm, dẫn mặt Trâm đôi ba câu rồi vội chạy lên nhà trên xem tình hình mợ cả.

Phú ông phú bà cũng tức tốc từ trên phố huyện về, không kiệu rước, không người khiêng, chỉ đơn giản một con ngựa vằn to khỏe, bà ông ẹo nép trong lồng ngực ông. Tới cổng một cái ông bệ vệ nhảy xuống trước, hơi khom người trên bà.

"Bu nó lấy lưng tôi làm đệm, cứ thế dẫm lên mà bước xuống."

Bà cả hai má ửng hồng, then thùng kêu thầy nó hâm à? Phú ông cười sảng sặc, vừa lăm bắm thì ra bu nó không nở vừa đưa tay bông vọ. Bà hai ở xa xa tim gan quặn thắt, lẽ thường thôi mà, thế gian này được mấy người bình tĩnh khi chứng kiến chồng mình tình tứ với con yêu nghiệt khác?

Năm xưa tiểu thư bị rấn cấn, chính bà đã không màng tính mạng hút máu độc ra cho tiểu thư, chính bà đã cứu tiểu thư một mạng. Khi đó tiểu thư còn cùng bà thề nguyện đời này sẽ mãi là chị em tốt, bà thích cái gì, tiểu thư nhất định sẽ cho bà cái ấy. Lời nói gió bay, tiểu thư quên rồi.

Rõ ràng phú ông thương bà trước, có vũ Bầy chứng kiến, hai người viết thư qua lại cũng non nửa năm. Phú ông khen bà thật thà chất phác, ông bảo ông say ông đắm bà ngay từ cái nhìn đầu tiên, ông hứa qua Tết sẽ đem trâu cau tới rước bà. Vậy mà đừng một cái, người phú ông rước, lại là tiểu thư.

Bà của ngày hôm đó, đau như muốn chết đi sống lại. Lá thư cuối cùng, phú ông viết rất dài, phú ông bảo vì gia đình lâm vào cảnh khốn cùng, tình thế bất buộc nên mới phải lấy con quan để trả nợ cho cha, ông mong bà nể tình ông, đừng bao giờ tìm người vợ mới của ông kể kể chuyện thư từ xưa cũ, gây khó dễ cho ông.

Ông mong bà hãy quên đi!

Thật hay, nói quên, là quên được sao? Bà tôn trọng ông, tôn trọng ký ức của hai người, bà chưa từng nhắc tới để ăn vạ ông, nhưng kiếp này bà đã trót phải lòng ông rồi, bằng mọi giá, bà sẽ chỉ là người của ông thôi.

Và rồi bà cũng toại nguyện, nghiêm nhiên trở thành bà hai của ông. Mặc dù bề ngoài ông lạnh nhạt với bà, nhưng ẩn sâu trong tim, bà biết ông còn thương bà nhiều lắm, ông chẳng dám thể hiện chẳng qua là do thể lực nhà bà cả quá lớn, cha bà làm quan to thời. Bà sẽ nhìn, bà sẽ gắng nhìn tới ngày cậu cả đỗ Trạng nguyên. Tới ngày đó rồi, phượng hoàng sẽ cất cánh bay xa, mọi thứ, sẽ về với đúng trật tự vốn có của nó.

Bà hai hít một hơi thật sâu lên theo bà cả và phú ông tới chỗ mộ cả, thầy lang bảo mộ không có thai, mấy ngày qua khó ở chắc do nắng nóng quá thôi. Còn canh gà ăn cả con thì nó đầy bụng là chuyện hiển nhiên, bà cả sau đó có gọi riêng cậu cả ra hỏi chuyện, cậu xác nhận xong bà cũng an tâm phần nào, dùng đình trở về phòng đùa giỡn cùng phú ông.

Bà hai thờ phào, người làm ai nấy cũng nhẹ cả lòng. Riêng chỉ có mộ cả là vẫn chưa tin vào sự thật. Sao có thể cơ chứ? Rõ ràng tháng trước lúc cậu cả ngủ say mộ đã hôn trộm cậu rồi cơ mà? Hôn sâu lắm ý, mộ chắc chắn là trúng luôn ý, mấy hôm nay mộ còn cảm thấy em bé đập đập cựa quậy trong bụng mộ cơ mà, chắc chắn mọi người lo mộ buồn nên nói dối để mộ yên lòng thôi.

Là nó, là con Trâm cóc ghẻ đó ghen ăn tức ở với mộ. Là nó hại chết con của mộ, nhất định mộ phải đòi lại công bằng cho bé con của mộ. Nhân lúc người hầu mệt quá ngủ gà ngủ gật mộ liền lên ra ngoài, mộ xuống căn nhà tranh toan tìm mộ hai trả thù, mà khổ, trông thấy bóng dáng cậu Lâm khiến mộ hơi run run.

Cậu kéo xe đằng trước, mộ Trâm và đồng củi ngồi vắt vẻo đằng sau. Bữa nay vì sợ bà cả xuống trách phạt nên cậu cho mộ lên núi cùng, tới lúc về mộ sẩy chân ngã sưng đầu gối nên cậu không cho mộ đi bộ nữa.

- "Cậu mệt không cậu? Chân tui hết đau rồi đó, cho tui xuống chỗ này thui nhá, tui sợ cậu mệt ý."

Giọng mộ mè nheo xin xỏ, giọng cậu đều đều.

- "Chị nói nhiều mới khiến tui mệt đó."

Mộ xì mặt không dám phát biểu thêm câu nào nữa, về tới nơi cậu xếp củi gọn ghẽ, phủ lá chuối khô rồi bồng mộ vào nhà. Cậu già lá đắp lên đầu gối cho mộ, mộ nhìn cậu triu mến lắm, đoạn mộ tra khảo.

- "Khai thật đi, cậu hai thương tui rồi phải không? Rõ là thương nhiều nhiều rồi ý, thương thì nói là thương, có sao đâu? Như tui nè, tui thương cậu nhất trên đời luôn đó, cậu cũng nói thương tui đi, cho tui sướng, việc gì phải ngại hả cậu?" - "Tui không biết nói dối."

Cậu đáp, vô cùng lãnh đạm. Mộ tức, mộ gầy hết lá thuốc ra, mộ bảo cậu không thương thì mặc kệ nó chảy máu đi, mắc mớ gì cậu phải lo. Mộ giận mộ dỗi, mộ chui vào giường nhỏ, mộ kéo vách ngăn đến rằm một cái, lạnh lùng không hề kém cạnh cậu.

Mộ kéo vào thì cậu kéo ra, cậu giữ tay mộ, cậu bực bội quát.

- "Hỗn."

- "Kệ tui, tui cứ hỗn đó, hỗn thì làm sao?"

- "Thì tui vớt xuống ao cho cá rửa thịt."

Cậu đe, mộ bướng bỉnh bấu môi, ngồi bật dậy huyên hoang.

- "Còn lâu mới rửa thịt được tui nhá, tui biết bơi đó, tui toàn nhảy xuống ao vớt bèo mừ, tui không bắt bọn chúng chiến giòn thì thôi."

- "Được, chị giỏi."

Cậu đứng dậy, định bỏ ra ngoài. Mộ phụng phịu hỏi cậu đi đâu đó, cậu quay lại, chậm rãi bảo.

- "Đi rước bà hai về."

Lần này thì mộ sợ thật, mộ sợ tái mặt luôn. Sáng nghe tin mộ cả động thai, bà cả chuẩn bị xuống xử tội mộ cũng không hoảng như này, mộ vội vã chạy theo ôm vai bá cổ cậu, ra sức nịnh nọt, mộ bảo mộ biết lỗi rồi ý, mộ xin cậu thư thả năm sau hẵng rước được không? Mộ lý sự nhà bé xíu thế này rước về thì mộ ở đâu?

Cậu mặc kệ mộ lung lẳng bám trên lưng mình, việc cậu chọc mận bán cho người ta thì cậu cứ chọc thôi, thỉnh thoảng được quả chín đỏ cậu cố ý đưa ra đằng sau cho mộ, mộ cắn một miếng rồi lại đưa cậu một miếng. Cậu ăn ngon lành luôn à, cậu đâu có biết thế này là hôn gián tiếp đâu, cậu thật ngốc, mộ sướng, cười híp hết cả mắt.

Trong khi đó mộ cả đứng rình trộm ruột gan cứ phải gọi là sôi sùng sục. Chồng mộ thương nó mộ đã điên lắm rồi, giờ ngay cả chồng nó cũng thương nó, ôi cái cuộc đời mộ nó thảm. Mộ hóng hớt được xé chiều mộ Trâm sẽ đi giao mận cho nhà thím Vân chú Trần, mộ uất hận bốc cả túi đá dăm, mộ treo lên ngọn nhà chú thím ngồi rình, mộ tính đợi mộ hai qua sẽ ném cho sứt đầu mẻ trán luôn.

Khổ nỗi, người tính chẳng bằng trời tính.

Đi rình mộ hai, ngoài mộ ra, không ngờ còn có thêm cả cậu. Cậu Hưng nghe tin mật từ thằng Quất, tới từ sớm nép sau gốc nhãn, mộ Chi ở trên cao tức run người, mộ mắt kiểm soát ngã lộn cổ xuống. Cậu cả yếu lắm, cậu đâu có đỡ được mộ đâu, cậu bị mộ đè bẹp dí.

Rồi tỏ ông trên cao bị động, tíu tít bay vù vù xuống. Mẹ xót cậu quá, mẹ vòng tay qua ôm cậu, che chở cho cậu. Cậu sợ run cầm cập, cậu rúc đầu thật sâu trong lòng mẹ. Mẹ bị ông đốt sưng húp cả hai bên má, nhưng mẹ kiên cường lắm, mẹ không khóc đâu, mẹ chỉ bảo.

- "Kiếp này là cậu Hưng nợ tui, trừ cho kiếp sau cậu Hưng thương Cẩm Chi điên cuồng nhưng tui lại thương người khác. Cậu phải đeo đuổi tui nhiều thật nhiều, cậu phải tỏ tình với tui tới lần thứ một trăm tui mới nhận lời theo cậu về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Mặt mũi mẹ đỏ bừng rực, những vết chích chỗ ngứa chỗ buốt, mẹ trụ được một lát thì da dẻ tái nhợt, mẹ xỉu mất. Cậu trốn trong lòng mẹ mãi tới khi đám ong bay hết rồi mới dám thò đầu ra, là thằng hai đuôi cho cậu, nó đi giao mận cho nhà người ta với Trâm. Thằng hai ghét cậu sao lại đuổi ông cho cậu? Hay do Trâm xúi? Trâm xót cậu quá nên Trâm xúi đó, lòng cậu rộn ràng như có cả rừng hoa nở bung rực rỡ.

Cậu sai cậu hai công mẹ Cẩm Chi về, còn cậu thì bẽn lễn chân sáo bám theo Trâm. Trâm thì thoảng lại lên liếc cậu Lâm mẹ Chi, trong lòng cứ gai gai kiểu gì ý, khó chịu kinh khủng khiếp.

Trâm ghen đấy, ghen lắm lắm.

Cậu tuy hơi nghiêm nhưng cậu đối xử với Trâm tốt vô cùng, càng được chiều thì lá gan của Trâm càng lớn, tính ích kỉ muốn độc chiếm cậu ngày một cao, cứ thấy đứa con gái nào lảng vảng quanh cậu Trâm bực bực ghê cơ.

Vẫn biết mẹ cả chả thèm cậu đâu, vẫn biết mai sau cậu còn rước bà hai nữa, vẫn biết nhỏ nhen thế này không phải phép một chút nào. Mà khổ, biết là biết thế thôi, còn cái cảm xúc, nó khó không chế lắm chứ bộ.

Cậu cả thấy Trâm cau có lại tưởng Trâm lo lắng cho mình nên tâm trạng phần khôi lắm. Cậu giờ mu bàn tay có vết ong chích nhỏ xíu ra hươ hươ trước mặt Trâm nũng nịu.

- "Tui đau quá à, tề tề buốt buốt ý, Trâm thôi cho tui một cái đi, thôi phù một cái là hết đau liền ý...nha...nha..."

Cậu năn nỉ nhè nhều mãi, cậu hai đột ngột quay sang nhìn Trâm. Trâm thấy mẹ Cẩm Chi nằm gọn ghẽ trên lưng cậu, máu nóng lại xộc lên tới tận đỉnh đầu, gợn gợn thôi phù một cái vào tay cậu cả. Chỉ có vậy thôi mà cậu Hưng sượng ngượng, cậu Lâm không nói gì cả, cậu thờ ơ quay mặt bước tiếp.

May có cậu kịp thời tới nên mẹ Chi cậu Hưng chỉ bị sốt chứ không nhiễm độc. Phú ông có lời khen ngợi cậu, còn thưởng cho hẳn mười quan tiền. Bà hai cũng rom róm sụt sùi, ngày nào bà cả sa sả dặn dò cậu Lâm, Trâm nghe tới nhảm tai rồi ý chứ, bà bảo, trong bất cứ hoàn cảnh nào cậu Hưng gặp nguy hiểm, cậu Lâm cũng phải dốc hết sức mình cứu giúp, đặc biệt không được phép tố giác thói hư tật xấu của cậu cả trước mặt phú ông.

Trâm nghe vô lý lắm, Trâm thắc mắc lý luận như thế là bất công với cậu hai, nhưng bu lại khuyên rằng, tình máu mủ sao mà dứt? Đến anh ruột của mình còn không đối xử tốt để người đời họ cười chê cho à? Sống lâu với bu, nhiều điều Trâm không phục, không dám phản biện, chỉ riêng điều này là nê thôi. Đàn bà thương con riêng của chồng hơn cả con ruột mình, trên đời này quả thật hiếm hoi.

Có lẽ vì bu rộng lượng như thế nên mới sinh ra được cậu hai giỏi giang ngoan ngoãn, chẳng mấy khi cãi bu cả. Trâm sẽ cố gắng noi gương bu, tương lai nếu cậu có nhiều bà nhiều con, dù xích mích bất đồng với các bà Trâm cũng sẽ cố thương yêu chăm sóc cho các con như nhau.

Bà Phúc sốt ruột cậu Hưng, bu hỏi há chạy lên thăm cậu mẹ. Đi được gần tới sảnh bà gặp con Bưởi hót ha hót hải như đứa mất hồn, con này bà ngứa mắt với nó lâu lắm rồi, tuy nhiên bà cũng chẳng làm gì quá đáng đâu, chỉ khẽ giọng chân sang bên phải thôi mà, nó ngã sấp mặt là tại nó mất đề lên trời đó chứ.

Bà thấy nó bất động liền lôi nó vứt vào chuồng bò, trái rom phù kín mít. Đoạn bà phui tay, đứng đỉnh rề vào vườn mận, lên lút ngó cậu Hưng từ phía cửa sổ. Tội cậu, tội mẹ, da dẻ trắng nõn mịn màng thế kia bị ông nó chích cho sưng phồng hết cả, bà hai xót cậu mẹ đến nao lòng. Bà cả ngày hôm ấy cũng chẳng vui vẻ gì, vừa thở phào vì cậu Hưng đỡ đỡ sốt thì lại không thấy con Bưởi đâu, bà gần như phát điên.

Bà gào, bà thét, bà lệnh phải tìm nó bằng được cho bà, không tìm được thì lũ chúng bay nghỉ cơm đi. Cả nhà nháo nhác toán loạn, ngay đến phú ông cũng sốt ruột chẳng yên, chỉ có bà hai ngồi núp một xó cười khẩy thôi. Tiểu thư tính nóng như lửa, đợt này không dẫn con Bưởi ra bà thì bà bé bằng con kiến. Bà đây cũng chỉ là muốn mượn dao chém người chút cho khuây khoả. Bà men theo bờ rào tới gần phòng của phú ông phú bà, im thin thít chuẩn bị chứng kiến cảnh vui.

Đúng như dự đoán, con Bưởi ngu ghê lắm, thằng Quát tìm thấy nó, cõng nó về, bị bà cả quát cho một trận nhưng nó chả nhớ vì sao bị ngã nữa. Nó chỉ thút thút ôm chân bà, ầm ứng nghẹn ngào.

- "Tại anh Quát ý...lúc con mang cháo xuống cho cậu mẹ xong đi ra anh Quát cầm trộm tay con...xong con tủi thân quá, xong chắc do con chạy vội nên

con bị ngã xù nó vào chuồng bò...nhưng con bị hại mà...bà làm chủ cho con với...là con bị anh Quất hại đó...bà đừng đánh con nha bà..."

Nó gào to không kém bà, cả nhà được dịp phì cười. Bà cả cũng cười, bà không nổi ra roi với nó, thậm chí bà còn bảo thằng Quất cố kiếm một trăm quan tiền rồi đợi hai năm nữa bà bán nó cho. Thằng Quất mừng như mở cờ trong bụng, bà cả thực ra đâu có cần tiền, bà là bà muốn thử thách nó thôi, xem nó có thương con Bưởi thật lòng không.

Con Bưởi nức na nức nở, nó ôm bà bảo không gả đâu, đòi cả đòi ở với bà cơ. Bà triu mến nhìn, bà cho nó ngồi trong lòng bà, bà tết tóc viền hai bên mái cho nó xinh thật xinh.

-"Mày đang chiếm chỗ của ông đấy!"

Phú ông nghiêm giọng mắng mỏ, bà cả nguyền ông, chê ông trai già sắp có cháu còn giờ thói trẻ con. Phú ông lắc đầu thờ dài, chắc phải xúc tiến tạo điều kiện cho Quất Bưởi thôi, tổng khổ được con Bưởi xuống gian dưới lúc nào hay lúc đó, để xem tới lúc nó chữa tướng ra, nó để con thì nó ôm con nó hay ôm vợ ông?

Bà hai rập rình phía cửa sổ được phen sốc khỏi nói, khi xưa bà đi chơi về muộn thôi mà nửa đêm tiểu thư còn sai người đánh bà chực trượng liền, vậy mà giờ đây, con Bưởi lại nhon nhon dễ sợ. Tiểu thư thay đổi rồi, hoặc ngày xưa tiểu thư cũng chẳng thương bà nhiều như cái hôm tiểu thư cứ xoén xoét suốt ngày.

Có lẽ, chỉ có bà đã từng thật lòng thương tiểu thư thôi. Cái giá sau này tiểu thư phải trả, âu cũng là do tự chuốc lấy, bà chẳng áy náy làm chi nữa. Lòng bà nhẹ tênh, bà đứng đĩnh bước từng bước về căn nhà tranh, bà bảo bà nhọc nên dặn mợ Trâm dọn cơm riêng.

Như thường lệ, mợ bê lên hai cái khay cho bà chọn. Mỗi khay một đĩa rau muống luộc cùng bát nước canh dầm sấu giống nhau, ngoài ra có một khay để chiếc bát con múc vài miếng thịt kho tương, khay còn lại là chiếc bát ninh hột, mợ cũng gấp rất nhiều thịt bên dưới, nhưng lại chan nước tương thừa trong nồi lên che lấp, làm như nó đơn thuần chỉ là bát nước tương không thôi.

Đúng như mợ dự đoán, bà toàn chọn khay cơm thịt. Mợ nén cười bê khay cơm về phòng, mợ sắp đĩa gấp thức ăn cho cậu. Cậu hai bữa nay lạ lắm, mợ gấp thịt cậu chẳng thêm ăn, mợ gấp rau cậu cũng gạt ra. Cậu chan có tý nước canh, ăn qua loa thôi.

Cậu bực cái gì không biết? Mợ linh cảm cậu giận mợ, nhưng mợ hỏi mãi cậu chẳng chịu mở miệng. Đến tối cậu không nghe mợ nói chuyện như mọi khi, cậu lạnh nhạt chằm chằm đèn dầu ngồi đan rổ. Tại lúc trước mợ hay có thói quen ngồi bệt xuống đất nên sàn nhà cậu ộp ộp luôn cho mợ rồi, quan chi cấm xây nhà gỗ thôi chứ đâu có cấm lát sàn, cậu hai cũng giỏi lách luật ghê.

Với lại chỉ là những miếng gỗ mài nhẵn bóng mịn xếp xen kẽ với nhau thôi mà, tháo ra tháo vào dễ không. Giàu như nhà phú ông mới được đi chân đất trong nhà, nghe đâu ông mua được gạch đá hoa từ trên kinh thành đất lắm. Chắc chẳng ai ngờ nghèo rớt mùng tơi như nhà Trâm cũng có cái phúc đó nha.

Cậu hai thật sáng dạ quá đi mất, lấy được cậu thật may. Mợ len lén ngồi xuống bên cạnh nín thở tay áo cậu. Cậu thờ dài quay mặt sang chỗ khác, cậu chán mợ rồi sao? Chả nhẽ hôm nay công mợ Chi xong cậu trúng tiếng sét ái tình với mợ ấy rồi, cho nên về thái độ của cậu mới như băng như đá vậy. Cậu thương cậu nhớ người ta tới mức lơ đãng bị dao cứa trúng tay, cậu ít khi bất cẩn như thế lắm.

Mợ tui, nhưng lòng mợ vẫn thương cậu nhiều nhiều, mợ vội kéo tay cậu, ra sức thổi phù phù. Mợ mong cậu bớt đau, nhưng cậu lại chẳng đoái hoài tới sự quan tâm của mợ, mặc cho mợ lo lắng, cậu khăng khăng gạt ra, giọng cậu nhàn nhạt.

-"Đề hơi mà thổi cho ai đó."

Mợ há hốc, ai đó là ai cơ? Cậu cả á? Cậu đề tâm sao? Mợ hỏi dồn, nhưng cậu không chịu nói thêm gì cả, cậu tiếp tục chẻ nửa đề đan thêm cái thúng. Mợ sợ cậu hiểu nhầm nên cuống quýt giải thích.

-"Đời này tui chẳng thương ai hết ý, cậu cả lại càng không, thương mỗi cậu hai thôi à. Thương cậu hai nhất luôn, nếu cậu hai không chê tui nguyện làm vợ cậu hai kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa nha."

Giọng Trâm ngọt ngọt lỏm, mặt cậu hơi giãn giãn ra rồi, Trâm đề ý cậu bớt khó thì xích xích gần cậu hơn, len lén nằm xuống sàn rồi gối đầu lên đùi cậu. Cậu không có đẩy ra nữa, cậu tập trung làm việc mặc kệ mợ, mợ cười cười vòng tay qua ôm eo cậu, lén lén nhìn mợ ngủ mất.

Mợ mơ màng tới canh tư, thấy mặt hơi nhợt nhạt thì chợt tỉnh giấc, mợ thấy tay cậu mân mê nơi gò má mợ, rồi mặt cậu với mợ sát ối là sát, trán mợ cọ vào trán cậu, môi mợ hơi chạm môi cậu. Tim mợ thảng thốt như muốn nhảy ra ngoài, mợ vô thức gọi tên cậu, rồi mợ áp ứng buột miệng hỏi.

-"Cậu...cậu...làm gì đó?"

Cậu thoáng giật mình, tai cậu đỏ ửng. Rõ ràng đã có khoảnh khắc mợ thấy cậu hơi bối rối, nhưng chỉ chớp lát cậu đã lấy lại được vẻ điềm tĩnh. Môi cậu khẽ sượt qua môi mợ, rất nhanh, rồi cậu thản nhiên bảo.

-"Tui...đuổi muỗi."

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34

Đầu óc mọ mông lung trống rỗng, mọ ngây ngốc một hồi, rồi mọ ám ức kinh khủng. Cậu đều ghê lắm, cậu hại mọ ruột gan mềm nhũn xong cậu tỉnh bơ như không ý. Mọ không chịu đâu, mọ muốn đòi lại cơ. Mọ liều mình đưa tay vòng qua cổ cậu, lấy cậu làm điểm tựa, mọ đột ngột nhướn người lên, thom trộm cậu một cái.

Không thom má đâu, thom môi hẳn hoi nhé!

Cậu bị bất ngờ, cậu nhìn mọ đầy nghiêm nghị. Nhưng mọ không thêm sợ đâu nhé, mọ làm ngơ luôn.

- "Tui cũng đuổi muỗi mà, ây da, cái con muỗi ở đâu mà to thế chứ nì!"

Mọ cười khoái chí lắm, mọ thách cậu câu giận hay phạt mọ đấy! Quả đúng như mọ dự đoán, cậu lẳng lặng quay đi dọn dẹp đồng tre nửa thúng rỏ, từ tối tới giờ mà cậu đan được nhiều ghê, vất vả cho cậu quá. Trong khi đó mọ ngủ miết à, mọ thấy ăn năn quá, mọ bảo để mọ đan nốt mấy cái dang dở mà cậu chẳng cho, cậu khoẻ lắm, mọ chịu không tranh được. Mọ đành lẳng vẳng quanh cậu, cố ý thờ dài thườn thượt.

- "Tối nay tui ngủ với cậu nha, nhà lắm muỗi lắm ý, tui ngủ một mình tui sợ nó công tui đi mất."

Mọ nịnh ngọt xon xớt, mà cậu dường như hiểu nhầm ý mọ thì phải. Cậu mắc mào ngay ngăn cho mọ, mặt mọ ngẩn tũn luôn. Nhiều lúc mọ cảm nhận được cậu thương mọ, chỉ là, thi thoảng những lúc như này mọ cứ bị hoang mang ấy. Nhưng thôi, mọ chọn tin tưởng cậu, đợi cậu như lời cậu hứa.

Một thời gian là bao lâu? Một tháng? Hai tháng? Hay nửa năm?

Thảm thoát vậy mà cũng tới mùa tép nhảy tanh tách ngoài đồng, dưới cái tiết trời se se lạnh cuối thu ăn bát com gạo tám bùi bùi với chút tép riêu mỡ nước thì còn gì bằng? Ôi chao cái con tép quê nó căng mọng ngày ngày, thêm chút lá chanh xắt nhỏ dậy mùi ngào ngạt, càng nhai càng bùi. Bà hai nằm đung đưa trên chiếc võng ngoài vườn, trong mơ toàn thấy tép là tép, tỉnh giấc rồi mà vẫn thấy thòm thềm.

Mọ Trâm làm món này ngon lắm nhé, tiếc là nhà bà không có ruộng, mua ngoài chợ thì bà tiếc tiền nên lần nào muốn ăn cũng sai mọ ra ao mò thôi. Ở nhà cũng không có công to việc lớn gì nên bu sai là mọ đi liền. Bà hai ăn rất khoẻ nên mọ tính mò đây hai giờ để còn lên phần cậu hai nữa, mò tới mò lui thế nào lại vớ được mảnh vải người ta ném đi, tuy ban đầu dính bùn bết bết bẩn lắm, nhưng lúc giặt sạch sẽ mọ phát hiện ra là lụa cao cấp hẳn hoi. Mọ mừng huyênh, mọ thức mấy đêm liền để may đồ cho cậu, còn thừa ít vải vụn, mọ chấp lại làm chiếc yếm nhỏ.

Tiền bu Phúc trần hết nên cậu hai ít áo quần mới lắm, thi thoảng có để ra được mọ thấy cũng chẳng đáng là bao, cậu lại mua đồ ăn hoặc mấy thứ lật vặt mọ thích thôi. Mọ thì vấy từ đợt lấy cậu bu Trinh sắm cho nhiều, vẫn còn tốt, nhưng sáng sớm hôm ấy mọ vẫn vui lạ, tại được mặc đồ đôi với cậu ý.

Bà hai ban sáng nom cậu Lâm thấy hơi quen quen rồi, mà lúc đó mắt bà còn tèm nhem nên chưa nắm rõ tình hình, tới lúc mặt trời lên cao, cậu đi ra chợ, mọ Trâm khom lưng nhỏ cổ ngoài vườn, bà đắm chiều ngắm mọ, rồi bà giặt này mình, lừa giận trong bà nó bốc cú ngùn ngụt ngùn ngụt.

Cái con rẻ rách, quần ăn trộm ăn cắp, dân làng đồn quả không sai. Lụa của bà, lụa thượng hạng của bà, hai chục quan tiền của bà, cái công bà đặt dưới phố huyện, tâm sức của bà, bao nhiêu ngày mà mong bà ngóng được ngắm cái tướng tròn tròn yêu yêu của cậu Hưng trong bộ đồ mới, ấy vậy mà con ranh nó lại thó mất.

Con này nhìn cái mặt là biết dày như thớt rồi, bà nhiech cho một hồi mà nó có thêm nhận lỗi đâu, nó còn dám giả bộ biện rằng nó vớt được ở dưới ao chứ. Ao nào? Nực cười, dưới ao mà nở ra lụa thì có mà dân làng khỏi nuôi tằm lấy tơ, từ mai cứ thế nhảy xuống mà vớt.

Bà tức sôi cả máu, bà lôi nó ra trói vào gốc mận, đoạn bà dùng roi mây bà vụt cho bằng khai. Nó càng chối bà càng mạnh tay, để xem nó gan được tới bao giờ? Tiếng roi quất vun vút đều đều, roi tấp thẳng vào da thịt mọ, những vết trầy tróc rom róm máu, mọ đau tái cả mặt, nhưng mọ không khóc, mọ cũng không phục.

Việc mọ không làm, có đánh chết mọ cũng không nhận. Nhưng phận làm con, bu dạy bảo mọ đâu được phép chống cự? Mọ cắn răng nín nhịn, chưa lúc nào mọ mong cậu mau về như bây giờ. Mọ mong mãi, đúng là thấy bóng dáng cậu, nhưng tiếc rằng, không phải cậu hai.

Mọ cứ nghĩ mọ tiêu luôn rồi, ai ngờ cậu Hưng hốt hoảng xông vào cõng trói cho mọ. Bà hai vội vàng giải thích, bà tố cáo mọ Trâm tội ăn cắp lụa nhưng cậu không thêm nghe. Cậu giặt roi từ tay bà, vừa quất bà cậu vừa hậm hực chửi.

- "Là tui đó, thứ rẻ mặt đó tui không thêm, chính tui quăng xuống ao đó. Bà là đồ rắn độc, bà chết sớm đi cho đỡ chật đất."

Cả người bà cứng đờ, đau xương đau tim, chỗ nào cũng đau. Tiền bà dành dụm mãi để mua cho cậu tấm vải đẹp, cậu nữ lòng nào chê đồ rẻ mặt? Rẻ mặt quá, cậu không mặc thì thôi, cậu để làm giẻ lau chân cũng được mà? Cậu cứ thế vứt đi ư?

Lời lẽ của cậu, sao mà nó cay nghiệt?

Bà là rắn độc? Bà chết sớm? Bà tui nhục gạt nước mắt, chân tay bà run lẩy bẩy, bà đối xử với cậu tốt là vậy, bao nhiêu tâm huyết bà dành cho cậu, ấy

thể mà, trong mắt cậu, bà chẳng bằng một đứa con gái nhà bán bún. Bà già, cậu không hỏi lấy nữa lời. Nó ngồi thu lu một góc thì cậu lại sốt sắng quay sang quan tâm, cậu còn dụ nó về ở với cậu, làm vợ cậu, để cậu lo cho nó cả đời.

Tội thay cho cậu, cậu cứ như này, đến một ngày không xa, chỉ sợ cậu hối hận không nguôi. Tới lúc đó rồi, không khéo lại quý xuống mong bà tha thứ. Mà bà cũng chẳng trách cậu đâu, cậu chưa lớn, chưa hiểu chuyện, cậu vô tội.

Con dâu bà mệt đến bơ phờ rệu rã. Mẹ sợ mẹ Chi biết chuyện lại làm ầm ĩ nên nhỏ lời khuyên cậu cả lên nhà trên giùm mẹ. Cậu thấy mẹ thâm quá, xót quá, nên chiều lòng mẹ, còn mẹ thì lê lét từng bước về phòng. Mẹ đi được nửa đường chợt thấy bu đuổi theo, bu khò sở cầm tay mẹ khóc lóc năn nỉ, bu xin mẹ giữ kín không cho cậu hai biết bu đánh mẹ.

Có lẽ bu lo xa quá rồi. Cậu Lâm chín chắn chứ không bốc đồng như cậu Hưng, cậu có thể trả đũa tất cả mọi người để đòi lại công bằng cho mẹ, nhưng riêng bu thì không đâu, bu đâu sao vẫn là bu mà. Tuy nhiên mẹ cứ gặt đầu cho bu yên tâm. Thi thoảng bận bịu thì trưa cậu sẽ không qua nhà nữa, nhưng tới xế chiều kể cả cậu về muộn đến mấy thì mẹ vẫn đứng loanh quanh ở ngoài cổng đón cậu.

Chỉ có hôm nay là chẳng thấy bóng dáng mẹ đâu, lòng cậu tự dưng hơi hụt hẫng. Com mẹ để phần cậu dưới bếp, gà còn chưa lên chuồng mà mẹ đã đi nằm rồi, mẹ cũng chẳng thèm đợi cậu cùng ăn.

Bu cậu cũng có bao giờ đợi cậu đâu? Cậu ăn một mình, chẳng phải quen rồi sao? Hay từ ngày rước mẹ về, cậu lại không quen nữa? Cậu cố ý đẩy cửa thật mạnh, tiếng bước chân của cậu, chính cậu cũng nghe rõ, nhưng mẹ hình như không nghe thấy thì phải?

Mẹ trùm chăn kín mít, mẹ ngủ say lắm. Mẹ nhọc mà, mẹ tự lấy thuốc của cậu để trong giỏ thoa rồi nhưng da thịt vẫn rát vẫn xót, xương cốt vẫn nhức vẫn tê. Cậu thì đâu có biết đâu, cậu cứ lóng ngóng, cậu đi qua đi lại quanh giường mẹ, rồi đêm đến cậu thấy khó vào giấc, chốc chốc cậu lại ngoảnh sang bên cạnh xem mẹ có thức giữa chừng không.

Cậu trông mãi tới lúc gà gáy, cậu phải đi giao hàng cho người ta rồi mà mẹ còn chưa dậy. Sáng sớm mẹ hay rang com cho cậu lắm, có hôm mẹ còn nấu cháo hành hoa nữa, xong mẹ sẽ leo đèo theo cậu ra tới tận đầu ngõ, mẹ dặn dò cậu bao nhiêu là thứ. Bữa nay mình cậu lủi tha lủi thủi, thi thoảng ngoảnh lại cái cổng đầu hiu vắng vẻ, lòng cậu bất giác trùng xuống.

Trưa hôm ấy cậu chủ tâm ghé qua nhà, thấy bóng mẹ ngồi bần thần trên giường, tay ôm đầu gối nhìn lơ đãng ra ngoài cửa sổ. Cậu cao lớn là vậy, chắc mẹ phải nom thấy cậu rồi chứ, nhưng mẹ lại chẳng hề nháy chân sáo chạy ra quần lấy cậu. Cậu bần thần đi vào buồng, khẽ ngồi xuống cạnh mẹ, cậu chờ mẹ mở lời trước, mà một canh giờ qua đi, không gian vẫn cứ im lìm như thế. Rốt cuộc cậu chịu không nổi, cậu vụng về vỗ nhẹ nhẹ vào bả vai mẹ, đợi mẹ quay người, cậu trầm tư nhìn mẹ, rồi cậu ngập ngừng hỏi.

- "Chị...chị hết thương tui rồi à?"

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Mẹ đơ cả người, cậu về từ bao giờ mà mẹ không biết quý không hay vậy nhỉ? Hôm nay cậu lại về ban trưa cơ? Chẳng rõ cậu buồn chuyện gì, mặt bí xị tội ghê lắm, còn hỏi mẹ linh ta linh tinh nữa chứ. Mẹ chủ động vòng tay qua ôm cậu, đầu mẹ gục bả vai cậu, rồi mẹ lâu ba lâu bầu.

- "Vớ vẩn, sao tui hết thương cậu cho được? Chắc lại có đứa nào tung tin đồn nhảm phải không? Rảnh quá ha, cậu nói tui nghe là đứa nào để tui tấn cho nó ra bã luôn."

Mẹ ba hoa rở hăng, mặt cậu chợt đỏ bừng, cậu ấp úng giải thích.

- "Thì...thì có cái đứa xóm trên...nó bảo chiều tối qua chị ăn com trước tui..."

- "Ồ, chiều qua tui nhọc người tui đi nằm luôn mà, tui nào có ăn com trước đâu? Mà ghê thiệt đó nha, ở tận xóm trên mà làm như chui gầm giường nhà người ta không bằng. Cái quân mất nết nhà chúng nó, toàn bịa đặt bom đều, rõ ghét."

Máu mẹ nó cứ phải gọi là nóng hừng hực lên ấy, bôi nhọ danh dự mẹ ít nhiều mẹ còn nhịn được, chứ riêng chia cắt tình cảm của cậu mẹ là không có xong với mẹ đâu. Cậu nhất định không chịu nói danh tính kẻ xấu hại mẹ càng lộn ruột, mẹ điên tiết toan xông lên xóm trên dằn mặt nhưng cậu đã kịp khoả trái cửa trước khi mẹ lao ra rồi.

Căn phòng nhỏ xiu thoang thoang hương lan rừng, mẹ phụng phịu tựa người vào song cửa sổ, cậu cầm tay mẹ, bắn khoả quan sát hồi lâu. Mẹ tui lắm, xém chút nữa là rung rung mếc tội bu Phúc rồi ý, khổ nỗi thấy cậu tình cảm thối thối lên vết trầy tim mẹ lại mềm nhũn, mẹ chẳng nỡ để cậu phải khó xử. Mẹ đành bỏ qua, mẹ chỉ nhõng nhẽo chút chút thôi.

- "Tui bị ngã đó, vừa đau vừa xót, thôi không chẳng khỏi đâu, phải thom cơ."

Phải chăng Toàn có mà nó chà xống vào mần con Trang tới bến luôn rồi ý, mà cậu hai thì khác, chẳng dễ dụ chút nào sất, chán lắm cơ. Mợ bừa cái mồi rô dài, cậu bôi thuốc cho mợ, không những ở chỗ bị thương mà còn thoa đều cả mu bàn tay nữa. Cái hỗn hợp này ngoài dầu dừa và sáp ong còn có thêm chút thảo dược tán nhuyễn, là hàng đất nhất và bán chạy nhất của cậu, không phải vì cậu thét giá, chẳng qua bởi thảo dược quý hiếm tận trên vách núi cao, khó kiếm lắm.

Thế cho nên gái trong thôn giàu lắm mới dám mua, chỉ mợ là được dùng thoải mái thôi. Có đợt nhà còn hai hũ nhỏ, cô Hoàng Anh trả gấp đôi cậu cũng không bán, mợ cảm động ghê lắm. Lấy cậu một thời gian, chẳng phải làm việc nặng nhọc da mợ bớt rám nắng hắc, thi thoảng soi gương mợ thấy má mình cứ hồng nhuận lên ấy, bu mợ còn trêu người ta lấy chồng mất xuân xanh, mợ thì càng ngày càng trẻ ra.

Cậu ở nhà được có một lát xong cậu lại phải bận công chuyện. Các buổi chiều cậu hay cầm một tấm gỗ bào mỏng với cục gạch nhỏ rồi chạy đi đâu ý, mợ trước giờ tưởng cậu lên núi hoặc qua chợ, nhưng bữa nay ngẫm lại mợ cứ linh cảm có cái gì đó không đúng lắm.

Không lẽ cậu trốn mợ ra bụi chuối hện hò?

Chết toi, không lẽ thế thật? Con nào? Gái nhà ai? Làng dưới hay xóm trên? Á, mợ biết thừa rồi nhá, nhất định là xóm trên rồi! Cái con mồm năm miệng mười ton hót bịa chuyện mợ không thương cậu nữa chứ còn gì?

Nó muốn cướp cậu đây mà, đừng hồng sới ả, dù cậu có rước nó về thì cũng làm bà hai thôi, trải chiếu ngủ dưới đất ý, mợ dẫu sao vẫn là mợ cả nhé, mãi mãi là mợ cả. Mỗi ngày qua đi, mợ lại ích kỷ thêm một chút, mợ thấy mợ hiền được mỗi mấy cái ngày mới lấy cậu thôi, còn giờ cậu cung cung mợ rồi là mợ lại hiện nguyên hình thành Trâm của ngày xưa ấy.

Quả đúng là, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Mợ lén lút rình rập bám theo cậu. Con này nó máu ghê đó, không thèm hện bụi chuối luôn, hện tận trên ngọn đa. Nó bắt cậu leo cây mà nó có chịu tới đâu, cậu thì cứ ngồi mãi trên đó làm gì không biết?

Mợ băn khoăn, mợ đắn đo. Rồi mợ chấp tay mợ lượn tới lượn lui, chợt mợ phát hiện ra hướng cậu nhìn xuống chính là thư phòng của cậu Hưng. Thầy đồ đang dạy cậu ấy, cả mợ Chi cũng chơi loanh quanh bên cạnh. Mợ Trâm há hốc, mợ vội vàng tự bịt miệng mình để khỏi gây ra tiếng động...thì ra...thì ra cậu hai lén học chữ.

Trước kia Trâm cũng từng hỏi bu Phúc về việc này, lúc đó trông bu có vẻ buồn bã lắm, bu bảo bà cả cấm phụ ông mời thầy cho cậu. Tuy nhiên bà cả không nhận đâu, Trâm nghe vù Năm kể cái mồm bà lúc nào cũng giảo hoạt rằng bà không cấm, chính bà hai là người tự xin phụ ông rằng cậu hai dốt nát, tiếp thu chậm không cần học.

Mỗi bà nói một nẻo, tất nhiên mợ Trâm tin bu Phúc hơn chứ. Làm gì có mẹ nào lại không muốn con đỗ đạt, chẳng qua thấp cổ bé họng cứ bị bu Yên chèn ép hoài. Cậu hai với cậu cả cùng sắp bước sang tuổi mười lăm, sắp đủ tuổi dự thi rồi, bà cả với phụ ông chuẩn bị cho cậu cả chu đáo lắm, không chỉ ông bà hi vọng vào cậu, mà dân làng cũng hi vọng.

Cần bản chỉ cần một người đỗ đạt là rạng danh cả dòng tộc, cả vùng quê ấy chứ. Trâm thì vẫn cứ tưởng cậu hai là cháu tội phạm nên không đủ tư cách tham dự, nhưng kể cũng lạ, không thi thì cậu học để biết mặt chữ là được rồi, cậu chăm chỉ như vậy làm gì cơ chứ?

Đầu óc mợ hoang mang lắm, mợ chạy một mạch về thủ thi hỏi cu Trí, nó cười hi hi lắc đầu.

- "Không đâu, vẫn được thi, chỉ là với những người lý lịch không sạch sẽ như cậu thì phải nộp thêm năm mươi quan tiền lệ phí. Thi ba kỳ, thi Hương, thi Hội và thi Đình. Nếu cậu hai nhà chị đỗ đầu kì thi Hương, sẽ được ân xá cho đứa con trai đầu lòng. Còn nếu được dự thi Đình, chỉ cần lọt tam bảng thì cậu, bà hai, chị và tất cả họ hàng thân thích với tội phạm sát nhân, tức ông ngoại cậu hai đều được bỏ thân phận thấp hèn." - "Tam bảng là gì cơ cu Trí?"

- "Cao nhất là Trạng Nguyên, tiếp tới Bảng Nhãn, rồi tới Thám Hoa đó. Nhưng nhiều người tài nên lọt vào thi Đình khó lắm Trâm ạ, bu bảo mấy năm nữa em chỉ cần đỗ thi Hội thôi, hoặc thi Hương cũng được, rồi em sẽ phần đầu lên chức cai tổng cho bu nở mày nở mặt, em sẽ rửa cái oan năm xưa cho Trâm nữa."

- "Ừ ha..."

- "Hai chị em tám gì mà rôm rả thế? Cu Trí ơi bu vừa đi nộp tiền rồi nha, tuần sau cu Trí được đi nghe giảng đó."

- "Thật hả bu? Thật hay đùa hả bu? Thật không thế bu?"

Cu Trí sượng phờ hết cả người, bu Trinh cười hiền gật đầu. Thầy cô Hoàng Anh xuống phố huyện mời bà bọt mếp mới rước được Thám Hoa năm kia về truyền đạt kinh nghiệm thi cử cho trai tráng trong thôn, phú ông thoáng tay chi hẵn trăm quan tiền để cậu cả ngồi ở vị trí đẹp nhất, nhà nào muốn cho con em đi chỉ việc đóng thêm năm quan thôi.

Trâm nghe mà mừng rơn à, vội chào bu rồi hối hả về nhà xin tiền bu Phúc. Tiền hàng của cậu kiếm được bu quản hết mà, bu từng bảo bu giữ cũng là muốn tốt cho tương lai cậu mợ thôi nên mợ cũng yên tâm lắm lắm.

- "Không được."

- "Sao vậy bu?"

- "Năm quan nhiều quá!"

- "Vậy hai quan được không bu? Hai quan nhé bu, bu cho cậu đi bu, để cậu đi nghe Thám Hoa giảng cho sáng cái dạ, rồi sau này biết đâu cậu thành tài."

Mợ chợt nhớ tới ba quan mợ còn đót cậu bù vốn rồi dặn mợ cất kỹ, nên mợ xuống nước chỉ dám xin hai quan. Có hai quan thôi mà bu cũng khó khăn, mợ năn nỉ mãi bu cứ cương quyết không đưa tiền, mợ kiềm không nổi nữa, mợ ầm ức buột miệng.

- "Tiền của cậu mà, tiền của cậu chớ đâu phải của bu."

- "Chị cảm miệng!"

- "Bu quá bất công đi, bu là bu mà bu không thương cậu chút nào cả."

- "Giới giang có tư chất thì khắc thi đỗ, chẳng cần nghe ai giảng hết, nhà đã khó khăn chị lại còn học đòi thế hả?"

- "Bu nói buồn cười ghê ý, bu chả hiểu gì sất, chả nhẽ bu chưa nghe câu không thầy đồ mầy làm nên à?"

Mợ ức quá mất khôn, mợ chộc bu giận sôi máu. Bu hằm hằm đứng phắt dậy, bu lý sự bu không thương cậu thì trên đời này chẳng có ai thương cậu cả. Mợ đang điên, mợ cãi bu, mợ bảo có mợ thương. Mợ hét ầm ĩ, mợ bảo bu đừng có nói mồm, nếu bu thương thì bu chứng minh đi, bu đưa cho mợ hai quan tiền. Mợ trả treo hại bu tức run cầm cập, bu trừng mắt túm tóc mợ, rồi bu giáng cho mợ một cái tát đê đời, năm ngón tay bu in đỏ rưng rục trên gò má mợ.

Mợ mắt thẳng băng, ngã nhào xuống sàn nhà. Bu chỉ thẳng vào mặt mợ răn đe.

- "Chị không phải dạy tôi cách làm bu, nghe chưa? Đừng có để tới lúc tôi phải dắt chị về trả cho bu chị. Dầu với chả con, loạt mặt nết, cút xuống bếp nấu cơm mau. CÚT."

Bạn đang đọc truyện *Làm Dầu Phú Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Đột nhiên mợ cảm thấy cái việc mợ tranh luận với bu sẽ chẳng đi tới đâu cả. Cùng lắm là mợ lại ăn thêm trận đòn nữa, chứ đòi được hai quan của bu ý à, đòi đến mùa quýt đi. Mợ thở dài phui vẩy rồi chạy ra góc đa với cậu. Mợ muốn trông thấy cậu, mỗi lần mợ buồn buồn mợ đều muốn ngắm cậu ý, ngắm cậu rồi, mợ cảm giác được tiếp thêm sức sống nhiều lắm.

Cậu đã trèo xuống từ bao giờ, không chỉ mình cậu, còn có cô Hoàng Anh đứng đó nữa. Cô ấy dúi cho cậu phiếu đi xem Thám Hoa giảng bài, còn nũng nịu mong cậu nhận lấy tấm lòng của cô, cậu có ngại thì cuối vự sang gạt trả nợ là được. Mợ trốn đằng sau bụi hoa râm bụt, nước mắt chỉ trực rơi ra. Giờ mợ có chục quan tiền thì tốt nhĩ, mợ sẽ đăng ký hẳn hai phiếu rồi đường hoàng xông tới giật tay cậu, lôi cậu về nhà với mợ.

Mà mợ không có. Ba quan, ba quan ít ỏi quá, chẳng làm được cái gì sất. Ôi dào, rốt cuộc cậu vẫn được đi nghe giảng, lại còn không mất đồng nào. Tốt quá, tốt quá còn gì?

Mợ tự lảm bảm trong lòng, mợ dặn mình phải vui lên. Dặn thế thôi, nhưng không vui nổi. Mợ nhớ tới lời hứa của cậu, mợ sẽ đòi cậu thôi. Kể cả cậu không đỗ, kể cả thân phận cậu có thấp hèn thì cậu vẫn là cậu của mợ, mợ sẽ vẫn theo cậu cả đời. Chỉ là, cậu lo cho mợ chu toàn như vậy, mợ thì vô tâm quá, chẳng giúp gì được cậu mấy.

Lòng mợ nặng trĩu, mợ quay lưng, lủi thủi ra về. Bữa đó mợ cắt công lượm đủ thứ rau xanh mướt trong vườn nấu bát canh tập tàng với tôm khô, mợ còn bứt mấy quả khế kho cá nữa. Mợ nhanh lắm, cứ lúc nào bu định gấp gì là mợ đã gấp trước cho cậu rồi, mợ bị bu lườm cho mấy lần.

- "Nhân có bu ở đây, tui muốn thưa chuyện với cậu luôn. Từ giờ tiền hàng cậu đưa cho bu một ít thôi, còn cậu để tui giữ đi. Tui giúp cậu cất, tích đủ năm mươi quan còn đăng ký thi Hương."

Bu sốc suýt nghẹn xorong cá, cậu cũng sốc, cậu không nghĩ mợ lại biết chuyện sớm như vậy. Cậu chưa kịp nói gì thì bu đã vội xua xua tay.

- "Không việc gì phải thế, cứ đưa bu giữ cho, tới ngày thi bu khắc đưa."

- "Cậu đừng tin, hai quan bu còn chả cho ý!"

- "Ồ cái chị này, ngu chưa? Nói thế khác nào đồ tiếng ác cho bu, bu là bu nghĩ cho cậu thôi. Chị tính mà xem, nhà thì nghèo rớt mòng toi, đâu phải chỉ có năm chục quan lệ phí thi đâu, xuống phố huyện còn đủ thứ tiền, tiền ăn tiền ở, tiết kiệm được đồng nào hay đồng đó chớ."

Mợ nghe bu giải thích thấy có lý dễ sợ, là mợ nông cạn chẳng suy xét sâu xa rồi, may có bu người lớn chín chắn hiểu chuyện. Trong khi đó bu thờ phào nhẹ nhõm, tranh quyền quan tiền với bu hả, còn mợ đi!

Mà cậu hai nữa, làm li ngu ngu cũng học đòi thi với chả cử. Sức ảo tưởng của cậu công nhận kinh khủng khiếp thật đấy. Cái thân phận thấp hèn bu nọ cậu, bu đã đánh tiếng mấy lần rồi, cậu cứ tốt với cậu cả đi rồi thời cơ tới bu ắt xin cho cậu chức thị vệ mã. Cậu an phận thủ thường có phải tốt không? Đẳng này, mơ trào cao là chỉ có ngã đau thôi.

Ôi chao ôi cái cuộc đời này, bu thương phú ông thứ hai, bản thân bu đứng ở vị trí thứ ba, nghĩa là bu thương cậu Lâm thứ tư lận luôn đó. Thương chứ sao không thương, cậu lành tính lại ngoan ngoãn có hiếu với bu, sau này vận đổi sao dời, bu có hưởng phúc bu cũng chẳng bỏ rơi cậu.

Bu khua môi mấp mép thêm mấy câu, mợ Trâm an tâm hẳn, lúc rửa bát mợ còn vui vẻ ca hát nữa cơ. Xong xuôi mợ chạy sang nhà bu Trinh gửi thóc để chằm đàn gà của mợ. Đợt trước cậu hai đưa trứng qua đây ấp nhờ mà, nhưng mợ không có đón về, tại mợ sợ bu Phúc thịt hết cho mợ cả thì toi.

Mợ còn nhờ bu dạy mợ cách dệt vải nữa, trước lúc về mợ rẽ qua cánh đồng hoang chặt mấy bó đay để kéo sợi. Thấy mợ mất rồi, thấy mợ đâu thể cho mợ tiền tiêu vật như thầy cô Hoàng Anh đâu. Bu mợ còn phải lo cho cu Trí, thế cho nên mợ muốn tích góp một ít dúi cho cậu trước khi lên đường thì mợ phải tự lực thôi.

Mợ chủ quan chắt hai quang gánh đầy, quên khuấy mất cái chân bị bu đánh vẫn còn đau, dẫm ra về tới đầu ngõ mò hôi nhễ nhại, mặt mũi cũng tái mét luôn. Cậu đang đứng ở ngay cái cổng tre, nhìn thấy mợ cậu vội vã chạy ra đỡ. Mợ cầm cái nón quạt phàn phật, quạt cả cho cậu nữa, mà cậu tránh luôn, mặt cậu cau có lắm.

- "Giận tui hả?"

- "Ừ."

- "Sao giận? Do tui đi lâu quá hại cậu sốt ruột à? Mỗi lần cậu về mượn tui cũng đều sốt ruột cả ý, nhưng tui đã xin phép cậu trước rồi mà? Cậu đợi tui lâu không cậu?"

- "Tui không đợi chị, tui ra ngoài quét lá."

- "Sao cậu không mang chổi?"

- "Tui quên."

Vậy hả? Mợ lại nốc cả cân dưa bỏ rồi, mặt mợ xỉ như cái bị. Mấy cây đay còn phải phơi khô nên tạm thời mợ chưa làm được gì, nhưng mợ thương lượng với cậu thành công rồi, rằng vải mợ dệt cậu chỉ bán hộ thôi, tiền thu được cậu phải đưa mợ. Mợ gạt mồ hôi, toan ra giếng giặt giũ thì đã thấy áo quần sạch sẽ thơm tho phơi ngay ngắn trên sào rồi, mợ cảm động lắm, mợ vội quay người chạy vào ôm chầm lấy cậu.

Cứ nghĩ tới cái buổi tuần sau là mợ nấu cả ruột ra ấy, Thám Hoa này lựa ngày nào không lựa, lại lựa đúng hội thả đèn uyên ương hai năm mới có một lần. Cậu với cô Hoàng Anh đi nghe giảng với nhau xong có khi lượn ra đầu đình dự hội luôn, trăng thanh gió mát có khi kéo vào bụi chuối mảy mò nhau cũng nên.

Không lẽ giờ mợ mặt dày xin cậu về nhà sớm sớm? Không đâu, quyền của cậu mà. Mợ cũng có cho được cậu cái phiếu năm quan như người ta đâu mà có tư cách?

Mợ tủi quá, càng nghĩ càng tủi, càng nghĩ càng nẫu nê. Mợ rầu rĩ suốt một tuần, chiều hôm đó đợi cậu ra khỏi nhà mợ liền ôm mặt khóc nức nở. Hiền thực rộng lượng gì chứ, mợ ghen kinh khủng lên ý, mợ nhin hết nổi rồi. Phòng có mồi mợ nên mợ chả phải giữ kè, mợ ghen ngào mợ rầm rứt, mợ tức tưởi mãi cho tới khi cậu đột ngột đẩy cửa vào.

Bất ngờ quá, mợ không có kịp chùi nước mắt.

Cậu đứng sừng sững trước mặt mợ, cậu chậm rãi hỏi ai bắt nạt chị?

Chị, chị với cả chị, suốt ngày chị. Hôn cậu có hai tuổi chứ mấy? Gọi cái từ chị nghe già đau già đòn à. Mợ kiêu đang ức sắn, phun ra một thôi một hồi.

Xả xong mợ mới thấy mình lão. Phận đàn bà liễu yếu đào tơ mà dám lên mặt đòi co với chồng, phải mấy thằng xóm trên chắc nó vả cho rụng răng rồi. Mợ lăm lét nhìn cậu, sắc mặt cậu nghiêm nghị hại mợ run cầm cập, mợ vội vã quỳ xuống ôm chân cậu năn nỉ.

- "Tui xin, tui xin, là tui nhờ lời, đừng trả tui về cho bu tui nha, tui biết lỗi rồi."

Mợ rít rít van nài, thậm chí mợ còn định tự vả miệng mình mong cậu bớt giận. Mà tay mợ mới đưa được nửa chừng, hai tay cậu đã áp chặt hai bên má mợ rồi, mợ giờ có đánh cũng là đánh cậu thôi, nên mợ chẳng dám.

- "Đứng dậy đi."

Cậu nói không chút biểu cảm, mợ sợ sồn gai ốc. Không đâu, mợ không đứng đâu, đứng để cậu tống cổ mợ ra khỏi nhà à, mợ đâu có ngu. Mợ ngó ngang ngó dọc, nhanh trí lết tới cạnh chân giường, bám chặt không buông. Cậu kiên nhẫn tiến tới, ngồi xuống ngay cạnh mợ. Cậu chỉ lên đùi mình, rồi cậu thân nhiên cho mợ hai sự lựa chọn.

- "Quỳ ở đó hay ngồi ở đây?"

Mợ sau một hồi ngáy ngốc chột hoàng hôn, mắt mợ sáng như sao, mợ vội nhảy vào lòng cậu, đầu nhỏ nép vào lồng ngực rộng lớn, hai tay vòng qua ôm cổ cậu phụng phịu.

- "Tui ngồi đây."

Cậu nhìn mợ rất kỹ, đoạn cậu thở dài.

- "Mất súng vù rồi."

- "Kệ nó."

- "Súng đỏ sẽ xấu."

- "Kệ xấu, xấu sẵn rồi, cô Hoàng Anh mới đẹp."

Mợ dỗi, sứt sà sứt sít. Cậu cười, những ngón tay cậu mon man trên mi mắt mợ, cậu day bằng một lực rất đều, rất nhẹ, sức nóng dần lan toả khiến đôi gò má mợ ửng hồng. Đoạn cậu giúp mợ xoa nốt hai bên đầu gối, vừa xoa cậu vừa ghé tai mợ thủ thủ.

- "Mợ đẹp hơn!"

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Ôi chào ôi, mợ chết chìm trong hũ đường mất thôi. Ban nãy mợ dỗi mợ nói lấy chứ mợ đẹp thì cả thôn biết, mợ cũng biết thừa đi ý. Già làng còn khen mợ có gương mặt đầy đặn phúc hậu, mợ cố tình chớp chớp đôi mắt to tròn long lanh đưa tình với cậu, cho cậu mê mợ tí tò lỏ luôn.

Ấy thế mà cậu chẳng ngắm mợ say đắm gì sất, cậu cóc đầu mợ cái rõ đau.

- "Điệu."

- "Điệu nhưng mà đẹp cậu nhí?"

Mợ nũng, cậu đặt mợ lên giường, đoạn cậu thông thả bỏ đồ trong túi ra sàn, cậu vói quả ổi đào nho nhỏ nhét vào mồm mợ. Cái mặt mợ phồng mang trợn má nhìn rất chi là hài, nhưng cậu cho thì mợ vẫn cố ăn hết. Mợ ngó ngó nghiêng nghiêng, không thấy cái phiếu đi dự giãng đâu cả, mợ liền thắc mắc.

- "Cậu không đi với cô Hoàng Anh nữa hả?"

- "Không."

- "Sao không? Đi đi chứ, đi nghe Thám Hoa truyền đạt kinh nghiệm cho sáng cái dạ."

- "Tui đi để đêm nay mợ khóc hết nước mắt hả?"

Cậu thần nhiên hỏi, cậu gọi mợ là mợ rồi đó, ngọt không để đâu cho hết ngọt. Cậu cứ như này mợ sún rằng lúc nào chẳng biết đâu, mợ ngượng ngừng bao biện.

- "Tui khóc là vì chuyện khác mà. Tui đâu có khóc vì hai người đi chung với nhau đâu, tui rộng lượng lắm. Cậu đừng có hiểu nhầm tui ích kỷ vô lý nhé, chuyện gì tốt cho cậu thì cậu cứ làm, tui không bao giờ muốn cậu khó xử đâu, tui cũng biết nghĩ trước nghĩ sau chứ bộ."

Mợ ba hoa rõ hoành tráng, tỏ vẻ cao thượng lắm cơ. Xong bắt gặp ánh mắt cậu thâm trầm nhìn mợ, khoé môi cậu khẽ cong lên như kiểu cậu biết tông rồi ý, mợ phát thẹn. Rốt cuộc hai má mợ hây hây đỏ, mợ lấy tay che mặt, lí nhí thừa nhận.

- "Được rồi...được rồi...tui thừa nhận...là tui ghen..."

- "Mới thế đã ghen? Sau này tui rước bà hai mợ tính sao?"

Cậu hờ hững chất vấn, mợ lén lút nhìn cậu xuyên qua những kẽ ngón tay, mợ tự thấy con người mợ nhỏ mọn thật đó, so với những đứa con gái nhu mì nét na trong thôn, mợ thua xa luôn. Biết làm sao, cảm xúc của mợ, chính mợ cũng không khống chế được mà, mợ phụng phịu lấp liếm.

- "Ồ thì sau này cậu cho tui thăng cu tí rồi, thì tui chơi với nó, cái đầu tui không nghĩ tới cậu nữa, cái tim tui chuyển sang thương cu tí, thương cậu ít ít thôi, thì tui không thêm ghen luôn."

Mợ ngọt ngào là vậy, có làm sao cậu lại xa xắm mặt mày? Cậu giận ghê lắm, cậu đứng phắt dậy hại mợ lăn lông lốc mấy vòng dưới sàn. Cậu hậm hực bỏ ra ngoài không thèm nói chuyện với mợ luôn. Mợ hoang mang lảo đảo bám đằng sau cậu, cậu còn chẳng buồn liếc mợ lấy một cái.

Mãi đến khi tới gốc đa phía sau đình cậu mới khom người quát.

- "Lên lưng tui."

Mợ vội vã nghe lời, cậu công mợ treo lên cao tít. Rồi cậu ngồi phía ngoài, cậu cho mợ ngồi ở chỗ êm mộng hơn, ở giữa nhánh cây và cậu. Bấy giờ thì mợ hiểu hết rồi, cậu không nhận phiếu của cô Hoàng Anh không có nghĩa là cậu không đi nghe giảng. Cậu vẫn nghe đó, mà nghe lén.

Cánh cổng đình làng đóng chặt, trong sân lớn chủ yếu là thanh niên trai tráng, mợ Chi, cô Hoàng Anh với mấy đứa con gái nữa được vào cũng là pha trà rót nước thôi. Riêng cậu cả ngồi cái chiếu to nhất, chễm trệ ngay đối diện Thám Hoa, mọi người khác đều ngồi bệt phía đằng sau, cu Trí may mắn thế nào được xếp ngay hàng thứ hai. Ôi chao ôi thế là tốt lắm rồi, còn hơn cậu Lâm phải vắt vèo trên cây đến tội.

Thám Hoa quả có tài hùng biện, mọi người phía dưới bàn tám rất rôm rả. Hắn nói nhiều thứ mợ không hiểu, nhưng mợ lén để ý thấy cậu lắng nghe vô cùng chăm chú, gương mặt cậu sáng lắm, pha chút phấn khích và nhiệt huyết nữa. Trong phút chốc mợ tưởng tượng ra cảnh cậu đỗ đạt, cậu mặc áo quan, ôi chao, cậu lúc đó phong độ ngồi ngồi luôn.

Mợ ngày người ngắm cậu, say đắm tới nỗi bị kiến cắn đỏ ửng cả chân mợ cũng chỉ nhẹ phui chúng đi, mợ chẳng dám kêu, sợ phiền cậu, rồi sợ động dân làng phát hiện ra lại coi khinh cậu mợ.

Mợ đã nhịn rất giỏi rồi, mà tới gần cuối buổi kiến kéo tới lúc một đông, mợ ngứa ngáy không chịu nổi, mợ nhân lúc cậu không để ý len lén treo xuống, rồi mợ vô tình đập vào nhánh đa khô, nó gãy cái rắc, mợ ngã cái rùm.

Tiếng động to quá, bên trong sân đình ngơ ngác, cậu cả tai thính nhất, cậu hô lớn có đứa rình trộm. Cả bọn nháo nhác chạy ra, đứa với liềm đứa cầm cuốc, hùng hục truy bắt kẻ gian. Bất được thì nhất định phải trói nó ở cái cột đầu đình rồi gọi cả làng ra bêu riếu xử tội.

Mợ Trâm lo toát mồ hôi hột, tiếng bước chân ngày một tới gần. Xung quanh bao bọc bởi ao hồ, đình làng và một cái vườn chuối, cậu mợ quả thật hết đường rồi. Mợ đau không nhắc mộng nổi, mợ hoảng loạn khuyên cậu trốn đi, có gì mợ chịu thay cho. Nhưng cậu không nghe, cậu dìu mợ chạy thực mạng, rồi cậu ôm mợ, cùng nhau nấp trong cái giếng cạn sau bụi chuối tiêu.

Nấp kỹ lắm rồi, thế nào mà vẫn bị cậu cả phát hiện.

Cậu thấy thẳng hai trước, cậu ghét thẳng này kinh khủng, cậu toan gào toáng lên thì lại bắt gặp ánh mắt quen quen, ánh mắt mà cậu ngày nhớ đêm mong. Cậu không nở.

Ai đánh Trâm một thì cậu xót mười, cậu thực sự không nở.

- "Tụi bay ơi là con mèo hoang đó."

Cậu hét, rồi cậu quay người. Trai tráng trong làng được phen thở phào nhẹ nhõm. Mợ Chi luôn đi theo cậu Hưng, toàn bộ sự việc, mợ chứng kiến hết. Mợ cay đắng nuốt nước mắt ngược vào trong, mợ là mợ chỉ muốn lôi con đó ra băm vằm cho bồ tức, nhưng mợ không dám. Mợ sợ làm thế rồi, khoảng cách giữa cậu và mợ, sẽ ngày một xa.

Bữa nay mợ nhịn, nhưng rồi một ngày nào đó, mợ sẽ trả hết.

Mợ Trâm từ nãy tới giờ thấy chân man mát, hoá ra cậu Lâm đã với mấy cái lá hoàn ngọc nhá rồi đắp lên cho mợ từ lúc nào. Cậu hỏi mợ còn ngứa không, mợ cúi gằm lắc đầu, lỗi do mợ hết, cậu cũng trách mợ đó, nhưng không hề nặng lời, chỉ mắng có đúng một từ, cậu bảo.

- "Ngốc."

Mặt mợ tiu ngui, đợi một lát sóng yên biển lặng thì cậu cấp mợ về. Không phải bông hay bể công chúa đâu, chính là cấp ý, là tay cậu vòng qua eo mợ, xong cậu cấp mợ lên rồi cứ thế đi thôi.

Mợ so với cậu thì nhỏ xíu à, cảm giác cậu đối xử với mợ như với lợn ý, người mợ cong cong giống con tôm, có mỗi cái bụng vắt ngang qua tay cậu, chân hay đầu đều chúi xuống không chạm đất.

Cậu qua nhà lấy đèn rồi lại vòng ra sông để bán, giờ thì tay xách đèn tay cấp mợ. Mợ biết tội nên mợ không dám kêu, nhưng mợ tự dặn lòng, từ giờ mợ sẽ ăn thật nhiều, để bụng căng lên, mợ béo rồi xem cậu có còn nâng mợ dễ dàng rồi chạy phăng phăng thế không?

Ớ nhưng mập nhờ may lại xấu nhỉ?

Rồi cậu lại thấy cô Hoàng Anh đẹp hơn có mà chót à?

Không được, ngàn vạn lần không được. Mợ lắc lắc đầu bỏ đi cái suy nghĩ đen tối đó. Ra đến bờ sông cậu mới thả mợ xuống, mợ ngồi trên đám cỏ xanh rì, điệu đà chỉnh chu lại đầu tóc, con bé Dung từ đâu nhảy ra những nhẹo.

- "Cậu hai cấp Dung với, con cũng thích được cấp, giống mẹ Trâm ý."

Nó năn nỉ nó ỉ ôi, cu Trí mặt đen kịt, mặt mẹ Trâm cũng đen không kém. Lại đòi thay, mẹ vừa thấy rất thiệt thòi cơ mà, vì đâu tới lúc cậu hai cấp con đó quay vòng vòng ruột gan mẹ lại lỏng lẻo lên thế hả trời?

- "Ê, mi ra cấp con Dung đi chứ."

- "Chị tưởng em không muốn chác? Trò này khó lắm, phải khéo cỡ cậu hai mới làm được."

- "Bu cho người ăn cho lắm vào, để người yếu xìu ra thế hả?"

Mẹ Trâm bực bội trách móc, cu Trí dỗi không thèm nói chuyện với chị nó nữa. Nó vùng dậy chạy đi, vừa chạy vừa quay đầu lại hòng con Dung.

- "Anh sẽ không bao giờ đàn chong chóng cho Dung nữa."

Dung giật mình thon thót, vội xin cậu hai cho xuống lao theo anh Trí nịnh nọt. Cậu hai nheo mắt nhìn theo tụi nó, rồi cậu quay lại bán đèn cho người ta cùng mẹ. Cậu với mẹ ngồi gần nhau, nói chuyện với khách nhưng chẳng thèm nói với nhau nửa lời.

Mẹ gái có chồng rồi thế mà cũng lăm người để ý, rình rập mẹ từ lúc hoàng hôn dần buông tới khi trăng treo lừng lừng trên ngọn tre. Toàn là mấy anh trai xưa kia hỏi mẹ không được nhân cơ hội ngấm trộm ý mà. Mẹ thỉnh thoảng lại lên nhìn lên đưa mắt nháy nháy với tụi nó, ra hiệu đừng có nhòm mẹ nữa.

Tại mẹ sợ mấy con vợ nó ghen ý, rồi lại ghét mẹ, khổ cái thân mẹ.

Mẹ cũng không hiểu có làm sao mà cậu đột ngột vòng lên chắn trước tầm mắt mẹ. Tưởng cậu vẫn còn giận mẹ cơ mà? Cậu cao quá là cao, giờ thì mẹ không còn nhìn thấy anh trai nào nữa rồi.

- "Cậu sao thế? Cậu đứng vậy bán đèn làm sao?"

Hai tai cậu đỏ bừng bừng, tự dung cậu bối rối khác thường. Cậu trềng mắt, nhưng không phải lờ mờ mẹ, mà là ngoảnh ra đằng sau. Mãi lúc lâu cậu mới quay lại, mẹ hỏi sao cậu đứng đó mãi thế thì cậu khẽ hắng giọng rồi chậm rãi bảo.

- "Phòng mẹ sảy chân ngã lộn cổ xuống sông."

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Ừầy, cậu đang lo lắng cho mẹ đó sao? Mẹ biết bơi cơ mà cậu vẫn quan tâm mẹ mới ngọt ngào chứ! Tim mẹ rung ra rung rinh, mẹ bẽn lèn vòng tay qua ôm cậu, chân mẹ khẽ nhón, cánh môi chúm chím dịu dàng áp lên cổ cậu.

- "Bao nhiêu người xung quanh kia."

Cậu chậm rãi nhắc nhở, mẹ thoáng giật mình, then thùng đưa tay che hai má nhuộm hồng. Cậu búng trán mẹ, cậu mẹ sau đó lại tiếp tục bán đèn, chẳng nói với nhau lời nào cả, nhưng chốc chốc lại ngoảnh sang nhìn nhau, mẹ cười rất tươi, còn cậu, hình như cũng hơi tủm tỉm.

Chiếc đèn cuối cùng, cậu chưa kịp nhắc mẹ đã bán phất cho người ta. Mẹ ngốc quá, chăm chăm tiết kiệm tiền chẳng giữ lấy một cái cho mình. Cậu mẹ đành ngồi cuối sông xem các đôi khác rong chơi, những ánh nến trong đêm lung linh rực rỡ đến mê hồn. Bên kia ruộng lúa mới lên đồng, nồn nà lắm, hương lúa thoang thoảng ngòn ngọt, lúa còn đang thì con gái đó, mẹ cũng vậy, mẹ cũng đang ở độ tuổi rực rỡ nhất của thanh xuân. Đẹp như vậy mà không quyền rũ được cậu, sợ sau này già rồi chẳng còn cơ hội.

Đầu óc mẹ toàn những toan tính xa xăm, mẹ liếc mình rúc vào lòng cậu, những ngón tay thon thon mơn mẫm chạm tới mu bàn tay ram ráp của cậu. Bàn đầu là chỉ là tiếp xúc mơn man nhẹ nhàng, sau dần thấy cậu chẳng màng mó gì cả mẹ liền liếc mình tỏ vẻ.

- "Nếu cậu hai nắm tay tui, thì sẽ không bao giờ sợ tui lộn cổ xuống sông cả. Tại nhờ tui có vấp thì cậu hai cũng kéo lại được ý."

Mẹ nũng nịu hết nước hết cái mà cậu chả có động tĩnh gì sất, mẹ tiu ngưu ghê lắm. Thế nào mà tới lúc tan hội, mẹ vừa mới nhòm dậy phui vấy thì cậu đã chủ động cầm tay mẹ, nắm ngón tay đan nhau chặt thật chặt, cậu đi trước, lằng lằng dắt mẹ theo sau.

Lòng mẹ xốn xang rạo rực, về tới nhà cậu mẹ cùng ngồi đối diện nhau trên chiếc giường nhỏ, cậu chưa buông ra trước thì mẹ cũng chẳng tội gì, cứ ở bên cậu như này, mẹ nguyện thức xuyên đêm cũng được.

- "Mẹ Trâm..."

Cậu gọi, gọi cả tên của mẹ ra luôn, nghe thân thương gì đâu. Giá kể cậu bỏ đi chữ mẹ, chỉ kêu Trâm thôi chắc mẹ phát rồ luôn đó. Nhưng kệ đi, thế này cũng đủ sướng rồi, mẹ ngoan ngoãn dạ, cậu định nói mà xong cậu lại thôi. Mẹ cảm giác bữa nay cậu có tâm sự, tuy nhiên mẹ cũng chẳng dám tọc mạch, lăm lờ để cậu bức cậu đuổi mẹ về giường thì thôi.

Chẳng mấy khi có cơ hội, mẹ ngã người nằm xuống, đầu tựa lên đùi cậu, tay vẫn nắm tay cậu không buông, mắt còn long lanh chớp chớp mồi chài cậu. Cậu nhìn điệu bộ của mẹ, nhìn cười không nổi, mà cậu ngại, nên cậu đưa tay kia che mắt mẹ. Mãi sau cậu mới tha cho mẹ, rồi cậu ngáp ngừng mở lời.

- "Sau này cu tí thì để tui thương cho... còn mẹ... mẹ cứ thương tui là được rồi."

Cậu phát biểu xong câu đó hai vành tai chột đỏ ngầu, mẹ đờ cả người luôn à, một lát sau mới kịp định thần chọc cậu.

- "Cậu thương cu tí nhiều không?"

- "Nhiều."

- "Nhiều như nào?"

- "Nhiều bằng thầy tui, bu Yến thương cậu Hưng. Cộng với cả mẹ nữa, mẹ định thương cu tí bao nhiêu tui thương thêm ngàn đó."

Thực ra cậu Hưng cũng phải gọi bu Phúc là bu đó, nhưng cậu ngang ngược, cùng lăm cậu chỉ ra về trước mặt phú ông thôi. Mẹ ngẫm mà chột thấy bất công thay, cùng là con mà cậu cả được phú ông thiên vị cưng chiều hết mực.

Cậu đâu có gì xuất sắc hơn cậu hai đâu? Chẳng qua ông yêu người nào hơn thì thương con người đó hơn thôi mà. Tội nghiệp cậu, nhưng không sao hết, đã có mẹ ở đây rồi, mẹ nghiêm túc thì thăm.

- "Bu Yến, thầy cậu và mẹ Chi thương cậu Hưng bao nhiêu, tui sẽ thương cậu bù gấp vạn lần như thế."

Cậu hình như bị làm cho cảm động, tay cậu siết tay mẹ chặt lắm, hơi đau đau, nhưng ngọt thấu tim à. Ai cũng bảo nhà phú ông có hai cô con dâu, mẹ cả sướng bao nhiêu thì mẹ hai khổ bấy nhiêu, mà mẹ đâu thấy khổ đâu, nhiều lúc mẹ còn thấy mẹ tốt số hơn mẹ Chi ý chứ.

Lại nói tới mẹ Chi, có đêm nào mẹ được ngủ ngon? Mẹ học võ từ nhỏ, chó mèo lợn gà thậm chí cả hổ con trên núi mẹ còn thu phục được, mỗi cậu cả là đầu cứng hơn đá. Mẹ đến phát rồ với cậu, nhưng kêu mẹ bỏ cuộc thì mẹ không làm nổi, mẹ mê cậu quá mất rồi.

Mẹ dậy trang điểm từ lúc gà còn chưa gáy, lần này mẹ nghe theo lời khuyên của con Bưởi, áp dụng cách bà cả quỵr rừ phú ông. Mẹ mặc chiếc yếm đỏ để lộ tâm lưng ong mịn màng, yếu điệu bước ra vườn mận ngồi đợi từ sớm. Cậu như thường lệ đọc sách ở cái bàn phía Nam, mẹ thấy cậu ngắm mẹ đến bản thân cả người, cậu về mẹ hay sao ấy, tại cách đưa bút kia không giống viết chữ cho lắm.

Mẹ vui như mở cờ trong bụng, trưa đó mẹ không ăn cũng thấy no. Rồi mẹ lên tới thư phòng của cậu ngắm tranh. Khổ cho mẹ số nhỏ, tranh, có thì có, nhiều là đằng khác, mà chẳng phải vẽ mẹ đâu.

Là mẹ hai đấy.

Còn có bức lưng trần rồi chiếu thêm cái mặt đẹp trai của cậu trên đó nữa cơ. Rõ ràng là xăm xong tẩy mắt, rõ ràng là hú hí với nhau rồi, thế mà dám xảo biện qua mặt mẹ? Bu mẹ bảo đàn bà không hư thì làm sao đàn ông hồng? Con này nó mất nét vậy đấy, lấy chồng rồi mà vẫn tính của chồng mẹ, cái đồ lằng lằng. Mẹ càng nghĩ càng lộn ruột, ức chế tích tụ bao nhiêu ngày bỗng bùng bùng phát ngàn ngạt.

Máu mẹ sôi, gan mẹ nóng, mẹ hùng hục lao xuống túp lều tranh. Mẹ hai đang ngồi rửa rau ở cạnh giếng, nghe có người gọi mình, vừa mới ngược mắt lên đã bị mẹ cả choảng cho cả tảng đá to bự vào đầu. Mẹ thấy trời đất chao đảo, não mẹ ong ong, đau như muốn nứt ra. Mẹ ngã, trán tứa máu rì rì, mọi thứ xung quanh mờ dần, rồi mí mắt mẹ sụp xuống, mẹ ngất lịm.

Tảng đá trên tay mẹ cả vô thức rơi xuống, mẹ lay mãi mà mẹ Trâm không hề nhúc nhích. Mẹ hoang mang tới đờ đẫn, rõ ràng mẹ đã kiểm soát lực mà, mẹ chỉ định đập cho thâm tím mặt mày thôi. Vì đâu tới nông nỗi này?

Là do đá nhọn quá, đâm rách da mẹ hai, thời điểm mẹ ngộ ra thì mọi thứ đã quá trễ rồi, mẹ chỉ còn biết phi tang vật chứng xuống đáy ao. Còn mẹ Trâm, mẹ run run kéo mẹ ấy đem giấu trong đồng rom sau vườn. Khi mọi thứ đã được an bài xong xuôi, mẹ ngo ngo trước ngo sau, chắc chắn không có ai nom thấy liền thờ phào chạy biến về phòng.

Mẹ cài chốt thật chặt, mò lên giường trùm chăn kín mít. Mẹ dặn con Chanh có ai hỏi thì bảo mẹ ở nhọc nên ở nhà cả ngày. Mẹ xếp rom khéo lắm, chắc chẳng ai tìm thấy nó đâu, có tìm ra thì cũng chẳng liên quan tới mẹ. Nhưng rồi mẹ lại sợ, sợ nó nghèo mất thì tội nghiệp nó, dù sao nó vẫn còn trẻ măng, lại đẹp nữa.

Cậu Hưng kiểu gì chả khóc lóc vật vã, mẹ hiểu cậu quá đi mà. Mẹ chết có khi cậu chẳng thèm đoái hoài đâu, ôi chao nghĩ tới thôi mà ruột gan mẹ sôi sùng sục trở lại, mẹ ghét, mẹ căm, mẹ hít thở thật sâu, mẹ tự an ủi mình không có tội. Là tại mẹ hai đó, lằng lờ tro tráo, gấp báo ứng là đúng thôi.

Cậu hai hôm đó đi lượm mái thuê ở thôn bên được trả hậu lắm, cậu trích ra bốn mươi đồng mua nửa cân dưa lê. Cái giống dưa này nó ngọt quá mà thơm phưng phức, đất thôn cậu không trồng được, cậu nhớ có đợt con Trang đem sang mấy quả, mẹ hai mê lắm, mẹ vừa ăn vừa cười tít mắt.

Cậu sợ trầy nên dùng lá khoai môn bọc từng quả rồi cẩn thận bỏ túi vải đem về. Mẹ chắc đang đứng ở loanh quanh ở cổng đợi cậu đó, cậu mà về thế nào mẹ cũng lao ra đón, trông thấy đưa chắc mẹ thích phát rồ, rồi mẹ lại ôm chăm lấy cậu giữa xóm cho mà xem.

Mẹ à, không giữ thể diện phép tắc gì cả đâu!

Nhưng cứ nghĩ tới mẹ, tinh thần cậu phấn chấn hẳn lên, bước chân của cậu cũng nhanh hơn. Tiếc là, thời khắc cậu về tới nơi, mọi thứ chẳng như cậu tưởng tượng. Mẹ chắc chưa hết thương cậu đâu, tại sáng nay mẹ còn nấu cháo hành hoa cho cậu mà, có ít ruốc mẹ cũng nhường cậu.

Không lẽ mẹ nhọc? Phải rồi, có khi mẹ nhọc, mẹ đi nằm trước cũng nên. Cậu vội vã đẩy cổng, sốt ruột chạy vào buồng trong thăm mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Căn phòng nhỏ xíu chẳng có bóng người, đôi giường một to một nhỏ của cậu mẹ chần chiếu hăng còn gấp gọn gàng. Chứng tỏ mẹ không nhọc, mẹ chắc chạy đi đâu đó thôi. Cậu cất gọn đồ nghề, gióng bu cậu từ nhà trên sa sả vọng xuống.

"Mẹ Trâm đâu? Dọn cơm đi chớ! Mẹ muốn hại bu chết đói hả? Mẹ Trâm! Mẹ Trâm lên bu biểu!"

Bu gọi rất hòng mà không thấy mẹ đáp. Dâu với chả con, chưa già đã điếc, bu xô đôi dép lê loẹt quẹt xuống bếp tìm mẹ. Ôi chao ôi cái con mắt nết, nó còn chưa thêm vo gạo, rau củ ngâm ngoài giếng từ bao giờ cũng quên không vớt vào?

Lại mãi chơi rồi, nên bà con gái, không lo làm ăn cứ suốt ngày thích đi hóng hớt chuyện thiên hạ, chả ra cái thể thống gì sất! Đợi đấy, quả này về bu đánh cho tuốt xác thì thôi. Cậu hai đi làm vất vả cả ngày trời, nom cũng tội. Bu thương cậu, toan nôi lửa nấu bát canh, mà khổ, lửa mãi chả thấy đâu, thấy mỗi khói bay mù mịt.

Bu ho sù sụ, cậu lại phải vào làm thay bu. Cậu nấu ăn chán đời lắm, cơm sượng đắng cơm, rau nát đắng rau, có mỗi quả trứng ngỗng là cậu luộc chuẩn thôi. Lòng đào bùi bùi ngọt ngọt, bu chén liên tù tì mà vẫn thấy thòm thèm, chưa kịp thò tay bóc nốt quả còn lại thì cậu đã cất nôi đi rồi.

Trước kia bu thích cái gì cậu đều cho cả, cậu gặm khoai sống cũng được. Khổ cái từ ngày rước mẹ Trâm về cậu ngu hẳn đi, toàn len lén bớt đồ ngon cho nó, cậu tưởng qua mặt được bu chắc, chẳng qua bu rộng lượng nên bu lơ đi thôi. Bu cũng không thích làm căng quá, tại tính cậu hai không được dễ thương như cậu cả, cậu ngoan thì ngoan thật nhưng lì lắm, bu sợ già néo đứt dây.

"Để bu rửa bát cho, cậu đi nghỉ đi."

Bu ngọt nhạt mở lời, biết chắc cậu không để bu động tay, nhưng một câu nói dài bồi mắt gì đâu. Thi thoảng phải cho cậu thấy tình thương bao la của bu chứ, để cậu còn dóc lòng dóc sức phụng dưỡng bu. Cậu bữa nay chẳng ăn mấy, tối đến chốc chốc lại đi ra ngõ ngó, ngó chán lại đi vào.

"Góm cái hội bà tám thì còn lâu mới tan, cậu cứ đi nghỉ đi, nhớ chốt trái cửa ý, cho mẹ ngủ ngoài ngõ một đêm thì từ mai mẹ mới sáng mắt ra, mới ngoan được. Các cụ biểu dạy vợ từ thuở bơ vơ mới về cơ, nhưng cậu chữa rõ thì giờ rên giữa dân dân, cũng chưa muộn..."

Bu lạnh lạnh dặn dò, cậu buồn buồn đóng cổng, lủi thủi vào trong. Cậu chằm đèn đàn rỏ, kệ mẹ vậy, không để ý tới mẹ nữa. Mẹ kêu mẹ thương cậu nhưng xong mẹ cũng đi chơi tí mết quên cậu luôn mà, mẹ đâu có mong cậu về như mẹ hay bảo đâu.

Mẹ lớn rồi, có chân đi thì tự có chân về. Cậu việc gì phải đi tìm?

Cậu tự dặn lòng mình thế. Cậu đan tới cái rổ thứ ba thì ngoài hiên bắt đầu lâm thâm mưa, xa xa phía chân trời vài tia chớp đánh nhè nhảnh, cậu ban nãy quyết tâm là thế, mà bây giờ lòng lại bồn chồn thấy lạ. Trời đêm se se lạnh, mẹ nhỏ người như vậy, dính nước mưa sợ ốm mất, cậu mặc xác cái tự trọng nên ông, mặc xác việc cậu còn đang bức, hời hả cầm nón chạy ra ngoài đình tìm mẹ về.

Về rồi, cậu khắc có cách trị mẹ sau.

Tiếc thay, mẹ không có ngoài đó. Cái Dung kêu cả ngày hôm nay chơi ở đây làm gì thấy mẹ. Cậu theo cu Trí về nhà bu Trinh cũng không thấy, cậu lang thang khắp những nơi mẹ có thể đi, cậu hỏi han hết người này tới người kia, nhưng chẳng ai biết mẹ ở đâu cả.

Ngay cả vú Năm cũng lác đầu. Giá kể vú biết chút tin tức thì tốt, nhìn mặt cậu hai nhọt nhọt tội quá, cậu chạy vụt lên phòng cậu cả đập cửa rầm rầm. Bà cả bĩu cái môi rõ dài, vừa đen nhèm vừa ướm át, không khác gì con chuột lột cả, nom chướng mắt ghê đó. Bà sợ bản nên bà tránh một đoạn rất xa, cậu cả thì khác, cậu sốt ruột ghê lắm, cậu cứ sấn lấy cậu hai hỏi han tin tức.

"Hay mẹ Trâm cũng bị ngã trong chuồng bò giống con?"

Con Bưởi ngây ngô quay lại thắc mắc. Nó chưa kịp trình bày thêm thì cậu hai đã vội lao đi, cậu cả cũng ba chân bốn cẳng bám theo. Nó tròn mắt trông

hai cậu, bà cả véo cái má phúng phính của nó dọa nạt.

- "Lần sau mà còn lơ đễnh như thế bà chôn sống mày."

Con Bưởi sồn hết cả gai ốc, vội ôm chân bà nịnh nọt. Nhỏ xíu mà ngọt giọng, bà cười khanh khách, bà hỏi nó có thấy bà ghê gớm không? Nó tất nhiên lắc đầu, nó giống phú ông, luy bà, thương bà nên thiên vị bất chấp. Chứ vú Năm nè, vú chứng kiến bao nhiêu lần bà hành bà hai, cậu hai, bà ác thấy mồ luôn.

Hai cậu chạy một vòng, mồ hôi nhễ nhại vẫn chưa tìm được người. Theo như vú biết thì mợ Trâm đâu phải dạng ham chơi không có nề nếp phép tắc gì đâu, hay mợ sảy chân rơi xuống ao nhĩ? Cậu Hưng nghe vậy lo lắng sai người châm đuốc, cậu không biết bơi nên đành đứng trên bờ soi sáng cho cậu Lâm.

Hai cậu đi lần lượt hết ao này tới ao kia, cái thôn bé như cái kẹo mà lắm ao, còn chưa kể sông hồ, bọn người làm theo sau nhọc thờ không ra hơi, cậu cả cũng nhọc, nhưng cậu vẫn cố dụi mắt lắc đầu cho tỉnh táo. Lão Tứ nghe phong phanh có đứa kể chuyện, liền đuổi theo hai cậu phân tích.

- "Tụi bay ngốc, ao trong thôn nông bỏ xừ làm sao chết đuối được, nhờ có chết thì xác cũng phải nổi chứ. Mưa thế này có khi mợ trú ở đâu thôi, sáng mai tạnh mợ khắc về, hai đứa về nghỉ đi, muộn rồi."

Vú Năm gật gù, lão nói vậy mà có lý, quả thực lo quá hoá hăm, mợ Trâm biết bơi mà. Vú khuyên mãi cậu hai mới chịu về nhà, cậu cả đuối sức không nhắc chân nổi, mè nheo không nhọc.

- "Thằng hai, công cậu với!"

Vú bức, cậu hai này giờ lợi biết bao nhiêu ao, cậu còn mệt hơn cậu cả đó. Ấy thế mà cậu vẫn cố, cậu cả tròn tròn mập mập áp mặt vào lưng cậu hai lưng ba lưng búng.

- "Hay tại Trâm thấy thiệt thòi nên Trâm bỏ mày rồi?"

- "Cậu hăm à, cậu hai rất tốt mà. Lo cho mợ hai đủ cả."

Vú Năm bức xúc bao biện, cậu cả không chịu nhún nhường.

- "Tốt cái gì mà tốt, rõ ràng có lần tui rình tui thấy Trâm tâm sự với con chó cái nhà hàng xóm, Trâm kêu nó tốt phúc, vừa có chục đứa con lít nhít vừa được con chó đực liếm lông, chẳng bù cho Trâm, thằng hai không chịu nói thương Trâm gì sắt, Trâm tui thân đó!"

Cậu Hưng oang oang cả lên, bước chân cậu Lâm dường như chậm lại. Rồi cậu nghe cậu Hưng tuyên bố.

- "Tội nghiệp Trâm, thế nên tui mới thương Trâm đó. Tui sẽ thương Trâm bằng tui thương Trâm bây giờ với cả cộng thêm phần của thằng hai nữa."

Trời nhá nhem tối nên vú Năm không nhìn rõ sắc mặt của cậu hai, chỉ biết cậu buông tay rất đột ngột, cậu cả đang chằm trên lưng ngã nhào xuống vũng bùn, chắc không đau đâu, chỉ bẩn thôi. Cậu gào thét ầm ĩ, cậu kêu cậu sẽ giết cậu hai, nhưng cậu chưa kịp giết, đã bị cậu hai xách tai dẫn mặt.

- "Phần của tui không mượn ai lo!"

- "Mày...mày dám bắt nạt cậu...cậu...cậu phò bu Yên...cậu ghét mày..."

Cậu ảm ức lắm, cậu khóc nghẹn ngào. Mợ Chi nửa đêm nửa hôm chạy đi tìm chồng, chứng kiến một màn xót ruột xót gan. Mợ thương cậu, cho nên cậu ghét ai mợ ghét người đó, mợ căm thằng hai. Cậu thương ai mợ cũng ghét người đó, mợ hận mợ hai.

Tóm lại, mợ nguyên rủa hai vợ chồng chúng nó.

Mợ lấy khăn tay lau mặt mũi cho cậu Hưng, ngọt nhạt dỗ dành cậu về với mợ. Mà cậu không chịu, cậu Lâm về tới nhà liền ngồi lì ngoài cổng đợi vợ cậu, cậu Hưng cũng ngồi theo, cậu đợi vợ thằng hai.

Mợ Chi lửa giận ngàn ngút, mợ cầu cho sét đánh trúng thiêu trụi đồng rom đó luôn đi. Nom cậu cả kìa, ngủ gà ngủ gật gục hẳn vào bả vai cậu hai, rõ ức chế mà. Mợ phải cố lắm mới kiềm được hỏa khí trong người để bồng cậu về phòng. Cậu như con lợn con ý, rúc rúc vào lòng mợ, cứng chết đi được.

Cậu hai ngóng mợ hai nguyên một đêm. Tới lúc trời hưng hửng sáng, mưa ngớt, lòng cậu lại dấy lên chút hi vọng. Nhưng đến trưa nắng chang chang rồi, vẫn chẳng thấy bóng mợ. Cậu vào nhà ngó một lượt, cậu nhìn cái sào phơi áo quần, đêm qua ngâm nước vậy mà giờ khô cong rồi.

Là mợ giặt cho cậu đó, mợ tay nhỏ nhưng khéo, mợ giặt đồ vừa sạch vừa thơm. Mợ nấu cơm cũng dẻo lắm, mợ lúc nào cũng như con chim chích bông riu rít bên cậu, giờ chích bông bay mất rồi, chẳng biết do bận công chuyện, do đi lạc hay là không cần cậu nữa?

Không lẽ sống với cậu nghèo quá, khổ quá nên mợ theo trai xuống phố huyện rồi? Mợ đẹp, lắm đứa ga, cậu biết thừa mà, biết từ lúc cậu chưa rước mợ cơ. Lòng cậu bất giác trùng xuống, nắng vàng ruộm ngoài kia, nhưng trong này, cậu chỉ thấy một màu tăm tối. Bu cậu vọng xuống quát cậu hai không đi làm đi à, không tính tích tiền thì Hương nữa à?

Cậu lặng thinh chuẩn bị đồ nghề lên núi. Đường bữa nay sao gồ ghề xa quá, cậu bước từng bước nặng nề. Cậu định gửi cu tí cho mợ mà, giờ mợ bỏ cậu,

lấy đâu ra cu tí nữa? Chỗ gỗ tốt cậu giấu mãi trong hang sâu để làm cái cùi, chắc giờ bán đi thôi. Cậu tính toán vài thứ, mà lúc trời xế chiều, cậu lại mau mau chóng chóng về nhà, cậu nghĩ nhờ đâu mẹ hối hận, mẹ lại quay về với cậu?

Nhưng không!

Vườn không nhà trống, mẹ bỏ cậu thật rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Mẹ không những đẹp người còn tháo vát nhanh nhẹn, bao nhiêu đám hỏi, ngay cả cậu Hưng cũng chết mê chết mệt. Cậu biết cậu không xứng với mẹ, đâu phải cậu chưa từng tránh mẹ đâu, tại mẹ cứ bám cậu trước đó chứ. Rồi thì cái duyên cái số run rui, thế nào cậu lại cưới được mẹ.

Rước mẹ về rồi, không lẽ tránh mẹ mãi? Không lẽ nuôi nó đót mẹ cậu không đi mắc mả? Không lẽ mẹ đau chân không công mẹ? Không lẽ không lo cho mẹ?

"Gớm đúng là vô phúc mà, dâu với chả con, loại trợ trên."

Bu Phúc ngồi hóng hớt ngoài đầu đình nguyên một ngày, giờ mới thềm ông ọ mò về. Chuyện mẹ Trâm mất tích cả thôn biết, dân làng đồn ghê lắm, có người còn bảo chiều qua tận mắt thấy mẹ lên thậm thụt với thằng nào mặt lạ hoặc ngoài bờ đê cơ, không phải người trong thôn.

Trốn theo trai lên huyện là cái chắc rồi, khổ thân cậu hai đêm mong ngày ngóng. Bu nom da mặt cậu sạm đen, người cậu thất thểu thiếu sức sống, tội cậu quá. Bu thương cả cậu Hưng nữa, xót hai cậu bao nhiêu bu hận cái con yêu nghiệt đấy bấy nhiêu. Bu buồn mồm, bu chửi đồng cho nó đã, bu Trâm nghe người ta miệt thị con gái mình, máu sôi sùng sục, chạy vào choảng nhau với bu Phúc.

"Chị ngậm cái mồm chó lại giùm tôi với, đừng có oang oang làm tổn hại danh dự con gái tôi."

"Chị không biết nhục à mà còn lên mặt dạy đời tôi? Có người nhìn thấy rõ rành rành, có nhân chứng sống đó."

"Sao chị ngu hết phần thiên hạ thế? Người ta bịa đặt bịa đặt mà cũng tin hả? Giả như nó có thể thật thì chị phải đóng cửa dạy con dâu chứ? Chị đi vạch áo cho người xem lưng vậy mà coi được à? Nói đùa chớ chị cũng chỉ là cái loại ngồi lê đôi mách, cái ngữ chị không bao giờ có cửa so với bà cả nghe!"

Bu Phúc hùng hực bề cảnh mận quật bu Trinh, bu Trinh cũng không vừa, tiện tay với cái chổi chĩa thẳng vào mặt bu Phúc. Sự việc ầm ĩ quá, cậu hai đành phải ra can ngăn, bu Trinh thấy cậu liền xả thêm một hồi.

"Trâm không bỏ đi đâu, tui đẻ nó ra tui biết. Nó mê cậu sống chết sao bỏ được? Không tin cậu thử chạy vào buồng mà xem, nếu nó bỏ đi nó nhất định sẽ mang váy áo."

Đúng là mọi thứ vẫn còn nguyên, kể cả ba quan tiền với mấy đồng lẻ tẻ mẹ tích được vẫn giấu trong cái túi vải ở cuối giường. Bu Trinh kêu khóc nói nhất định Trâm gặp nguy rồi, chỉ sợ có kẻ xấu hại. Bu bảo cậu mau mau sang thôn bên đi, cậu khỏe người chạy nhanh hơn bu, sang chỗ nhà thẳng Toàn ý, sang đó mượn bà Thanh ông Trần con chó săn về, may ra có cơ hội tìm được mẹ.

Cậu hai khác bà hai, cậu cưng Trâm lắm, cậu ít nói nhưng bu nhìn ra mà. May mắn thay cậu còn tin lời bà già này, cậu ngay lập tức lao đi. Con Trang gửi cu Thóc cho mẹ chồng nó bỗng rồi đưa anh về xuống nhà dưới.

Dầu sao cũng là ruột thịt trong nhà, mượn có con chó thì đâu có gì khó khăn đâu. Chỉ là, con chó này với thằng Toàn thương nhau lắm cơ, Toàn đi đâu về cũng hỏi han chó anh hôm nay ăn được không, ngoan không? Chó cũng vậy, thấy Toàn là lon ton chạy ra đón, hai mắt long lanh rom róm cứ như vừa mới chia xa cả thế kỷ ấy.

Ngoài thẳng Toàn ra chó chẳng bao giờ theo ai cả, Trang chỉ sợ nó cắn cậu hai thì thôi. Ấy vậy mà đời lắm sự khó ngờ, vừa thấy cậu cái đuôi chó đã cong cón cả lên, ngoe ngoe nguẩy nguẩy rõ ghét. Bị cậu dắt đi là cứ thế cun cút đi theo, cậu chạy, nó cũng chạy, đến một cầu sủa cũng không hề có.

Trang tròn mắt nhìn anh rể, to cao bề vệ chuẩn tướng anh hùng, ngưỡng mộ thế chứ nì. Thằng Toàn đứng sững sờ, tiu ngưu hết nom theo con chó lại quay sang ngó vợ nó, bất chợt thấy hơi chua chua. Nhưng đó chỉ là chút cảm giác thoáng qua thôi, chị vợ nó mất tích, nó thanh niên trai tráng đang hoang, phải sang thôn bên giúp bu kiểm Trâm chứ.

Trang cũng tắt tả thay đồ rồi đi cùng. Chó của Toàn đúng là chó khôn, cậu hai cho người đồ của mẹ hai xong chẳng cần quát nó đã tự chạy đi lung sục khắp chốn. Trên đường gặp mẹ Chi nó sủa inh ỏi, cậu hai mà không lừ mắt chắc nó nhảy vào đớp cho vài phát rồi.

Chó đi lòng vòng mãi thì dừng lại ở đồng rom sau vườn nằm bẹp dí không nhúc nhích. Mấy người theo sau nó thấy lạ nên thử bói bói, cậu hai chợt trông

thấy bàn tay quen thuộc, mềm nhũn, cổ tay còn đeo chiếc vòng đá đỏ rất nổi bật, cậu rút rom điên cuồng, cậu lao vào kéo mợ Trâm ra khỏi.

Mùa hè nóng nực mà người mợ lạnh toát như lớp băng đóng quanh năm trên đỉnh núi cao. Chân tay mợ tím ngắt, gương mặt nhợt nhạt không chút khí sắc, trán thậm chí còn bị thương, hình như bị lâu rồi, vết máu trên đó đóng lại thành lớp vảy đen trông xót xa lắm.

Cậu hai không nói gì cả, cậu chỉ ôm mợ thôi. Dân làng kéo tới xem ngày một đông, mấy người ban sáng bịa chuyện nói xấu mợ vừa quê vừa nguợng, chẳng dám nhìn thẳng vào mắt bu mợ. Con Trang run rẩy lao vút đi tìm thầy lang. Thầy lang thôn cậu hai chắc không chữa được ca này đâu, nhưng thầy lang thôn nó thì có hi vọng, lão giỏi lắm.

Giỏi như lão, mà khám qua cho Trâm xong cũng vuốt râu lắc đầu.

- "Mạch yếu lắm rồi, tôi bắt tài gia đình thông cảm."

Lão nói xong xin cáo từ, bu Trâm với Trang nghe tin ngất xỉu. Cu Trí gào khóc ầm ĩ, ngay từ lúc trông thấy Trâm, thấy Trâm mềm oặt, mặt trắng bệch giống thầy nó khi xưa nó đã biết lành ít dữ nhiều rồi, nhưng nó vẫn mong, mong có phép màu xảy ra.

Nó nhớ thầy lắm, bao năm qua vẫn nhớ, mỗi dịp Tết đến xuân về càng nhớ hơn. Thầy đi thì đã đi rồi, thầy bắt thêm Trâm làm chi nữa? Nó kêu la, nó oán trách. Cậu cả cũng gào to chẳng kém, chưa khi nào cậu kích động đến thế, cậu đòi nhai lá độc quyền sinh cùng Trâm, sống chết có nhau.

Bà cả điên lộn cả tiết, bà sai người làm lôi cậu về phòng giam lỏng. Mợ Chi trùm kín chăn rồi mà vẫn run cầm cập. Con Trâm ban nãy nom nó như cái xác ý, ghê lắm. Mợ ghét nó kinh khủng, nhưng nó như vậy lòng mợ chẳng yên nổi. Tự dung mợ sợ nó chết thật, nhờ nó hiện hồn về nó bóp cổ mợ thì toi.

Ở bên ngoài, cậu hai từ lúc nghe thầy lang phán thế thì gần như bất động, mấy đứa trai tráng trong làng nhắc mợ Trâm ra khỏi mà cậu cũng không hề hay biết gì cả. Bu Trâm với Trang còn chưa tỉnh, dì Hồng thương tình giúp Trâm lau rửa, thay bộ váy yếm sạch sẽ rồi chải tóc thật mượt mà, vừa tết viên cho cô cháu gái đi vừa gạt nước mắt.

Cô Hoàng Anh mang sang cho Trâm lọ phấn. Dì đánh má hồng cho Trâm rồi thoa thêm ít son đỏ làm từ sáp ong và cánh hoa hồng. Xong xuôi dì đặt Trâm nằm ngay ngắn trên giường, bảo lũ nhỏ ra gọi cậu hai vào, có gì thì tâm sự nốt với mợ.

Tụi nó lay mãi cậu mới giật mình bật dậy, bu Phúc đợi cậu ở cửa, thấy cậu bu chẹp miệng dúm cho ba quan tiền dặn dò.

- "Cái này để lo cỗ bàn ngày mai, còn huyết thì thôi khỏi thuê người tốn kém, cậu tự đào cho mợ, dầu sao cũng tình nghĩa vợ chồng."

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Dì Hồng nghe bà Phúc thở thè mà ngứa cái tai ghê đó, dì để ý thấy cậu hai có vẻ bức, cậu chau mày liệng thẳng ba quan tiền ra ngoài sân rồi đóng cửa đánh sầm. Mấy người đứng ngoài, dì, thằng Toàn, thằng cu Trí hay đến ngay cả thím Vân, chú Trần, cô Hoàng Anh ai nấy mắt đều rom róm, ấy vậy mà bà hai bà vẫn cười cho được, hón ha hón hờ là chẳng khác.

- "Ngoài chợ tầm này còn bánh rán không các chị nhé?"

Bà vừa lượm tiền vừa hỏi, dì Hồng tình bơ đáp.

- "Bánh rán có lẽ không còn đâu, nhưng bánh phân thì chắc còn nhiều."

- "Ồ, loại mới à? Nhà con Tuyền bán hử? Cha bố nhà nó, vậy mà ban sáng tôi qua chả thấy mời mọc gì cả. Mà ngon không? Đắt không?"

- "Ồi chao ngon hay không phải tùy khẩu vị chứ, nhưng mà cứ qua đi, mau mau lên, kéo lại hết."

Dì sốt sáng giục giã, bà hai cũng sốt ruột chả kém. Bà tí tòn chạy ra chợ, tới nơi bà hỏi han một hồi mà con Tuyền nó cứ ngơ ra như con dờ ý, con Bưởi bên cạnh vừa nhai bánh tẻ tồm tồm vừa tròn mắt bầu ống tay áo bà cả thắc mắc.

- "Ồ hay chưa, có bánh phân nữa đó bà, con chưa bao giờ được ăn cái bánh ấy ý. Hôm nào bà mua cho con nữa nha!"

- "Trong nhà xí đầy ra, khỏi mua."

Bà đáp mà mặt bà lạnh tanh, con Bưởi nghệt mặt suy nghĩ. Sau khi máu lên được tới não rồi nó bắt đầu thấy tởm, nó ọe, rồi nó nôn bằng sạch chỗ bánh tẻ trong bụng, mặt nó mếu xènh xệch vì tiếc.

Bà cả nhìn bộ dạng của nó thấy mắc cười ghê, nhưng chôn đông người nhộn nhạo nên bà chỉ hơi tùm tùm thôi, bà còn yêu kiều dùng khăn tay che miệng,

đoạn bà biểu nó đứng dậy đi về.

Bà hai bực bội nom theo cái dáng điệu chảy nước, uất hận dâng trào. Uất con Hồng điên bịa chuyện một thì hận bà cả một trăm, ngoài cái xuất thân tốt thì được nước non gì đâu? Người như thế, chẳng có tư cách làm mẹ quan lớn đâu nhé! Cứ đợi đấy để coi, coi mèo nào cắn mỉu nào?

Dân làng này kể cũng nhiều chuyện, thấy bóng bà lại xúm vào hỏi tình hình mẹ hai ra sao? Sao là sao? Khi nào phát tang khất báo, cứ sợ người ta không mời tới ăn cỗ không bằng? Thầy lang phán thế nào thì bà tin thế đó, chỉ có cậu hai ngu thôi, cậu ở trong buồng với mẹ mãi chẳng chịu ra ngoài, chẳng ai nấu cơm tới cả, đến một mồi.

Phấn son trên mặt mẹ cậu lau sạch từ lâu rồi, bình thường mẹ không trang điểm thì hai gò má mẹ vẫn căng mịn mà, cánh môi chúm cha chúm chim nhìn ghét lắm. Chẳng qua bữa nay mẹ nhọc nên mặt mũi mới xanh ngắt tím tái như vậy, chắc mẹ bị lạnh đó, hết lạnh là tỉnh lại thôi.

Cậu bê mấy cái chân ra quán xung quanh người mẹ, rồi cậu cẩn thận xoa bóp cho mẹ. Cậu cứ xoa đều đều thì tay mẹ ấm lên, cậu mừng lắm, nhưng lúc cậu chuyển xuống xoa mu bàn chân thì tay mẹ lại cứng trở lại. Hơi lạnh truyền qua da thịt cậu, xuyên thẳng vào tim, cậu thấy lòng mình cũng lạnh buốt.

Mạch của mẹ cứ yếu dần, có lúc mãi mới thấy. Cậu bắt lực gọi mẹ, cậu gọi rất nhiều mà mẹ không đáp. Mẹ tính trả thù cậu sao? Mọi khi cậu lặng thinh nhưng mẹ nói gì cậu cũng ghi nhớ hết mà, đâu có mềm nhũn như mẹ bây giờ, mẹ độc ác ghê.

Cậu giận, cậu đánh mẹ vài phát. Từ đợt rước mẹ về chưa ra đôn với mẹ đâu, ai biểu lần này mẹ hỗn quá? Đánh cho mẹ chừa, mẹ sợ rồi mẹ dậy mà ôm chân cậu van nài. Cậu cầm cái que nhỏ, gõ đều đều vào lòng bàn tay mẹ, ông thầy lang nhòm trộm ngoài cửa sổ sống mũi bắt giắc cay cay.

Ông biết cậu hai, đợt lâu lên núi hái thuốc có lần ông bị ngã cậu còn công ông về nhà, cậu trong mắt ông cứng cỏi chừng chạc lắm, không ngờ lại có những lúc trẻ con tới vậy. Cậu thương mẹ thật rồi.

Ban nãy ông xem qua cho mẹ, thấy vết thương trên trán mẹ chỉ là ngoài da thôi, có điều không được chữa trị kịp thời lại nằm bất tỉnh trong đồng rom lâu như vậy, buổi đêm trời còn mưa nên người mẹ mềm oặt, nom nhọt nhạt như cái xác khô đó. Tình trạng của mẹ chẳng đến nỗi tệ như ông phán ban nãy, xấu nhưng cũng có tới năm sáu phần sống.

Tuy nhiên hồng nhan bạc phận, chẳng biết thế nào được. Mười năm trước có cô con gái nhà bán chè bị sốt cao, ông cũng dốc hết tâm sức ra chữa trị, mà cô bé bị áy yếu ớt nên không qua khỏi, rồi dân làng thì nhau mặt sát chửi rủa ông, kêu ông ngu dốt thất đức, họ đốt cả phòng thuốc của ông, hại cả nhà ông phải trốn chui trốn lủi tới thôn khác sinh sống. Thế cho nên từ đó trở đi, ông chỉ nhận chữa mấy cái bệnh chắc chắn khỏi thôi thôi, phàm là trường hợp có nguy cơ tử vong, ông không dám mạnh động.

Thân ông, mấy bà nhà ông, con cái ông, ông không lo thì ai lo? Biết thế nhưng lần này ông lại cắn rứt lương tâm ghê gớm, mẹ hai còn trẻ quá, cậu hai thì từng nhiều lần đề rề cho ông nấy loại thuốc quý. Ông dẫn đo một hồi, rút cuộc không đành lòng chạy về nhà bốc thuốc rồi tát tả lao sang thôn bên, mở hé cửa sổ khẽ gọi cậu hai.

- "Nè, ra đây biểu. Thang thuốc này giờ đun lên để xông hơi cho ấm người, còn ba thang này sắc cho mẹ uống, mỗi ngày một thang. Nhưng cậu phải giữ bí mật, nếu mẹ lỡ có mệnh hệ gì cũng không được kêu dân làng tìm tới tính sổ nghe chưa."

Cũng không còn cách nào khác, cậu quả quyết gật đầu. Ông thấy cậu hứa thì cũng an tâm phần nào, quay lưng mà nhẹ nhõm hẳn. Chẳng biết có cứu được mẹ không, nhưng làm việc tốt thì lòng phần khỏi thôi, lẽ tất nhiên mà.

Cậu nấu cho mẹ cả nồi nước thuốc lớn, cậu mở nắp vung, hơi nước bốc nghi ngút. Cậu ôm mẹ kiên nhẫn ngồi bên cạnh, vú Năm với đi Hồng sắc thuốc giúp cậu dưới bếp, vú Lắc đầu thờ dãi.

- "Ban nãy tôi kêu cậu hai cứ để mẹ tựa vào vách nhà ý, chứ trời nóng thế này cậu ở cùng mẹ khác gì chuột hun khói, mà cậu không chịu. Cậu ngốc quá!"

- "Ôi chao, một người chưa từng yêu cho hay."

Vú lờm dì, dì cười. Dì trên vú có muốn chống lầy không để đi làm mai cho, vú thẹn thẹn bảo gái già rồi chó nó rước, dì với vú nói đôi ba câu chuyện linh tinh thì cậu hai ra, người cậu nhể nhại mồ hôi nhưng sắc mặt cậu rạng rỡ hơn hẳn. Bu Trâm với cái Trang tỉnh dậy vội lao vào ngó mẹ Trâm, thấy người mẹ không lạnh cứng như lúc trước thì mừng mừng tủi tủi, ôm nhau vừa khóc vừa cười.

Bu Trinh, Trang, Trí, Toàn, bốn bu con chạy vội ra mộ thầy khấn, mong thầy phù hộ độ trì cho Trâm, bu Trâm này giờ thì thoảng lại nhắm nước mắt, Trang nó an ủi mãi bu mới hết sục sùi. Bu qua nhà xúc cân gạo bắc thơm với bát mấy con gà đem sang nhà Trâm, một phần để nấu cháo bồi bổ cho con gái con rể, một phần cùng các cô các dì làm cơm liên hoan Trâm thoát nạn.

Bà hai lảng vảng loanh quanh kêu để nhặt rau phụ, bu Trinh còn ức bà nhưng thôi thì vẫn là thông gia, sau này Trâm còn sống với bà nên lại chín bỏ làm mười, tươi cười đáp chuyện. Không khí lúc trước u ám bao nhiêu bây giờ lại rôm rả bấy nhiêu.

Thím Vân mang sang trái dừa nếp để đồ xôi, cô Hoàng Anh cũng cho non nửa cân thịt ba chỉ. Nhưng cô không ở lại mà về luôn, bên ven đường biển lúa mênh mông ngút ngàn, những cánh cò bay lả rập rờn, ánh mắt cô xa xăm nhìn chúng, trong đầu hiện lên hình ảnh cậu Lâm chăm mẹ Trâm từng li từng tí, triu mến dứt từng thìa thuốc. Mẹ chẳng uống được là bao, nước thuốc cứ chảy dài hai bên khoé môi, bàn tay to lớn thô kệch của cậu cầm chiếc khăn nhỏ, chốc chốc lại lau cho mẹ.

Rồi cậu trầm trầm bảo, bữa trước cậu đùa thôi, cậu chẳng rước bà hai nữa đâu. Nhà nhỏ xíu thế này một mình mẹ là cậu thấy đủ nhức đầu rồi. Mẹ còn

chưa tỉnh, mẹ nghe thấy sao được, chỉ có cô nghe rõ thôi. Gió đưa lữ tre kẽo kẹt, nước mắt cô nhẹ vương theo gió, nỗi buồn ấy, sao mà nó miên man, nó tê tái?

Mẹ thì mãi tới canh ba mới cựa người, đầu mẹ cứ ong ong đi ý, mắt he hé mẹ thấy ngoài trời tối om, rồi mẹ thấy có hơi thở quen thuộc, mẹ sững sờ mò mẫm xung quanh, cậu đó, cậu của mẹ, mẹ phải nhận ra chứ, mẹ ngơ ngác buột miệng.

- "Sao cậu hai nằm đây? Tui mơ hả?"

Cậu giật mình tỉnh dậy chầm đên soi gần mặt mẹ, chính cậu cũng đang sợ cậu mơ. Mà không, cậu tự bầu mình vài phát rồi, hoàn toàn là thật.

- "Tui sợ muỗi nó công mẹ đi mất."

Cậu thần nhiên đáp, đoạn cậu thổi phù ngón đên, xung quanh lại tối đen như mực. Mẹ nghe tiếng bước chân đều đều, dường như cậu đang tiến về phía mẹ, rồi mẹ thấy cậu nằm xuống cùng mẹ, hai tay cậu vòng qua ôm trọn mẹ trong lòng, mẹ nghe cả tiếng tim cậu đập thình thịch, môi cậu còn chạm qua chóp mũi nhỏ của mẹ.

- "Cậu lại đuổi muỗi chứ gì?"

Mẹ từ từ hỏi, cậu thần nhiên đáp.

- "Không, là tui thơm mẹ đó."

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Ôi bu Trinh ơi, cậu hai...cậu hai...vừa mới bảo cái gì ấy nhỉ? Là cậu thơm ai? Mẹ á? Ừ, đúng mẹ đó. Mẹ nghe rõ mà, tai mẹ vẫn còn tốt lắm. Cậu thơm mẹ xong cậu thừa nhận hẳn hoi nhé! Eo xương cốt mẹ bị thẳng cha nào nó rút xừ mất rồi, cả người mẹ mềm nhũn như nước, mẹ cảm giác mẹ đang tan ra đó, ôi làng nước ơi, mẹ toi mất thôi.

Mẹ rồi, rồi mẹ cuống, đầu nhỏ của mẹ khê ngo nguậy, dịch lên có một chút chút ý, thế nào mà môi mẹ lại đụng trúng môi cậu mới tài chứ. Tự dung mẹ thấy phân vân lắm, mẹ chẳng biết nên giải thích rằng mẹ vô tình, mẹ bị oan, hay mặt dày kêu cậu thơm mẹ thêm phát nữa đây?

Hoặc cứ để nguyên như này rồi giả bộ ngủ nhỉ?

Sao giờ?

Mẹ run quá rồi đây này, hơi thở của cậu phả vào gò má mẹ, ấm ấm. Một tay cậu đỡ sau gáy mẹ, tay kia nhẹ nhàng xoa xoa lưng cho mẹ. Cậu hỏi mẹ đỡ nhọc chưa? Mẹ ngáy ngồ gật đầu, có gì đâu mà nhọc, nằm trong lòng cậu mẹ sướng bỏ xừ đi được ý chứ.

Mẹ cười híp mắt, mẹ cố đợi cho nhịp tim đều đều chút rồi lén đưa lưỡi miết một đường lên khoé môi cậu. Mẹ có gan lắm nhưng chẳng có gan nhận đầu, cậu bầu eo mẹ thì mẹ phụng phịu phân bua.

- "Êu, không phải tui, là con chuột nó vừa bò từ trên vách nhà xuống nó trêu cậu hai đó!"

Mẹ hại cậu phì cười, cậu chỉ hơi kéo nhẹ cả người mẹ đã sát sần sát với cậu, rồi môi mẹ bị ai đó tách ra, cánh môi trên bị nhá, ban đầu là nhẹ nhàng, sau thì hơi đau đau. Mẹ có cơ hội, nhưng mẹ lại không nỡ đẩy cậu ra, cái dư vị ấy, sao mà nó ngọt ngào đến thế? Hồn mẹ treo lơ lửng chỗ nào, mẹ thực sự không biết nữa.

Mà mẹ cũng chẳng cần biết luôn, mặc xác nó.

- "Tui giận mẹ."

Cậu tuyên bố. Mẹ có nghe nhầm không vậy? Mẹ bấu môi mồm mĩa, cậu giận tui thế cậu vừa làm cái gì đó? Cậu lẽ ra phải lúng túng xấu hổ, mà không, giọng cậu thần nhiên dễ sợ.

- "Tui phạt con chuột."

Mẹ không bắt bẻ được nữa, mẹ định hỏi sao cậu giận cơ mà xong mẹ nhọc quá, mẹ cứ thế thêm thiếp mất. Sáng sớm gà còn chưa gáy mẹ đã nghe tiếng bu oang oang ngoài cửa.

- "Mẹ Trâm với cậu hai tỉnh chưa? Tỉnh rồi thì dậy đun hộ bu cái nồi nước ngâm chân với, nhức xương nhức cốt quá, gớm từ ngày sinh cậu hai bu yếu hẳn

đi đó."

Ôi cậu lát còn đi làm vất vả, nghĩ bụng thế nên mẹ định nhõm dậy xuống bếp. Chẳng hiểu sao người mẹ lạ lắm, bột bột mềm oặt, chân tay cũng rệu rã như nhũn, mẹ giờ mới để ý giọng mẹ nhỏ hơn trước rất nhiều, mẹ nói bu ở ngoài không nghe thấy. Nhưng bu chửi mẹ những gì, mẹ nghe rõ cả. Rồi mẹ nghe cả tiếng chó sủa góc nhà, chó nhà cái Trang mà, ở đây làm chi vậy?

Ôi cái con mắt nết, nó lì lợm dai dẳng lắm luôn. Bu nhiech một câu thì nó sủa hẳn ba câu, bu điên bu chửi nó không tiếc lời. Nó cũng điên, nó biết cậy chột hẳn hoi nhè, nó lao ra ngoài nhào lên người bu.

"Bố con chó dại, khôn hồn thì ngâm mồm lại không bà nấu rượu mặn bây giờ."

"Gâu...gâu...gâu...ăng...ăng...gâu...ăng...gâu...ăng...gâu..."

"Ăng ăng cái mà cha nhà mày."

Bu túm tai chó, nghiêng răng nghiêng lợi bu véo. Chó đang định nhe răng đớp bu thì thấy bóng Toàn ngoài cổng. Toàn sang đón chó về. Chó chạy biến vào trong buồng, âu yếm nhìn cậu hai mãi, con khôn nó còn định liếm mặt cậu nữa đó, nhưng mẹ Trâm không cho. Chó làm bộ tủi thân, nhưng cậu hai chẳng hề an ủi dỗ dành nó, cậu chỉ mãi quay sang vỗ về ai đó thôi.

Chó dỗi, chó cụp đuôi chạy ra ngoài cổng với Toàn, Toàn vuốt ve bộ lông mượt như tơ, kêu chó đừng buồn, cậu hai không đem lại hạnh phúc cho mày đâu. Trang ôm cu Thóc vào thăm bác Trâm lát lâu xong mới về, bác đỡ dần rồi, lúc bu Trinh qua còn húp được trên lưng bát cháo. Nghe cả nhà kể chuyện mẹ Trâm mới biết vụ đồng rom, hoá ra là mẹ nằm trong đó gần hai ngày lận.

Vợ chồng cậu cả cũng rón rén lên sang. Cậu mẹ không đi cùng nhau, ấy vậy mà hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, cậu mẹ mỗi người nấp một đồng rom rình trộm nhà người ta, rồi đảo qua đảo lại, bắt gặp ánh mắt nhau, cùng giật mình la lên oai oái.

Mẹ Trâm bên trong nom thấy mẹ Chi, ngây người đưa tay sờ sờ vết thương ở trán, rồi đột nhiên mẹ gồng hết sức hét toáng.

"A tui nhớ rồi nhá, là mẹ Chi nhá, tui đang rửa rau thì mẹ lấy đá mẹ đập vào đầu tui nhá. Là mẹ giấu tui trong đồng rom phải không? Mẹ có giỏi mẹ vào đây nói cho ra nhè!"

Tất nhiên là phải kêu mẹ Chi vào đây rồi, chứ mẹ giờ nào có đủ sức đi ra đấy. Mẹ Trâm nói gì cậu cả nghe rõ mồn một, mắt cậu long sòng sọc, chẳng cần đợi mẹ Chi trình bày bao biện gì cậu đã giật tóc mẹ và cho liên tục.

Cậu tròn tròn, béo quay. Cậu căn bản không phải đối thủ của mẹ, mẹ thua cậu, chẳng qua bởi vì mẹ thương cậu, mẹ không nỡ phản đòn. Cậu còn định cầm đá đập lại mẹ, mẹ hoảng quá né theo phản xạ, cậu mất đà, lao xù xuống cổng.

Cả người cậu, một màu đen ngòm. Cậu hai từ trong lừ lừ đi ra, cậu cả ngoi ngóp ngóc đầu lên, uất hận gào thét.

"Thằng hai, trói con đó lại cho cậu. Mau trói nó rồi khiêng ra đình cho dân làng dần chết nó đi. Con ác ôn, cậu không có loại vợ như mày, cậu bỏ mày. Cậu bỏ mày cậu làm trai tân đợi Trâm!"

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Thời gian sắp tới mình khá bận (ngoài một việc cũng hơi quan trọng – sẽ thông báo với mọi người khi có thông tin chính thức sau:p, thì chủ yếu là do công việc cá nhân của mình, chuẩn bị xa rừng về thủ đô họp hành), vì lịch quá kín nên để ra truyện đều đặn như thời gian vừa rồi là rất khó. Từ chap sau trở đi mình sẽ cố gắng để có thể giữ lịch 1 tuần/1 chap. Nhưng đó chỉ là dự kiến thôi, mình cũng không dám hứa trước vì có thể đôi khi cuối tuần sẽ có việc bận đột xuất. Riêng hai truyện Anh Bán Cám Lợn và Bách Khoa Yêu Thương có lẽ mình sẽ dừng trong thời gian này. Thực sự mình thích viết lắm, nhưng giờ mấy cái việc kia cũng không nhờ ai làm thay được, nên rất mong mọi người thông cảm. Chúc cả nhà một mùa hè vui vẻ!!!

...

Cậu cả thương mẹ Trâm nhiều lắm, nên cậu âm ức thay cho mẹ. Còn cậu hai thì sao? Mẹ nhà cậu nằm gần hai ngày trong đồng rom, cậu chẳng hề hay biết còn nghĩ oan cho mẹ. Rồi lúc bố mẹ ra, người mẹ lạnh cóng như cái xác khô, khoảnh khắc tưởng rằng mẹ sắp bỏ cậu, đầu biết mẹ không có bỏ theo trai, nhưng mẹ bỏ cậu sang thế giới khác thì cũng là bỏ, lòng cậu như có tảng đá nặng đè ngang.

Khi đó chân tay cậu cứng đờ, cậu sốc, đầu cậu tê buốt, cậu giận mẹ ghê lắm. Giờ cậu hết giận mẹ, nhưng cậu hận vô cùng cái người hại mẹ. Giá kể cậu có thể một phát đập chết con ranh này rồi đem nó chôn sống, quan có tới bắt cậu cũng chẳng sao sất, ngắt nõi, cậu xót mẹ sống vậy lẻ loi một mình, chẳng ai lo cho mẹ.

Tội mẹ đêm đến đập chân xuống đất không có ai nhặt lên giùm, tội mẹ mang cái danh vợ của kẻ sát nhân, đến kiếp nào mới gột sạch? Cậu cả đã chạy đi lấy dây thừng và rọ từ lúc nào, cậu hai đành nghe lời trời mẹ cả rồi tống trong đó, mẹ nhỏ người mà, lộn còn vừa huống chi là mẹ.

Phú ông đi dạo ngang qua, thấy cảnh chường mắt quá liền nghiêm mặt hỏi chuyện. Cậu Hưng háo hức kể lể, cậu cứ mong thầy cho cậu bỏ vợ con, nào ngờ thầy lệnh cậu Lâm thả mẹ rồi mắng cho hai cậu một trận tội bởi.

- "Ngu xuẩn, cậu đã rước người ta về rồi, mẹ hư thì cậu phải khuyên bảo dạy dỗ chứ? Cậu vạch áo cho người xem lưng thế à? Cậu tính bôi tro trát tro vào cái mặt tôi cậu mới hài lòng hả?"

Thầy quát, cậu cả tiu ngưu đứng một chỗ, mẹ cả tưởng thầy bệnh mình nên một mực kêu oan, mong thầy nghiêm phạt mẹ hai. Mẹ khóc, mẹ gào thảm thương như bị oan ức thật, ngay cả lúc thấy bảo mẹ vào buồng đối chứng với mẹ Trâm cái mặt mẹ vẫn tỉnh queo à.

- "Gớm, bữa nay tui mới biết, ngoài thói ăn cắp vặt ra mẹ còn có tật bom đặt bịa chuyện ghen."

- "Tui không có, tui không bịa."

- "Xi, người ta bảo nói có sách, mách có chứng. Vậy mẹ có nhân chứng nào thì mẹ mang ra đây! Nếu không thì chứng tỏ mẹ lão toét."

- "Tui...tui..."

- "Không cần nhân chứng, tui tin Trâm. Lời Trâm nói chính là chân lý."

Cậu cả bực bội chen vào, phú ông e hèm quát cậu im miệng, đoạn chậm rãi quay sang hỏi mẹ hai vì sao ông nên tin lời mẹ? Mẹ hai bắt giắc run run, mẹ đang ngồi trên giường, người khễ tựa vào người cậu hai, này giờ cậu đứng sau lưng mẹ mà, tay cậu vẫn bóp vai đều đều cho mẹ.

- "Đừng căng thẳng, nhất thì tui chịu đòn thay mẹ."

Cậu ghé tai mẹ thủ thủ, chỉ đủ cậu và mẹ nghe thấy. Cậu nói linh tinh cái gì vậy trời? Thế thì để thầy đánh mẹ còn hơn, mẹ lo nom nóp, đầu mẹ rối rắm như tơ vò, rồi mẹ hoảng quá, mẹ đánh liều bịa bừa.

- "Ừ thì tui không có nhân chứng, nhưng tui có vật chứng, hòn đá mẹ đập tui mẹ giấu sau bụi chuối ý, trên đó vẫn còn vết màu hằn hoi, giờ sai người ra tìm là thấy."

Ôi dào, là máu gà ảy mà, ban này mẹ thấy bu Trinh kể hôm qua bu đem mấy con sang thịt đúng chỗ đó, kiểu gì chả bắn tý tiết ra ngoài. Bước đường cùng rồi, mẹ mặc kệ, mẹ cả được khai gian chả nhẽ mẹ không được? Mẹ Chi hiếm khi bị người ta vu khống tráo trộn như vậy, mẹ uất sôi máu, mẹ gân cổ lên cãi.

- "Mẹ điều, lấy đâu ra đá dính máu ngoài bụi chuối? Tui liệng xừ xuống đáy ao rồi còn gì? Cái đồ ngậm máu phun người."

Mẹ hai ngăn người, còn đang chuẩn bị tinh thần đôi co với mẹ cả thêm một hồi nữa thì mẹ tự khai cha nó rồi còn đâu. Phú ông nổi giận lôi đình, ông sai người làm giam lỏng mẹ cả nửa tháng, hàng ngày chỉ được phép ăn cơm với muối vừng và rau luộc.

Mẹ khóc cạn nước mắt, bà hai đứng ngoài cửa chep miệng cái rở dài, trước tường mẹ Chi chứa, bà xót cháu đâm xót mẹ hơn chứ cái tính mẹ đồng đánh thấy ghét, giờ bà nhịn thôi, mai sau bố lếu bố láo bà đuổi thẳng cổ. Bà cười khẩy, giả là cầm bát cháo nghi ngút vào đút cho mẹ Trâm, ngọt nhạt đổ dành.

- "Ăn đi mẹ, bu dậy từ canh ba hầm gà đó, mau ăn đi cho nóng"

Là bu Trinh sang hầm cho mẹ mà, mẹ sốc muốn xỉu, mẹ nuốt thìa cháo bu bón mà thấy nghẹn nghẹn. Riêng phú ông thì nhìn bà triu mến lắm, gớm, có mẹ chồng nào chăm bẵm con dâu hơn cả con gái ruột thế này không? Kể ra ông mà không trót thương bà cả quá nhiều thì bà hai cũng là một người vợ khá được đó chứ. Cũng duyên dáng, cũng biết lo toan cho con cái, nhất là cái tính tình điềm đạm, lúc nào cũng nhường nhịn bà cả.

- "Thầy nó ngồi chơi với cậu mẹ một lát hẵng về."

Bà hai thò thẻ mở lời, nghe tội tội. Phú ông tự dung thấy có lỗi, tới đó ông gọi bà lên thư phòng mài mực giùm ông. Bà dịu dàng đốt hương giúp phòng ông thêm thơm mát, loại hương này mười mấy năm trước bà từng dùng rồi, vì diệu lắm. Nhưng là hương cấm, với cả cái thằng bán nó lang bạt khắp nơi, đâu phải lúc nào cũng mua được, tháng trước run rui thế nào nó lại qua làng, đợt này bà chỉ hân hai mươi quan tiền mua hai mươi hũ luôn.

Ánh đèn khuya pháp phồng, bà dịu dàng ngồi trong lòng ông, nghe ông kể chuyện trên trời dưới bể. Lâu lắm rồi ông mới siết bà chặt như đêm nay, cảm xúc trong bà chưa khi nào dạt dào đến thế. Ông quán bà hai ngày hai đêm không biết chán, bà cả có cho bao nhiêu người gọi ông cũng xua tay mặc kệ. Canh năm ngày thứ ba, bà cả tự mình đi tới thư phòng ông.

Tiếng cười đùa điên loạn, tiếng thở dốc hỗn hển, phú ông còn không thèm liếc bà lấy một cái, ông với bà hai ôm nhau nhau nhảy múa thác loạn, rồi ánh mắt bà hai nhìn bà đầy đắc thắng, tất cả như lưỡi dao nhọn khoét dần, khoét mòn tim gan bà.

Nước mắt bà, chảy dài hai bên gò má. Nỗi đau ấy, đau mà đau lắm, đau muốn chết quách đi cho rồi. Con Bưởi thấy mặt bà trắng bệch, bà đứng trân trân, nó định ninh rằng bà không khỏe, nó chạy tới níu tay ông méc bà bị ốm. Ông cười ha hả, ông kêu bà ốm mặc bà, rồi ông hất nó ngã ngửa.

Nó khóc rung rức, bà cả lòi nó đứng dậy đi theo bà. Bà lặng lẽ bước từng bước phía trước, nó lon ton cầm tay bà chạy theo đằng sau, từ lúc bước ra khỏi cánh cửa đó, bà chưa hề ngoái lại. Cả tuần sau, bà cũng không tới thư phòng tìm phú ông nữa.

Bu Phúc ở li trên nhà cùng thầy Kim nên dưới túp lều tranh mẹ Trâm như được sống trên thiên đường vậy đó. Sáng mẹ tỉnh giấc chẳng nghe tiếng bu chửi nữa, chỉ có tiếng chim hót líu lo thôi. Mẹ nhớ cái chiều đầu tiên bu vắng nhà, cậu cầm bát thuốc lên vừa thổi phù phù vừa bón cho mẹ. Ôi cái phúc phận, xưa kia bảo cậu bóc hạt dẻ cậu còn chẳng chịu cơ, mẹ sưng tê liệt luôn ý, thuốc đắng mà thấy ngọt thấu cả tim.

Mẹ bèn lên húp từng thìa, cố ý nuốt thật chậm, thi thoảng lại liếc liếc cậu. Cậu bị mẹ nhòm một lát mặt cũng đỏ hằm hạp. Rồi cái môi mẹ ấy, cứ phụng phịu chu lên, ghét dễ sợ. Đàn bà con gái mà chả ra cái thể thống gì sất, không lẽ để cậu cắn cho vài phát mẹ mới chữa?

- "Hồn."

Cậu quát, mẹ giờ nhìn cậu rồi, mẹ chả sợ đâu. Tới lúc bị cậu cắn thật mẹ cũng không sợ, ngược lại má mẹ hồng rực ả, mẹ thích chỉ đưa tay ôm chầm lấy cậu, hai chân mẹ quắp ngang người cậu, rồi mẹ li lợm áp mặt vào bả vai cậu, thi thoảng lại ngẩng đầu lên thơm dọc cổ cậu.

Cậu thờ dài đưa tay ra đỡ lưng mẹ, tay còn lại cậu vẫn cầm bát thuốc. Cậu bước ra ngoài hiên, rồi cậu cố ý đi dạo xung quanh vườn, mẹ nằm trong phòng lâu rồi, hít thở khí trời chút cũng tốt. Vườn nhà cậu mẹ ngoài hoa ra thì còn nhiều chuối lắm, buồng chuối chục nải sai trĩu trĩu, mẹ ngó nghiêng một hồi, rồi mẹ ngọt giọng nịnh cậu.

- "Hôm nào tui nấu canh chuối xanh đậu phụ thịt ba chỉ cho cậu hai ăn nha."

- "Ừ."

- "Tui vừa đẹp người vừa đẹp nết, lại tháo vát đảm đang cậu hai nhỉ?"

- "Ừ."

- "Vậy đâu cần rước thêm bà hai nữa nhỉ? Sau này cu tí, cu tèo hay con hĩm thì cũng cho tôi hết nhá, cho mình tui thui nhá, tui mang được hết."

- "Ừ."

Ừ á? Ừ nhẹ nhàng thế thôi á? Thật hay đùa vậy? Lòng mẹ xao xuyến rạo rực ghê lắm, eo ôi có khi cậu trót thương mẹ rồi đó, không khéo lại mê mẹ như điều đó rồi cũng nên. Mẹ được nước ra điều kiện muốn mẹ uống một thìa thuốc thì cậu phải thơm mẹ một cái. Mẹ dám lảo lếu vênh mặt, cậu lừ mắt đưa mẹ vào phòng, đặt mẹ lên giường rồi ác độc bóp má mẹ, không khoan nhượng đồ nết non nửa bát thuốc xuống thẳng cuống họng mẹ.

Đoạn cậu xuống bếp cắt bát, trước khi đi còn nạt mẹ dám nhỏ ra thì chết với cậu. Mẹ ngoan ngoãn nghe lời, mặt méo xềnh xệch, tiu nghiu tựa cầm vào đầu gối nom theo bóng cậu, vai cậu thật rộng, lưng cậu thật lớn, mẹ ngắm tít cả con mắt, nếu như mẹ nhìn thấy gương mặt cậu lúc này, biết cậu đang tủm tỉm cười, chắc hẳn tim mẹ sẽ rộn ràng lắm.

Cùng lúc đó cậu cả len lén mở cửa sổ, cậu í ới gọi mẹ Trâm, cậu ra sức bom đều, cậu xúi mẹ bỏ thằng hai đi rồi mình tới với nhau. Mà mẹ ngốc lắm, mẹ không chịu, cậu thuyết phục mãi chẳng ăn thua, cậu đành xuống nước.

- "Thế không bỏ nó cũng được, nhưng hay rước thêm tui về, tui cậu cả làm chồng cả, thằng Lâm cậu hai làm chồng hai."

Mẹ Trâm há hốc, đòi thuê có chuyện như vậy sao? Mẹ buột miệng hỏi nhà bé xiu như này cậu ở đâu? Cậu hai cũng vừa hay đẩy cửa, cậu trừng mắt lườm mẹ. Cậu cả thế mà không hề bị làm khó, như kiểu cậu đã chuẩn bị tron tru đầu ra đấy.

- "Ôi dào quan trọng gì, thằng hai thích thì tui nhường nó giường lớn, tui với Trâm nằm ôm nhau ở cái giường đơn này cũng được, nha!"

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Cậu hai bình thường ôn hoà bao nhiêu thì lúc giận cậu lại cục tính bấy nhiêu. Sống lâu với cậu, mẹ biết mà, mẹ biết thừa đi ý. Chỉ là, mẹ chẳng ngờ được, hoá khí của cậu lại lớn như vậy. Cậu Hưng đầu sao cũng mới thương lượng thôi mà, cậu hà có gì phải hằm hằm bóp cả nắm sỏi ném người ta.

May mà không trúng chỗ hiểm, chứ làm sao thì hôm nay bà cả xuống chôn sống Trâm với cậu hai mất.

- "Đồ bạo lực, Trâm thấy chưa? Nó không xứng làm chồng Trâm đâu!"

Cậu Hưng cố vọng vào trước khi cậu Lâm đóng sầm cánh cửa sổ. Mẹ Trâm ngọt nhạt vài lời an ủi cậu, nhưng cậu lờ mẹ luôn ả. Cậu bực mẹ ghê, cái gì

mà nhà bé xíu như này cậu cả ở đâu? Không lẽ nhà to thì mợ định rước nó về hả? Không lẽ mợ tính cho cậu làm chồng hai thật?

Cậu lừ lừ chuẩn bị đồ nghề lên núi đốn gỗ để đóng tủ thuê cho mấy nhà thôn bên. Cậu kéo mỗi cái riu từ dưới gầm giường ra thoi mà mợ tưởng như trời long đất lở tới nơi rồi, mợ giật thót cả người, lí nhí hỏi han.

- "Cậu...tức tui à?"

- "Sao phải tức?"

Vâng, cậu làm như cậu không tức. Thế mà chưa ra khỏi cổng cậu đã vung một phát chém đôi buồng chuối tiêu còn xanh. Mợ vội xò dép, mợ bám theo vách nhà lần ra ngoài hiên, ngơ ngác nhìn cậu, giọng mợ run run.

- "Cậu sao vậy? Sao tự dưng lại chặt chuối?"

- "Chặt để nấu chứ còn làm gì?"

- "Thế tui ra chợ chiều xem còn đậu phụ với thịt ba chỉ không nha, rồi tui nấu, cậu đi rừng về là chín rồi!"

Mợ cố gắng dịu dàng hết sức có thể, con nòng của cậu dường như cũng được xoa dịu. Cậu kêu hôm nay chưa thềm, để đó mai nấu. Cậu mợ nói với nhau dăm ba câu, xong mợ cứ ngoan như cún làm cậu chẳng ghét được nữa, rốt cuộc cậu bồng mợ đặt lên cái xe thô, cậu kéo mợ vào rừng cùng luôn. Không lẽ để ở nhà, thằng kia sang rồi mợ với nó bàn bạc chuyện chồng cả chồng hai à? Cậu ngu cũng chưa tới mức đó đâu!

Cậu làm việc cậu, mợ tựa cằm vào thành xe im lặng nom theo cậu. Chết được đầy cùi rồi, trên đường đi về cậu mới hậm hực trả đũa.

- "Rồi bữa nào tui cho mợ làm bà hai cho mợ biết mặt!"

Chưa cần cậu cho, chỉ cần cậu dọa thế thôi mợ đã rom róm. Mợ hỏi dồn dập, mợ hỏi cậu tính lấy ai? Cậu có người trong lòng rồi hả? Là cô Hoàng Anh hay gái thôn bên? Rồi rước về xong mợ ở đâu?

Mợ lo tới mức cuống cả lên, mợ thờ không ra hơi, lồng ngực mợ căng cứng, mợ thấy chóng mặt nữa, giọng mợ nhỏ dần, rồi mi mắt mợ khép lại. Cậu giận nên cậu cứ đi phăng phăng đằng trước, mãi tới khi về đến nhà cậu mới phát hiện người mợ bả mề hôi, lúc nóng lúc lạnh. Cậu hoảng hốt lay mợ, mợ khê hé mắt, môi mợ mấp máy.

- "Tui nhọc quá..."

Mất mợ sung húp, lòng cậu trầm hẳn xuống. Cậu ôm mợ vào buồng, lúc cậu định đặt mợ xuống giường mợ một mực không chịu, mợ bám riết lấy cậu, nức nở đòi cậu cho mợ cu tí trước đi rồi hẵng rước ai về thì rước. Cậu nheo mắt trêu mền nhìn mợ, cậu cho mợ xuống bếp cùng, than hoa vẫn âm ỉ cháy, thuốc cậu ù hăng còn ầm lăm, cậu rót ra bát, cẩn thận mức từng thìa cho mợ.

Thi thoảng mợ có nhì nhèo, đôi lúc mợ cũng hay làm nũng, nhưng nói chung là thuốc thang đều đặn, ăn uống đủ chất đúng giờ lại không phải cáng đáng việc gì nặng nhọc nên mợ hồi phục khá nhanh.

Sang tới tháng chạp mợ còn tăng thêm hai cân, đôi gò má căng mọng như trái hồng cuối thu. Bu mợ cứ gập là véo suốt, cậu cả nom cũng thềm thường ghê gớm, cậu lén lấy trộm tiền của bu Yến đặt người dưới phố huyện làm cho mợ Trâm chiếc vòng mã não đỏ, do thợ chuyên nghiệp khắc nên ăn đứt vòng của thằng hai chề, cậu rình lúc nó không có nhà, hón ha hón hờ nháy chân sáo tới nịnh mợ hai.

- "Trâm thấy đôi uyên ương khắc trên này không? Con uyên ương đực là tui đó, con uyên ương cái là Trâm, tui đang mổ Trâm nè, nghe đồn vòng này thiêng lắm, Trâm chịu đeo là tui với Trâm cả đời bình an hạnh phúc luôn."

- "Không đâu, tui thà sống gió mà ở với cậu hai còn hơn cả đời bình an với cậu."

Mợ Trâm buột miệng, lời nói của mợ như mũi giáo nhọn hoắt đâm thẳng vào lồng ngực cậu. Mặt cậu nghệt ra, mắt cậu đỏ quạch, cậu liệng chiếc vòng vào đồng lá cây mợ vừa gom rồi hờn dỗi chạy thẳng. Mợ nom theo bóng cậu thờ dài, bất chợt bắt gặp ánh mắt mợ Chi đang lén rình mợ ở sau khóm hoa hồng, kẻ cũng tội nghiệp, nghe người làm đồn thời gian mợ ấy bị giam lỏng cậu cả chẳng đến thăm bữa nào.

Hai mợ nguyền nhau rõ lâu, mãi sau mợ Chi mới lò dò đi ra, mợ hậm hực moi lại chiếc vòng mã não của cậu cả, cẩn thận chùi vào vạt yếm, đoạn đưa cho mợ Trâm, ngập ngừng bảo.

- "Của mợ nè."

- "Tui không thềm, tui có vòng của cậu Lâm nhà tui rồi."

- "Vậy...vậy...cho tui nghe..."

Lần đầu tiên mợ Trâm thấy mợ Chi khép nép như vậy, mợ há hốc vì sốc, nhưng xin thì mợ cho chứ có gì đâu.

- "Mợ không cần à? Cho tui luôn á? Thương cái thằng cao to đen hôi đó thật lòng à? Mợ nghĩ kĩ chưa? Mợ cũng đẹp mà, thằng đó không xứng với mợ đâu." - "Mợ có cảm miệng không? Bất nạt tui thì được chứ nói xấu cậu hai là tui táng cho què mỗ đó nghe."

Mợ Trâm lừ mắt lườm mợ Chi, mợ Chi lén che miệng tùm tùm cười. Ờ thì ra mợ hiểu nhầm mợ Trâm rồi, mợ ấy có thương cậu cả chút nào đâu, cậu cả trắng trẻo đẹp trai thế mà mợ ấy chẳng nhìn ra, chắc mắt bị đui nặng rồi. Ôi chao, cậu Hưng cũng không đơn phương được cả đời đâu, tốt quá đi mất.

- "Trán mợ, còn đau không?"

- "Đau chứ chả đau à? Tui mà không nề thầy mợ làm quan to thì tui ôm gạch tui đập nát đầu mợ rùi ý. Với cả tuy tui tức mợ nhưng tui biết mợ không phải là người xấu, mợ ghen thui phải không? Giống tui, eo ui nhiều lúc tui chỉ muốn xé xác cái con Hoàng Anh ra thui, tui ghen kinh khủng luôn ý, con đó vừa hiền vừa xinh vừa khéo léo tốt bụng, phát ghét mà."

- "Ừ, cậu hai thích nó không?"

- "Không biết nữa, chắc có đó, nhưng cậu khen tui đẹp hơn nó."

- "Eo, sượng thế."

- "Chả sượng thì thôi à? Mà lúc tui đim hàng nó thì cậu chẳng nói gì đâu, xong cái lúc tui khen nó thì cậu lại bảo tui đẹp hơn. Nên tui rút ra là không nên nói xấu đối thủ mợ à, mắc công mình hèn mà chẳng có tác dụng gì sất."

- "Ồ, mợ nói cũng có lý nhờ! Với tui hỏi mợ cái này được không?"

Mợ hai gật đầu rồi mà mợ cả vẫn cứ lưỡng lự mãi. Hai má mợ đỏ rùng rục, mợ dặn mợ hai phải tuyệt đối giữ bí mật, rồi mợ ghé tai mợ ấy thủ thi kêu mợ phát hiện cậu cả thích con gái nở nang, mợ muốn xin xỏ bí quyết để được giống như vậy.

- "Ồ, tui tưởng của mợ cũng to mà?"

- "Đâu có, tui độn đấy. Chứ tui bức tường à."

- "Tường như nào?"

Mợ Chi ngo ngàng ngó dọc rồi bèn lên dắt mợ Trâm ra bụi chuối thì thật. Mợ Trâm xem xét một hồi rồi cuộc cũng phải thở dài gật đầu.

- "Ày da, cứ như nắm xôi ba đồng cấm hạt lạc non ý."

- "Ba đồng thì được mấy xôi đâu?"

- "Thì thế tui mới nói. Nhưng mà đừng có buồn nha, mợ nhỏ tuổi hơn tui nhiều mà, với cả cái này cải thiện được, lại gần gần đây tui bày cách cho."

Mợ Chi ngoan ngoãn đồng tai nghe mợ Trâm mách nước. Mợ Trâm vừa khuyên răn vừa giúp mợ Chi búi lại mái tóc xộc xệch, mợ ấy giống cái Trang, chỉ được cái to mồm chứ vụng về lắm cơ. Các mợ nhìn nhau cười tít mắt, trong khi đó cậu hai đã đi rừng về từ lúc nào, cậu đứng sừng sững ngay sau bụi chuối, cậu có vẻ không vui cho lắm.

Mợ Chi liếc thấy bóng cậu ba chân bốn cẳng co giò chạy, mợ Trâm thì bình tĩnh hơn, chỉ nom cậu neho mắt cười cười thôi. Cười với chả cợt, cười cho lắm vào, rồi cứ mãi buôn chuyện với gái thôi, cậu về còn chẳng thèm ra đón. Nhiều lúc cậu ghét mợ thế chứ, cậu bức bối lườm mợ, phải để mợ bị nó đập cho sưng vều đầu thêm lần nữa mợ mới sáng mắt ra được. Tới lúc đó cậu cũng không thèm quan tâm nữa đâu.

Cậu lườm mợ, đoạn vào buồng lấy giỏ hồng xiêm mợ lựa lúc sáng rồi lạnh nhạt bỏ ra ngoài ngõ. Mợ nhảy chân sáo bám theo cậu, mề neho năn nỉ cậu cho đi giao hàng cùng với. Mợ cứ sân lại gần cậu, người mợ như con bạch tuộc đeo bám quanh cậu, mợ phụng phịu kêu nhớ cậu, cái môi mợ chu rõ dài, thỉnh thoảng lại nắm tay cậu thơm thơm, mợ cứ thơm một phát thì máu nóng trong người cậu lại giảm một bậc, rồi chẳng biết từ lúc nào, lòng cậu hoàn toàn mềm nhũn. Cậu kiểm không nổi, cậu bấu eo mợ đau điếng.

Mỗi lần như vậy mợ đều nhân cơ hội giả bộ ury khúat, xong cậu thấy mợ tội tội, cậu lại bẻ lá dọc mừng che lên đầu cho mợ khỏi nắng, tay cậu chủ động vòng qua khoác lên bả vai mợ. Tim mợ xốn xang ghê lắm, cậu thi thoảng cũng quát mợ đó, nhưng quát xong lại thương chứ không như bu Phúc, mợ mong cả đời này bu cứ ở trên nhà lớn giùm mợ đi.

Đó là ước ao của riêng mợ thôi, con Bưởi thì khác. Phú ông ở li với bà hai từ đó tới giờ, chuyện nhà cửa tới tay bà cả phải lo liệu hết. Nhất là cái tháng chạp cuối năm, hết tính toán trả lương người làm tới thu tiền đất đai cho các hộ thuê, tiền cho vay mượn làm ăn, tiền lời lãi từ các cửa hàng dưới phố huyện, rồi thỉnh thoảng lại phải chạy qua trông nom mấy gian phòng phú ông đang cho lợp mái dờ, trăm thứ bà dân đồ hết lên đầu bà cả nhà nó.

Có hôm bà thức trắng đêm thâu, nó nhìn mà xót.

Rồi có hôm bà khụy ngay giữa đường, nó khóc rung rức. May sao trúng lúc cậu hai mợ Trâm đi ngang qua, cậu cũng bà về. Bà khi đó ngất lịm nên không biết là cậu Lâm, chứ biết có chết bà cũng không thèm lên lưng cậu.

Rồi lúc bà mợ màng tỉnh, đập vào mắt bà là vết bớt mờ mờ sau gáy cậu. Bà dụi mắt mấy lần, tim bà giật thon thót, tay bà nắm chặt cổ áo cậu, cậu mặc áo vải cũ bạc màu lắm rồi, bà chỉ cần hơi dùng sức đã xé được làm đôi.

Cậu Lâm sững sờ dừng bước, mợ Trâm nghe tiếng rách toạc ngó sang ngo ngác. Ban đầu mợ tưởng bà ghét cậu nên định làm nhục cậu giữa làng, nhưng

xem xét kỹ càng có vẻ không phải thế, mợ thấy nước mắt bà chảy liên tục, bà đòi cậu cho xuống rồi chạy thực mạng về nhà.

Con Bưởi tái mét mặt, tất tả chạy theo bà, bà nói nhiều lắm, mà bà vừa khóc vừa nói nên nó nghe câu được câu mất, chả rõ cơ sự làm sao nữa, chỉ biết lúc cuối bà quát người làm rất ghê.

-"Mau! Mau đi gọi cậu cả về đây cho bà! Mau lên!!! Cậu đang ở đâu cũng phải lòi cậu về bằng được cho bà!!!"

Bạn đang đọc truyện *Làm Dầu Phú Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Cậu cả còn mãi đánh khăng ở thôn bên nên mãi nửa canh giờ sau bọn người làm mới vác được cậu về. Cậu vừa mới bước lên hiên nhà đã bị bu cậu tóm lại lột áo, bu trầm ngâm ngắm vết bớt trên lưng cậu hồi lâu. Bớt của cậu là bớt quý bớt hiếm không phải ai cũng có đâu nhé, mai sau cậu nhất định sẽ làm quan to, bu cậu bảo thế.

Cậu cả khoái chí cười sang sảng, trong khi đó mặt mày bà cả mỗi lúc một tím tái. Nhà phú ông tuy giàu nứt đổ đổ vách nhưng lại không có vị thế trên quan trường, bởi vậy nên mới đầu sang hỏi thầy bu bà chưa ưng ngay đâu. Phải mãi tới khi mời thầy xem tướng về, thầy phán sau này phú ông sẽ có đũa con trai mang bớt rồng làm rạng danh gia tộc thầy bu mới gật đầu đồng ý gả con gái.

Cậu Hưng khi sinh ra, quả thực trên lưng có vết bớt lạ. Khổ nỗi, bà chưa từng thấy con rồng nào cái đầu nó lại nhỏ đến thế! Không lẽ ông thầy đó phán nhầm? Phải là đũa con trai mang bớt rắn làm rạng rỡ dòng họ mới đúng. Bà đã luôn chắc chắn như vậy, cho tới khoảnh khắc nhìn thấy cái đầu rồng uy nghiêm trên người cậu hai.

Phú ông không chỉ có một người con trai. Phải, bà suýt thì quên mất. Cậu hai làm quan ư? Hoang đường, thực sự rất hoang đường, cậu đâu có biết chữ? Bà tự an ủi mình rất nhiều, bà cố gắng trấn an, mà chẳng hiểu sao chân tay bà run cầm cập, lòng bà bồn chồn không yên.

-"Bà ơi...bà ơi...bà...ông biểu...ông biểu bà đưa cái vòng ngọc ông mua năm ngoái trên kinh thành cho bà hai đeo."

Con Nhài từ đâu co giò chạy tới, vừa báo cáo vừa thở hổn hển, cậu cả thấy ức thay, rõ khi xưa thầy còn bảo chiếc vòng đó chỉ xứng với bu Yến, vậy mà thoáng cái đã thay lòng. Cậu bực thầy ghê đó, cậu toan cầm chổi lên phòng thầy lửa bà hai đi, nhưng bu cậu lại cản, bu ôm cậu vào lòng, giọng bu buồn buồn.

-"Tim thầy cậu nhiều ngăn, là do bu đại nên mới bị dễ ngọt. Bu giờ chỉ trông mong vào cậu thôi, cậu cố học thành tài."

-"Vâng. Bu Yến yên tâm, sau này cậu đỗ đạt cậu làm quan lớn, rồi cậu đón bu xuống phủ huyện cùng cậu nhé!"

Đón cả Trâm nữa cơ, nhưng chuyện đó giờ cậu giữ kín, sợ nói trước bước không qua. Cậu hứng khởi chạy về phòng luyện chữ. Bu neoh mắt nom theo bóng cậu, cậu cũng sáng dạ, bu biết mà. Chỉ là, công bằng mà nói, khí chất của cậu so với cậu hai thì còn thua xa. Giờ bà hai được phú ông cưng chiều hết mực, nhờ đâu số cậu hai phát nữa thì bà với cậu cả chỉ có nước ra đề mà ở.

Càng ngắm bà càng hoảng loạn, bà sai người làm lên theo dõi cậu hai. Qua một tuần, thằng Quất tìm bà thưa chuyện, nó kêu ngoài việc chiều chiều cậu hay trèo lên mái tít ngọn đa ngồi chơi thì chắc có gì bất thường cả. Nó đầu sao cũng chẳng khôn hơn con Bưởi mấy, nó không nhìn ra là đúng, bà thì khác, bà vừa nghe đã biết liền, cậu hai dám lên học chữ.

Ngay từ đầu nếu cậu muốn học thì cứ việc xin xỏ, bà không tới mức cấm đoán cậu, nhưng sẽ có cách kiểm soát cậu, cái loại con thứ như cậu chỉ cần học biết mặt chữ là được rồi. Đằng này nhà dưới đó lại giả hoạt kêu dốt không cần, để bà lo là không phòng bị, rồi cậu thì cứ thế lên vụng trộm nghe giảng.

Chẳng biết cậu bắt đầu nghe từ lúc nào? Thầy bà mời cho cậu cả là thầy giỏi nhất dưới phố huyện, bà mất bao nhiêu tiền của tâm sức đâu phải để cậu hai được diễm nhiên hưởng sai thế đâu? Bà uất điên cả người, bà cố nén đợi tới đúng tám chiều, khi chúng nó báo cậu đã trèo lên cây rồi bà mới đường hoàng đi ra.

Bà sai người lạng lẽ rải đá dăm nhọn hoắt khắp vườn, rồi bà kêu mấy thằng thanh niên trẻ khỏe cầm rìu đồn bên dưới gốc cây. Cậu hai kiểu này hét đường thoát, cậu ở trên đó thì cây đổ cậu ngã lộn cổ xuống ao, mà cậu nhảy xuống thì cũng vỡ mặt với đồng đá dăm.

Cậu chọn cách thứ hai, có điều cậu giỏi hơn bà tưởng. Đầu cậu vẫn lành lặn, tuy nhiên cậu cũng chẳng cao siêu gì, chân bị đá dăm rách hết da, máu ứa ra từng dòng đỏ quạch, máu chảy bao phủ mấy vết sẹo trên mu bàn chân của cậu. Bà biết, có thể cậu cấm bà lắm, nhưng bà còn biết, cậu không phải đũa hành xử bốc đồng, còn bà hai, còn mợ hai, cậu chẳng dám chống trả công khai đâu.

Ngay cả khi bị bà chửi rủa thậm tệ, cậu cũng chỉ lặng thinh rồi đợi bà xua tay mới tập tễnh lê từng bước về nhà. Bà thờ dài nom theo bóng cậu, rõ là bà ghét cậu, bà uất bà hai nên bà hận luôn cả cậu, cơ sao mỗi lần bà hành cậu, trông cậu khác khổ lòng ngực bà lại ngọt ngọt?

Bà làm việc xấu nên bà áy náy ư? Bà thấy bản thân mình đâu có lương thiện tới thế? Vì đâu đêm bà không ngủ được? Vì đâu mỗi lần nhắm mắt gương mặt cậu lại hiện lên trong tâm trí bà?

Bà mò mẫn bật dậy búi tóc, men theo vườn mận đi lối sau xuống căn nhà tranh của cậu. Ánh đèn dầu mờ mờ, mẹ hai đang ngồi tựa lưng vào vách nhà, cậu hai nằm ngay bên cạnh, chân cậu gác lên chân mẹ, hình như mẹ rửa vết thương cho cậu rồi, còn nhá lá thuốc đắp lên nữa. Mẹ gắng hỏi nhưng cậu chỉ bảo lỡ may bị vấp thôi, mẹ cứ nhìn xuống chân cậu lòng mẹ lại xót, mẹ thút thít mãi không nguôi.

- "Đừng khóc."

- "Tui đâu muốn đâu, tại nước mắt nó cứ chảy ra ý."

Mẹ nức nở lý sự, cậu đưa tay bấu eo mẹ, cậu rất hay bấu eo mẹ, lúc giận cậu sẽ véo thật mạnh, lúc bình thường thì đùa cợt trên đầu, còn lúc muốn mẹ nghe lời như bây giờ cậu sẽ chỉ nhéo chút đùa mẹ thôi. Mẹ thế mà không hề sợ, mẹ càng khóc to, cậu bí quá liền gồng bật dậy, cánh môi cậu mơn man trên gò má mẹ, môi cậu chạm tới đầu, má mẹ ửng hồng tới đó, tim mẹ thảng thốt từng nhịp, mẹ lơ đãng hỏi cậu, nước mắt mẹ có vị gì?

- "Ngọt."

Cậu đáp, mẹ cười ngây ngốc. Cậu nói giỡn đó, nước mắt, vừa mặn vừa chát, mẹ biết thừa mà. Nhưng mẹ kệ, mẹ ôm chầm lấy cậu, cố ý mè nheo.

- "Tui kể cậu nghe cái người này nhé, má thơm đẳng má, môi thơm đẳng môi, còn khen tui đẹp, còn ngủ cùng tui, còn sợ muỗi công tui, nhưng mà vẫn không chịu thừa nhận là thương tui. Ai mà nhát gan vậy cậu nhỉ?"

- "Không biết. Ai thế?"

Cậu thản nhiên hỏi lại mẹ, mặt cậu tỉnh bơ, nhưng tay cậu đã nhéo eo mẹ thêm một cái nữa rồi. Mẹ đổi, mẹ quay mặt đi hướng khác, cậu ghé vai mẹ thì thầm, cậu khen tóc ai mà thơm thế. Mẹ sượng, quên khuấy mất mình đang giận, ngoảnh lại tươi cười giải thích.

- "Tóc tui chứ còn tóc ai? Phòng có mỗi tui với cậu mà, tui gội đầu bằng nước đun bồ kết, lá sả với vỏ bưởi đó. Cậu thích không?"

- "Không."

- "Không thích sao kêu thơm?"

- "Thơm đâu có nghĩa là thích."

- "Vậy cậu thích hỏi há?"

Mẹ vênh mặt đối chất đến cùng, riêng khoản nói nhiều, nói dai, nói đại thì cậu thua mẹ rồi, cậu kêu mẹ về giường mẹ đi cho cậu còn ngủ. Nhưng mẹ chẳng chịu, mẹ lý sự rằng chân cậu đau, để mẹ nằm bên này có gì đêm hôm mẹ còn chăm cậu.

Hai cái giường cách nhau có mấy bước chân thôi, nhưng theo như lời mẹ phân tích thì chắc phải một cái dưới làng một cái trên phố huyện. Vậy mà cậu cũng chịu, mẹ quần quít đeo bám như nào cậu cũng mặc kệ. Mẹ bên trong riu rít kể chuyện linh tinh, bà cả bên ngoài lòng bỗng trùng xuống, bà móc túi áo, lấy ra lọ thuốc để lại trên bệ cửa sổ cho cậu rồi lững thững về phòng.

Bà với phú ông, đã từng có những ngày như thế. Cuộc đời, rốt cuộc cũng chẳng đoán trước được điều gì cả, hạnh phúc hôm nay, ngày mai biết đâu lại rơi vào dĩ vãng?

Đau đớn, xót xa, đầu thế lột tả hết được tâm trạng của bà lúc này? Xưa kia đường đường là tiểu thư nhà quan lớn, xưa kia mặc kệ sự đời, xưa kia cao ngạo là thế, giờ đây tới một đứa nhóc cũng phải sợ tới cùng. Nhiều lúc bà mệt mỏi muốn vứt quách tất cả mọi thứ, kiếm con ngựa rồi lang bạt tứ phương, tự do tự tại. Nhưng biết làm sao, phóng lao rồi, thì phải theo lao thôi.

Còn thể diện gia tộc, còn mặt mũi thầy bu, còn tương lai cậu Hưng, và quan trọng nhất là, người đã trót yêu, nói bỏ, đâu có dễ dàng.

Vẫn là sống cùng dưới một mái nhà, vậy mà bằng qua mấy tháng mới được gặp mặt. Hôm đó, là hai mươi ba tháng chạp, đại gia đình tụ tập liên hoan tiễn ông Táo về trời. Như thường lệ, phú ông phải chủ trì buổi này, đích thân phát lương thưởng cho người làm trước khi họ nghỉ sắm Tết.

Những ai không có người thân, đón Tết cùng nhà phú ông phú bà thì được mười quan, người về với mẹ già con nhỏ thì được hai mươi quan. Còn lại tiền thưởng dựa vào năng suất làm việc từng người. Bà cả chuẩn bị hết rồi, còn đóng từng túi nhỏ có thẻ tên bên cạnh, phú ông chỉ việc ngồi một chỗ, con Quỳnh gọi tới tên ai thì ông lựa rồi trao cho người đó.

Giọng con Quỳnh thì to phải biết rồi, trước khi bị cha bán vào nhà phú ông nó làm nghề ca chèo mà. Giọng phú ông ngược lại nhỏ tới bất thường, người ông xanh tái bợt bặt. Bà hai ngồi vắt vẻo trong lòng ông cũng không khá hơn mấy, rõ ràng được mặc yếm lụa nhưng khí sắc yếu ớt khác thường, ngồi một lúc thôi mà bà thấy nhức đầu ghê gớm, bà ghé ông nũng nịu, tất nhiên vẫn không quên đá mắt liếc đều tiểu thư.

Bà cả lựa giận bốc ngùn ngụt, bà nhắm đúng mặt bà hai, cả chén trà trên tay không nể tình quăng thẳng. Bà hai biết nước trà nguội rồi nên cũng chẳng thêm tránh, trán bà có bị sưng một chút, nhưng đổi lại phú ông sốt sáng lòng bà như có trăm hoa đua nở.

Lần đầu tiên, phú ông quát bà cả lớn tiếng tới vậy.

Lần đầu tiên, trước mặt người làm, bà bị một trận bẽ bàng đến như thế. Bà hận bà hai thấu xương thấu tủy. Mẹ hai nhìn sắc mặt bà gai ốc sồn hết cả lên, mẹ đầu có thích ở trên này đâu, tuy đồ ăn ngon, nhà cao cửa rộng nhưng không khí ngột ngạt lắm. Tuy nhiên tục lệ vậy mà, mẹ là phận làm dâu, vào cái dịp này thì phải dâng trà cho thầy bu xong mới được về.

Mẹ Chi cũng thế, trà của mẹ là trà hảo hạng, con Chanh nó pha hộ mẹ. Trà thơm lắm, uống xong còn thấy ngon ngọt nơi đầu lưỡi, ai cũng tấm tắc khen ngợi. Tối lượt mẹ Trâm, mẹ chỉ có lá trà tươi mới hái ban sáng thôi, mẹ cẩn thận chắt những giọt sương buổi sớm trên núi để nấu cùng, cậu mẹ tuy nghèo nhưng cũng cố gắng hết sức làm tròn đạo hiếu.

Mẹ kính cẩn bưng lên dâng thầy bu, bu Yến tức nên không thèm nhấp, bu Phúc thì ché trà nhà quê nên cũng kiêu căng quay mặt đi, chỉ có phú ông cười gật đầu với mẹ, từ tốn thưởng thức cả ba chén trà.

Cũng được, vị trà thanh mát dễ chịu. Thầy thưởng cho mẹ hai quan tiền, mẹ mừng huýnh trở về chỗ ngồi, còn chưa kịp quay sang chuyện trò với cậu hai thì bên trên thầy đã sùi bọt mép rồi lăn đùng ra đất co giật. Bà hai đang ngồi trong lòng ông nên cũng bị ngã theo, bà đập đầu xuống đất ngất lịm. Cả nhà lớn bé già trẻ được một phen nháo nhác, bà cả hét hoảng lao vào ôm phủ ông, bà vỗ vỗ lưng cho ông, bà dặn ông thở đều, nhưng người ông cứ yếu dần, được một lúc thì cứng đờ không nhúc nhích.

Ông không nghe thấy bà gọi nữa rồi, dù bà có kêu tới khản cổ.

Đang yên đang lành, tự dưng uống có chén trà của mẹ hai liền bất tỉnh, chả nhẽ trà có độc? Không chỉ riêng mình bà nghi ngờ, bên dưới cũng bắt đầu xôn xao bàn tán. Nhưng sao phải hạ độc phủ ông? Không, không đâu, không phải phủ ông đâu. Là bà đó, là bà hại cậu hai suốt què nên cậu mượn tay mẹ trà đầu, cậu muốn âm thầm giết bà, may sao phủ ông gánh nạn thay cho bà.

Bà giận run người, càng nghĩ bà càng thấy kinh tởm, cậu kẻ ra cũng xảo quyết y như bu cậu. Được, lần này để bà cho cậu biết thế nào là mùi vị đau thương. Để bà cho cậu hiểu, thế nào là cảm giác người thân kiệt quệ trước mắt mà mình lại bất lực. Bà đau như nào, cậu phải ném trái y hệt như thế. Bà gạt nước mắt, đoạn bà ngoảnh ra quát lớn.

"Bay đâu, trói mẹ hai lại, đánh đến chết cho bà."

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Người làm nghe lời bà lũ lượt kéo lên, mẹ Trâm sốc, chân tay mẹ bủn rủn, mẹ tưởng như mẹ không đứng vững nữa, cậu Lâm đột ngột kéo mẹ ra đằng sau. Cậu đứng chắn giữa mẹ và tụi kia, bọn chúng xông lên một bước cậu cũng xông lên một bước, rồi tay cậu với lấy ấm trà mẹ pha ban nãy, bắt chấp tu sạch.

Kẻ hầu người hạ bên dưới nín thở nhìn cậu, một khắc trôi qua, cậu vẫn bình an vô sự. Tất nhiên rồi, trước đó mẹ từng nhăm nháp thử mấy chén mà, có sao đâu. Với cả mẹ cho độc vào làm gì cơ chứ? Cậu Lâm cũng vậy, cậu mẹ tuy nghèo tuy khổ nhưng cậu mẹ vẫn sống vui, đâu cần hại ai đâu?

Mẹ nhanh mồm nhanh miệng giải thích, khổ nỗi, bà cả nhất định không tin. Bà kêu vấn đề không ở ấm trà mà là ở chén trà, cậu cả nghe bà phân tích mất sáng ngời ngời, cậu chỉ thẳng mặt mẹ Chi tố cáo.

"Bu Yến, là nó, mấy cái chén ngọc là nó chuẩn bị, chính nó muốn hại thầy chứ không phải Trâm đâu bu ạ. Con yêu nghiệt ngoa độc, lần trước nó còn đập đá vào đầu Trâm nữa ý, bu phải cho người bắt nó lại thôi bu ạ."

Mẹ Chi ầm ức cãi lại, cậu mẹ khẩu chiến một trận tanh bành khói lửa, bà cả nhức hết cả đầu, bà sai tụi thanh niên khiêng ông cùng bà hai về phòng, đoạn kêu người đi mời thầy lang. Thầy giỏi, lang bạt chữa bệnh khắp thôn, phải nửa canh giờ sau mới lôi được thầy về nhà, thầy khám một hồi thì kết luận phủ ông trúng mê hồn hương một thời gian dài rồi, sức khỏe kiệt quệ là việc sớm muộn thôi chứ chẳng liên quan gì tới chén trà nhỏ.

Hương này mê tính rất nặng, nếu dùng liên tiếp thì giới lâm cũng chỉ trụ được dăm bữa nửa tháng là ngòm củ tỏi, phủ ông thân thể cường tráng nên may mắn tới giờ vẫn còn thở, âu cũng là cái phúc.

Bà cả khóc rung rức, bà khẩn khoản mong thầy lang dốc toàn lực chữa cho cả phủ ông lẫn bà hai. Kẻ hầu người hạ còn tưởng bà nhân hậu thế nào, ai dè thời khắc bà hai vừa mới hé mắt, bà cả đã sai người tống bà xuống chuồng lợn giam lỏng. Bà hai bị trói ở cái cột giữa chuồng, lợn nái lợn sề mườì hai chú kêu eng éc quanh bà, ăn ngủ nghỉ vệ sinh cũng thân thiết ngay bên cạnh, ngấm cũng vui.

Bà còn chẳng đủ sức để chửi đồng, cái giá của mấy tháng vui chơi sa đoạ chính là bây giờ hét không ra hơi. May sao trên đời vẫn còn có người nhớ tới bà, vợ chồng cậu hai. Cậu đem theo âu cháo loãng, mẹ thì cầm thìa gỗ bón cho bà từng chút một. Mẹ thờ dài thườn thượt, bu thế nào thì vẫn là bu cậu thôi, bu gặp khó khăn hoạn nạn cậu bỏ được à? Cậu không bỏ thì sao mẹ mặc kệ bu được? Phận làm con nào có chuyện bất hiếu như thế, dân làng người ta cười chết.

- "Bu thương cậu hai nhất, lát cậu lên xin bu cậu Hưng chịu tội thay cho bu được không?"

Bà hai ăn được hớp cháo người cũng tỉnh tỉnh ra, bà ngọt nhạt năn nỉ, mợ Trâm ức chế gào lên.

- "Quên đi, ai làm người đó chịu. Bu vô lý nó vừa vừa thôi."

- "Chị im miệng, dẫu với chả con, cãi mẹ chồng cứ nhem nhem đi, chả ra thể thống gì sất."

- "Vâng, con không ra thể thống gì, vậy bu thì sao? Có đồ ngon chưa bao giờ bu nhường cậu, bu nhà người ta con hư con hỗn toàn bao che cho con, còn bu thì sao? Trước giờ bu gây tội rồi toàn bắt cậu phải chịu thay. Bu hèn lắm"

Mợ ức chế nên mợ đếch nể nang ai cả, buột miệng xong mợ mới giật mình thon thót, mợ vừa bảo bu hèn đó, bu là bề trên mà mợ lại lộng ngôn như vậy, còn trước mặt cậu nữa, mợ toi chắc rồi. Chuyện này có kêu trưởng thôn phân xử thì mợ cũng là người sai thôi, cho nên bu càng được thể vin vào, bu đâm ngực thỉnh thỉnh, bu kêu bu khổ quá, bu ép cậu phải chính đồn mợ ngay tức khắc.

Mợ không muốn cậu bị rơi vào thế khó xử nên tự động đưa tay ra cho cậu phạt, cậu cũng chặc lưỡi nhặt cái cành khô quật mợ một phát, thế nhưng bu vẫn chưa chịu, bu bĩu môi xia đều.

- "Cậu đuổi muỗi cho nó hả?"

Cậu thờ dài, cậu kêu bu nghỉ đi, lát cậu đi xin bà cả chịu tội thay cho bu. Bu mừng huyênh, quên khuấy mất tội lỗi của mợ Trâm, mợ thì ngược lại, mợ vừa ức vừa xót, nom theo bước chân cậu mà mợ rớt nước mắt.

Mọi chuyện cũng nào dễ dàng tới vậy, bà cả không những không gặp cậu, bà còn hùng hồn sai con Bưởi ra tuyên bố bà đã mua hương cấm rồi, từ đêm nay bà sẽ cho đốt khắp chuồng lợn. Bà nói là bà làm thật, lợn trúng hương nhảy nhót như quần rồ, chao đảo chỉ trực lao vào người bà hai, cậu hai lại phải xuống trời từng con lại không cho tụi nó húc bu cậu, mợ hai cũng giúp đỡ một bên.

Cậu mợ tuy bịt khăn kín mít rồi nhưng vẫn bị ảnh hưởng đôi chút, ra khỏi chuồng đầu óc mợ choáng váng, mắt cậu thấy hơi mờ mờ, cả cậu lẫn mợ người cùng nóng rực, mợ siết cậu rất chặt, mợ hôn dọc theo cổ cậu, trống ngực cậu đánh dồn dập, cậu tự bám vào tay mình một cái thật mạnh, đoạn cậu đẩy mợ ra, vòng tay qua eo mợ, vác mợ về.

Mợ bị cậu quăng không thương tiếc lên giường, khổ nỗi, mợ khi đó người ngợp mị mị, lại chồm dậy bò xuống, nhưng mợ cũng không có làm gì quá đáng cả, chỉ ôm chân cậu rồi lăn ra ngủ khi khi thôi. Cậu khẽ bấu eo mợ, mợ trong mợ phụng phịu quay mặt đi hướng khác, cậu cười, rồi cậu cứ thế ngồi xồm, tay chống cằm, ngây ngốc ngắm mợ.

Rạng sáng ra cậu lại phải xuống cõi trời cho lợn, rồi từ đêm thứ hai cậu không cho mợ vào chuồng nữa, cấm tiết bắt mợ đứng bên ngoài. Có hôm mợ bận gọi đầu xong mới chạy qua, cậu ngửi mùi bồ kết thơm thoang thoang, cậu nhìn mợ tóc ướt thấm đầm vạt yếm đào, chân tay cậu bần rần rợn rợn, mợ lo cho cậu, mợ tiến tới gần thì cậu tự động nhích ra xa.

- "Cậu ghét tui hả? Hay lại giận gì tui rùi?"

Mợ tủi thân hỏi han, cậu bực bực gật đầu rồi phăng phăng đi đằng trước. Mợ lẹo đẹo theo sau, buồn thối ruột thối gan. Cậu ghét mợ nên từ đó mợ nào có dám chủ động gần gũi, cậu thì cứ hể bắt gặp ánh mắt mợ là mặt đỏ phừng phừng quay đi.

Đến ăn cơm chung mâm mà cậu cũng cứ cúi gầm cái mặt, có lẽ do rước mợ về lâu lâu rồi, nhìn mợ nhiều rồi nên cậu chán đó, mợ chặc mồm như thế nên lòng mợ nào nề lắm. Mợ tìm mợ Chi tí tề tâm tình, mợ ấy móc túi lấy hũ son quệt cho mợ một ít, mợ soi mình trong chum nước, mợ thấy mợ rạng rỡ đão đẽ, mợ chạy vội về gặp cậu khoe khoang.

- "Ê, tui đẹp không? Đẹp nhĩ cậu nhĩ?"

- "Không."

Cậu kết luận câu xanh rờn, mợ buồn đến nỗi cả ngày không nuốt nổi cái gì cả, cứ ngồi ở góc nhà, cầm tựa đầu gối, khoé mắt rom róm. Cậu đi chợ về, trong tay cầm cái bánh tẻ, cẩn thận bóc rồi đưa lên miệng cho mợ mà mợ cũng lắc đầu, giọng mợ ảm đạm vô cùng.

- "Xưa đẹp người ta còn chẳng thương giờ hết đẹp rùi không khéo mấy hum nữa bị đuổi ra khỏi nhà mất."

- "Người ta là ai?"

Cậu trêu, mợ xì mặt không thèm đáp. Cậu xoa đầu mợ, rồi cậu tiếp tục chọc.

- "Mợ không ăn bánh thì tui đem qua cho bé Dung nhé!"

Mợ ghen lồng lộn, mợ ngay lập tức giật lấy nhai ngồm ngoàm, mợ bị cậu bấu eo đau điếng, mợ cầu nhàu.

- "Cậu suốt ngày bấu eo tui thui, sao cậu không sang mà bấu eo con Dung ý?"

- "Ừ, thì sang."

Cậu làm bộ đứng dậy, mợ nghệt mặt, vội vàng chạy ra ngoài cửa chắn không cho cậu đi đâu sất. Thôi, mợ thua, mợ thua cậu đó, mợ thương cậu nhiều hơn lên mợ thiệt, mợ đành chịu vậy. Cậu quay lại lấy lạt chẻ sẵn trong gầm giường ngồi đan rổ, mợ thì dẹt vãi ngay bên cạnh, cậu mợ thỉnh thoảng liếc nhau, mợ giận giận, còn cậu thì cười cười.

Tầm chiều vú Năm hót hải xuống gọi, vú kêu bà cả tìm cậu. Bà nghĩ thông rồi, được hôm mát mẻ bà có sai người đem lúa ra phơi ở mưòi sân lớn để tránh ẩm mốc, bà kêu nếu cậu có thể xúc toàn bộ chỗ này vào kho trong một canh giờ thì bà tha cho bu cậu. Cậu hai đồng ý, vú Năm, mợ Trâm uất nghẹn họng, là mưòi sân lớn, bình thường bao nhiêu người chạy ra chạy vô mãi mới xong, đằng này có mình cậu hai, tối mùa quýt nào đây?

Hơn thế nữa, bà còn đợi lúc trời bắt đầu đổ sấm mới cho cậu bắt đầu. Chẳng ai dám giúp cậu cả, vì bà kêu kẻ nào làm cản bà đánh què chân kẻ đó. Mưa mỗi lúc một nặng hạt, cậu vẫn mãi miết cào lúa thành đống, cậu nhanh trí hơn người ta nên cậu không mang từng thúng chạy vào kho mà đổ sang thùng lớn rồi kéo vào một thế.

Những sân bằng phẳng thì còn dễ dàng, sang đến sân dốc hơn lúa bị nước mưa cuốn trôi, rơi hết xuống rãnh, mợ hai đứng nom mà xót cả ruột, mợ bắt chấp lời bà cảnh cáo, mợ lao ra giúp cậu. Cậu cầm cúi làm nên chẳng để ý, mãi tới lúc sau ngẩng lên thấy mợ ướt sũng đứng bên cạnh cậu mới phát hoá, cậu đập vai mợ quát tháo.

- "Mợ vào đi."

- "Không."

- "Cút vào."

Nói nhẹ mợ chẳng nghe, nói nặng cũng không có tác dụng, cậu bức quá kéo tay mợ lôi vào, mợ ngồi thụp xuống, tay kia tranh thủ bám vào cánh mạn, nhất định không chịu nhích người. Sức cậu khoẻ, cánh mạn thì non, gãy làm đôi, mợ mất đà ngã nhào lên người cậu, cậu cũng trượt chân ngã ngửa ra đằng sau, nửa người vui thăng vào đống lúa.

Sấm sét đánh nhì nhằng, bão về.

Bão lớn, lốc xoáy cuộn cuộn đánh bật từng gốc cây, những vết thương cũ trên chân cậu bị mưa đá thấm lạnh buốt, giàn thiên lý trên đầu cậu mợ bắt đầu rung rung, cậu trở mình không kịp, cậu vội đưa bàn tay to lớn của mình che lên đầu mợ.

Gió quật liên hồi, giàn đổ, chục thanh nứa bên trên ồ ạt đập xuống, nửa sác cửa đứt mu bàn tay cậu, máu chảy thành dòng rỉ xuống trán mợ, máu quện cùng nước mưa trong vạt cùng nước mắt mặn chát của mợ. Mợ nấc. Mợ nghẹn. Rồi mợ gào ầm ỹ.

- "Sao bảo không thương tui cơ mà? Không thương thì đỡ hộ tui làm gì? Mặc xác nó đâm thủng đầu tui đi chớ."

- "Im."

Cậu quát, nhưng mợ đang điên nên mợ bướng lắm, nào có chịu nghe lời. Mợ giật lấy tay cậu giữ khư khư, vừa lời khấn đáp lên mợ vừa cau có cần năn, mợ hỏi cậu bữa nay ăn lộn cái bà gì mà ngu thế? Cậu bấu eo mợ, đoạn cậu kéo mợ nhích lại gần, hơi thở đều đặn của cậu phả đều đều quanh chóp mũi mợ, môi cậu tách môi mợ, khẽ nhá.

Tìm mợ đập dồn dập, lòng mợ bức bối rộn rạo như thiêu như đốt, chẳng biết có phải do bão hay không mà mợ thấy trời đất chao đảo. Mợ ngậy ngốc nhìn cậu, vành tai cậu hơi đỏ, cậu đưa tay che mắt mợ, dịu dàng hôn mợ, từng chút, từng chút một. Ngọt, ngọt lắm, ngọt hơn cả bánh mật. Mợ như bị thôi miên, mưa trút xuống rào rào mợ cũng chẳng thêm để ý, mợ chẳng nghe thấy tiếng mưa rơi đâu, mợ chỉ nghe giọng cậu nho nhỏ thôi.

- "Chính mợ bỏ bà tui mà, mợ còn trách cái gì nữa?"

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

- "Tui bỏ bà cậu hồi nào?"

Mợ gân cổ lên cãi, oan ức chết mất ý, ừ thì mợ thương cậu thật nhiều, ừ thì mợ mong cậu cũng thương lại mợ, nhưng mợ không như bu mà bỏ bùa bỏ bà cậu đâu. Mợ còn lo cho sức khoẻ cậu nữa chứ, chẳng nhẽ cậu không hiểu lòng mợ? Mợ giải thích một thôi một hồi mà cậu chẳng tin gì sất, cậu mặc kệ mợ lèo nhèo, cậu nhào người tiếp tục xúc lúa, mợ thôi đôi co, trườn xuống xúc cùng cậu cho nhanh.

Phía xa xa bà cả đứng nép sau gốc chanh đào, con Bưởi đang cầm ô che cho bà. Nó thương cậu mợ ghê, nhất là cậu ý, bà cả mắt đỏ hoe, bà xoa đầu nó cảm thán, rằng sau này Bưởi cưới được người thương Bưởi như cậu hai thương mợ hai thì bà an tâm rồi. Bưởi cười hèn hèn, bà sai nó chạy ra kêu cậu mợ về đi, đoạn bà lệnh con Thương lôi bà hai lên gập bà.

- "Còn sáu sân lúa, chị bóc hết thì từ mai khỏi ở chuồng lợn."

Bà cả lãnh đạm ra điều kiện, bà hai ngậm đắng nuốt cay vâng vâng dạ dạ. Có một lũ rồi hơi đứng giám sát nên bà đầu dám ăn gian, bóc đúng, bóc đủ mới thôi. Bóc xong thì trời cũng rạng sáng, người bà đau, xương bà nhức, đã thế gọi mãi chẳng thấy cậu mợ lên hầu, bà muốn phát rồ đi mà.

- "Cậu Lâm mợ Trâm ở đâu thế hử? Cái quần bắt hiều, mau đi đun nước cho bu ngâm chân không bu lại đuổi ra đường cả lũ bây giờ."

Bà vừa lật đặt xuống phòng dưới tìm cậu mợ vừa gào thét ầm ĩ. Ôi chao ôi có con cái nhà ai mà mất nét như thế này không hả? Bu mệt bu ốm mà chúng nó ôm nhau mặc kệ. Bà ức điên, bà bẽ cảnh hồng xiêm bà quất vùn vụt, quất tới rã rời tay chân mợ mới thềm hé mắt, nom thấy bu mợ hoảng quá, mợ vội bắt luôn cái đầu roi, ngăn không cho bu đánh cậu.

- "Xin bu, là lỗi của con, là tối qua về nhọc nên con lịm mắt, là con không nghe thấy bu gọi, con đi đun nước ngay bây giờ đây, cậu sốt cao lắm, xin bu tha cho cậu."

Mợ ngoan ngoãn biết điều thế khiến bu cũng hạ hỏa phần nào. Bữa đó mợ chạy như con thoi, hết lên hầu bu lại xuống nom cậu, người mợ tưởng như là luôn, nhưng nhà neo người, bu với cậu ốm hết thì mợ đâu có quyền ốm. Con Trang sang thăm chị thấy xót hết cả ruột, nó kêu Trâm đi nghỉ, để nồi cháo nó trông cho. Nhưng Trâm lâu ngày không gặp em gái nên cố ý ngồi dưới bếp hàn huyên.

- "Mi cho nhà tao lăm gạo nếp với đậu xanh thế, không sợ thằng Toàn mắng hử?"

- "Ôi chao, lo gì, cái thằng đó nó chỉ quan tâm tới chó thôi, em có hốt cả kho thóc khéo nó cũng chả hay, để đấy mà gói bánh chưng."

- "Ừ, thôn bên đó sướng, có vẻ năm nay lại được mùa."

- "Vâng, đất đai tôi xộp chứ không cằn cỗi như bên mình, cũng đẻ ra được ít vốn rồi, ra giếng em đi hỏi vợ hai cho nó."

Cái Trang thần nhiên tâm sự, bác Trâm sốc khỏi nói, bác níu tay áo nó ra sức khuyên nhủ.

- "Đừng, mi điên à? Nó rước thì mặc nó, nó rước mình chịu chứ mình tội gì mà rước cho nó. Rồi có vợ mới về nó không thương mi nữa thì sao?"

Cái Trang thờ dãi, cháo trong nồi bắt đầu sôi liu riu, nó gạt nốt mấy nhánh củi thừa xung quanh vào, ù cho lửa cháy âm ỉ rồi quay sang thông thả tâm tình.

- "Nó đã bao giờ thương em đâu. Ngày xưa nó thương con Phụng cuối thôn ý, thương nhiều lắm, chẳng hiểu có làm sao ba năm trước con đó chạy theo trai huyện bỏ nó, xong đợt ấy nó bị điên mà, suốt ngày nằm ở rom ôm chó rồi khóc rưng rức gọi Phụng ơi về với tui đi Phụng. Con chó đó trước bị ghê, chủ cũ nó bỏ trong rừng, đợt hai đưa này vào đấy mần nhau xong lượm về cưu mang. Sau này nó đặt chó tên Phụng luôn, chắc nó hận ý, còn hận nghĩa là còn thương nhiều."

- "Ừ, rồi sao?"

- "Con Phụng mới bị trai huyện đá rồi, em nghe tin nó về thôn hồi đầu tháng chạp, giờ nó khổ lắm, thầy không thương bu chẳng xót, em tính hỏi nó cho cha thằng Thóc, vẹn toàn cho chúng nó."

- "Mi không ghen à? Không sợ bị nó có mới nói cũ, nó ruộng bỏ mi hử?"

- "Không, nhà thêm người làm em đỡ nhọc bác ạ. Với cả em có thằng Thóc mà. Thằng cháu đích tôn đang hoàng, thách cả lò nhà thằng Toàn cũng chẳng dám đuổi."

Ừ, ít ra cái Trang còn có cu Thóc. Trâm còn chưa có gì đây này, cậu hai rước bà hai là việc sớm muộn thôi, Trâm lo quá đi cơ. Nhưng biết làm sao? Phải đợi cậu thi xong mới tính được tiếp, tháng sáu cậu mới thi, vậy là còn nửa năm lận!

Trâm thờ dãi thườn thợt, cu Trí nghe bu bảo Trang về chơi cũng hí hửng chạy sang nhà Trâm, nó mách tháng giêng quan lớn đi thu lệ phí thi đợt đầu, nếu nộp được hết trong lần này thì được giảm hai chục quan. Lệ phí năm chục quan, giảm vậy nghĩa là còn ba chục thôi, mợ Trâm phấn khởi vô cùng, đợt Trang Trí về rồi, tối đó mợ hí hửng bỏ vào gầm giường lôi ra cái hộp cũ kỹ, mợ hồi hộp mở, nín thở đếm từng đồng một.

Tổng cộng dành dụm được bảy quan, bốn tiền và hai mươi ba đồng, tiền gửi bu giữ suốt từ ngày mợ về làm dâu ít cũng phải được dăm bảy chục quan rồi, kiểu này nếu nộp sớm thì lúc cậu xuống phố huyện thì sẽ vẫn dư dả kha khá cho cậu được ở nhà trọ tốt, ăn uống đầy đủ. Mợ nghĩ mà lòng mợ mát rười rượi, mợ hạnh phúc ghê gớm lắm, mợ nhảy chân sáo lên gặp bu, hồ hởi thưa chuyện.

- "Bu à, bu nghe tin tháng giêng quan lớn về thôn chưa bu?"

- "Nghe rồi, biết hết rồi, chị khỏi dạy khôn tôi."

- "Vâng, thế thì tốt quá ạ. Ở đây con có hơn bảy quan nhưng bu cứ đưa con ba chục quan được không? Tại ngoài nộp lệ phí thi cho cậu thì mấy hôm nữa con muốn lo cái Tết chu toàn, giao thừa cúng mâm cơm thịnh soạn mong ơn trên phù hộ độ trì cho cậu đi đường thượng lộ bình an."

- "Ba chục quan mà chị nói như ba chục đồng ấy nhỉ? Tiền đâu mà đưa?"

- "Ô, tiền cậu gửi bu, bu kêu bu giữ hộ mà."

- "Tui kêu hỏi nào?"

Bu tỉnh bơ hỏi lại, bu nằm vắt vẻo trên cái võng mây, miệng nhai trầu bồm bồm, mặc mợ kể lể gọi nhớ bu vẫn cứ ngơ ngác làm như không biết gì. Mợ ức nghẹn, người mợ hoả khí bốc ngùn ngụt, mợ kệ bu giả ngu, mợ liêu minh xông tới giường bu, nhanh nhẹn thò lấy chiếc gối cũ kỹ, bu thường giấu tiền trong này, mợ thừa biết.

Chỉ là, mợ không biết, tiền bu đem đi mua hương cắm hết rồi, toàn bộ tài sản bu có hiện giờ, chỉ vòn vẹn hai quan rượu. Mợ thất thần ngồi thụp xuống, lòng mợ khi ấy nẫu nề lắm, nước mắt chỉ trực rớt ra. Bu nhếch mép cười khẩy, nhân lúc mợ không để ý, bu lấy lại tiền của bu, cuồn luôn hơn bảy quan của mợ. Tốt quá, gần chục quan lận, Tết này ít nhiều bu cũng cất được chiếc áo mới cho cậu Hưng rồi.

- "Bu! Trà con!"

Mợ gào lên, bu nghe giọng mợ chường tai quá, bu nhỏ đánh phệt cái bã trầu đang nhai dở vào mặt mợ, đoạn bu đút tiền vào túi vải, dắt ở ngang hông. Mợ cũng chẳng vừa, mợ xông tới giật, mợ hại bu ngã dúi dụi. Bu giận tím mặt tím mày, bu quay lại túm tóc mợ, rồi bu nghiêng răng nghiêng lợi bu vạ, mợ học máu mồm rồi bu vẫn chưa tha, phải tới khi nom thấy bóng cậu đứng sừng sững ở cửa bu mới tạm dừng.

- "Cái loại con dâu ác ôn chứ, nó đẩy bu đập đầu vào cạnh bàn sừng vều lên đây này. Suýt chút nữa thì bu được ăn xôi chuối rồi, con vớ cái, càng ngày càng khôn nạn, cậu vào cậu dạy nó thay bu."

Bu rệu rạo đứng dậy, mợ ho sù sù, cậu tập tễnh tiến tới phía mợ, cẩn thận lau mặt cho mợ. Đợi mãi không thấy cậu đánh mợ nên bu điên lắm, bu giục cậu, rồi bu nhểch mợ, dùng những từ ngữ bần thiêu nhất để lăng mạ mợ. Bu bức cậu phát điên, cậu ngoảnh lại trừng mắt nhìn bu, lần đầu tiên cậu trừng bu dữ tợn như vậy, lần đầu tiên cậu dám lớn tiếng với bu như thế.

- "Bu thích thì bu cầm roi mà quật tui. Còn vợ tui, tui cảnh cáo bu, một sợi lông của vợ tui, từ giờ bu cũng đừng hòng mà động nữa."

Bu choáng, chân bu mềm nhũn tưởng chừng không đứng vững. Mợ tủi thân khóc nức, gần chục quan tiền mợ vẫn giữ khư khư trong tay, ban nãy bu hành mợ khôn khổ nhưng mợ cũng chưa từng nơi lòng, là tiền mồ hôi công sức của cậu, tiền đi thi của cậu, mợ có chết cũng giữ cho cậu. Cậu ôm mợ, mợ ôm cậu, cậu mợ dặt dẹo tựa vào nhau, cùng lê về phòng. Trán cậu nóng rẫy, mợ lo lắng, mợ vỗ nhẹ vai cậu đề nghị.

- "Sốt vậy cứ ăn cháo không sợ không khỏi được đâu, lại sắp Tết nhất tới nơi rồi chứ, đầu năm mới mà ốm là cả năm đông đó. Để tui sang thôn bên tìm thầy lang nghen, rồi tui cắt thuốc về cho."

Mợ xót cậu nên mợ khuyên nhủ đủ điều, cậu nhức đầu, cậu bầu eo mợ quả quyết.

- "Không cần, có thuốc rồi mà."

- "Thuốc nào? Đầu có đau? Lấy đâu ra?"

- "Mợ đó, thuốc đặc biệt."

Cậu trêu, mợ biết thừa đi ấy, nhưng tim mợ vẫn rung rinh. Tay cậu mân mê đều đều xương quai xanh của mợ, rồi cậu cúi xuống, ngậm chiếc dây yếm đào mỏng manh, mợ cảm nhận được cánh môi cậu vô tình chạm vào da thịt mợ, mợ run ghê lắm, một chút xao xuyến, một chút rạo rực, lại có chút mê mị, mợ không diễn tả nổi nữa.

- "Hay cậu cho tui cu tí luôn đi, tháng sáu cậu thi, tháng bảy có kết quả, cậu đỗ rồi tháng chín thăng nhóc ra đời là vừa."

Mợ thò thẻ mở lời, là mợ nghe cái Trang mách nước đó, nó kêu đợi lúc bọn đàn ông tình cảm một chút thì xin xỏ cái gì cũng dễ hơn. Khổ nỗi, chỉ đứng với thằng Toàn thôi, còn cậu của mợ, kiên định khó lay chuyển lắm.

Mợ chỉ còn nước thờ dài, bỗng dưng bao nhiêu nỗi lo chất chứa trong lòng, lo cậu thi rớt thì chẳng biết tới bao giờ mới có cu tí? Lo cậu thi đậu cậu làm quan to chỉ sợ không những rước bà hai mà còn bà ba, bà tư, bà năm. Nhưng lo gì thì cũng không bằng nỗi lo hiện tại, lo tới tháng sáu không biết kiếm sao cho đủ năm mươi quan tiền?

Mấy ngày giáp Tết người ta nghỉ chuẩn bị trang trí nhà cửa hết, còn mợ chạy đôn đáo khắp chốn, đêm mợ thức dệt vải, sáng ra mợ lại vào rừng cùng cậu, cậu chặt đào thì mợ cũng cắt lá dong đem về chợ bán. Nhà mợ năm nay chẳng mua gì cả, bánh chưng thì có gạo đậu của cái Trang, cân thịt ba chỉ của bu Trinh, chắc cũng gói được chục chiếc.

Chiều ba mươi, mợ đang ngồi ngoài giếng rửa lá dong thì cô Hoàng Anh ghé qua, đem cho hai bó giò bò, mợ chưa kịp từ chối thì bu Phúc đã tươi cười cảm ơn cô rồi mang vào buồng rồi. Bên ngoài chỉ có cô và mợ, cô ngồi xuống, nhỏ lời thủ thi.

- "Mợ Trâm...có chuyện này...tui thức trắng ba đêm mới dám quyết...có gì mợ thông cảm cho tui nhé!"

- "Ừ, cô nói đi."

- "Thì...thì...ra giềng ý...mợ sang hỏi tui về làm bà hai được không? Là thế này, bu tui thương tui lắm, bu kêu nếu cậu mợ sang hỏi thì bu tui sẽ có cách thuyết phục được thầy tui, bu dành cho tui hai thừa ruộng, mỗi thừa năm mẫu, nếu mợ rước tui về thì hai thừa đó của nhà mình, tui biết luật quan không

cho phép cậu hai có ruộng ý, nhưng giờ cứ lên cây bừa lấy thóc ăn. Sau này cậu đỗ đạt rồi thì sang tên hẳn cho cậu."

Đàn ông đàn ông, hiếm ai cả đời chỉ có một vợ, vợ hiểu rõ lắm chứ, nhưng nếu cậu lấy bà hai thì vợ mong cậu lấy con nào vừa xấu vừa thúi hoặc ý, chứ xinh đẹp dịu dàng như cô Hoàng Anh chỉ sợ về được dăm bữa nửa tháng vợ bị ngó lơ mất thôi. Nhưng mà đất trời ơi, hai thừa, vị chỉ là mười mẫu ruộng. Là mười mẫu đó, chăm chỉ làm ăn thì mấy mà giàu đâu? Vợ đã đang bán khoán rồi thì chớ, cô lại bồi thêm một đồng lời đường mật.

"Tui thề khi về tui sẽ rằm rập nghe lời vợ, hàng tháng vợ cho thì tui xin cậu một đêm, còn không thì chẳng có đêm nào cũng được. Tui chỉ cần ngày ngày nhìn thấy cậu là tui mãn nguyện rồi. Với cả ở đây tui còn có một trăm quan, tui nghe đồn vợ chưa tích đủ tiền lệ phí thì phải không? Ra giêng vợ chịu rước tui thì chỗ này là của vợ."

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Mỗi tháng một đêm? Nghe lời vợ rằm rập? Công nhận Hoàng Anh có khác, hót hay như chim. Nhưng mà vợ đây không tin đâu nhé, đâu có ngu đâu. Giờ kêu chẳng có đêm nào cũng được nhưng lúc rước về rồi biết thế nào mà lần? Lại trở mặt như trở bàn tay ý, tranh cậu của vợ, nhà thì chật chội, không khéo đây vợ xuống xô bếp ngủ bên đồng cùi cũng nên.

Ôi chào ôi, mười mẫu ruộng, là cái thá gì so với ngày ngày được quanh quẩn bên cậu hai, vợ chả thèm. Vợ lác đầu nguây nguậy, rồi vợ đuổi khách về không tiền. Có ghét vợ vợ cũng mặc kệ, chồng vợ mà, vợ không giữ ai giữ?

Đó, phòng còn hơn tránh nha, cậu vừa mới bước vào cổng cái mắt nó đã chớp chớp rõ gian. Còn tình cảm hỏi han cậu kia, cậu lại lên rừng bắt lợn rồi, bị nó húc cho trầy xước hết cả chân tay. Vợ xót cậu bao nhiêu thì vợ tự thấy mình ích kỷ bấy nhiêu, lẽ ra ban nãy vợ gặt đầu thì cậu đã có thêm vợ đẹp, ruộng rộng, cuộc sống cũng đỡ lam lũ vất vả.

Cái Trang đó, vợ mang tiếng làm chị mà suy nghĩ nhỏ nhen, thua xa nó. Quyết định ban nãy của vợ, tự dưng vợ thấy sai sai, có vẻ hơi bất công với cậu. Lương tâm vợ cắn rứt ghê gớm, vợ chạy vù ra chỗ cậu với cô Hoàng Anh đang đứng, lấy hết sức can đảm hùng dũng tuyên bố.

"Cô hỏi lại cậu ý, cậu ưng thì tui cũng ưng."

Hai má cô ửng đỏ, cố gắng lắm mà không sao thốt lên lời. So về thương cậu, thì chưa chắc cô đã ít hơn vợ, nhưng riêng khoản bạo gan, e rằng chẳng bằng. Vợ thấy cô chân tay luống cuống, môi lưỡi lắp bắp thì bực mình trình bày thay luôn.

"Rước cô ấy về làm bà hai, bù lại cậu có mười mẫu ruộng và...và...trăm quan tiền."

Giọng vợ đoạn cuối hơi lạc đi, vợ cắn môi để khỏi nấc, đoạn vợ chạy vù ra giếng xếp lá dong đem vào trong bếp. Kệ cậu thôi, vợ không muốn nghe câu trả lời, vợ sợ vợ chịu không nổi. Vợ cứ ngồi bần thần mãi tới khi cậu vào, cậu đưa vợ âu thịt ba chỉ cắt thái sạch đẹp, kêu vợ ướp muối tiêu đi để chuẩn bị gói bánh.

"Có thịt bu cho rồi mà, gói ít ít thôi cũng được. Cậu lên rừng làm gì cơ chứ? Rồi không may lợn nó húc chết thì sao? Chết rồi sao cưới được bà hai nữa?"

Mợ nói lấy, cậu hi hụi nhóm bếp đun nồi nước lớn, đoạn cậu quay ra hỏi mợ.

"Năm hết Tết đến, bu cho mợ bao nhiêu đồ, thế mà mợ lại không biếu bu cái gì hả?"

Ừ nhỉ? Cậu nhắc mợ mới nhớ đấy, mợ thấy mợ bất hiểu ghê cơ, may có cậu chín chắn lo nghĩ chu toàn. Mợ thờ dãi đưa tay đảo chảo đậu cho toi, đoạn tiếp tục đánh tiếng mời tin.

"Có cần gói thêm bánh để mang sang cho ông trưởng thôn nữa không cậu?"

"Chắc có."

Cậu đáp tỉnh bơ, mợ siết chặt tay, không nói thêm gì cả, nước mắt mợ lặng lẽ chảy dọc đôi gò má, roi thẳng xuống rổ gạo nếp trắng phau. Cứ ngỡ mợ là người duy nhất khóc trước đêm giao thừa, ai ngờ, phía nhà trên, bà cả cũng đang nức nở không người.

Phú ông tỉnh rồi, rốt cuộc ông cũng tỉnh! Từ đầu tiên ông gọi sau khi hé mắt, là tên bà. Bà mừng ghê lắm, nhưng lòng bà còn giận, còn đau, bà bỏ về phòng chọt trái cửa, mặc ông phía bên ngoài gọi khản cổ, bà bên trong chỉ ôm gối ngồi một xó chứ nhất định không chịu ra gặp ông.

"Bu cậu Hưng... Tết nhất tới nơi rồi, bu nó không bỏ qua được hử? Tui là bị hại mà!"

"Thầy nó không gọi người ta lên thì chớ nó hại à?"

- "Ừ, thôi, tôi sai, lỗi tại tôi tất. Mà tôi khổ quá, thương tôi với, được không? Cho tôi vào ôm một cái đi! Nhớ bu nó chết đó, nỡ để tôi chết hả?"

Toàn lời đường mật mà bà không hề lay chuyển, ông nhè nhẹ một hồi mắt kiên nhẫn liền sai người phá cửa. Phòng không nhà trống, cửa sổ mở toang, chẳng biết bà trốn đi từ lúc nào? Cũng không rõ bà đi đâu, ông cùng người làm tìm mấy canh giờ liền mà chẳng thấy, người ông mệt mỏi rã rời, tìm ông như bị đũa nào thò mất. Ông ngồi thụp giữa cánh đồng, bật khóc tu tu.

Cậu Hưng mẹ Chi ngồi ngay bên cạnh ông, mẹ xoa lưng cho thầy, cậu vỗ về an ủi.

- "Thôi thầy về với cậu, bu giận bu đi chơi lát thôi, sáng ngày mai bu về."

- "Đêm hôm gió máy thế này còn đi đâu? Nhờ bu cậu có mệnh hệ gì thì tôi sống được à? Cậu mẹ cứ về trước đi, về trước mà cúng giao thừa, tôi ở đây thôi, tôi ở đây đợi bu cậu, nhờ may bu cậu mềm lòng bu cậu tha cho tôi cũng nên."

Giờ phú ông thất thế như này, cậu Hưng là con trưởng tất nhiên phải về lo cỗ bàn rồi. Mẹ Chi chân sáo chạy theo cậu, cậu mẹ tất tả chỉ đạo nhà trên bếp dưới. Đạo này mẹ nở nang ghê lắm cơ, sáng mùng một ngồi ngửa theo cậu xuống phố huyện mang lễ cho thầy bu mẹ mà có cái gì nó cứ ngòn ngòn đập vào lưng cậu, mẹ hại cậu bức bối khó chịu suốt cả một quãng đường dài.

Lễ Tết của cậu cả năm nào chả to, lễ Tết của cậu hai tuy chẳng được hoành tráng như thế nhưng cũng khá tươm tất. Tổng cộng mười bánh chưng, năm cân thịt quay và hai chiếc chân giò nhồi thịt cỡ bự, cậu chuẩn bị đâu ra đấy không thua kém gì nhà Trang Toàn, mẹ được dịp mát mặt rượu rượi. Với cả đêm qua cậu đem bánh sang nhà cô Hoàng Anh rồi, thì ra cậu trả ơn cô vì trước giờ cô hay cho đồ thôi chứ không có rước cô đâu, mẹ sướng, cười không khép được miệng.

Mẹ ôm cu Thóc, mừng tuổi cho nó ba chục đồng lấy may. Quay sang thấy mắt con mẹ nó đỏ hoe, mẹ hỏi thì nó buột miệng lầm bầm

- "Tối qua cha thằng này xuống cuối thôn hú hí với gái bác ạ."

- "Con Phụng hử? Ở hay, bu Trang kêu không quan tâm cơ mà nhỉ?"

- "Ừ, thì ai thèm. Muỗi bay vào mắt thôi."

Ghê chưa? Mới sáng mùng một mà nó gào diếc cả tai nhà người ta thế đấy. Nó ôm thằng cu con, cười cười nựng nựng, lúc thằng Toàn ra nó vẫn bình thân như không. Nó tài thật, mẹ Trâm chịu không nín nhịn được như nó. Mẹ mở túi vải, lấy ra hai tiền cho cu Trí, thương nó lắm, hôm hai bảy Tết con Dung bị gả cho nhà người ta trừ nợ, nó ỉu xiu suốt từ bữa đó tới giờ.

- "Thằng chồng con Dung khôn nạn lắm Trâm ạ, mới về có vài ngày mà đánh nó thâm tím mặt mày. Em dặn nó đợi em rồi, đợi em học thành tài, em thi đậu, rồi em chuộc nó về."

Trâm nghe cu cậu tâm sự tự dung ruột gan nào nề. Năm nay mẹ mười bảy, cậu tròn mười lăm, tháng sáu cậu thi, giá kể cậu đỗ cao thì tốt quá, chứ đợi ngày cu Trí đủ tuổi dự thi cũng lâu lắm, tội cái Dung. Bu mẹ thấy hai chị em ủ rũ mất cả không khí Tết thì sai Trâm xuống trông nồi nước vối để lát bu còn tiếp khách. Cậu hai lật đật theo mẹ hai, tay cậu khẽ vỗ vai mẹ, lúc mẹ quay ra thấy cậu hơi cười cười, mẹ chột hỏi.

- "Trước kia cậu có thương thăm ai không?"

- "Có."

- "Giờ còn thương không?"

- "Còn."

- "Thế nó...có chồng chưa?"

- "Rồi."

Có chồng rồi mà vẫn thương tức là thương nhiều ghê lắm. Tính cậu hai lại trầm nữa, ít nói nhưng đã thổ lộ thì chắc cũng phải dạng khắc cốt ghi tâm, lòng mẹ gai gai khó chịu. Mẹ rút rom đốt vào bếp, rầu rĩ thờ dài.

- "Vậy chắc cậu cũng giống cu Trí nhỉ? Đợi thi đỗ, làm quan lớn, có nhiều tiền rồi thương lượng chuộc người ta về."

- "Khỏi cần."

- "Sao thế?"

Là do nhà bên kia thế lực quá? Hay do con đó không thương cậu? Mẹ ngạc nhiên thắc mắc, cậu nheo mắt nhìn mẹ, bầu eo mẹ cái rồ đau rồi đưa tay nhắc mẹ đặt gọn ghế trong lòng, đoạn cậu cúi xuống ghé sát tai mẹ, chầm rãi giải thích.

- "Tại tui rước được rồi."

Chương 49

Hả? Rước được rồi? Sao mẹ không biết gì hết thế? Không lẽ cậu giấu nó trên rừng, ở cái nhà gỗ đó? Thảo nào thỉnh thoảng có những buổi cậu hay đi núi từ tờ mờ sáng đến tối mịt mới về, thảo nào ngay cả cô Hoàng Anh cũng chê. Hoá ra lòng cậu đã sớm có ý chung nhân, chắc sau này xây được nhà cao cửa rộng cậu mới đăng hoàng đón về.

Mẹ biết mẹ ích kỷ, nhưng mẹ không thích chia sẻ cậu với ai cả, dù chỉ là một cái liếc nhìn. Mẹ ghen ghê lắm, mẹ hẳn học chất vấn.

- "Thế cậu cho con đó cu tí chưa?"

Cậu nghiêm chỉnh lắc đầu, mẹ thờ phào nhẹ nhõm. Tiếc rằng, tới lúc mẹ hỏi hai người ôm nhau chưa, thẹn nhau chưa thì cậu đều đáp rồi. Mẹ buồn quá, tâm trạng nào nề như roi thẳng xuống dạ ngực, mát lạnh một bông nước, nhưng vì tò mò, nên mẹ cố hỏi thêm phát cuối.

- "Thế cậu và con đó hôn nhau mấy lần rồi? Lần gần nhất là bao giờ? Chiều qua hử? Cậu đi bắt lợn rừng xong cậu rẽ vào mần nó luôn chứ gì? Tui chả đi guốc trong bụng các người!"

Mẹ giận rồi đó, giận nên cái giọng cũng chua lèm ra. Cậu nheo mắt nhìn mẹ, môi cậu lướt qua cánh môi mọng đỏ của mẹ, rất nhanh thôi, đủ để đầu óc mẹ chuyển choáng, rồi cậu chậm rãi bảo.

- "Tui tui...vừa hôn nhau xong."

Mẹ bị đơ mắt một lúc, tới khi hết đơ thì sượng, sượng điên luôn. Hai tay mẹ đập ngực cậu rầm rầm, thích chí gào thét ầm ĩ.

- "Tui hả? Tui là con đó hả? Vừa hôn xong thì tui chó còn ai nữa? Cậu hai thương thâm tui từ lâu rồi hả? Cậu rước được tui rồi còn gì nữa? Ồ hoá ra lại là tui đây, thế mới hay."

Mẹ cứ oang oang hết cả lên, hàng xóm láng giềng sang chúc Tết tưởng có chuyện liên lũ lướt chạy xuống, bu mẹ nom đôi trẻ tình tứ trong bụng thấy ngọt ngào nhưng ngoài miệng vẫn e hèm nhắc mẹ đàn bà con gái ăn nói nhỏ nhẹ thôi, giữ ý giữ tứ một chút. Cậu hai ngượng hay sao ấy, thấy cậu đứng dậy rót nước vào phích cho bu mà mặt đỏ phừng phừng, còn quay lại lờm mẹ mấy cái liếc chứ.

Cậu là vậy nhưng lúc ăn cơm bu gấp cho cái đùi gà thì vẫn đẩy sang bát của mẹ. Thăng Toàn chẳng biết có phải nom anh rể học tập không mà cũng chẳng ăn nữa, nhường cho con Trang, vợ nó xé thật nhỏ cho cu Thóc rồi quay sang bảo chồng.

- "Ban này tui xin bu cho thầy nó ba buồng cau đẹp rồi đó, để mừng mười mà hỏi vợ."

Chú Toàn lí nhí cảm ơn bu, bác Trâm hơi ung ức nhưng bu không có phản ứng gì nên bác đành lặng thinh. Cưới thêm vợ là cái quyền của đàn ông mà, đàn bà con gái đâu được bép xép. Hơn nữa nhà cu Thóc khá giả lắm, thăng cha nó có rước thêm chục cô về thì vẫn có chỗ ở thôi.

Cu Thóc còn nhỏ, chả hiểu gì sất, nó bóc miếng giò mứt mứt rồi dúi vào vai bu cười hềnh hếch. Hết bữa bác Trâm nhận dọn dẹp cho nhà nó về sớm, bu nó bồng nó đằng trước, thầy nó cùng con chó lêu đẹo theo sau, đến ngã ba thì thầy nó đánh tiếng.

- "Bu này về trước, tui sang báo tin vui cho Phụng nhé!"

- "Ừ."

Cái Trang đáp nhưng không ngoảnh lại, cu Thóc mải nũng nịu cái này cái kia nên chẳng bận tâm lắm. Toàn định dắt chó sang với Phụng nhưng chó bữa nay giờ què, một mực không chịu rẽ phải mà cứ thế lon ton chạy theo Trang Thóc. Toàn một mình ở ngã ba, nhìn theo bóng lưng của hai người một chó, bất chợt lòng nó trĩu nặng, nó đứng đó rất lâu, rất lâu cũng không biết nên rẽ hay nên đi thẳng?

Thế rồi, nó gặp bà cả. Bình thường bà sang chánh lăm, tầm mắt bà cao, bà sao có thể hạ xuống để nói chuyện với người như nó? Tay bà còn cầm cành lộc non, chắc có lẽ do bà mới đi chùa về nên tâm an tĩnh lành, bà băng quơ bảo. - "Bắt tôm về thì thả tép đi, hai con chung gió, khó mà êm ấm"

Phú ông ở mạn đồng xa xa nghe thấy giọng bà liền mừng huỳnh lao tới, bà kiêu căng rảo bước, một cái liếc nhìn cũng không bỏ thí cho ông. Nó nom ông bà, chẹp miệng lắc đầu. Lời bà nói khá có lý đấy chứ, hai vợ lại thêm một con chó, kể cũng mệt nhỉ? Nhưng con Trang đẻ cu Thóc rồi, bỏ sao được? Con Phụng thì đáng thương, nó nghĩ một hồi, rồi nó nhúc hết cả óc, đành chạy về nhà lôi vò rượu ra uống ừng ực, ầm cái bụng đã, mọi chuyện để tính sau vậy.

Rượu con Trang ủ thì ngon phải biết rồi. Nó được Trâm dạy mà, Trâm cũng ủ vài vò biếu họ hàng gần xa. Riêng di Hồng được ưu ái hai vò, con cháu có hiếu thật, di mất ruột ghê gớm, di kéo mẹ vào buồng thủ thi.

- "Cái chợ đầu mối phía Nam ấy, cách chỗ mình hai canh giờ, nhà đi có xe bò thò hàng rồi, ra giềng Trâm xuống đó làm ăn với đi không? Có gì mình bán này, chợ buồn lộn lổm, lãi ít nhưng bù lại bán được nhiều."

Mợ nghe di ti tê gật đầu lia lịa, căn bản mợ vốn đang lo không biết đào đâu ra đủ tiền nộp lệ phí thi cho cậu đây. Di cháu bàn bạc rõ rôm rả, ấy thế mà đến lúc thực thi, di lười chày thây, đi được dăm bữa nửa tháng thì ngại, toàn trốn ở nhà rồi gửi hàng cho cháu bán giùm. Di có gửi thêm chút tiền uống nước nữa nên mợ tuy nhọc hơn nhưng lại dành dụm được nhiều hơn, mới qua hai tháng đầu năm mà đã bỏ ra được mười bảy quan rồi, mợ mừng ghê lắm.

Sang tháng thứ ba, có một ngày trời xanh miên man, hoa gạo đỏ thắm đượm nồng nàn, trong buổi chợ chiều oi ả nhộn nhạo, mợ tình cờ gặp bé Dung. Người nó nhỏ xiu, kéo chiếc xe thô to bụi, thẳng chông phi phèo nhả khói thuốc lao bên cạnh, thi thoảng lại đập đập điều cây vào lưng vợ, ra sức quát nạt chửi rủa.

Mợ gọi con bé, nhưng có lẽ nó xấu hổ nên cứ cúi gầm mặt. Nó tội ghê, khổ nỗi mợ lại chẳng dám ra can, tại sợ làm thẳng cha mất mặt rồi nó nuôi hận, đêm về nó hành vợ thêm thì khổ.

Thương nó nên bữa nào gặp mợ cũng lén quẳng vào gánh hàng của nó thứ gì đó, khi thì chút xôi lạc, khi thì miếng bánh đúc, hay có lúc là vài chiếc kẹo kéo nó thích ăn. Ôi mợ cũng chả dư giả gì, nhưng xưa các cụ dạy mà, lá rách thì đùm lá nát thôi. Rồi có bữa thẳng chông nó về trước, nó chạy ra ôm chầm lấy mợ, khóc lóc rầm rút.

- "Mợ Trâm ơi...mợ về bảo anh Trí khi nào thi đỗ thì mau mau sang chuộc con mợ nhé! Nó đánh con hoài, nó kêu rước vợ nhỏ chẳng mần ăn được gì sất, rồi nó bảo con là con nợ, cả tháng nay nó toàn bắt con ăn khoai thôi...con...con...thèm cơm lắm mợ à..."

Bé Dung nấc lên từng tiếng, mợ Trâm hi hụi lôi ra nắm cơm nhỏ cùng ít muối vừng mợ để dành ban sáng, cười cười đưa nó. Nhìn nó nhai ngon lành khoẻ mắt mợ rom rôm, hôm ấy mợ ngồi an ủi nó mãi đến xế chiều, thành ra hàng họ chẳng bán được là mấy. Lúc ngó thấy xấp vải lanh còn nguyên mợ mới bắt đầu sốt ruột, cũng may có anh thương lái đi qua sà vào hỏi han.

- "Toàn bộ chỗ này bán bao nhiêu thế cô em xinh đẹp?"

- "Bảy tiền."

Thấy khách sộp nên mợ nói thách, ai ngờ hấn đưa ra bảy mươi tiền luôn, tức bậy quan ý, với điều kiện mợ phải cho hấn ôm một cái. Mợ lúc đó đầu óc chập cheng lú lẩn, chỉ nghĩ được bảy quan là rất nhiều, góp vào sẽ rất nhanh đủ tiền cho cậu nộp lệ phí thi, và cả con Dung nữa, ngày mai mợ sẽ mua cho nó nguyên xâu bánh tẻ nóng hổi. Trong khoảnh khắc ngu muội nào đó, mợ đã gật đầu cái rụp.

Tiền thì mợ cầm chắc trong tay rồi đó, khổ nỗi, cái thẳng cha khôn nạn, ngoài ôm ra thì hấn dám thòm mợ thêm một cái vào cổ nữa mới điên chứ. Mợ chưa kịp cầm đòn gánh dân cho một trận nhừ tử thì nó đã lủi mất, vải còn chẳng thêm lấy. Mợ ngó nghiêng ngó dọc một hồi, thấy không có mống nào thì thở phào nhẹ nhõm, đoạn lật đặt quay lại dọn hàng.

Trên đường về tự dưng mợ bắt đầu sợ sợ, sợ nhờ có ai hót hèo cho cậu thì mợ toi. Nhưng chợ chiều tan từ lâu rồi mà, chắc mà không biết quý không hay đâu. Mợ tự trấn an mình mãi nhưng lòng dạ cứ bồn chồn bứt rứt, tâm trạng nôn nao thấp thỏm đến lạ.

Linh cảm của mợ quả không sai, chẳng rõ cơ sự ra làm sao mà lúc về tới nơi mợ thấy bạch quần áo của mợ được gói gọn gàng đẹp đẽ, đặt ngay ngắn ngoài ngõ. Cổng cài chặt chốt, cậu đang ngồi chặt cùi trong sân, sắc mặt có vẻ không được tốt cho lắm, mợ riu rít gọi nhưng cậu không thèm đáp, cậu quăng chiếc riu đánh phạt, thân cây hồng đứt đôi, còn cậu lừ lừ bỏ vào buồng.

Mợ len lén mở cổng chạy theo, ngặt nỗi chẳng mấy chốc đã bị cậu vòng tay qua nhấc lên. Mặc cho mợ năn nỉ ỉ ôi, cậu vác mợ, như cái cách cậu vác vác lợn, rẽ về phía nhà bu Trinh. Tới nơi rồi, cậu thẳng tay ném mợ vào lùm rơm trước cửa, đoạn lạnh lùng quay lưng, một lời cũng không nói.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Đầu tóc mợ dính toàn rom, bù xù rối rắm như tổ quạ, mặt mợ bị rạ lúa cọ vào nổi mẩn đỏ ửng, ngứa ghê lắm mà mợ có kịp gãi đâu, chỉ mau mau chống chống trườn xuống để còn đuổi theo cậu thôi. Chạy tới giữa làng mợ gặp vợ chồng thím Phương chú Trinh, chú thím đang vớt bèo dưới ao, nom thấy mợ thím liền vẫy tay í ới gọi.

- "Trâm ơi Trâm, thím phần Trâm bọc đậu tương trong cái thúng gần bụi chuối đấy."

Là đậu tương xanh chưa phơi khô, mỗi tép đậu khoảng ba bốn hạt, đem về luộc ăn béo béo bùi bùi, thơm thơm ngậy ngậy, mợ Trâm khoái món này kinh khủng, mợ ôm bọc đậu trong bụng, riu rít cảm ơn thím.

- "Cậu hai đâu rồi? Tầm chiều thấy cậu dọn hàng sớm để lên chợ đầu mối đón mợ mà, nhất mợ!"

Chú Trình vô tư kể chuyện, chuyện vui ấy mà mợ tưởng như có sét đánh ngang tai. Trời ơi đất hời, mợ còn lo con nào hót leo? Giờ thì hay rồi, chính cậu tận mắt chứng kiến, cậu không giận mới là lạ đấy! Mợ lo toát mồ hôi hột, cầm đầu cầm cổ chạy một mạch về nhà, cậu đi đâu ấy, ngoài hè chỉ có mỗi bu Phúc đang kiểng chân rướn người cắt mướp.

Ban nãy thấy cậu đuổi mợ lòng bu hà hề dễ sợ. Mà được vài khắc thôi, tới lúc nhớ ra cơm chiều chưa ai nấu bu bắt đầu thở ngắn thở dài. May mà mợ về đây rồi, bu đỡ phải tự tay nhóm bếp, chứ khói khét bản lăm, ám hết mùi vào váy yếm thì chán đời. Bu chắc lười kêu thêm ăn canh mướp hương, mợ hi hụi gãi lác ngoài giếng, bu đứng bên cạnh chấp tay sau hông, e hèm góp ý.

"Đàn bà con gái thì không được hỗn với chồng, hiểu chưa? Như bu đây này, công dung ngôn hạnh đủ cả. Ôi chao, mợ mà so với bu chắc như cóc ghè sánh thiên nga ấy, nhưng mà so thế kẻ cũng khắp khiêng quá, thôi thì mợ cứ nhìn vào bu mà chỉnh sửa thói hư tật xấu của mình."

"Dạ, bu nói chí phải."

Mợ sống với bu đâu phải dăm bữa nửa tháng, thi thoảng nếu không có việc gì to tát thì một lời nói dối mát mát gì đâu, cứ êm cửa ấm nhà đỡ phiền cậu là được. Bu thấy mợ ngoan, thích chí vỗ đùi đen đét.

"Được làm dâu của bu là phúc ngàn đời ngàn kiếp của mợ đó. Mà mợ làm gì khiến cậu bức vậy?"

"Con cũng chẳng rõ nữa bu ạ."

Bu mà biết chắc bu trì chiết mợ cả buổi mát, mợ đâu có dại mà khai. Bu neho mắt nhìn mợ, bất chợt thấy hơi ghen tỵ, ít nhiều cậu vẫn để tâm tới mợ nên mới bức, chứ như bu, tội lớn tày trời mà từ khi phú ông tỉnh lại ông cũng có thêm phân xử gì đâu, tâm trí ông chỉ mãi bà cả thôi. Yêu đương gì chứ, trước phú ông thương bà mà, chắc sau đó bị tiểu thư yếm bùa nên mới thành hãm dọa như vậy. Cứ đợi đấy, đợi ngày con bà thành tài, bà sẽ thuê thầy giỏi về cúng giải phép cho ông, rồi mọi thứ sẽ đâu vào đấy cả thôi.

Sắp tháng sáu rồi, sao mà mong quá cơ! Đến lúc ấy, đâu phải ăn canh mướp, ở lều tranh như giờ, mợ Chi gặp bà cũng nào có chuyện mặt khinh khinh như thế? Nó chào mỗi mợ Trâm, hí hửng kéo mợ vào bếp thì thật. Đào ôi, mấy cái chuyện trẻ ranh vớ vẩn, bà thêm nghe lôm chắt?

Bà bữu môi bỏ ra ngoài đình hóng hót, ở nhà mợ Chi riu ra riu rít.

"Nè, tin mừng nha, đêm qua cậu Hưng lên lút sang phòng tui đó, ôm tui, xong thơm trộm lên má tui nhé. Eo nó sướng gì đâu mà sướng hết phần thiên hạ, tui thề tui muốn mở mắt lăm ý, mà sợ cậu thẹn cậu lủi về mặt thì khốn. Tui còn mang bài cho mợ nữa đây này, thấy tui dễ thương không?"

Bà bữu môi bỏ ra ngoài đình hóng hót, ở nhà mợ Chi riu ra riu rít.

"Nè, tin mừng nha, đêm qua cậu Hưng lên lút sang phòng tui đó, ôm tui, xong thơm trộm lên má tui nhé. Eo nó sướng gì đâu mà sướng hết phần thiên hạ, tui thề tui muốn mở mắt lăm ý, mà sợ cậu thẹn cậu lủi về mặt thì khốn. Tui còn mang bài cho mợ nữa đây này, thấy tui dễ thương không?"

Mợ Trâm phì cười gật đầu. Mợ Chi hơi đánh đá thôi chứ thoáng tỉnh, từ ngày bà cả cấm cậu hai học lỏm thì bài vở thầy đồ dạy mợ toàn tranh thủ giấu đi để đem sang thôi. Mợ còn cho cả giấy trắng nữa, cậu Lâm chép xong mợ lại mang về chỗ cũ đặt ngay ngắn, cậu Hưng chả hề hay biết gì sất.

"Mợ không sợ cậu hai nhà tui thi cao hơn cậu cả hử?"

"Quên đi, cậu cả thông minh kinh khủng khiếp lắm mợ không tưởng tượng được đâu, kiểu gì cũng đỗ đầu bảng. Cậu hai kiểu chậm nói thể nhìn qua là biết ngu rồi, tui chỉ mong cậu ấy đỗ thi Hương cho mợ sớm được cu tí thôi."

Mợ Chi vênh mặt phân tích, mợ Trâm diện máu quất mợ Chi ầm ầm, mợ Chi cũng chẳng vừa, khinh khinh mĩa lại.

"Xi, trắng tròn mập mập đáng yêu lại không ưng, đi ưng cái cục than đen sì sì, đồ mất đuôi." "Mất mợ mới đuôi ý, mợ về mợ nhòm lại mà xem? Chồng tui cao ráo bệ vệ như đấng anh hùng, chồng mợ thì sao? Người ngắn một mẩu, béo nhưng yếu dợt ra. Tui đây này, chồng tui một tay cũng nhấc được tui nha, còn mợ? Mợ đã được chồng mợ khiêng lần nào chưa? Hay toàn mợ cõng cậu?"

Cái giọng lạnh lạnh rõ ghét, mợ Chi đuối lý không cãi được, hậm hực bỏ về. Mợ ấy lại đổi ý mà, con gái nhà quan có khác, suốt ngày hờn. Mợ Trâm mặc kệ, mợ còn đang nấu cả ruột ra đây này, cậu hai đi đâu không biết, suốt từ xẩm tối tới khi trăng lên cao vẫn chẳng thấy tăm hơi. Mãi đến khi gà gáy canh năm mợ mới thấy bóng cậu, cậu qua nhà thay áo quần, rồi lặng lẽ bỏ lên núi.

"Cậu hai không ăn lót dạ à? Không đói à? Tối qua cậu ăn chưa? Cả đêm cậu đi đâu thế? Tui bảo này, là thằng đó nó bảo cho bảy quan ý, nên tui mới đồng ý, chỉ cho ôm thôi, còn thơm là nó lợi dụng tui đó. Tui biết lỗi rồi, tui thức trắng một đêm liền, tui ăn năn lắm, tha thứ cho tui nha!"

Mợ leo đèo theo cậu nài nỉ, cậu đi phẳng phẳng đằng trước, cậu đi nhanh ghé góm, mợ chạy theo sau thở hồng hộc. Mọi khi cậu bức cái gì chỉ cần mợ lao vào ôm là cậu xuôi xuôi ngay, bữa nay cậu giận kinh lắm, chỉ hơi để tay vào eo cậu đã bị hất ra. Mợ nhìn cậu từ sáng tới trưa mà cậu vẫn chẳng xi nhê gì, mợ mệt lử luôn. Năng tháng ba vàng ruộm một góc trời, mợ gạt mồ hôi trên trán, trộm nghĩ tới bao nhiêu hàng chưa bán được, của một đồng tiền, mợ lại sốt ruột chạy về đánh xe bò lên chợ đầu mối.

Rõ ràng mợ xuống núi trước, nhưng thế nào mà ra tới đầu làng lại thấy cậu hai đứng sẵn ở đó. Con bò nhà dì Hồng bị cậu véo tai rõ thảm thương, đoạn cậu lúi nó quay đầu, đồ bò ngốc ngếch, nó theo cậu thật.

Cậu dất nó về trả di Hồng, dất mợ về trả bu mợ, có vẻ như cậu không cần mợ đi bán hàng xa nữa rồi, mợ rầu rĩ suốt cả buổi, khóc ướm đầm hai cái gối liền, bao nhiêu muộn phiền mợ kể hết cho cu Trí nghe. Nó tròn mắt ngạc nhiên, nó kêu cậu chả nộp lệ phí từ tháng giêng rồi còn gì, mợ sừng sốt lắm, cậu lấy đâu ra tiền cơ chứ?

Hay con mắmm nào cho cậu? Con mắmm nào dám nhăm nhe cậu của mợ? Để mợ cầm liềm mợ xông ra dần mặt nó. Bu mợ đang quét sân nghe con gái hùng hù hỏ hỏ mà không nhìn được cười, bu kêu mợ ngốc, cậu có vốn riêng chứ. Mợ lúc ấy mới hoảng hồn, chiều đó mợ ăn cơm nhà bu, mợ về nên bu thịt gà, canh gà nấu lá giang. Canh chua thanh mát, thịt gà mềm thơm phụng phứ, nhưng mợ nhớ cậu, mắt mợ cứ ngân ngấn nước, bu gấp cho mợ miếng lườn, dịu dàng an ủi.

- "Bu dạy bao nhiêu lần mà có biết giữ ý giữ tứ đâu? Giờ thì sưng chữa? Phải thẳng khác nó đập cho sưng mủ rồi ấy chứ. Cậu hai là còn hiền đó!"

- "Thà cậu đánh còn hơn cậu bỏ."

- "Chị dầm nó vừa, cậu giận chút thôi, mấy hôm nữa nguôi nguôi cậu lại sang đón ý mà."

- "Thật không bu?"

- "Thật."

Bu khẳng định khiến tâm trạng mợ phần chấn hấn lên. Mợ cứ ngỡ cùng lắm là dầm bảy ngày, ai dè, thời gian đằng đẵng trôi qua, chiều chiều mợ vẫn về nấu cơm dọn dẹp nhà cửa cho bu Phúc, sáng sáng mợ vẫn bán vải dệt cạnh hàng bún riêu, mợ với cậu đối diện không biết bao nhiêu lần, lần nào mợ cũng thấp thỏm hi vọng, mà chẳng lần nào cậu chịu mở miệng trước.

Cậu tính bỏ mợ thật hả? Chỉ thoáng nghĩ thôi mà mợ đã buốt hết cả ruột. Liền tù ti mấy tháng trời cậu không nói chuyện với mợ, không hỏi han mợ, không quan tâm mợ, ban ngày trước mặt bu mợ vờ như mợ ỏn, đợi gà lên chuồng mợ lại ra hiền ôn đầu gối khóc tu tu.

Mợ sai rồi.

Mợ biết tội mợ đáng chết, mợ biết đàn bà con gái thế là không được, mợ biết cả. Nhưng sai thì cũng trót sai rồi, giờ mợ biết làm sao? Cái đêm trước hôm cậu lên đường xuống phố huyện dự thi, mợ khóc khàn cả cổ, nghe đồn đợt này đi là đi nguyên một tuần, đường xá xa xôi vất vả, mợ vừa nhớ vừa lo cho cậu.

Bu mợ vọng ra gọi mợ vào ngủ, bu xoa lưng cho mợ nhưng mợ cứ trần trọc mãi không sao vào giấc được, tới canh ba mợ chịu không nổi, đành lên mò dậy, trời nhá nhem tối mợ cũng mặc kệ, mợ mở chốt toan chạy về ngõ cậu.

Mợ hồi hả lao đầu ra ngõ, rồi mợ đâm sầm vào ai đó, đứng ngay trước cổng nhà mợ. Mợ không nhìn rõ mặt người ta, nhưng cái dáng cao dong dỏng, cái bàn tay chai sạn sần sùi này, chẳng lẫn vào đâu được. Mợ gạt nước mắt, bối rối lùi lại một bước, nghèn nghẹn dận dò.

- "Cậu hai lát đi đường cẩn thận nhé, làm bài cho tốt vào, thi đậu xong công danh rạng rỡ, có bỏ tui thì vẫn tha hồ rước được vợ ngon!"

Đêm tối quá, mợ không nhìn rõ về mặt cậu, hơi thở nhe nhẹ của cậu phảng phất quanh gò má mợ. Cậu đứng với mợ tới khi trời hưng hửng sáng cậu mới đi. Bước chân của cậu mỗi lúc một xa, tiếng nấc của mợ mỗi lúc một to. Lòng cậu như có dao găm, vừa bước lữ tre làng thì cậu đột ngột dừng lại, quay người lao thẳng về phía mợ, tay cậu siết chặt bờ vai đang run rẩy của mợ, mợ nghe giọng cậu buồn buồn.

- "Tui đi rồi...ai cho mợ một trăm quan, kêu mợ đẻ giùm người ta cu tí...mợ cũng gạt đầu, phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

- "Xi, ả? Ai chớ? Một trăm quan? Ai mà nài mợ giữa ban ngày như thế? Một ngàn một vạn quan tui cũng chẳng thèm nhé. Cái lần đó tui giải thích rồi mà, là tui cần tiền gấp cho cậu đi thi, tui mà biết cậu còn vốn riêng thì tui đâu có điên, kể cả mũi vàng đồ trước mặt tui cũng ngó lơ luôn ý, tui chỉ để cu tí cho cậu hai của tui thui chớ."

Mợ leo lẻo thanh minh thanh nga, về mặt cậu dần dần ra đời chút rồi, mà cậu vẫn chưa an tâm hỏi lại.

- "Chắc không?"

- "Chắc. Tui thề tui hứa tui đảm bảo luôn đó, tui mà nói sai sét đánh tui đen thui."

Mợ gơ tay chỉ thẳng lên trời thề độc, bộ dạng rõ nghiêm túc. Cậu neho nhất trông mợ, mặt mợ lúc xưa tròn đầy cơ, mấy bữa nay hốc hác quá, mắt sưng húp, má hóp lại thấy mỗi cái lúm đồng tiền nho nhỏ. Cậu dận mợ vào ngủ thêm đi, rồi tới bữa ăn nhiều nhiều vào chứ mợ xấu quá rồi. Mợ bị chê, mợ tủi

Bà cả bên ngoài cười khinh khinh, ngược lại trong lòng sốt sắng bồn chồn khó tả. Cả ngày bà đứng ngồi không yên, đêm đến thì trằn trọc mãi mới vào giấc được, nhưng bà gặp ác mộng, bà mơ cậu Lâm đồ cao, làm rạng danh tổ tông, bà hai cậy chức cậy quyền tông cổ bà với cậu Hưng ra ngoài đường. Cậu Hưng yếu ớt không tự kiếm sống được, sau đó phải lang bạt làm ăn mảy, mặt mũi nhọ nhem đến thảm. Bà khóc cùng cậu trong mơ, áo bà ướt sũng mồ hôi, rồi trời vừa hừng sáng, bà vội vàng lệnh năm đứa thanh niên sức dài vai rộng đi làm việc lớn.

Chúng nó rầm rập nghe lời, tới xẩm tối, thẳng to cao vạm vỡ nhất lên vào phòng bà báo cáo.

- "Cậu hai bất tỉnh rồi, tui tui tạm nhốt cậu ở nhà kho bỏ hoang cạnh sông Đáy, cách phố huyện chừng năm dặm, bà cứ yên tâm nhé!"

- "Sao...sao...cậu lại bất tỉnh? Đã dặn chỉ trói cậu thôi mà?"

Bà run run hỏi lại, nó chẹp miệng giải thích.

- "Cậu khoẻ với dai sức lắm, không bê đá phang vào đầu thì còn lâu tui tui mới đầu được với cậu."

Bạn đang đọc truyện *Làm Dầu Phú Ông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Tụi nó nói kể cũng có lý, cậu hai cơ mà, đâu có ngắn một mẩu như cậu cả đâu? Cậu Hưng nhà bà thực ra không lùn, cậu được nuông quá thành ra phát triển chậm thôi, chẳng qua cậu hai tháo vát từ nhỏ nên mới cường tráng bệ vệ chứ cái ngữ bà hai cũng cao ráo gì cho cam?

Thuở xưa các cụ có câu, ông trời không lấy tất của ai cái gì, ấy thế mà chuẩn. Con mụ Phúc nó xấu người xấu nét xấu đủ, tự dung lại được thẳng con đến là xuất chúng, bất chợt bà nhớ tới vết bớt rồng, lời thầy bói khi xưa lảng vảng trong đầu khiến bà càng bất an.

- "Nhốt cậu kỹ chưa?"

- "Dạ, bà yên tâm, còn quán mấy lớp dây thừng trói cạnh cột cơ, cậu mọc cánh cũng chẳng thoát được. Nhưng chiều mai xuống thả nghe bà, chớ không chết người thì toi."

- "Nhưng...nhưng...ngày kia thi võ mà?"

- "Ôi dào, thi võ toàn mấy ông mình đồng da sắt bỏ công tập luyện cả chục năm trời, vật phát chết sáu bảy thằng, cậu hai cậu hai tuy khoẻ nhưng cũng chỉ là phạm vi thôn xóm, đấu sao nổi, bà căng thẳng làm chi?"

- "Không được, mai mày cứ mang nước với bánh xuống cho cậu, rồi canh đó, đợi trời hừng sáng quá giờ thì mới được thả."

Bà cẩn thận dặn dò, thằng bé tất nhiên không dám trái lệnh. Con Chanh đứng hóng hớt bên ngoài lè lưỡi chạy biến về phòng mẹ mợ Chi. Cậu đi thi từ sáng, hôm qua mợ còn chê mợ Trâm ông eo, cơ mà hôm nay mặt mợ có khác bị chó cắn lắm đâu, nhớ cậu ý, nhớ diên đại luôn. Chanh phải hồ như hồ đồ mới gọi được mợ, mợ bị ngo nên mãi mới hiểu được đầu đuôi câu chuyện, hốt hoảng bật dậy xô guốc lao đi kiếm mợ Trâm rồi kéo ra bụi chuối kể lể.

- "Bu Yến sai người lấy đá đập đầu cậu hai rồi trói cột nhốt ở nhà kho bỏ hoang cạnh sông Đáy đó mợ. Eo, ác nhĩ mợ nhĩ? Đẹp mà ác dữ luôn, có mỗi cơ hội đổi đời của cậu cũng triệt sạch, ích kỷ ý. Nhưng mợ yên tâm đi, sớm ngày kia bu thả, xong cậu lại về với mợ."

Mợ Chi vô tư tâm sự thêm một loạt các trường đoạn tình cảm của vợ chồng mợ, tiếc rằng mợ hai dường như chẳng chữ nào lọt tai, người mợ bàng hoàng, trán lấm tấm mồ hôi lạnh. Cứ nghĩ tới cậu mợ lại thấy tức ngực, chân tay mợ cứng đờ, đứng được một lúc thì mợ khụy xuống. Mợ cả gạt mình lấy tay vỗ má mợ hai trấn an, nhưng nước mắt mợ hai cứ chảy hoài, rồi được một lúc thì mợ ấy bật khóc, ráo riết ôm chân mợ nài nỉ.

- "Giúp tui...mợ giúp tui cứu cậu ra đi, tui con nhà dân tui ngu tui dốt, nhưng mợ con quan, mợ khôn hơn tui nhiều mà...xin mợ đó...nhờ cậu không chịu được thì sao, tui không muốn goá chồng đâu, cậu sao tui sợ tui không sống nổi...van mợ...nghĩ cách giùm tui với..."

Cách? Cách gì được giờ? Xa như vậy, có huy động cả phường bỏ nhà đi Hồng cũng chẳng ăn thua. Khó nhĩ? Hay trâu? Ôi chao trâu chỉ giỏi kéo cây thôi! Chó? Ó chó á? Cho chó kéo xe để mà học máu mồm à? Gì đây? Mợ chau mày chau mặt, đi qua đi lại chán chể, rồi bất chợt mắt mợ sáng rực, mồm miệng liến thoắng.

- "Ngựa, thầy Kim có con ngựa vằn, nó chạy khoẻ lắm."

Nhưng nó cũng dữ nữa, với cả thầy biết dắt trộm ngựa của thầy đi chắc thầy quật cho nhưn tử. Mà kệ, hết cách rồi, làm liều. Mợ Chi lên trộm chìa khoá chuồng ngựa giúp mợ Trâm, còn dạy cả cách cưỡi. Mợ giỏi võ, thu phục con này với mợ là chuyện thường, ngược lại mợ Trâm hơi run, cũng phải thôi, mới đầu con ôn nghiệt nó còn một mực không cho mợ hai trèo lên lưng, chẳng hiểu về sau thế nào, mợ ấy liều mình lao tới ôm cổ nó, khóc rống cả lên, xong nó chịu.

Đến lạ kỳ! Mẹ Chi thấy ổn ổn rồi thì chuồn về trước đắp chăn kín mít, dặn con Chanh ai hỏi thì kêu mẹ ngủ từ sớm rồi, coi như vụ đó mẹ không liên quan. Mẹ Trâm dắt ngựa qua nhà buộc tạm ở gốc nhãn, mẹ vào buồng lấy ít lá thuốc cầm máu với gôm tiền mang theo, vừa hay lúc trở ra thì gặp bu mẹ liền thật thà tâm tình, mẹ hỏi bu nếu còn tiền thì cho mẹ vay, mẹ tưởng bu phải sốt sắng lắm cơ, nào có ngờ bu lừ mắt quát mẹ trả ngựa phủ ông rồi quay về ngủ.

Tất nhiên mẹ không nghe lời. Bu có chửi mẹ cũng bỏ ngoài tai, bu chơi ác nắm chặt tóc mẹ, mẹ điên tiết cầm kéo cắt phăng luôn. Bu nổi khùng rút cây trâm đâm thẳng vào mông ngựa, nó bị đau, hí một tiếng vang trời rồi cựa chân sau, hất bu bay thẳng vào đồng rom nhà hàng xóm. Bị ngựa đá thì chắc vết thương cũng không nhẹ, nhưng mẹ đang rồi, mẹ chẳng lo được nhiều tới vậy, mẹ cứ thế thúc ngựa chạy thực mạng.

Trời về khuya sương rơi lạnh buốt, trăng lười liềm hắt ánh sáng mờ mờ, một người một ngựa hồi hả men theo bờ đê lớn. Ngựa chạy tới kiệt sức thì khụy, trên người nó vẫn cắm cây trâm, máu từ đó ứa ra từng dòng. Chi còn cách sông Đáy có nửa dặm thôi, nhưng nó chẳng cố được nữa, mắt nó nhắm nghiền rồi. Nó không cố thì mẹ cố, mẹ khoác hành lý trên vai, ba chân bốn cẳng lao đi tìm cậu.

Nhà kho bỏ hoang cạnh sông Đáy? Cách phố huyện chừng năm dặm? Có biết bao nhiêu kho bỏ hoang? Mỗi nhà một hướng, tìm hết đến bao giờ đây? Từ đã, mẹ nhớ mẹ Chi kêu trói cột, nếu có cột thì chắc phải nhà bụi lấm, mẹ đưa mắt một hồi, rồi mẹ cứ thế đâm đầu tiến thẳng theo phương Bắc, tới cái nhà gỗ to nhất, bề tầng đá to nhất, dồn sức đập cửa.

Tìm được cậu, mẹ phát khóc. Khóc vì mừng, khóc vì thương cậu, mẹ hi hục cứa mãi mới đứt được hết dây thừng, cậu đổ gục trong lòng mẹ. Về làm vợ cậu từ lâu lắm rồi, lúc nào mẹ cũng được cậu che chở bao bọc, cậu đưa cái tay qua eo là nhắc được mẹ, nên nom cậu như này mẹ không quen, tìm mẹ đau nhói.

Mẹ nhá vài cái lá rồi cho vào chiếc khăn nhỏ, bịt tạm lên trán cậu. Ngoài việc đó ra thì mẹ cũng không biết phải chữa thế nào cho cậu mau khỏi nữa, thôi, chỉ cần cậu khỏi, sớm muộn gì cũng được, mẹ chẳng quan tâm nữa. Mẹ ngồi dựa cột, trêu mếu miên man đôi lông mày dày rậm, lát lát mẹ lại kiểm tra xem cậu còn thở không, lát lát mẹ lại sụt sà sụt sịt.

- "Tui ý... có nhiều chuyện cậu không nhớ chứ tui nhớ rõ lắm ý, cái đợt tui bảy tuổi tui lên rừng bị lạc, xong cậu dắt tui về đó, ai mượn cậu dắt tui làm chi, hại tui trước đã mê cậu rồi sau lại càng mê tí thò lỏ." "

- "Mẹ Chi mẹ cứ chê cậu đen sì, bị tui tặng cho một trận. Cậu hai của tui đâu có đen, da cậu màu đồng mà, đẹp mà, nhìn khoẻ khoắn lắm ý, đâu có trắng bóc như cái bánh bao nhân thịt nhà ai đó. Cậu có hoá thành than thì trong mắt tui cậu vẫn là đẹp nhất." - "Lúc đâu tui chả thích bị cậu bầu eo đâu, đau bỏ xừ, nhưng xong giờ lại thành quen, thành nghiện ý, cậu không được bầu eo con khác đâu nha, là tui buồn thối ruột luôn đó."

Mẹ cứ liên tha liên thiên hết chuyện này tới chuyện khác, tay mẹ vẫn đều đều cọ vào nhau cho ấm rồi lại áp lên má cậu. Trán cậu cầm máu rồi, tầm canh tư mẹ kêu ruột gan mẹ nẫu nê ghê lắm, giả kể giờ được cậu bẹo cho một cái vào eo thì sướng phải biết. Mẹ than là than thế thôi, đâu có ngờ điều ước trở thành sự thật đâu. Người mẹ giật thót, cúi xuống thấy cậu đang nheo mắt nom mẹ, mẹ cuống cuống hỏi han nhưng cậu chẳng nói gì sát hại mẹ phát hoảng.

- "Tui mà... tui vợ cậu mà, cậu rước tui về gần hai năm rồi mà... tui là mẹ Trâm ý, cậu quên tui rồi à?" "

- "Ừ."

Cậu đáp nhỏ, lòng mẹ đắng ngắt, mẹ rồi rít giải thích phân bua, mẹ nói hoài, nói tới khản cả cổ mà cậu cứ vẫn ngây ngốc. Rốt cuộc, tui thân quá, mẹ đổi.

- "Bữa trước khi đi thi còn mần tui ý, thế mà quên liền."

- "Mần như nào?"

Còn như nào nữa? Mẹ kể cũng lạ, thẹn thẹn ngại ngại chẳng dám mở lời, nhưng lại dám dùng hành động để nhắc nhở. Mẹ cúi xuống thòm lên trán cậu, rồi cánh môi lướt dọc qua sống mũi, nhẹ nhàng chạm tới môi cậu. Cậu phì cười, cậu kéo mẹ ngã ngựa rồi vòng tay qua ôm siết lấy mẹ, ghé tai mẹ thủ thủ.

- "Đời này tui quên gì thì quên chứ không quên mẹ."

Mẹ của cậu hăm lăm, điên lên trời không sợ đất không sợ nhưng lại sợ cậu rước bà hai. Đường xá xa xôi như vậy, một mình thân mẹ đàn bà con gái, có làm sao mà được tới tận đây? Mẹ nhỏ xiu mà mẹ phi thường ghê, lòng cậu ngọt ngào khó tả, tay cậu khẽ lách qua cánh áo tứ thân mềm mòng, dịu dàng xoa xoa bờ vai mảnh khảnh của mẹ.

Mẹ bị đau đúng chỗ đó đó, là bu đánh mẹ lúc chiều, sao cậu biết nhỉ? Cậu tỉnh thật, còn tỉnh tường thế này thì chắc không phải mất trí đâu. Mẹ thở phào nhẹ nhõm, rồi mẹ vui đầu sâu vào trong lồng ngực cậu, hí hửng mề nheo.

- "Bảo không quên, thế có nhớ tui tên gì không?"

- "Mẹ Trâm."

- "Xi, bỏ từ mẹ cho người ta xem nào!"

Má cậu nóng hầm hập, cậu hơi bối rối, nhưng xong cậu vẫn chiều mẹ, vừa bẹo eo vừa nhỏ giọng.

- "Trâm "

Ừay, sao mà nó bùi tai dễ sợ đi ý! Mẹ tưởng mẹ xiu luôn rồi chứ, chuyện, bị cả đống mật nó đè lên người thế không xiu mới là lạ đó. Cậu dặn mẹ cứ nghỉ tạm ở đây, cậu đi thi rồi tối cậu về với mẹ nhưng mẹ không chịu, mẹ năng nằng đòi bám theo. Thế là cậu mẹ lại xoi nắm lên đường, xoi vậy mà chưa thi, mẹ học kín nên cũng không bị khô. Mẹ véo từng miếng nhỏ chấm ruốc đút cho cậu, nhìn cậu ăn ngon mẹ nheo mắt nhovn miệng cười.

Năm dậm, đi từ lúc nhá nhem tối đến khi nắng chiếu vàng ruộm mới tới nơi. Tới nơi rồi thì cánh cổng trường thi đã đóng chặt. Người ta kêu chậm một nén nhang, không cho vào. Mẹ làm loạn cả lên, suýt nữa còn bị mấy tên lính gác cửa đập cảm gây cho một trận, may có cậu đỡ lại, cậu kéo mẹ ra một góc, lặng lẽ lắc đầu.

Cậu bình thân được, mẹ thì không. Người ta đăng ký thi dễ ợt, riêng cậu thì phải tích tiền mấy năm mới đủ, bao nhiêu lần treo cây học lên con chữ, còn bị bà cả trải đá dầm dẫm thùng cả chân.

Rồi rồi cuộc thi sao?

Rồi cuộc, vẫn là không được thi.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

- "Nào! Nào!!! Thích yên lặng giữ trật tự hay thích tôi gong cổ tổng vào nhà lao mai khỏi thi võ nữa nhé?"

Ai biểu mẹ khóc to quá làm chi? Kinh động tới cả quan lớn, quan bệ vệ đi ra, giọng không to nhưng vô cùng có uy. Mẹ bị dọa sợ tới mức thất kinh, im bật lên lên liếc trộm quan, sao nom quan quen thế nhỉ? Mẹ từng diện kiến quan sao? Đâu có đâu, mẹ dân đen cả đời chui rúc trong cái thôn nhỏ, sao có thể có cái phúc ấy?

Quan họ Đinh, có cặp lông mày rất rậm, sống mũi cao thẳng, cao lớn vạm vỡ lắm chứ không bụng phệ như mẹ thường tưởng tượng. Quan giống ai nhỉ? Ai giống quan? Cậu hai? Phải rồi, cậu hai y hệt phiên bản thời trai trẻ của quan, người không biết còn tưởng có họ hàng thân thích ý chứ. Phát hiện ra điều thú vị, mẹ chột cười ngây ngốc, được giống quan lớn có khi là diễm may, biết đâu mai sau cậu cũng được làm quan thi sao?

Cậu đẩy nhẹ lưng mẹ, ý bảo đi thôi. Cậu mẹ dắt tay nhau ra khỏi trường thi, kiếm nửa canh giờ mới thuê được cái nhà trọ với giá ưu đãi ba quan một ngày. Phó huyện nhón nhíp tấp nập, nhiều trò hay nhưng đất đỏ không khiếp, một bát bún riêu cũng phải ba tiền.

Cậu bị sốt, ngủ li bì trong phòng, người mỗi lúc một nóng. Mẹ lo sốt hết cả ruột, mẹ tính chạy đi cắt thuốc cho cậu thì lại phát hiện ra túi vải cậu đem theo chẳng còn đồng nào, chắc bị người của bà cả lột hết rồi, mẹ nghĩ mà ứa nước mắt. Mẹ thì cũng còn vài đồng lẻ thôi, không lẽ mẹ đem cái vòng cậu tặng đi cầm?

Mẹ thích chiếc vòng đó ghê lắm, mẹ đeo quen tay rồi, bây giờ bỏ ra mẹ thấy trống vắng. Nhưng giờ không có tiền cũng thôi, quãng đường về xa xăm cách trở, bao nhiêu thứ cần tiêu, với cậu không hạ sốt thì mai thi sao được? Mẹ cứ đứng trước cửa tiệm cầm đồ, bản khoán day dứt một hồi lâu cho tới khi gặp vị tiểu thư váy áo diêm dúa đi ngang qua.

Đẹp nghiêng nước nghiêng thành là như thế nào, đến bây giờ mẹ mới rõ. Nét đẹp đó không phải từ gấm vóc lụa là, khí chất cao quý toát ra từ cô ấy mang theo sức hút vô cùng lớn, thanh nhiên trai tráng ngang qua ai ai cũng phải ngoái lại nhìn, có người còn lảng vảng quanh mãi không chịu rời đi.

Mẹ thấy mẹ cũng đẹp, mà đứng bên người ta, đứng kiểu cóc ghè sánh với thiên nga. Tiểu thư hỏi han mẹ, kiên nhẫn nghe mẹ kể khổ, rồi tốt bụng đề nghị giữ chiếc vòng hộ mẹ, giọng tiểu thư nghe hay lắm, nhẹ nhàng thánh thót như mật ngọt rót bên tai. Tiểu thư đòi cho mẹ năm mươi quan, còn dặn năm nào vào dịp hè tiểu thư cũng cùng cha tới đây chơi, nếu mẹ muốn lấy lại đồ thì chuẩn bị tiền rồi hẹn tháng sáu năm sau tại nơi này.

Mẹ gật đầu lia lịa, tiểu thư tên Minh Châu, là người từ trên kinh thành, mẹ nhớ rõ rồi, nhất định sẽ có ngày mẹ lấy lại được chiếc vòng cậu trở tặng mẹ. Mẹ rồi rít cảm ơn người ta rồi hớn hờ chạy đi cắt thuốc, chủ quán trọ thương tình cho mẹ mượn bếp sắc, còn kêu nếu mẹ chịu rửa đồng xoong nồi hộ thì cho mẹ vét nốt chỗ cơm nguội còn thừa.

Mẹ nhận lời ngay, chỉ cần cậu ăn uống đầy đủ là được, còn mẹ thì thế nào chả xong. Cả đêm mẹ thức trắng canh cậu, cậu tỉnh giấc hai lần, mỗi lần uống được trên lưng bát thuốc, mẹ biết cậu đắng miệng nhưng mẹ dỗ ngọt để cậu cố ăn hết ầu cháo thịt lấy sức. Trán cậu mát dần, lòng mẹ nhẹ nhõm hẳn đi, mẹ ngồi ngay đầu giường cảm quát nan phe phẩy đuôi muỗi cho cậu.

- "Cậu hai bây giờ nom giống cậu bé ghê! Mà đúng là cậu bé mà, cậu hai kém tui hai tuổi lận. Tui già nhỉ? Già hơn cậu nhiều quá, sợ mai sau cậu chê tui...chê cũng được, rước bà hai về cũng được, chỉ cần không đuổi tui ra khỏi nhà là được."

Mẹ tỏ vẻ cam chịu tâm sự. Mắt cậu vẫn nhắm nghiền, nhưng mẹ thấy cậu khẽ cựa người, mặt áp sát vào lưng mẹ, cánh tay cậu vòng qua siết lấy eo mẹ. Mẹ cười hiền, lòng thầm nguyện cầu cho cậu ngày mai thi thật tốt.

Đầu trường sáng hôm sau đúng một trăm lẻ bảy người, vòng một có hai tên lính mặc áo đỏ đứng hai đầu, lượt quan ra chính là phải bê tạ từ đầu này qua đầu kia, ai bê được trong một nén nhang cho lọt vòng hai.

Ban đầu mẹ trộm nghĩ nhờ ai cũng bê được thì không lẽ ai cũng qua? Nhưng mẹ tính đâu có bằng quan tính, tạ nặng lắm, cậu cả được ưu tiên thì trước mà cậu nghiêng rãnh nghiêng lợi mãi còn chẳng nhấc nổi, xong cậu nhọc quá ngồi phệt xuống đất thở hổn hển, quan lớn đích thân đi ra vác cậu vào chỗ che nắng.

Sao quan ưu tiên cậu thế nhỉ? Ô, quan họ Đình mà? Bà cả tên Đình Phi Yến còn gì? Lẽ nào quan là ông ngoại cậu? Cậu thật sướng, chả bù cho cậu hai thân phận thấp kém, phải là người thi cuối cùng. Nắng trưa gay gắt lắm, người cậu lại đang ốm, mồ hôi ứa ra như nước, vết thương trên trán còn chưa khỏi hẳn. Mà cậu lì ghê, đẩy tên bỏ cuộc giữa chừng nhưng cậu thì không đầu, thành tích của cậu khá cao, trong hai mươi bảy người lọt vòng hai cậu xếp thứ ba. Tiếc rằng, mọi chuyện không phải lúc nào cũng được như ý, khoảnh khắc ấy, đúng khoảnh khắc mẹ hạnh phúc nhất, mẹ thấy cậu ngã gục, ngay trước mắt mẹ. Cậu cả lao ra đỡ cậu hai sức yếu, dù mẹ Trâm bỏ cậu hai về ở với cậu, mẹ điên quá quát tháo ầm ĩ. Cậu Hưng thương mẹ nên nhịn, quan lớn lừ lừ bước tới, mẹ tưởng bị quan phạt, mà không, quan chỉ sai lính khiêng cậu hai về phòng trọ giúp mẹ, quan còn cho mẹ ít bạc lẻ, vỗ vai dặn dò.

- "Cầm lấy, ba năm sau đăng ký thi tiếp, anh hùng trả thù mười năm vẫn chưa muộn."

Ba năm? Ba năm sao mà xa quá! Nhưng cũng đành chịu vậy thôi, năm nay thi Hương, năm sau thi Hội, năm sau nữa thi Đình, xong rồi mới quay vòng lại tổ chức thi Hương. Cậu hai mê man mấy ngày liền tiếp, mẹ thì vừa trông cậu vừa làm thuê cho ông chủ quán trọ, khi thì dọn dẹp nhà cửa, khi thì rửa bát đĩa, lúc lại nấu nướng cho khách, mẹ tự nhủ chất chịu thêm được chút nào hay chút đó.

Lúc bận bịu thì chả sao, cứ hễ rảnh rồi nghĩ tới vụ thi cử mẹ lại ức nghẹn người, nước mắt không tự chủ đưa nhau chảy dài bên đôi gò má. Thi văn thì chưa có kết quả nhưng thi võ công bố người thắng cuộc luôn rồi, pháo đốt ầm ầm từ sáng tới chiều, không khí ngoài đó rộn ràng tập nập kinh khủng.

Giá kẻo cậu hai khoẻ mạnh, không chừng cậu đỗ Giải nguyên cũng nên, tất cả là tại bà cả đó, loại đàn bà ác độc, mẹ căm mẹ hận bà, giá kẻo mẹ có quyền khéo mẹ băm bà ra thành trăm mảnh mất. Mà không, mẹ chỉ là dân đen, uất đến đâu cũng chỉ có thể nén nhịn thôi. Mẹ sụt sịt ngồi cọ xoong ngoài giếng, cậu tỉnh giấc thì lật đật chạy xuống tìm mẹ, lúc cậu rẽ qua sân lớn, cậu nghe ông chủ quán trọ reu chọc.

- "Nhất cậu nhé, lấy được vợ đảm, toàn cạo nôi vét com chấy phần đồ ngon cho chồng."

Người ta đang khen, có sao cậu chẳng thấy vui vẻ là mấy? Sống mũi cậu cay xè, cậu đứng sững sờ một góc, mãi sau mẹ trông thấy cậu, mẹ nhoèn miệng cười gọi với.

- "Cậu lên phòng đi không có gió, lát tui mang cháo lên cho."

Mẹ cười tươi thật, tươi tới mức khoe mắt đỏ hoe? Cậu lặng lẽ bước từng bước qua phía mẹ, bất ngờ ôm mẹ từ phía sau, cầm cậu cọ cọ bờ vai mảnh khảnh, mẹ sợ cậu tủi thân nên mở lời an ủi.

- "Không được làm quan kẻo cũng buồn, nhưng chả sao cả đâu, ba năm nữa thi lại."

- "Không buồn."

- "Sao vậy?"

Mẹ ngây ngô hỏi, cậu nhá nhẹ lên cổ mẹ, chậm rãi giải thích.

- "Làm chồng mẹ là được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Cậu hai chính xác là thần dược của đời mẹ rồi, ngày đang u ám mờ mịt thế mà cậu nói có một câu mẹ tưởng như cả vùng trời bừng sáng. Nét mặt mẹ rạng rỡ lắm, mẹ hân hoan hỏi chuyện.

- "Được là được ở chỗ nào thế cậu?"

Mẹ cố tình nũng nịu đó, để cho cậu có cơ hội khen mẹ. Ví như khen mẹ đẹp này, tháo vát này, đảm đang này, mẹ thích được cậu tán dương mà, gì gì gì cái gì thốt ra từ miệng cậu cũng ngọt, cũng làm mẹ thốn thức mấy ngày luôn à. Cơ mà cậu lười nịnh mẹ lắm, cậu chỉ chăm làm thôi, cậu đứng dậy kéo mấy gàu nước đầy để mẹ rửa nột mâm bát.

- "Làm chồng tui là được rồi thì không cần làm chồng con khác đâu nhĩ?"

Mợ thô thể gợi ý, cậu quay ra neho mắt nhìn mợ, giả bộ nghiêm giọng chê mợ nhỏ nhen. Ở thế mợ không thích cậu rước bà hai nhưng mợ vẫn giả bộ cao thượng à? Mợ chịu, mợ diễn sao nổi.

- "Ừ, tui nhỏ nhen, tui ích kỷ, cũng có cảm đoán gì đâu, chỉ đề xuất vui thôi mà, cậu nghe thì nghe không nghe thì thôi, hà có gì phải trách tui."

Giọng mợ bắt đầu lạnh lạnh rồi, cái lòng chảo trắng phau mà mợ vẫn cứ cầm xơ mướp cọ rõ mạnh, cậu thần nhiên múc gạo nước trong vát rót nhẹ lên bàn tay nhỏ nhắn của mợ, chậm rãi bảo.

- "Tui nghe."

Nước giếng mát lạnh, tim gan mợ cũng mát rười rượi theo, mợ nhích người ngồi sát sạt cạnh cậu, đôi gò má chúm chím ửng hồng, phụng phịu giả ngốc.

- "Nghe gì cơ?"

- "Trâm nói gì tui đều nghe!"

Mợ đang mớ hả? Đầu có! Trời sáng trưng mà, xong cậu còn bảo mợ nhanh tay rồi trả phòng trọ nữa cơ, mợ kêu cậu cứ nghỉ thêm đến khi khỏi hẳn cũng được nhưng cậu không đồng ý, căn bản tiền phòng đắt quá, hàng ngày nhìn mợ làm quần quật cho người ta cậu chẳng đành lòng. Cậu đã quyết thì mợ chỉ có nước lật đật đi lên dọn đồ thôi, đó, chẳng biết ai nghe ai?

Suốt quãng đường chốc chốc mợ lại kiểm tra trán cậu, chốc chốc mợ lại cầu nhàu. Người cậu còn nóng quá, từ đây về tới thôn Kim Giang xa xăm cách trở, chẳng biết cậu chịu nổi không? Cậu mợ chọn đi lối tắt xuyên qua cánh đồng bát ngát, thi thoảng tìm được cái lều chắn vịt nào thì rẽ vào, còn không thì lại trú tạm bên gốc cây xanh. Những lúc như thế cậu thường tựa đầu vào hóm vai mợ, có bữa mợ nhớ trời mưa lộp bộp, dưới tán đa già cổ thụ, cậu mợ cùng chui rúc trong cái nón rách, rồi cậu buột miệng cảm thán.

- "Có mợ, thật tốt!"

Quả thực cuộc sống của cậu những năm tháng ấy, chưa từng tốt đến như vậy, thậm chí còn chưa từng được ốm, theo đúng nghĩa. Kể cả khi sốt cao vẫn cứ lên núi đập đá thôi, lúc về người đau vai nhức cũng kệ, còn khoai sống thì cố nuốt, chẳng còn thì lên giường đắp chăn ngủ cho qua ngày, ốm, tự khỏi. Không khỏi, cùng lắm là xuống mồ, có sao?

Giờ thì khác rồi, có mợ rồi, ốm là phải nghỉ. Ốm mà làm là mợ quát đó, mợ lảo ghê lắm, điên lên là quát chồng xoi xoi, quát xong thấy cậu lừ mắt, biết mình lỡ lời mồm miệng lại ngọt xon xốt. Mợ nhớ người nhưng tháo vát, tụi con gái bình thường một canh giờ dẹt được hai xấp vải thì mợ phải dẹt được năm sáu xấp. Mợ thay cậu lo toan vun vén mọi thứ, cậu đi đâu, bận việc gì cũng mong nhanh nhanh về về với mợ, nhưng đi cùng mợ, bao giờ về tới nơi, cậu còn chẳng quan tâm.

Về tới quê, cũng đâu có vui về gì? Người tốt thì lác đầu thương hại, kẻ tiểu nhân được dịp tha hồ bôi bác, họ dè bieu cậu phân hèn mà học đòi làm cao, ra vẻ đi thi, gớm trời ơi, thi sao đỗ nổi mà thi? Phải như cậu cả kia kia, nghe đâu cậu thi văn đạt giải Hương Cống, là giải cao thứ nhì hội thi. Vừa mới ban chiều quan lớn đích thân về thông báo, còn sai cô Mỗ đi loan tin cho khắp làng trên xóm dưới, cả xã Đại Cường mấy chục năm rồi mới có người được lọt vào vòng thi Hội, từ ông trưởng thôn tới cô bán nước chè đầu đình, ai ai cũng phấn khởi tự hào.

- "Ôi chao ôi, cậu Hưng ý, cậu Hưng là người thôn tui đó."

- "A, cậu con phú ông phải không? Ui bà cả có định rước thêm mợ hai không nhĩ? Tui là tui có đứa cháu gái xinh lắm "

- "Phú ông phú bà giỏi, sinh ra con cũng giỏi, làm rạng rỡ dòng họ, ngưỡng mộ quá đi mất!" Phú ông bây giờ chỉ cần bước ra khỏi cửa là nghe thấy người ta thì thào ca ngợi mình rồi, mát lòng mát dạ không đề đầu cho hết. Sau bao ngày cầm cửa, rốt cuộc hôm nay bà cả đã chịu e thẹn gật đầu cho ông tới sang phòng. Tâm trạng ông lằng lằng cả buổi, khổ nỗi, nhìn thấy mợ hai làm ông tụt cả hứng.

Ông hỏi, ngựa ông đâu? Mợ ấp úng không trả lời được. Xưa người ta đồn mợ mắc thói ăn cắp vặt, ông đâu có tin, giờ thì hay rồi, dẫn trộm về nhà! Lại còn bắt kính với mẹ chồng, bà giữ con ngựa thôi mà mợ sai nó đá bà bất tỉnh hai ngày trời, mợ giờ là dâu nhà ông, ông không trị thì ai trị?

Mợ bị ông lôi vào kho phạt năm chục roi mây. Roi thì vừa dài vừa chắc, quật một cái da mợ liền lằn đỏ. Cậu hai bị một đám giữ ở ngoài, mợ ngoảnh ra chỗ cậu bảo không sao đâu, lát về cậu bôi thuốc cho mợ là được.

Nhưng mợ nói vậy thôi, mợ đi từ phố huyện về quê người thấm mệt sẵn rồi, mới đến roi thứ ba mợ đã ngã gục. Tụi người hầu vẫn tiếp tục ra đòn, hải ông nên chẳng dám nhệ tay. Bà Phúc thấy cậu hai mất bình tĩnh liền chống gậy đến vỗ về cậu, rằng vợ hôn thì phải dạy mới ngoan ra được, cậu khôn thì cậu cố nhịn, đừng trái lệnh phú ông, để ông nóng lên thì hậu quả khó lường.

Bà khuyên can hết mực, mà cậu đại lắm, cậu đập tụi kia sưng đầu rồi lao vào ôm mợ. Cả chục thằng to cao khoẻ mạnh mà không tách nổi cậu mợ ra hại phú ông giận sôi cả máu. Ông cho người đóng chặt cửa nhà kho rồi dùng roi quật liên tục, mợ hai xỉu rồi, cậu hai ôm mợ quay mặt vào tường, chia lưng ra cho tụi nó phạt.

Bà hai tặc lưỡi thờ dài, thôi thì cậu ngu cậu chịu, trách ai bây giờ đây? Bà cả đi ngang qua nghe động liền mở hé cửa sổ nhìn vào, mọi chuyện bà biết cả, bà còn biết cậu mợ sẽ không dám khai ra bị bà hại đâu, làm gì có bằng chứng, nói chỉ tổ thêm tội. Ừ, nào có gì liên quan tới bà? Có sao bà cứ buồn bực mãi không nguôi?

Bà dặn sai con Bưởi vào mời ông ra cho bà, ông gặp bà rồi là ông quên hết sự đời, tíu tít theo gót chân bà về phòng lớn. Ông bà đi rồi, bọn người làm mới thở phào nhẹ nhõm, chúng lên đập roi vào cột gỗ cho xong chuyện, đoạn rồi rít đờ cậu mợ về túp lều tranh.

Nửa đêm mợ hai mới tỉnh, thấy phòng để đèn dầu sáng le lói, mợ quay sang ôm cậu, huyênh hoang tâm sự.

- "Năm mươi roi kể ra cũng chẳng đau lắm, tui chả thấy gì luôn, tui khỏe thật."

- "Ừ."

Cậu đáp, rồi cậu hơi nhòm người, vừa xoa đầu mợ cậu vừa hỏi.

- "Mợ cắt tóc từ bao giờ?"

- "À cái hôm tui trộm ngựa của phú ông ý, xong bu Phúc giặt tóc tui, tui điên tui cắt xù luôn."

Mợ buột miệng khai báo, thường ngày mợ cố ý vắn tóc giấu đi nên cậu không biết đâu, giờ cậu biết rồi thì tốt nhất thành thật, may ra còn được khoan hồng. Chắc cậu giận mợ lắm đó, ai biết mợ đi ăn trộm ngựa làm chi, tổn hại danh dự của cậu. Tại mợ khiến cậu mất mặt, mợ cũng thấy tội lỗi lắm chứ bộ.

- "Ghét tui à?"

- "Không."

- "Thế sao nãy giờ không nói gì tiếp?"

Cậu gác đầu lên eo mợ, chậm rãi giải thích rằng cậu đang nghĩ thôi. Mợ hỏi cậu nghĩ gì thế thì cậu nhéo mợ mấy cái, đoạn cậu mệt mỏi thờ dãi.

- "Mợ có muốn bỏ trốn không?"

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

- "Không, không đời nào nha! Tui đâu phải cái dạng thấy trai huyện giàu là bám theo như con Phụng đâu, tui lấy cậu thì tui phải theo cậu chứ."

Mợ đáp không chút đắn đo, cậu phì cười bẹo eo mợ, thủ thi ý cậu là trốn cùng nhau. Ôi, nào có phải mợ chưa từng nghĩ tới? Nhưng trốn sao được mà trốn! Mợ biết chắc bu Phúc không chịu đi theo đâu, chả nhẽ để bu ở nhà một mình, bất hiếu lắm. Còn bu Trinh nữa, mợ lo sợ cái thân mợ, mợ đi rồi để dân làng họ chỉ chiết bu mợ chết à, rồi họ tẩy chay cái gánh bún, bu với cu Trí biết sống ra sao?

- "Hay cậu bắt chước chồng con Tuyền ý, xuống phố huyện làm ăn, một mình cậu thôi. Tui ở lại tui quán xuyến nhà cửa cho, đêm bữa nửa tháng cậu lại về thăm tui một lần."

- "Không thích, xuống đó khổ lắm."

- "Ai biết cậu là khổ? Ở phố huyện tấp nập nhộn nhịp người ta trả cao lắm, rồi làm thuê cho họ thì được ở trong nhà gỗ mà, công việc cũng nhàn hơn là hàng ngày phải lên núi."

Mợ phân tích một thôi một hồi, cậu gạt hết, cậu có cái lý riêng của cậu.

- "Nhưng mà nhớ mợ. Nhớ mợ là khổ rồi!"

Cả người mợ chột bần thần, thương cậu ở cái chốn này lam lũ vất vả thành ra cũng suýt thì quên, nếu cậu đi thật có mà ruột gan mợ chả buồn thối ra, có mà tối tối lại khóc rưng rức ấy. Mợ đưa tay xoa nhẹ gò má cậu, cậu to cao là thế, nhưng những lúc cậu chủ động rúc đầu trong lòng mợ như này, mợ thấy cậu nhỏ xíu, đáng yêu ghê lắm.

Ai bôi bác cậu, mợ ghét. Ai thương hại mợ, mợ mặc kệ, họ đâu có sống cuộc đời của mợ đâu, đâu biết ở bên cậu, mợ đã hạnh phúc đến nhường nào? Sáng sớm bu Phúc í ới gọi mợ dậy rang cơm, cậu cũng hí hụi xuống bếp cùng mợ. Chồng nhà người khác có mà nằm ngáy khò khò tới trưa, chồng mợ được cái bám mợ, hôm hai mươi bảy tháng Toàn rước vợ hai, mợ bảo cậu ở nhà tới giờ sang ăn cỗ là được rồi, nhưng cậu cứ đi theo mợ từ canh ba cơ.

Ráo suốt từ tháng giêng mà giờ mới rước được đó. Tại ban đầu bà Thanh ông Trần nhất quyết không đồng ý, vợ chồng Trang Toàn năn nỉ i ôi mãi, ngay cả con Phụng cũng phải chiều chiều vác mặt sang đám bốp cho mợ chồng tương lai gần nửa năm trời ông bà mới chịu ưng thuận.

Ông Trần ở ngoài sân bắc rạp với cậu hai, cu Trí và mấy thanh niên trai tráng trong thôn, bà Thanh, bu Trinh, mợ Trâm, Trang với các dì các thím lo nấu cỗ dưới bếp. Cái Trang nói cười sang sảng cả buổi, mợ Trâm tưởng nó vui lắm, mợ cũng nhẹ nhõm, nào có ngờ lúc bu Thanh kêu nó mang ít đồ lên cho thằng Toàn ăn lót dạ, mợ thấy nó cứ đứng thẩn thờ ở bậc hiên mãi không vào.

Thầy thằng Thóc bữa nay bánh trai gớm, thay hết bộ này tới bộ khác mà mãi vẫn chưa ưng. Bu thằng Thóc nom chồng hồi lâu, mắt mũi nó đỏ hoe, nó kêu con trai ôm đĩa thịt gà vào cho cha, còn nó chạy một mạch ra bụi rơm sau nhà oà khóc. Nó muốn giấu nên mợ đành lẳng lặng nom nó từ xa, mợ coi như mợ không biết, nhưng từng tiếng nấc của nó như muối xốt sát vào lòng mợ.

Bữa đó, pháo đốt ầm ĩ, cỗ bàn linh đình, quan viên hai họ rôm rả chúc mừng cô dâu chú rể, chỉ riêng mợ là không mừng nổi. Rước vợ lẽ mà còn hoành tráng hơn vợ cả. Mợ ức thay em gái, con Phụng là cái quái gì mà dám sai con Trang lấy riêng nước mắt cho nó chấm? Có vài miếng ốt cũng không ăn được hả? Điều vừa thôi, không ăn được thì tự đi mà múc, làm bộ làm tịch phát ghét. Bu thằng Thóc nữa, già bộ cũng có kém ai đâu? Tụi bay về một nhà với nhau là quá hợp!

Mợ thì chịu, tính mợ bực cái gì mợ không giấu nổi đâu, mợ sợ ảnh hưởng không khí nên rẽ qua ghé tai con em gái kêu tau có việc phải về trước. Cái Trang thoáng buồn, nhưng nó vẫn gói bịch xôi gà phần chị gái rồi dặn tối rảnh thì ghé qua. Cậu hai đang ngồi mâm trên tiếp rượu mấy ông, thấy mợ hai bỏ bữa liền xin phép đuổi theo, cậu bị lẳng trên xóm dưới nói xấu ghê lắm, kêu loại đàn ông bám váy mợ như cậu, đúng là hạng vứt đi.

Bu Trinh nghe hết, chả thấy xấu hổ gì sất, thương là thương con Trang thôi, còn con Trâm, tốt số quá đi mà! Cho dù nó có khóc, có bị ầm ức, thì vẫn có cậu hai, cậu sẽ bao bọc nó.

- "Nếu đời này cậu không rước bà hai, tui sẽ đẻ cho cậu mười thằng cu tí luôn."

Mợ sụt sịt mặc cả, cậu đưa tay vòng qua eo mợ, nhấc bổng mợ xách lên núi. Đường đi đã gồ ghề thì chớ, lúc lúc cậu lại đóng đưa trên chộc hại mợ chóng mặt muốn xỉu, mợ đập lưng cậu rầm rầm, to mồm chửi đồng thể gian bất công, vì đâu đàn ông được rước nhiều vợ? Cậu lặng thinh cho mợ xả giận, mợ xả xong nguôi nguôi bắt đầu nhí nhều.

- "Tui không thích bị xách như xách lợn thể này đâu. Cồng tui được không?"

- "Không."

- "Sao không? Cậu hai hết thương tui rồi à? Tại tui nhiều lời quá à?"

- "Ừ."

Mặt mợ nghệt hẳn đi, tui thân đời trườn xuống. Giá kể mợ biết võ như mợ Chi thì còn có hi vọng, đằng này, tay cậu chắc lắm, mợ đẩy mãi không được, ngược lại còn bị cậu nhấc lên cao hơn, rồi đột nhiên cậu thom vào má mợ mấy cái liên tiếp. Tim mợ mềm nhũn, vừa cương quyết là thể mà giờ đã thôi không giãy giụa nữa rồi, chính kiến ngay lập tức bị lung lay.

- "Ừ thôi, xách cũng được, thỉnh thoảng cứ thom tui là được."

- "Ghét mợ ghê!"

- "Ghét mà thom mà ôm hả? Ghét cái kiểu gì lạ thế? Ghét thật thì thử ném tui xuống cái hồ kia đi nào? Có dám không? Không dám mà còn vênh!"

Trên đời mợ mặt dày thứ hai chắc chẳng ai mặt dày thứ nhất, đã làm nũng cậu thì thôi rồi, chim chóc đang hót líu lo trên cây chắc cũng phải im bật chào thua. Không vì gặp ông lão bị thương giữa đường chắc mợ còn nề nếp tới tởm.

- "Ông không phải là người thôn này hả?"

Mợ thắc mắc, ông kêu đúng rồi, ông là người phương xa tới, nghe đồn thôn này có thuốc quý nên tới kiếm về chữa bệnh cho vợ. Cái cây thuốc ông miêu tả nó mọc ở trên vách đá cao lắm, thảo nào ông bị ngã. Cậu hai thương ông già tuổi cao sức yếu nên bảo mợ nhá ít lá đắp cho ông, còn cậu tự mình trèo lên hái giúp.

Ông trả công cậu nén bạc, nhưng nhìn ông áo quần tả tơi cũng chẳng giàu có gì nên cậu mợ thôi không lấy. Cậu cồng ông xuống núi, mợ đi bên cạnh, ông với mợ nói chuyện rôm rả, nói đông nói tây thể nào mà lại nói trúng chủ đề thi Hương năm nay. Mợ hai bị chọc đúng mạch, bao nhiêu uất ức phun ra như suối. Ông nghe mợ kiên nhẫn lắm, đợi mợ trình bày hết ông mới vuốt râu cười khà khà.

- "Tôi biết có một cách để năm sau cậu nhà mợ vẫn được thi Hội, nhưng từ giờ tới lúc đó mợ phải xa cậu, chắc cũng ngót một năm. Và nếu già như cậu đỗ thi Hội, thi tiếp lên thi Đình thì cỡ hai năm, mợ chịu không?"

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Cậu mợ cùng nhìn nhau há hốc, ông giải thích thêm một hồi nữa, cậu thẳng thắn từ chối gợi ý của ông, ngược lại mợ nghe như muốn nuốt từng chữ một, trong lòng khắp khối hi vọng. Chiều tối hôm đó, đợi lúc cậu đi đóng chuông lợn cho người ta, mợ chạy vọt sang nhà con Trang, hồ hởi tâm sự với các dì các thím. Giọng mợ run run, ngắt quãng chỗ được chỗ mất làm cả hội ngơ ngác chẳng hiểu gì sất, cũng may có dì Hồng sáng dạ thay cháu gái tóm tắt ngắn gọn.

- "Là thế này, cách kinh thành sáu dặm về phía Đông có một ngọn núi lớn, sâu trong núi có cái trường đào tạo sĩ tử, trăm chục học trò của trường đó sẽ được vào thẳng kì thi Hội."

- "Ồ con tưởng phải qua thi Hương mới được thi Hội chứ di nhờ?"

Con Trang ngây ngô thắc mắc, mợ Trâm húp vôi bát nước vôi lấy sức kể tiếp.

- "Không đâu, là dân làng mình đồn thế thôi. Sự thực thì ông thầy mở cái trường đó trước là thừa tướng cơ mà, nay về hưu rồi. Nghe đồn ban đầu Thánh Thượng ra chiếu chỉ cho ông chọn hẳn ba chục đứa, cơ mà ông chỉ lấy chục thôi cho chất lượng, năm nào ông cũng có học trò đậu tam bảng đó. Cái ông tui với cậu gặp trên núi ban trưa ý, vợ chồng ông đó làm dưới khu bếp mà, chuyên nấu cơm cho các thầy các trò."

- "Có hẳn người nấu cơm cơ ả? Vậy trường đông lắm mợ nhỉ?"

- "Đông, hàng năm cứ tới tháng tám là cả ngàn người khắp nơi đổ về xin học, nhận tầm dăm bảy chục một khoá. Mỗi tội chỉ nhận nam thôi, không nhận nữ, cũng không cho vợ đi cùng, thế mới khó."

- "Ôi dào, chắc gì cậu hai đã được nhận mà lo? Lấy đâu ra tiền đóng học phí? Với cả được thì cũng không cho đi, mất chồng như chơi đó con, mi đại lắm"

Di Hồng tỏ vẻ hiểu biết nhắc nhở, thím Vân bĩu môi đập vai di bôm bốp.

- "Cái mụ này, nghênh ngang hả? Nó biểu rồi đấy thôi, giàu góp tiền, nghèo thì sáng học chiều bỏ củi trồng rau cho trường, cứ đủ tiêu chuẩn là nhận, mà tiêu chuẩn lớp vẫn chưa biết chữ lớp võ thì cậu hai cao vượt rồi còn gì? Cứ động viên cậu đi thử sức mợ ả, rồi sau này cậu rạng danh, kể cả cậu có rước bà hai thì cậu cũng không quên mợ đâu."

- "Đến lúc đó có khối mà nó được làm bà cả. Cậu thành đạt rồi, rước con gái nhà quan đời nào nó chịu làm lẽ? Còn tôi còn thím nha, để rồi coi lời tôi nói đúng không?"

Thím Vân kêu chịu hay không thì cậu là người quyết, di Hồng phân bác có nhiều chuyện không phải quyết là được. Bu Trinh con Trang theo phe thím Vân, mấy người còn lại ủng hộ di Hồng, hai bên cãi nhau om sòm củ tỏi. Con Phụng đứng ngoài nghe ra hết, nó chạy vào núm ống tay áo mợ Trâm chân thành thủ thi.

- "Cứ để cậu thử sức đi mợ ả, để sau này nhìn lại không phải hối tiếc."

- "Ừ ha, như khi xưa mi bỏ thằng Toàn theo trai huyện giờ chắc mi cũng chẳng hối tiếc đâu nhỉ?"

Mợ Trâm ngửa mặt sẵn rồi nên quắc mắt xia xối rõ ghê, hại nó tái mặt. Thằng Toàn xót vợ nhỏ, vội cầm tay cái Phụng xoa xoa an ủi.

- "Dào ôi, mợ Trâm phôi bò nói có bao giờ uốn lưỡi đầu mà, bu nó đừng để bụng gầy người."

Con Phụng e lệ gật đầu, tui nó dặt dẹo nhau lên buồng để lại con Trang bên dưới nở nụ cười méo xệch. Nó kêu cái rom này bị ảm hay sao mà đun lên khói cay mắt quá, xin phép cả nhà ra ngoài rút thùng rom khác. Bu Trinh rón rén đi đằng sau nó, đoạn ngồi xổm xuống vỗ vai con gái động viên.

- "Thôi con ả, lấy được thằng chồng khá giả thì phải chịu. Nom mợ Trâm kia kìa, có bữa còn phải vét com cháy, nhà mi thì bữa nào thiếu cá thiếu thịt đâu?"

- "Con thà vét com cháy cả đời!"

Nó gần như gào lên, đoạn nó ôm bu khóc rung rức, nó xin bu cho nó về nhà bán bún, nó sắp không nhịn được nữa rồi. Mắt bu cũng nhoè đi từ bao giờ, bu thở dài dỗ dành nó.

- "Ngoan, nín đi, nín rồi lát bu xin ông Trần bà Thanh cho mi về ngủ một đêm"

Mợ Trâm đứng sau gốc hồng xiêm nghe lén mà đầu óc ong ong, mợ thương bu thằng Thóc, thương bu, thương luôn cả cậu nữa. Ba năm! Ở nhà ba năm cũng có làm gì đâu? Ở nhà để vét com cháy ả? Thà rằng để cậu đi học cho mở mang đầu óc, chung một trường chắc suất ăn giống nhau, nhà cao cửa rộng ở cũng sướng cái thân. Con Trang nhỏ hơn mợ, nó còn chịu được, không lẽ mợ lại ích kỷ?

Nghĩ thấu rồi, mợ hít một hơi thật sâu chạy về gặp cậu, tình bơ phờ nản.

- "Cậu hai, tận mấy năm nữa cậu mới thi Hương thì lâu quá, tui chán cảnh nghèo lắm rồi, tui thích có chồng đỡ đần để ra ngoài đường có thể ngẩng cao

mặt."

Một câu nói băng quơ của mợ thôi cũng hại cậu trần trọc cả đêm. Sáng ra mợ nấu cháo hành hoa với tép khô, đợi bu Phúc ăn xong cậu chậm rãi thừa chuyện với bu, bu nghe xong lửa giận phùng phùng, tiện tay úp thẳng cái bát con lên đầu mợ chửi rủa.

- "Cái con khốn này nữa, cậu hai kiếp trước làm nên tội tình gì mà lấy phải con vợ ngu suốt ngày chỉ biết xúi dại chồng như mày? Bu dặn rồi cơ mà? Đợi cậu cả đồ đạc bu xin cho chúc thị vệ, không đi đâu hết. Chớ cậu dám cãi bu, cậu mà bước chân ra khỏi cửa thì từ giờ đừng có gọi bu là bu nữa."

- "Cậu cả, cậu cả, suốt ngày cậu cả. Có mỗi bát bún riêu của cũng ăn hết của cậu hai, nhưng gì gì cái gì cũng dúi cho cậu cả. Rốt cuộc bu là bu của ai? Của cậu hai hay cậu cả?"

- "Chị bị mất trí à mà còn phải hỏi? Tất nhiên là của cậu cả!"

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Chỉ là lúc bốc đồng nhờ buột miệng thôi, ai dè hậu quả khôn lường. Mợ Trâm dường như chỉ đợi thời khắc ấy, nhanh như cắt chạy vụt lên méc bà cả, bà hai cũng toát mồ hôi hột đuổi theo. Phú bà đang nằm nhai trầu tằm trên chiếc chõng tre, phú ông bên cạnh vừa bỏ cau cho bà vừa cười sằng sặc.

- "Chị ăn sáng nói bậy cái gì thế hả? Chị nom lại cậu xem, da dẻ trắng bóc, trí tuệ hơn người, giải Hương Cống đó, nào có phải chuyện đùa? Cái ngừ bà hai mà đề được cậu hử?"

- "Nhưng...nhưng...chính bu Phúc bảo vậy...với trước giờ bu chả hề thương cậu hai...bu...bu chỉ thương cậu cả thôi..."

- "Ồ cái chị này hay nhè? Cậu hai hay cậu cả thì cũng là con phú ông, con tiểu thư, con tôi, đã là con thì tôi thương tất, thương như nhau..."

Bà hai giảo hoạt lên tiếng, bà cả chẹp miệng cắt ngang.

- "Chị Phúc nè, đừng thấy cậu cả đồ đạc cao, thấy sang mà bắt quàng làm họ nghe! Còn mợ Trâm nữa, tội ông ngoại cậu Lâm mà cậu phải gánh kẻ cũng khổ, nhưng đó là số của cậu rồi, muốn đổi đời thì cố đợi kiếp sau thôi, chứ kiếp này bịa ra chuyện tày trời như vậy, hoang đường lắm mợ ạ. Thân hèn mà cứ thích trèo cao, mắc mệt!"

Mợ nào có dám trèo cao, tại mợ cứ nghĩ biết đâu cậu không phải con bu Phúc mà chỉ là đứa bé bu lượm được ở ngoài đồng thì tốt biết mấy. Không cha không mẹ vẫn còn hơn vừa mới sinh ra đã mang cái danh cháu tội phạm sát nhân. Mợ tiu ngưu về buồng tiếp tục quay sợi, cậu thì tới xế trưa mới ghé qua nhà.

- "Cậu đi đâu đấy? Sáng tui chạy lên nhà trên xiu mà về đã chả thấy cậu. Chuyện kia cậu định như nào? Cậu tính nghe lời bu hử?"

- "Không."

- "Là sao?"

- "Sang tuần tui đi."

Cậu vừa gặp ông lão kia về, ông kêu đợi ông dưỡng thương mấy bữa thì hai người xuất phát. Như vậy tiện đôi bên, đường xá xa xôi ông già có người trẻ bên cạnh đỡ đần, còn cậu đỡ mất công hỏi han rồi nhờ đi lạc.

- "Tui bảo cậu chứ cứ đi từ sớm, đi lên bu ý, bu ngủ say chả biết gì đâu. Tốt quá rồi!"

Mợ cười rạng rỡ, xua tay chê con Trang giả tạo, giờ mợ thấy mợ cũng giỏi ngang nó. Lòng mợ thực sự không vui đến thế đâu. Một năm, đồ thêm là hai năm, rất có thể còn tới ba năm, vui sao nổi?

Mợ bò vào gầm giường lôi ra cái túi vải giấu bên dưới thùng khoai, gom chỗ bạc vụn và tiền lẻ tích được đưa hết cho cậu, dặn có cần mua sắm gì thì mua dần. Cậu gật đầu, nhưng chiều tối cậu lại lảng lảng qua nhà bu Trinh, gửi sạch cho bu. Cậu nhờ bu bữa nào mợ lên chợ thì mua cho mợ xâu bánh tẻ hoặc bát chè lam, thi thoảng mợ về chơi bu cứ thết gắp tằm bỏ mợ, tiền thiếu sau này cậu gửi.

- "Ôi dào, cậu tính xa lắm gì? Con gái bu, bu chả xót thì ai xót? Cậu cứ cầm lấy còn chi tiêu nhiều việc."

- "Không, bu xót là việc của bu, còn đây là của tui lo cho vợ tui."

Cậu quả quyết rồi xin phép bu cậu về. Bu cứ nhớ tới chuyện cậu dặn đi dặn lại phải chăm mợ mà thấy ngọt ghê lắm. Nghe đâu cậu còn đặt ông tre mới

thông từ trên mái lều xuống hứng nước mưa cho mẹ, cúi thì cậu tranh thủ chèn nhỏ chất đồng cao lăm, mẹ thoải mái dùng cả năm. Thường thì cậu hay làm tới khuya nên lúc cậu vào mẹ đi nằm rồi, chỉ có trước hôm cậu đi, cậu thấy mẹ ngồi lặng lẽ một góc giường, tóc mẹ mềm như mây buông xoã bên vai, những ngón tay búp măng bèn lên mờ từng khuy áo.

- "Cậu hai, tui muốn thực sự là người của cậu."

Xong có cu tí luôn thì càng tốt, chứ cậu đi lâu như vậy, mẹ ở nhà cô đơn lắm. Con nhỏ xíu thân phận thấp hèn nó cũng chả biết đâu, mẹ sẽ chăm con mập mạp khỏe mạnh, rồi cậu đổ đạt cao về cả nhà đều được xoa phần hèn, như vậy chẳng phải rất tốt sao? Mẹ ra sức nài nỉ, thậm chí ngay cả chiếc yếm đào cũng đã gỡ xuống, nhưng cậu, vẫn một mực không chịu.

- "Cậu hai chê tui phải không? Chê tui già?"

Nước mắt mẹ đã chảy rồi. Cậu chỉ ngồi cách mẹ có một gang tay, giả như mẹ biết ngay lúc này đây, cậu khó chịu tới nhường nào?

- "Ngày mai tui đi chả biết như nào. Nếu lỡ chết dọc đường thì lúc mẹ tái giá với người ta, mẹ còn nguyên vẹn chắc chồng cũng không làm khó."

Giọng cậu buồn buồn, mẹ lao tới ôm chầm lấy cậu. Mẹ khóc, rầm rức, nước nỏ, tức tưởi. Mấy ngày nay mẹ nhìn thế là đủ lắm rồi, mẹ chịu không diễn thêm được nữa.

- "Cậu sống tui sống, cậu chết tui chết."

Mẹ hần học cắn môi cậu đến bật máu, mẹ kêu phải thật đau thì cậu mới nhớ tới mẹ lâu lâu. Mẹ khiêu khích cậu trả đũa, cậu cười, cậu nhá lại mẹ, một chút trên cánh môi, một chút đôi gò má, một chút trên bờ vai nhỏ nhắn, miến man theo chiếc xương quai xanh mảnh dẻ, chút một, chút một, đều rất nhẹ nhàng. Đoạn cậu với chiếc khăn mỏng, bọc mẹ gọn ghẽ trong lòng. Vòng tay của cậu, sự ân cần dịu dàng của cậu, khiến tim mẹ chột nhẹ nhõm. Mẹ thôi không căm, không hờn, không mè nheo, tay mẹ mân mê gương mặt cậu, mẹ ngắm cậu thật lâu.

- "Tui chẳng thèm nhớ cậu đâu."

- "Ừ, chỉ mình tui nhớ mẹ là đủ rồi!"

Ngọt ghê, cậu hai không biết nịnh nhưng cậu biết nói ngọt đó, nói câu nào như mẹ chết đuối câu đó. Mẹ cười hiền, gần tới canh tư thì già bộ ngủ say, cậu đi rồi mẹ mới rón rén bám sau, mẹ trèo lên con đê cao nhất, trời còn nhá nhem tối nên cũng chẳng nom rõ cái gì cả.

Đôi mắt mẹ lơ đãng vô định, mẹ cứ đứng đó, đứng từ lúc bình minh rực rỡ chói chang tới khi trời dần tắt nắng. Khói trắng len lỏi từ các góc bếp quán quít với mây hồng, gió đưa lữ tre kêu xào xạc, đầu đầy mùi cơm chín thơm phức, tiếng tụi nhỏ riu rít tắm sông cùng trâu già ghé non, tiếng các chú các dì đi làm đồng về rôm rả chuyện trò, một buổi chiều yên bình êm ả như bao buổi chiều khác, có sao lòng mẹ, trống rỗng đến tận cùng?

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

- "Cái con ôn nghịet kia! Tối rồi mà không về nấu cơm đứng ườn ẹo trên đấy làm cái gì? Chị tính để bu chết đói chị mới vừa lòng hả?"

Giọng bu Phúc oang oảng từ phía bờ sông bên kia. Dâu với chả con loại mất nết, sáng không thấy đằng sáng trưa mất tăm đằng trưa, cả ngày hôm nay bu lê la ngoài chợ, hết bánh tẻ tới bánh rán, nào đã được hột com nào vào bụng? Gớm chả biết ăn phải bả gì, chửi cho không biết tiếp thu thì thôi, cái mặt cứ hầm hầm như đâm lê.

Hồn mẹ chắc treo trên trời? Kho cá quên giềng, nấu canh rau ngót thì chẳng thèm bỏ tôm khô, canh xương húp loãng thành thạch, nhà ba bu con sắp lên có đôi bát.

- "Chưa già đã lẩn thế này thì chết!"

Bu gỡ đũa canh cách xuống mâm, bữu môi xia xói, mẹ ngược lại bình thần đáp.

- "Cậu hai đi làm ăn xa rồi, chắc năm sau mới về."

- "Hà? Đi đâu? Dưới phố huyện hử? Ai thuê?"

Bu sừng sốt hỏi lại, mẹ xói com cho bu, bịa bừa.

- "Có cái xưởng mộc họ thuê người, đúng là dưới phố huyện, nhưng huyện khác chứ không phải huyện mình. Nên là đi xa lắm, chắc không về thường xuyên được."

Thường ngày mẹ Trâm chỉ đánh đá thôi chứ tính tình thẳng thắn có gì nói nấy nên bu tin liền, bu khắp khơi dọn dờ.

- "Ừ, cơ mà làm xưởng mộc chắc giàu lắm ha? Không về cũng chẳng sao, đi lại vất vả tốn kém, có điều hàng tháng nhớ nhắn cậu gửi tiền về. Rồi Tết được thưởng nhiều dẫn cậu đừng mua linh tinh, để đầy bu còn cất cái áo tứ thân mới...Ồ mà thôi, kêu cậu mua vài luôn trên đó đi, mua hai xấp, một của bu một của cậu cả nghe!"

- "Tiền của cậu cực khổ làm ra thì cậu xài, mắc mớ gì phải cho ai."

Mẹ Trâm lúng ba lúng búng, khổ nỗi tai bu thính quá, bu nghe thấy liền, bu mắng mẹ bất hiếu. Mẹ kệ, bu nhòm mâm cơm một hồi, đoạn cầm cái bát đưa mẹ, hắng giọng sai.

- "Chạy sang nhà bu Trinh xin ít dưa cà đi, nhai kèm cho đỡ ngấy."

- "Thôi, bu thích ăn mai con ra chợ mua về muối bu ăn, cứ xin hoài con ngại lắm."

- "Ôi dào, nhà bu chị có cả vườn, mua làm gì lãng phí? Với chả phải ngại ai sất, không xin thì lên xúc trộm về, chỗ bu con với nhau không lẽ nó lòi chị ra đình bêu riếu."

Bu nhì nheo khăn cổ mà mẹ nhất định không đi, bu điên tiết ném thẳng cái bát vào mặt mẹ. Mẹ tránh được nhưng bị mảnh sành trượt qua trán làm da rom róm máu. Có vết xước nhẹ thôi mà mẹ khóc rầm rức, bu bĩu môi móm mửa.

- "Gớm, có mấy quả cà làm gì mà căng? Sống ích kỉ nhỏ nhen nó quen, bu nào con nấy đến chán đời."

- "Bu im ngay!"

Mẹ mắt bình tĩnh gào lên, thầy mẹ mắt sẫm, bu mẹ một mình tàn tảo nuôi ba đứa con biết bao cực khổ, lo trăm thứ bà dần nhưng nào có để chị em mẹ chịu thiệt thòi. Cu Trí bu thuê thầy dạy đàn hoàng đã đành, đàn này ngay cả mẹ với con Trang, phiên chợ nào bu gặp bu chả cho cái này cái kia, có lần nào về bu không thị gà?

Nhưng tất cả những điều đó, bu Phúc lại không biết. Bu mở miệng ra là nhiech mẹ, nhiech bu mẹ nông dân hèn không biết dạy con. Cậu đi vắng nên khẩu khí bu lớn lắm, vênh lắm, bu với cái quạ nan ra sức ghê mẹ. Bu biết một mà chẳng biết hai, trước kia mẹ nhin bu, cắn răng để cho bu tấn, bu có biết vì ai không? Vì cậu hai đó, vì mẹ thương cậu, nên mẹ không muốn cậu phải khó xử, chớ bu đừng tưởng mẹ để bị bắt nạt.

- "Tui nói bu nghe, tui là con người chứ không phải là con chó nghe! Bu còn dám quạ tui thêm cái nữa là tui xách đồ về ở với bu tui liền. Cậu hai đi cả năm cơ, để xem còn con nào com bụng nước rớt tới tận miệng cho bu?"

Bu sốc, mẹ dám trừng mắt lại bu cơ đấy, mẹ cũng ghê thật. Đoạ bu cơ à? Láo nha láo nháo!

- "Được, chị được lắm! Để tôi về tui méc cậu hai, xem cậu có trị mẹ không?"

- "Bu giỏi bu cứ méc, tui cũng muốn xem cậu biết bu đánh tui thì cậu xót tui hay xót bu?"

Mẹ cái cứ nhem nhèm, bu tưởng bu lên cơn đau tim rồi chứ. Ôi chao ôi, ở đâu có cái ngữ con dâu dè đầu cười cổ mẹ chồng thể hả? Bu ưỡn nghẹn họng mà không làm được gì sất, cũng chẳng dám đập mẹ thêm cái nào nữa, nhờ đâu mẹ về thật mắt thì còn ai hầu bu? Lần đầu tiên cãi nhau với mẹ bu khóc, không phải để ăn vạ, mà khóc vì ảm ức thực sự.

Mẹ thì chả quan tâm, mẹ cố ăn nốt bát cơm lấy sức. Cậu vắng nhà nên mẹ là người quyết, bu thích ăn gì mẹ thường cố gắng chiều bu, nhưng tiền tiêu vật mẹ chẳng cho bu đồng nào cả, cơm trưa của bu mẹ nấu từ sáng. Mẹ giờ bận lắm, ai thuê gì cũng làm, hết cắt cỏ tới xới đất, từ vụ chiêm qua vụ mùa, ngay cả hôm Tết Trung Thu, người người rước đèn nhà nhà hát hò, mẹ vẫn ngoài ruộng cùng con Trang, men theo ánh trăng chăm chỉ cắt lúa.

Sáng mẹ đi gặt thuê cho người ta, đêm thì lại tranh thủ qua giúp ông bà thông gia. Tất bật như con thoi cả ngày, người nhừ vai mỏi, nhưng nghĩ xót em gái nên lại cố gắng.

- "Em bảo, tuần sau hong xong em đem cho hai yến Bắc thom."

- "Ôi dào, mi điên, tao bảo giúp là giúp. Mà con Phụng sao lười chấy thây thế? Chả thấy bóng dáng tắm hơi đâu?"

Cái Trang cười cười nói đỡ con nhỏ vừa mới ở đây lúc chiều, chắc nóng quá về tắm, nhưng xong chột dạ thế nào nó lại kêu bác làm nốt em về có tý việc. Đúng như nó linh tính, con bé đã gói ghém quần áo cẩn thận, đang lén lút chạy lên phố huyện.

- "Phụng rõ hả? Tui đã nói hết nước hết cái cả đêm qua rồi mà? Cái thằng khốn nạn đó nó đâu có thương Phụng, nó ồm ồm nó, cho nó chết cha nó đi! Thầy thằng Thóc cùng Phụng như vậy sao Phụng nở lòng nào? Thời tiết trời thầy nó cũng đang sốt sinh sịch, mờ mắt ra không thấy Phụng lại buồn, lại ồm chồ ngồi khóc tu tu, Phụng không xót sao Phụng?"

- "Trang làm gì mà nghiêm trọng vậy? Có Trang rồi mà, với tui đi vài ba ngày tui về thôi, Trang không hiểu đâu, tui lo lắm, cái ruột tui nó cứ bòn chòn không yên, không đi tui chẳng ngủ được đâu."

Con Phụng phân trần, dứt lời nó cắn tay cái Trang đau điếng rồi lura lura chuồn mất. Thằng Toàn thức giấc không thấy vợ bé buồn thối ruột, nó hỏi thì con Trang cứ chối quanh, nó câu tiết ép vợ cả thề độc, rằng nếu nói sai thì tương lai cu Thốc thì đầu cũng rớt. Trang sợ tái mặt, rốt cuộc đành khai thật, Toàn nghe xong đầu óc choáng váng chân tay rụng rời, loạng choạng thế nào trượt chân ngã ngửa xuống cái ao sau nhà.

Ao đang tát để bắt cá nên nó cũng chả chết chìm được, chỉ là, bao nhiêu thống khổ giận hờn nó đổ hết lên đầu con Trang, nó chỉ thẳng vào mặt bu thẳng Thốc quát ầm ĩ.

- "Sao không giữ nó ở lại cho tui? Sao giấu tui mấy bữa liền? Tại bu nó đó, tất cả là tại bu nó! Tui chán cái mặt bu nó rồi, bu nó cút về nhà bu Trinh đi!"

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Đang điên nên nó chửi đồng cho sướng cái mồm thôi, bữa nào nó chả thế, cứ bực bội cái gì là lôi con Trang ra càu nhàu. Đau lưng bu thẳng Thốc, rất hòng bu thẳng Thốc, đến cả rượu chè bê bết về cũng kêu bu thẳng Thốc rửa chân hộ, thì thoảng thoỉ đàn ông sĩ diện lên quát vợ, đuổi vợ một hai câu cho oai chứ nào có ý gì. Con Trang lúc hiền nó nịnh, lúc cáu nó cãi bao giờ ông Trần bà Thanh đuổi thì nó về, ấy vậy mà bữa nay nó thay tính đôi nết, sồn sồn lên như con hồ cái.

- "Này nhá...đừng thấy bà lành mà...mà...mà...chèn ép quá đáng nhá! Đây nói cho mà biết, đằng ấy cũng chẳng cao giá gì đâu! Cái đợt suốt ngày ôm chó đó, cả thôn đồn bị điên, có ma nào thêm ngó? Còn đây ý, các anh trai xếp hàng chặt cả sân nhá, đây chỉ thua Trâm với Hoàng Anh thôi."

- "Ghê nhì? Đây bị điên đấy, sao còn lấy? Chả mê bỏ xù đi còn màu mè!"

- "Quên đi, thềm vào mà mê! Chẳng qua nhà đằng ấy giàu hời cưới cao thôi."

Sự thực thì đúng là thế, nhưng tất nhiên chỉ là nửa đầu của câu chuyện. Còn nửa sau, mê đắm cha thẳng Thốc từ lúc nào, bồ ai mà biết được? Mà một vừa hai phải nó còn nhin nỏ, chứ quá đáng thế này thì dẹp thôi. Nó vênh mặt quay vào buồng dọn áo quần, đoạn bỗng cu Thốc lao phăng phăng ra ngoài ngõ. Bà Thanh trong bếp tắt tươi chạy theo con dâu, dúi vội cho thẳng cháu đích tôn quả trứng gà ta mới luộc rồi thỏ thẻ khuyên con mẹ nó.

- "Sang bên đó chơi mấy bữa xong cuối tuần lại về với thầy bu nha Trang."

Khoẻ mặt con Trang rung rung, so với Trâm thì nó được gả vào gia đình khá giả hơn, ruộng vườn rộng thênh thang, cha mẹ chồng tốt tính, thua là thua mỗi phần thẳng chồng thôi, mà nó cảm thấy, thua thế, là thua tất rồi.

- "Bu kệ nó, đã bước chân ra khỏi cổng thì cấm về!"

Thằng Toàn kiêu căng lên tiếng, ông Trần rít xong điếu thuốc lão liền cầm cái ống cày đập vào đầu thằng con đại, lãnh đạm tuyên bố.

- "Mày ấy, mày đi luôn theo con Phụng đi, dọn xuống phố huyện hai ông một bà sống cuộc đời viên mãn của tui bay đi. Thầy bu có thằng cu Thốc nỏ dôi tông đường rồi, khỏi lo."

Toàn bị thầy đuổi, tự ái vào buồng gom hết bạc lẻ quyết chí xuống phố huyện tìm Phụng. Nó chạy mãi miết, chạy tới kiệt quệ mới thấy người. Nó thấy Phụng đang đứng chờ cho thằng cha kia từng thìa cháo một ngay dưới túp lều trong chợ huyện. Xưa giờ nó cứ đinh ninh trong lòng Phụng chỉ có nó, còn với hần chỉ là ham giàu, ham chốn phố xá xa hoa, nhưng có lẽ nó đã nhầm.

Ngay cả khi nhà hần khuyh gia bại sản, Phụng vẫn hết lòng bên hần. Mấy ngày nay nó cũng ốm, thì thoảng mở mắt nó thấy Trang lau mồ hôi trán cho nó, còn Phụng cứ đi ra đi vào, nó tưởng Phụng lo cho nó, giờ mới biết, lại một mùa dưa bờ.

- "Đã từng thương tui chưa?"

Thằng Toàn cay đắng hỏi, con Phụng giật mình quay ra trần trần nhìn chồng. Thương chứ sao không thương? Nhưng tình cảm đó, âu cũng chỉ là chút rung động đầu đời, không đủ lớn, không đủ mãnh liệt để khi xưa níu chân nó lại. Trâm từng hỏi, mi bỏ thằng Toàn theo trai huyện giờ chắc mi cũng chẳng hối tiếc đâu nhì? Lúc ấy nó đã rất muốn đáp, phải, chưa từng ân hận.

Bất đắc dĩ phải tái giá, nó đâu sung sướng gì? Thằng Toàn cưng nó, chiều chuộng nó, thậm chí trước kia từng nhớ nó tới phát điên, dường như cũng chẳng hẳn do yêu nó lắm, mà là, đang nuôi tiếc những kỷ ức đẹp. Chuyện vui kể nó nghe, nhưng muộn phiền thì chỉ nói với mỗi Trang.

Nó nhớ mãi cái hôm trưa nắng bu Thanh mang cơm ra đồng, bu đăng trí đem có hai chiếc bát, Toàn nhường nó dùng bát đẹp rồi ăn chung chiếc bát sứt cùng Trang. Nó được đối xử rất tốt, tốt tới mức nó tưởng nó là người lạ, là khách, chứ chẳng phải vợ người ta.

Làm dâu nhà phú ông, viết bởi Lan Rùa (Nhím), đăng tải duy nhất trên wattpad LanRa7 của nhím, tất cả các trang khác, kể cả audio trên youtube, là hành vi sao chép và sử dụng trái phép.

- "Cái người kia ý, thì ra nhà hần bại lụi, hần xót tui nên bỏ tui để tui lấy người khác sướng hơn chứ không phải hết thương tui. Chắc tui chẳng về nữa đâu, tui ở đây với hần thôi."

Con Phụng chậm rãi trình bày, thằng Toàn sững sờ một hồi, nó tưởng nó sẽ sốc, sẽ phát rồ lên cơ. Ai ngờ cũng chẳng đến nỗi thế, khoảnh khắc chứng kiến đôi trai gái mặn nồng, dường như lòng nó đã nguội lạnh. Phải chăng nó già mất rồi, cảm xúc chẳng còn được sôi sục như thời trai trẻ?

Nó cho con Phụng một phần ba chỗ bạc, kêu giữ làm vốn mà mở quán nước chè rau cháo nuôi nhau. Phụng chưa kịp cảm ơn thì nó đã bỏ đi rồi, nó phải tìm tiệm đá quý cuối huyện, xưa mẹ Trâm mẹ có cái vòng đá đỏ đẹp lắm, con Trang cứ khao khát mãi, tiện thể thôi thì mua luôn.

Lựa một hồi mới được cái màu hồng, đúng màu bu thẳng Thóc thích. Cơ mà bu nó còn dỗi bên đằng ngoại, đã thèm về nhà đâu? Ngay cả chó cũng đi theo thẳng Thóc rồi. Ôi dào, cái bọn nhiều sự, được dăm bữa nửa tháng ấy mà, ở bên đó khổ quá, suốt ngày ăn dưa cà rồi cũng phải mò về thôi!

Ấy thế mà vụ thu qua đi, sang vụ đông bắt đầu trồng xói đất nửa trồng khoai nửa trồng ngô, từ bu lẫn con tới cả con chó vẫn chưa thấy tăm hơi. Mỗi lần nghe thấy tiếng cổng mở là một lần nó giật nảy mình, bụng dạ khắp khối mừng thầm, nhưng rồi, lại là một lần nó thất vọng. Bu thẳng Thóc thế mà gan, thấy thẳng Thóc sốt ruột ghê gớm, nó kiếm mẹ Trâm đánh tiếng.

- "Chà khuyên em gái để nó hỗn như thế người làng chả cười cho thối mặt."

Mẹ Trâm bữa nay mượn xe bò của dì Hồng đi xuống chợ đầu mối bán hàng cả ngày nên hơi mệt, thành ra lời lẽ chẳng được nhẹ nhàng cho lắm.

- "Dào ôi, cho cười, cười hờ mui cái răng."

- "Gớm bác đừng có kiêu, bỏ tui cũng chẳng hay ho gì đâu, gái có chồng ai thèm rước nữa."

- "Mi khỏi lo bỏ trắng răng, đợi cậu hai về tao bảo cậu rước, về ở chung với tao luôn cho vui."

Ôi chào ôi, trêu thế thôi mà có đùa lo xoắn quẩy kìa. Mẹ Trâm cười lăn cười bò, cười đến nỗi chảy cả nước mắt. Cậu hai, vậy mà cũng đi ngót nghét mấy tháng rồi nhỉ? Chẳng biết có nhớ tới mẹ không? Chắc có đó, trước lúc đi cậu kêu mình cậu nhớ mẹ là được rồi mà, cậu đã nói thì kiểu gì cậu chả giữ lời.

Trước cậu ở nhà, có bữa rảnh rồi không phải lên núi, cậu cứ bám mẹ hoài. Theo mẹ xuống bếp rang cơm, theo mẹ ra chợ bán vải, theo mẹ nhổ rau dại ngoài vườn, chốc chốc chọc eo mẹ đau điếng, nhột nữa, nhiều khi mẹ bực bực ấy. Xong cơ mà giờ lại nhớ, lại ước giá kể cậu ở đây, bẹo eo mẹ, dù chỉ một cái thôi là đêm nay mẹ ngủ ngon rồi. Mẹ thở dài thườn thượt, đang định đứng dậy quét cái sân bỗng nghe giọng mẹ Chi hốt ha hốt hải.

- "Trâm...mẹ Trâm...có tin của cậu hai nè...nguy...nguy to rồi...cậu...cậu rước thêm vợ rồi, là cháu gái của ông thầy dạy cậu đó...nghe đồn có cu tí nên phải lấy!"

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Cán chổi trong tay mẹ Trâm đột ngột rơi xuống, mẹ đứng như trời chòng giữa sân, không cười, không khóc, cũng không một lời oán hận. Mẹ Chi lay mãi mà người đối diện cứ cứng đờ, mẹ hoảng quá rồi rít thừa nhận.

- "Ê, mẹ Trâm...tui đùa...mẹ Trâm nè...đùa tí mà...ông thầy kia làm gì có cháu gái. Với giả như có cũng lấy sao được, ít nhiều cũng phải môn đăng hộ đối, đợi tới lúc cậu đỗ đạt thì may ra chứ. Mấy người có địa vị, mẹ tưởng rước con gái nhà người ta để làm à? Như tui nè, thầy Kim chả tốn mấy hòm vàng đó, chưa kể gấm vóc lụa là..."

Mẹ Trâm sau một hồi định thần mới hoàn hồn, mẹ điên tiết bẻ cành na quật mẹ Chi vun vút. Từ vườn hồng sang vườn mận, một mẹ chạy hối hả, một mẹ vừa đuổi thực mạng vừa quát.

- "Tui giết mẹ nghe, cái mồm độc địa, làm người ta sợ muốn xỉu."

- "Tại mẹ cũng ngu nữa đi, muốn có cu tí cũng phải chín tháng mười ngày chứ bộ, thế mà cũng tin? Nhưng mà có thư của cậu hai thật đó, tháng trước thầy tui xuống kinh thành chơi mà, rồi tui dặn thầy tui ghé qua trường cậu, thầy tui cung tui lắm, thầy tui đi liền à."

- "Thật á?"

- "Không tin thì thôi, tui giữ làm của riêng vậy, chứ cậu hai đẹp ghê nhỉ?"

Mẹ Chi hươ hươ bức thư ra chọc ghẹo, mẹ Trâm mắt sáng long lanh, nịnh nọt mẹ Chi không tiếc lời, mẹ Chi xinh gái, mẹ Chi dễ thương, mẹ Chi tốt

bụng nhất trên đời. Mẹ Chi phỏng mũi lẩm, kéo mẹ Trâm ra sau đóng rom, ngó nghiêng ngó dọc thấy vắng tanh liền háng giọng đọc mẹ ấy nghe.

Chuyện cậu hai đi học chỉ có vài người biết thôi, mẹ Trâm bắt mẹ Chi giấu tiệt, một phần sợ người làng mĩa mai, phần nữa sợ bà cả hăm hại. Cậu hai cẩn thận ghê lắm, hễ cái gì cậu gặp mà lạ lạ, từ những toà nhà gần kinh thành được lợp mái ngói ra sao tới ở đây có cái lò nung gạch từ đất sét nó lạ như nào, cậu đều ghi chép cẩn thận tỉ mỉ kể mẹ hai. Rồi mang tiếng cuối thư cậu dặn mẹ cái này cái kia cũng hết cả hai mặt giấy.

"Chữ này là gì? Là tên tui hả?"

"Ừ, tên mẹ. Trâm, Ngọc Trâm"

"Hử? Đâu ra vậy? Tui làm gì có tên đệm đâu?"

"Không biết, chắc cậu đặt cho mẹ!"

Là cậu đặt thật á? Ngọc Trâm, nghe hay ghê đó, mẹ sướng râm ran, mẹ ôm khư khư bức thư trong lòng mãi. Kể từ đó, mỗi lúc mẹ Chi rảnh mẹ lại chạy sang nhờ đọc hộ, đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần mà mẹ ấy chẳng chán gì sất, cứ cười tùm tùm thoải mái, còn dựa vai mẹ Chi kêu kinh thành nhiều thứ hay nhỉ, giá kể được tới một lần, mẹ mong ghê lắm.

Được cỡ một tháng thì mẹ chẳng cần nhờ vả nữa, tại mẹ thuộc rồi. Đi đâu mẹ cũng đem theo, rành rang lại mang ra ngẫm, mẹ dốt chứ không được sáng dạ như mẹ Chi, mặt chữ mẹ không nhớ hết được, nhưng riêng cái dòng cuối cùng mẹ đọc vanh vách luôn.

Cậu bảo, mong tới ngày tái ngộ. Mỗi lần tới cái đoạn ấy tinh thần mẹ phấn chấn lạ thường. Có bữa người ta thuê gánh khoai lang cả ngày, trả công bảy tiền lận, nhưng lúc về vai sưng rộp, đau khủng khiếp, cơ mà mẹ lại thấp đèn dầu, mở thư của cậu ra xem ngấu nghiến, rồi mẹ quên mất mẹ mệt, mẹ ngủ thật ngon.

Bức thư thứ hai cậu gửi đầu tháng chạp, nhưng phải tới hai mươi chín Tết mới tới tay mẹ. Cậu hai là một trong mười học trò được thầy chọn để cuối tháng sáu tham dự thi Hội, mẹ Chi cứ chúc mừng mẹ mãi thôi, vậy là cả kỳ này cả hai cậu cùng thi, hai mẹ đêm ba mươi còn rủ nhau ra chùa xin lộc non lấy may.

Mẹ Chi cầu cho cậu cả đỗ giải Hội Nguyên, giải cao nhất làm rạng danh dòng họ, mẹ Trâm thì chẳng dám mơ cao đến vậy, nếu như thi Hương lọt tam bảng là cu tí được xoá phạm hèn thì thi Hội chỉ cần lọt danh sách ba mươi người đứng đầu thôi. Mẹ cầu cho cậu được vào cái bảng đó, còn đứng thứ mấy cũng được, chả quan trọng.

Cái Tết đầu tiên của bu con mẹ khi cậu vắng nhà cũng gọi là tươm tất. Tuy chẳng có lợn rừng nhưng được thằng Toàn cho chục cân thịt ba chỉ với ít nếp nướng là đủ gói bánh chưng rồi. Trang còn chưa chịu về nhà cơ, đợt này nó làm mình làm mẩy kinh lên được, đòi ra giềng thầy thằng Thóc phải đem trâu cau tới rước nó thêm lần nữa nó mới chịu.

Nó đang ghen đợt hai đấy, ông Trần bà Thanh mong cháu phấn khởi hết cả người, chốc chốc lại giục Toàn nhặng xì ngấu, Trang được thể càng kiêu tợn. Bu Trinh, Trâm, Trí nom cái điệu bộ ngúng nguẩy của nó mỗi lần chồng sang nịnh nọt mà chum đầu cười khúc khích. Cái bụng to chềnh ềnh lên kia kia, giần dỗi cái kiểu gì vậy hả trời? Đầu giường cãi nhau cuối giường làm lành hử?

Mồng năm Trang Thóc chó theo Toàn về dinh thì mồng bảy thôn cũng có thêm đám nữa, cô Hoàng Anh lấy chú Phụng, con trai cai tổng. Nghe đồn chú phải trồng cây si mấy năm lận người ta mới ưng, thôi kể cũng xứng đáng, rước được cô đẹp người đẹp nét đẹp hết phần thiên hạ.

Cổ nhà cô to lắm, chắc thua mỗi nhà phú ông. Chuyện, con gái trưởng thôn cơ mà, coi như đại diện cho bộ mặt của cả thôn, không làm hoành tráng thôn bên kia nó lại chả cười cho.

Cả thôn tụ họp từ sáng sớm tinh mơ, thanh niên trai tráng người bắc rập người tết cổng lá dừa, chị em phụ nữ cũng chia đám bảy nhóm, con Quỳnh đảm nhiệm nhóm tiếp khách, nhóm nấu nướng do thím Vân quản, nhóm ném thư cô bà hai đứng đầu, nhóm cắm hoa bà cả phụ trách, nghe đâu bà đợt này chơi sang, hoa do bà đầu tư cả đấy, toàn mẫu đơn thực được chuyển từ phố huyện về, cỡ phải gần trăm quan.

Riêng nhóm văn nghệ ông trưởng thôn tin tưởng giao cho di Hồng và cô Mỗ. Thường ngày đi quê quê bản bản thế thôi mà quệt thôi son trát tý phấn vào nom cũng ra gì ra phết, chú Hảo dắt đàn bò đi qua cứ phải gọi là đua nhau nhìn không chớp mắt, nhìn đến rụng rời chân tay.

Trong buồng mẹ Trâm hi hội tết tóc cho cô Hoàng Anh, không khí nó cứ ngượng ngập ghê ý, ôi chao, đối diện với tình địch một thời ai mà tự nhiên cho nổi. Với cả ở cô cũng toát lên khí chất kiêu sa đài các, mẹ thấy mẹ dân đen chẳng sánh được.

"Cậu hai đi làm xương gỗ chắc cực lắm, Tết cũng không thấy về mẹ nhỉ?"

Cô dịu dàng hỏi thăm, mẹ giả bộ tỉnh bơ chối đây đẩy.

"Đâu có, giao thừa cậu về nhưng mồng một lại đi sớm rồi, cậu vẫn còn thương tui nhiều ghê ý, mang cho tui bao nhiêu quà kia kia."

Phải nói đại thể để cô còn yên tâm đi lấy chồng, chứ cứ tương tư nhòm ngó chồng mẹ mãi mẹ mệt lắm. Cô cười hiền khen mẹ có phúc, mẹ đỏ mặt, lí nhí thừa nhận mẹ phải của cậu mãi chứ đâu được người ta si mê say đắm ngay từ đầu như cô. Cô lặng thinh hồi lâu, rồi lúc thay yếm đồ xong, cô kéo mẹ lại thủ thi.

"Ngày xưa ấy, cũng có lần tui bắt chước mẹ, tui dùng một quan tiền mua cây chổi mười chín đồng. Cậu hai có chiếc hộp phân loại tiền rất ngăn nắp, chỉ

một cái chớp mắt cậu đã trả tui đầy đủ tiền thừa. Ngược lại, mợ đưa có một tiền thôi, nhưng cậu phải đổ cả đồng xu lẻ trong ống ra, mầy mò, đếm đếm, tìm hoài kiểm mãi mới hồi lại được cho mợ. Mợ hiểu không?"

Bạn đang đọc truyện *Làm Dầu Phú Ông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Mợ không hiểu thì còn ai hiểu? Mợ đề ra cái trò đó cơ mà? Trước mợ trông gánh bún cho bu, tiền lẻ nhiều như lá rụng mùa thu, nhưng cứ phải tìm tiền chẵn để mang sang mua chổi, có ý câu giờ để được lảng vảng quanh cậu nhiều hơn. Chẳng biết cậu có khôn lỏi như mợ không? Hay do mợ đẹp quá nên lòng cậu bối rối, chân tay luống cuống?

- "Thế chắc khi xưa cậu hai cũng mê mê tui ý cô nhì?"

Mợ thẹn thẹn hỏi, cô đùa.

- "Ai mà biết được?"

- "Cậu khen tui đẹp hơn cô đó, cô tin không?"

Cô mỉm cười đồng tình, bu Trinh bên ngoài nghe giọng mợ lạnh lạnh lúc đầu cười khỏ, con gái con lữa, cái duyên nó ném đằng nào rồi? May mà vớ được cậu hai hiền chứ cứ tạt nghĩ gì nói nấy như thế lấy phải thằng khác chả như đờn. Đợi lúc chiều muộn bu liền kéo mợ về nhà khuyên nhủ.

- "Mợ đừng có hạnh hoẹ ganh tỵ với cô Hoàng Anh hiểu chưa? Suốt ngày đó kỳ rồi nguyên rủa cô ấy là dần dần mợ thành chua loét luôn, mợ chúc phúc cho người khác chính là tích phúc cho mình đó, tâm mợ ngọt rồi đời mợ sẽ an yên."

Ôi bu dặn hoài à, mợ thừa nhận xưa thấy cô hay lảng vảng quanh cậu hai mợ cũng ghen ghen đó, còn bêu riếu cô trước mặt cậu cơ. Nhưng khi đó mợ còn nhỏ, mợ chưa hiểu chuyện, nghĩ lại thấy xấu hổ ghê. Giờ mợ có chồng đang hoàng hoàng rồi, lo đi làm, lo nhớ cậu, lo cho chuyện thi cử của cậu cũng đủ bận rộn cả ngày, thời gian đâu mà xia xói móc mĩa người khác?

Có rảnh mợ cũng không làm vậy, mợ đâu muốn tự biến mình thành loại đàn bà nhỏ nhen tầm thường? Mợ thích trong mắt cậu, mợ đẹp cả trong lẫn ngoài, và cậu, sẽ mãi thương mợ như thế, mãi quan tâm mợ như cái cách cậu gửi tiền dặn bu lo cho mợ. Bu nhận đại cho cậu an tâm thôi chứ sau bu cũng đưa mợ tắt, lúc nghe bu tâm sự, mắt mợ như nhoè đi, xót cậu, thương cậu, nhớ cậu.

Nhưng thôi, có tiền cũng tốt, có tiền sẽ chuộc được vòng. Mợ khẽ chạm tới cổ tay trống không của mình, mợ nhớ đợt đó cậu cũng từng mân mê tay mợ rất lâu, cậu biết mà, tại là vật đính ước cậu trao mợ, lại còn một màu đỏ rực rỡ vô cùng nổi bật, chỉ là, cậu không tra khảo nhiều, cũng chẳng trách mợ.

Mợ nghĩ rồi sẽ chuộc được thôi, suốt một năm liền mợ vẫn cứ nghĩ sự việc đơn giản cho tới những ngày hè lúa chín vàng ruộm khắp cánh đồng, mợ háo hức nắm xôi nắm ruốc khăn gói xuống phố huyện.

Cả tuần liền mợ cứ loay quanh trước cửa tiệm cầm đồ từ sáng sớm tới tối mịt mà chẳng thấy bóng dáng tiểu thư Minh Châu, sau may gặp được vợ chồng con Phụng, đem nó cho ngủ nhờ đỡ tồn kém, ngược lại mợ Trâm dạy tui nó bỏ hoa cúc vào trà cho thơm, rồi nấu thêm nước nhân trần, nước vối, rang ít lạc hứng lư và hạt dưa hạt bí ăn kèm dần dà đất khách lấm.

Vợ chồng con Phụng cười phớ lớ cả ngày, hàng nước chè ở khá gần địa điểm khi xưa mợ đổi vòng nên chốc chốc mợ lại liếc sang, mợ còn cẩn thận dặn ông chủ tiệm nếu có tiểu thư nào ghé nhớ chạy qua gọi mợ cơ. Tiếc rằng, mợ vật vờ suốt một tháng trời cũng không tìm được người quen.

Ở nhà bu Phúc bu Trinh một bên không có đầu nấu cơm sống khổ sống sở, một bên sốt ruột con gái nên cứ có ai xuống phố huyện liền nhắn họ nhắc mợ mau về. Thì mợ cũng phải về thôi, đâu có ăn nhờ ở đậu nhà người ta mãi được đâu, huống chi vợ chồng chúng nó đang còn son?

Lòng mợ buồn lắm, cứ nghĩ tới chiếc vòng mợ lại tiếc hùi hụi, lại nẫu nê thờ dài thườn thượt. Nếu cậu ở nhà, mỗi khi đêm đến mợ tủi thân, cậu dù ngủ riêng cũng nhảy sang giường mợ, ôm mợ, vỗ về mợ, thì thoảng còn gát tóc mợ rồi nhẹ nhàng hôn đàng sau gáy. Những lúc ấy, có khi mợ sẽ càng khóc tợn, khóc để ăn vạ cậu, nức nở sụt sịt đến khi nào được cậu dỗ chán mới thôi. Còn bây giờ, khóc, chỉ đồn giản là vì, mong cậu. Mấy bữa trước ở nơi phố xá nhộn nhịp, nghe người ta đồn năm nay thi Hội khó, chẳng rõ cậu làm bài như nào nữa? Cái hôm mợ mới về làng mợ Chi chạy sang phàn nàn cậu cả mặc dù được mợ đảo tạo bài bản lắm mà thi võ vẫn không lọt vòng ba, thi văn thì đề trừu tượng quá, chả biết thế nào. Cậu lần này dự thi đâu phải cho riêng mình cậu, là chiến đấu vì bộ mặt cả làng, cả thôn, cả xã, đâm ra cũng áp lực.

Người ta mong kết quả không khéo còn hơn phú ông phú bà. Từ hóp các trường thôn, hóp các bộ lão tới hóp chợ buôn dưa các nơi, đâu đâu cũng duy nhất một chủ đề, cậu cả dự thi Hội.

- "Năm nay tuổi cậu không đẹp, chỉ sợ lãnh ít dữ nhiều, mà nghe đồn đề khó."

- "Ôi dào, chẳng biết cái gì thì thôi, cậu đỗ Hội nguyên môn võ rồi nhé!"

- "Bà mới là không biết cái gì ấy, thi võ trượt thẳng căng từ vòng hai rồi lấy đầu Hội nguyên, vợ va vợ vắn!"

Bà Lan bán nước với oang oang phản bác, cô Nhung ngơ ngác đáp.

- "Thật hử? Ai biết đầu đấy, thấy đồn thế tưởng thế thật! Vậy còn mỗi thi văn thôi hả? Ông ngoại cậu khi xưa thi Đình đỗ Bảng Nhân cơ mà, con nhà tông ít cũng phải giống tý lông chứ, kể cả cậu không lọt tam bảng thì chắc vẫn sẽ được vào danh sách dự thi Đình thôi."

- "Công nhận, chả bù cho cái cậu hai. Ôi chao nghe đầu năm ngoái cũng xí xốn đăng ký đó, mà bỏ thi văn, góm thi sao được, có biết chữ đầu mà thi? Chữ nghĩa tưởng nó tự rơi vào đầu á? Quên đi, phải mời thầy về dạy bảng hoàng đó, nhà cậu hai nghèo rớt lầy đầu ra. Thi võ thì xong vòng một xỉu mất, kiểu kể cậu biết thân biết phận thì tốt, đăng này đã yếu lại còn thích ra gió, ở cùng thôn với cậu mà tôi thấy mất mặt thay."

- "Ừ, cũng xấu hổ thật. Mà cậu làm xương mọc gì mà mãi chẳng thấy về nhỉ? Hay bỏ quê đi luôn rồi? Góm ôi bỏ cũng đúng, lấy phải con vợ xấu tính chuyên đi ăn cắp vặt thế chịu sao nổi, tôi nói bà nghe ngày xưa nhà tôi còn nửa sào ruộng chưa gặt, con mợ hai nó sang nó cuỗm sạch."

Vợ ông Tứ thao thao bất tuyệt, cu Trí ức điên người, có mỗi cái vụ xưa như trái đất, rõ ràng là Trâm chỉ mót lúa sót, vậy mà năm nào mụ cũng day đi nghiêng lại rồi ghét. Mà không lẽ mấy bà thím đang thi thụt với nhau nó nhảy vào làm âm ỉ, mấy mụ chả chối bay chối biến.

Giờ chỉ ước cậu hai đỗ cao thật cao thôi, cậu làm quan sớm ngày nào nó chuộc con Dung về sớm ngày đó. Tại đợi đến lúc nó đủ tuổi dự thi cũng còn xa, tội nghiệp con bé. Thế cho nên Trí cũng nôn nóng chẳng kém, ngày nào cũng chạy ra công đình ngắm kết quả.

Ngày quan về làng, không khí bi thương bao trùm cả thôn. Cậu cả trượt, làng trên xóm dưới ruột gan nẫu nẻ. Những khuôn mặt thiêu thiêu như đưa đám, dèch ai thềm nói với ai điều gì. Hơn thế nữa, kết quả của cậu hai chẳng hề được báo về khiến mợ Trâm nóng ruột vô cùng. Không lẽ có chuyện gì xảy ra? Không lẽ cậu xui xẻo bị ốm nên không dự thi được?

Mợ nôn nao chạy đi tìm mợ cả, lúc rẽ ngang qua nhà chính, mợ nghe tiếng bà Yến khóc lóc ai oán. Mợ nghe lính của quan nhắc hội thi năm nay có người tên Lâm họ Phạm, mợ vội rón rén nép vào sau gốc chuối nghe lỏm, hồi hộp tưởng chừng ngạt thở.

- "Người này thi ở dưới kinh thành, khác cụm với cậu cả nhưng tôi nhìn qua là ấn tượng liền, tại tuy là cao lớn vạm vỡ hơn nhưng gương mặt cũng có vài nét giống phú ông. Da dẻ màu đồng nom rất khỏe khoắn, được quan Thái phó ưu ái ghê lắm, thi võ xong quan còn đích thân mang trà của quan ra cho uống mà, nổi bật cả trường thi."

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

- "Ôi dào, chắc trùng tên thôi, chứ cậu đang xê gổ dưới xương mọc cơ mà."

Phú bà chẹp miệng cảm thán, tên lính tiu ngưu kêu tiếc quá, giá mà thật thì nhà có người đỗ cao kẻ cũng vinh hạnh. Phú ông nhấp ngụm nước chè, đoạn xua xua tay phản bác.

- "Cậu hai nhà này thi đúng là vạm vỡ, nhưng dốt lắm, năm ngoái thi Hương còn trượt về đầu ra chuyện đỗ thi Hội. Chỉ có cậu cả giỏi thôi, bu nó nhỉ? Bu nó giỏi đề ra cậu cũng giỏi, còn trẻ tuổi như vậy là hoành tráng lắm rồi. Mấy năm nữa thi lại, bu nó không việc gì phải buồn!"

- "Nhờ...nhờ vẫn rớt thi sao?"

- "Rớt là do tôi. Này nhé, cậu đỗ là giống bu nó, bu nó tài năng, còn cứ trượt là do tôi, tại cái đầu tôi dốt nên ảnh hưởng tới cậu."

Ông thi cũng đâu có phải con quan, chỉ gọi là biết chữ, giỏi tính tiền tính lãi làm ăn thôi chứ ba cái vụ bình thơ luận văn ông mù tịt, thế nên ông mê bà mười phần thì phải nể bà bảy tám phần, kể có cái luật cho nữ dự thi không khéo bà đỗ đầu bảng.

Ông lấy vạt áo lau nước mắt cho bà, ra sức dỗ dành, giọng ông còn ngọt hơn cả lũ trai mười tám đôi mươi, sến sến cơ mà bà thích, bà làm bộ đập lưng lườm nguyệt ông, nhưng miệng lại tùm tùm cười.

Vú Năm thấy ông bà tình nồng ý đậm chắc chẳng có gì sai bảo nên lên ra ngoài chỗ mợ Trâm đang thập thò. Lâu lắm mới gặp mợ, tại đợt vừa rồi đi Chín sinh ba vất vả nên vú xin bà cả đi chăm.

- "Mợ Trâm, dì Chín gửi cho cậu mợ ít thịt chua lá ổi đó, mà giấu giấu đi chớ bà hai nhìn thấy khéo bà nốc hết."

Mợ rồi rít cảm ơn. Dì Chín, nhân vật mợ chỉ nghe kể qua lời vú Năm chứ chưa từng được gặp mặt, nôm na rằng khi xưa dì chính là người đỡ đẻ cho bu Phúc và bu Yến, xong qua đó mấy tháng thì đi đi lấy chồng xa quê luôn, chẳng về nữa, nhưng lần nào có dịp cũng gửi quà cho cậu hai, hỏi thăm cậu hai, phải chăng cậu hồi còn đỏ hỏn đã rất đáng yêu nên đi có ấn tượng mạnh?

- "Tình hình cậu làm mộc ở mỗi huyện nào, có khá khẩm hơn không mà sao chẳng thấy về mấy?"

- "Ồ cậu mới về tuần trước nhưng xong lại đi luôn đó vú."

- "Khổ, thôi cậu mợ cố gắng, còn trẻ còn phấn đấu, sau già ắt hưởng lộc."

Nói dối vú mợ hơi áy náy, nhưng kệ đi, tại vú thật thà chất phác, sợ không giữ được chuyện. Thấy vú bảo mợ Chi không có nhà nên mợ cảm thẹn chua về đưa luôn bu Phúc, tại lòng mợ bồn chồn chẳng nuốt nổi, nếu không phải trùng tên nghĩa là cậu đậu rất cao còn gì, thế thì tốt quá. Nhưng nếu trùng tên thì sao? Nhớ đầu mừng hụt?

Đêm đến mợ cũng nào có ngủ được mấy, chấp chà chấp chòn, nghe tiếng gà gáy lại giật mình tỉnh giấc, lại chạy ra đầu ngõ ngóng mợ Chi. Cậu Hưng từ lúc biết kết quả tâm trạng bất ổn định, mợ bận đồ cậu, mượn ngựa phú ông đưa cậu đi đây đi đó giải khuây, mãi nửa tháng sau mới về. Thấy mợ Trâm đợi mợ mới giật mình sức nhớ ra cái bọc cậu hai gửi, ba chân bốn cẳng lao qua phòng lấy rồi rủ mợ hai ra bụi chuối tâm sự.

Cái người tên Lâm đó chính xác là cậu hai, thi văn lọt danh sách ba mươi người, đứng thứ hai mươi bảy, thi võ thì cao hơn, đậu Phó bảng. Cậu xin thầy nói giùm một tiếng với quan lớn không gửi kết quả về làng, đợi năm sau thi Đình thì báo một thể. Mợ Chi đọc thư xong quay sang thờ dài.

- "Đợt này cậu hai bị thầy quả trách nhiều lắm đó!"

- "Ồ lạ chưa? Trách gì chứ? Mà sao mợ biết, cậu đâu có viết trong thư đâu?"

- "Tại lão thầy kỳ vọng vào cậu nhiều mà, giờ lại đậu có Phó bảng. Cậu bị lão nhốt riêng một chỗ rồi, trước còn sáng học chiều trồng rau bở củi cho trường chứ giờ sáng chiều tối đều phải luyện tập. Lão nghiêm khắc ghê lắm, tội cậu. Nhưng tui thấy đợt này thi võ đề cũng kiểu lấy thịt đè người, thầy tui bảo cái tên vật nhau với cậu hai nặng hơn một tạ, chưa vào trận nó đã sồn sồn lên như một con bò tót, cậu không bị đè chết là may rồi."

Mợ Trâm nghe kể thời mà run cầm cập, mợ Chi nắm tay mợ động viên, mợ cũng quay sang hỏi han mợ ấy.

- "Nè, mợ có ghen không? Ghen tỵ ý, tại cậu nhà tui đồ cao, mà cậu nhà mợ trượt mất tiêu rồi."

- "Xi, thêm vào. Nói mợ nghe, tại là tại cái người chấm văn đầu óc ngu muội không cảm nhận được tình hoa trong thơ của cậu Hưng thôi, chó cậu nhà tui giỏi mà. Trắng trẻo mập mạp, như cục bột nhỏ nhìn thích hết cả mắt, còn cái ngữ đen thui thui như cậu nhà mợ, có cho tui cũng chẳng thèm."

- "Ừ, nhưng mợ buồn không?"

- "Tui không, mỗi tội dân làng này, họ ác miệng quá mợ ạ."

Chẳng phải dân làng này đâu, dân làng nào chả thế. Ở đâu cũng có người này người kia, lúc đồ cao thì họ tặng tận mây xanh, chẳng may rớt một cái, tha hồ mà xuống địa ngục. Dè bùi, miệt thị, xia xói, mợ quen rồi, cậu hai lại càng quen, còn cậu cả mợ cả chắc phải thích nghi dần dần.

Hai mợ thủ thi gần hết buổi chiều, lúc ngồi ngoài vườn sợ mợ Chi nghĩ ngợi nên mợ Trâm chẳng dám tỏ thái độ gì chứ về tới buồng một cái mợ đóng kín cửa, phấn khích nhảy múa tung bùng. Trong cái bọc của cậu có rất nhiều bạc, toàn bộ bạc được thưởng cậu gửi mợ tất, còn mua thêm cho mợ tấm vải đồ tươi đẹp mê hồn, tấm này may yếm là nhất rồi.

Mợ cười khúc khích, cẩn thận mở thư đặt lên chiếc ghế đầu, mợ thì ngồi bệt xuống nền gỗ, tay rờ rờ từng chữ một, mợ mòng hỏi tường lại những gì mợ Chi vừa đọc. Cậu dặn mợ đừng đi làm thuê nhiều nữa, phải ăn nhiều vào, mợ béo mợ khoẻ thì cậu mới gửi được cu tí chứ?

Eo, cái cậu này nói đi đâu vậy? Hai tai mợ đỏ rùng rục luôn, cũng phải, cu tí nhà mợ thoát kiếp hèn rồi còn gì? Gớm cu tí có cha đồ thì Hội hân hoi, nhất cu tí nhé!

Cơ mà năm sau mỗi tháng chạp mới thi Đình. Cậu xa nhà cũng ngót ngét một năm rồi, mợ lăm nhăm tính toán, giờ mợ mười tám tuổi rưỡi, ra giềng mười chín, vậy thì ra giềng năm sau, cái lúc có kết quả ý, mợ hai mươi xừ nó rồi à? Cậu lại mới chỉ có mười tám thôi, trai mười tám trẻ măng măng, gái hai mươi già đầu già đốn, ôi chao ôi, chắc từ giờ phải chú ý giữ gìn chứ không xấu quá cậu về cậu lại chẳng nhận ra thì toi.

- "Trâm...mợ Trâm ơi...có trong đó không mợ? Mau...mau...mợ Chi xảy ra chuyện rồi..."

Vú Năm gọi ngắt quãng, mợ Trâm nghe ban đầu còn tưởng đùa, vừa lúc chiều hai đứa còn rôm rôm rả rả luyên thuyên đủ thứ, thế nào mà ngoảnh đi ngoảnh lại chưa đầy một canh giờ mặt mợ ấy đã trắng bệch, quần áo tóc tai ướt nhẹp. Con Chanh, bà cả, phú ông, ngay cả cậu Hưng lay mãi mợ vẫn cứ im lìm không nhúc nhích.

- "Cậu cả nghĩ quần nhảy thác tự vẫn, mợ cả lao xuống vót, lòi được cậu lên thì mợ xỉu mất."

Vú thì thụt kẻ lẻ, mợ Trâm ức chế lờm cậu Hưng, thi rớt thì sau thi lại, người làng nói mặc người ta, họ có tai, họ nói xong họ nghe, thanh niên trai tráng gì mà hèn, thật chỉ muốn xông vào đập cho như từ. Khổ nỗi chuyện nhà trên đầu đến lượt mợ quản, mợ bây giờ cũng đang xem lên ngoài cửa sổ thôi, mợ thấy thầy lang lắc đầu, giọng trầm trầm.

- "Thường ngày mợ cả có luyện võ nên sức khoẻ tốt, chắc sẽ sớm tỉnh...chỉ buồn cho đứa nhỏ...đứa nhỏ...không giữ được rồi."

Chương 63

Mợ Trâm, vú Năm, con Chanh con Bưởi cùng mấy đứa người làm đang bầu kín ngoài cửa hoảng hồn hoang mang nhìn nhau. Bà cả khóc nức, phú ông an ủi bà thôi trong cái rủi có cái may, cậu thoát nạn là tốt rồi, đứa nhỏ mất thì sau này lại có. Đoạn ông nghiêm mặt đe không ai được hể rằng nửa lời cho mợ biết, tránh mợ nghĩ ngợi nhiều ảnh hưởng tinh thần.

Mọi người khép nép vâng vâng dạ dạ, chỉ trừ bà hai xót cháu đâm ra mất bình tĩnh, thấy mợ vừa hé mắt liền xông vào chửi rủa ầm ĩ.

- "Tại mày, tất cả là tại mày, cả mày lẫn con nặc nô kia nữa. Hai con ôn nghiệt bất lương, cậu đang buồn như thế chúng mày còn bỏ cậu đi hi hui với nhau, tội bay hại cậu nhảy thác suýt ngòm, tội bay hại chết cháu bà!"

Bà giận lắm, khí thế phùng phùng lao tới bóp cổ mợ. Bà bị phú ông lôi ra cho một tát, chưa kịp đứng dậy đã bị cậu Hưng giáng tiếp cho phát nữa, máu mồm bà cứ thế mà học. Đau, đau lắm, đau như người ta cầm dao nhọn rĩa từng khúc ruột, u uất, tái tê, nhiều lúc bà chỉ muốn nuốt lá độc cho nhanh. Nhưng rồi sao? Chỉ sợ lúc cậu biết sự thật, cả đời cậu sẽ phải sống trong ăn năn, thế cho nên bà lại không nỡ chết!

Người làm lôi bà ra ngoài, phú ông lệnh tất cả giải tán, trong phòng chỉ còn cậu mợ. Từ lúc tỉnh mợ chưa hề nói câu gì, không nằng cậu đồ hèn, không oán trách vì mất đứa nhỏ, cũng chẳng kêu la ăn vạ. Mợ chỉ nằm yên một chỗ, đôi mắt vô hồn nhìn lơ đãng qua vườn mặn.

Cậu thi rớt, chẳng ai dám mĩa mai trước mặt, nhưng như vậy không có nghĩa họ thôi bàn tán sau lưng. Cậu đi đâu cũng bị người ta nhìn lên, cái nhìn đó, chẳng phải ánh mắt ngưỡng mộ thán phục như trước, mà là khinh bỉ. Lần đầu tiên cậu đồng cảm với thằng hai, mới bị miệt thị mấy ngày cậu đã tưởng như phát điên. Còn nó, cả đời nó, từ khi sinh ra đã mang phận hèn, chả hiểu nó làm cách nào để vượt qua?

Cách đây hai tuần có mấy đứa thi thụt với nhau ngoài đầm sen vô tình lọt tai cậu mợ, cậu khi xưa huyênh hoang ngang ngược, mà giờ cậu tự thấy nhục nên chỉ rơm rớm bỏ đi, mợ thì máu nóng hâm hấp, nhảy vào tấn cho tui kia một trận lên bờ xuống ruộng.

Khi bu cậu buồn, cậu khóc, khi thấy cậu buồn đổ bu, khi Trâm buồn mong tin thằng hai, khi tất cả mọi người quay lưng với cậu, thì mợ vẫn bên cậu. Mợ mượn thầy ngựa đưa cậu xuống phố huyện chơi, cậu ở phía trước nép vào người mợ. Có bữa trời đổ bão, cậu dỗi chẳng muốn dừng trú mợ vẫn chiều cậu, mợ khoác cho cậu chiếc áo choàng của mợ rồi đánh ngựa đi đều đều, vừa đi mợ vừa khen cậu giỏi, mợ mắng cái người chấm thi, mợ xoa đầu cậu, cậu ôm eo mợ, chợt thấy tâm trạng phấn chấn lên hẳn.

Chiều nay tìm mãi chẳng thấy mợ đâu, cậu lại rơi vào khủng hoảng. Cậu nghĩ chưa thông đã làm liều, hại mợ, hại con cậu mợ. Cậu buồn thiu, lững thững bước ra vườn nhòai người bút trái mặt chín đỏ, đoạn quay lại ngồi bệt xuống bên giường, cẩn thận đặt nó vào lòng bàn tay mợ.

- "Cái mạng này của tui là do mợ mợ nhặt về, kiếp này mợ bảo tui làm trâu chó gì tui cũng chịu, mợ đừng như vậy nữa, nói với tui một câu đi."

Lông mi cậu cong vút chớp chớp nhìn mợ, khoé mắt đầm lệ. Người đâu mà đẹp như tranh vẽ, mợ mũi lông, cổ nặn ra nụ cười gượng gạo.

- "Chỉ kiếp này thôi hử?"

- "Thế mợ muốn sao?"

- "Kiếp sau nữa ý, đền bù cho tui, cậu phải là người đeo đuổi tui trước. Nhưng ban đầu tui không thèm thương cậu đâu, tui thương một người khác như cậu thương Trâm nè, sau đó cậu của chán chê tui mới chịu ưng."

Mợ sụt sịt ra điều kiện, cậu ừ ngọt ngào. Rạng sáng hôm sau cậu sang cáo lỗi với mợ Trâm, cậu gãi đầu gãi tai kêu cậu nữ nợ mợ Chi rồi, chắc chẳng rước được Trâm nữa đâu, đành hẹn Trâm qua hai kiếp vậy. Mợ Trâm bụm miệng cười tủm, lâu lắm mới thấy cậu cả dễ thương đến vậy, mợ làm bộ nghiêm túc bảo.

- "Chịu thôi cậu ạ, tại tui với cậu hai hẹn nhau đời đời kiếp kiếp rồi."

Cậu cả ngỡ người, nhưng cậu cũng chẳng bận tâm mấy, Trâm hẹn nó mấy kiếp kè Trâm, cậu giờ có Chi rồi, cậu còn phải trả mợ đứa nhỏ bị mất đây này. Cậu mợ lao động quần quật hằng say, mãi một năm rưỡi sau mới có tin mừng. Thời gian đó mợ thấp thỏm ghê lắm, nhưng bu mợ dạy đúng thật, mình cứ sống thật tốt, không bon chen không tự nạnh không hại người, rồi đời mình sẽ toàn chuyện vui thôi.

Đó, mợ sắp có cái hăm rồi đấy. Mợ đoán thế vì mợ thích ăn ngọt, mợ Trâm đợt này cũng vui, cậu hai sắp về nhà. Mỗi lần cậu cả bận học với thầy đồ mợ lại chạy sang làm nũng mợ ấy.

- "Ê, trèo lên hái tui quả hồng xiêm đi!"

- "Mợ thật, bao nhiêu người làm chẳng sai, cứ rình tui thôi. Tui hái cả rổ kia kia, nóc được nóc hết đi. Xong tránh ra cái, tui còn đang bận."

- "Xi, bận gì mà bận, tui chả biết thừa, mợ cắt giấy dán tường trang trí đón cậu hai về chớ gì? Nhanh nhể? Mới ngày nào cậu khăn gói quả mướp lên đường, mới đó thôi mà đã qua ba cái Tết, nháy mắt cái mợ đã hai mươi, già chừa già chất. Sợ cậu chẳng dám nhận mợ nữa ý, hê hê, mà chẳng biết cậu đồ không nhỉ?"

- "Tui đánh chết cha mợ bây giờ, ăn sáng nói bậy. Cậu đậu hay không tui chẳng quan tâm, cu tí được xoá phạt hèn tui mãn nguyện rồi, còn tui ở lều lá cả đời cũng được, miễn ở với cậu."

- "Ui cha cha, lãng mọn...lãng mọn quá a..."

Một mợ lờm nguýt, một mợ cười khúc khích cười. Cô Mỡ ghé qua sang sang nhắc nhở, ô hay các mợ mãi buồn không nghe thấy chuông đình à mà còn đứng đó. Cái chuông ấy, chỉ vang lên khi có việc gì trọng đại lắm thôi, lần gần đây nhất kêu là dịp cậu cả đồ thi Hương mấy năm trước. Hai mợ há hốc nhìn nhau, đoạn cuống quýt kéo nhau ra đình, ôi chao ôi, đồng gì mà đồng dữ tợn?

Làng trên xóm dưới bu nhau chật kín sân, nghe đồn quan lớn về. Mợ Chi mợ Trâm đến muộn chỗ đứng cũng chẳng còn, đành rủ nhau trèo lên đồng rom đằng sau, từ đó nhòm vào phía trong thấy quan đang chào các bà lão, nôm na hỏi thăm bà con năm nay mùa vụ thế nào, rồi nghe bảo giống ngô mới bị sâu bệnh tấn công có ảnh hưởng nhiều đến sản lượng không?

Mọi người đua nhau đáp lời quan. Trò chuyện một lát thấy đồng đủ rồi, quan mới e hèm trình bày vấn đề, rằng trong kì thi Đình vừa rồi làng ta có người đỗ cao, bên văn đỗ hạng ba, ông Thám, tức Thám Hoa, bên võ đỗ đầu, Đình Nguyên, hay dân gian còn gọi là ông Trạng.

Tin tức lan ra, cả đình nhao nhao. Có người tay bắt mặt mừng, có kẻ lại băn khoăn suy đoán hay do quan già nên nhảm? Cũng phải thôi, râu tóc bạc phơ thế kia lần là chuyện bình thường. Quan cười hiền, hắng giọng trình trọng thông báo.

- "Võ Trạng Nguyên năm nay tên Lâm, thuộc dòng họ Phạm, thân phụ Phạm Kim, thân mẫu Lê Hồng Phúc. Thương xã Đại Cường mười hòm vàng ròng, hai giường lụa cấp cao, ba chục ngựa tốt, năm chục trâu khỏe...thường thôn Kim Giang mười lợn mười bò mở tiệc ba ngày ba đêm..."

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Danh sách quà thưởng, chao ôi nó dài cơ man là dài, từ phú ông, bà cả, bà hai, vợ chồng cậu cả, mợ hai, ai ai cũng có phần. Đã thế mỗi hộ gia đình ở cùng làng với Trạng Nguyên còn được thêm một bức thư pháp đẹp mê li, làng bên được dịp ghen nỏ đom đóm mắt.

Cái cậu hai lăm lè như pho tượng đó hử? Tưởng đang làm dưới xưởng gỗ chứ? Thi Hương trượt, thi Hội kết quả còn chẳng báo về thôn, đừng một cái đồ thi Đình là sao? Mấy mụ ghen ăn tức ở sồn sồn thối nức, bu Trinh cu Trí giải thích bờ hơi tai, nói hoài nói mãi tụi nó chả chịu tin, hai bu con mặt quá chả buồn đoái hoài nữa. Kệ, đậu thì cũng đậu rồi, thường thì cũng thường rồi, phục hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì sất.

Bu kêu cu Trí chạy về báo cho Trâm mau đi, Trí hí hửng chỉ tay lên đồng rom, í ới gọi. Mợ Trâm nghe, cơ mà đầu óc mợ vẫn còn chuenh choáng, người ngơ ngác choạng thế nào bước hụt một cái, như con xoay lăn lông lốc mấy vòng. Mợ Chi hốt hoảng trèo xuống, bu Trinh cu Trí cũng cuống quýt lao tới.

- "Mợ Trâm, sao không mợ? Đau không?"

- "Ừ."

- "Cậu đồ rồi đó, đỗ cao hẳn hoi, mợ giờ làm bà lớn nhà, sau này có lộc lá gì nhớ cho tui hưởng ké!"

- "Ừ."

- "Ừ ừ cái gì mà ừ...mợ bị điên hả?"

- "Ừ."

Thôi thôi, đích xác là vui quá hoá rồ rồi. Cu Trí tặc lưỡi kéo chị gái về, cả buổi mợ ngồi ngẩn ngơ như con dờ ngoài hiên, thi thoảng lại nhìn trời nhìn đất nhìn mây tìm tìm cười một mình. Cười chán thì mợ với cái nón của bu, chạy ra giữa sân vừa hát vừa múa, mợ múa kể cũng đẹp, cơ mà lòng bu cứ lo lo kiểu gì ý.

- "Thôi chào bu, chào cu Trí, tui ra chợ đây!"

Mặt mợ tươi roi rói, bu thót tim hỏi dò.

- "Ra chợ làm gì?"

- "Ra mua son phấn để trát, với mua váy mới nữa, sớm mai còn đón cậu. Quan chả bảo đấy thôi, bu quên rồi hử?"

- "Ừ...không...không...quên..."

Mợ vẩy tay tạm biệt, bu nom theo dáng mợ thờ phào nhẹ nhõm, tốt quá, mợ xem ra vẫn còn tỉnh chán. Chứ mòn mỏi đợi chồng ba cái Tết, nay chồng sắp về mà lại bị chập mạch thì uống chết. Lần đầu tiên kể từ khi sinh ra mợ dám tiêu hoang, thấy cái gì đẹp đẹp, có thể đắp lên người là mua liền. Nhất nhất lại có người trêu mợ lớn, mợ lớn ăn gì vào đây em miễn phí, mợ lớn thích món nào em giảm giá cho, mợ lớn ơi phú ông bố trí cho mợ gian nhà trên khang trang lắm, để em hầu mợ dọn đồ.

Ôi chào ôi, lớn bé cái gì chứ, thẹn muốn xiu à. Với mợ chưa muốn chuyển đâu, lều lá tuy lụp xụp nhưng đầy ắp kỉ niệm của cậu mợ, giường cậu đóng, nền cậu ốp tấm gỗ, cả nhánh phong lan treo trên bầu cửa sổ nữa, thôi mợ nằm ở đây một đêm cho đỡ lưu luyến, mai cậu về tính sau.

Bà hai thì chuyển lên nhà trên trước rồi. Ban đầu nghe con mụ Trinh kể lễ sự việc, biết bị cậu mợ lừa vô đầu bà uất ứa nước mắt. Nhưng nom bà cả ngất xiu, rồi lúc sau mới bao nhiêu thầy lang tới bắt mạch kê thuốc cũng chẳng nuốt nổi thìa cháo bà lại như mở cờ trong bụng.

Tiểu thư Đình Phi Yến mà cũng có cái ngày này cơ à?

Khốn khổ là thế, vậy mà phú ông nào có ở bên đỡ dành được đâu? Ông còn bận ra đình hội ý với trường thôn cùng các bộ lão kế hoạch ngày mai đón tiếp Võ Trọng Nguyên. Từ lúc quan về tới giờ dân làng nhìn ông khép nép kính cẩn, ai gặp cũng chúc tụng ca ngợi, nói không có chút mất mặt nào là nói điều.

Ông dốt, bà hai dốt, vậy mà lại tòi ra được cậu hai thông tuệ hơn người, nhà có phúc ghê. Các cụ thường bảo, phúc đức tại mẫu, xem ra công lớn thuộc về bà hai. Bà mặc chiếc yếm thêu hoa cái vàng, ườn ẹo sánh bước bên ông, thủ thi tâm sự bao nhiêu ngày ăn dè ở xén tích tiền cho cậu trốn quê tìm thầy xin học. Bà nghẹn ngào chấm nước mắt, ông nghe vừa cảm động vừa thần phục.

Đỗ thi Đình, ôi chào, cả cái làng này, cả cái thôn này, à không, cả cái xã này đi, mấy chục năm rồi làm gì có ai? Lại còn đứng đầu bên võ, rạng danh cả gia tộc chứ đùa à? Đất đai rộng rãi thẳng cánh cò bay, vàng bạc châu báu tích đầy dưới kho, lại còn có người làm quan, ở cái xứ này, còn dòng họ nào địch được với dòng họ Phạm nhà ông đây?

Ông bước từng bước oai phong bệ vệ, mặt vênh ngang cái bánh đa nướng. Phàm là người trước đây khinh ông, giờ ông chỉ nhìn nó bằng nửa con mắt. Cái thằng cai tổng chứ ai, khi xưa tranh Yến với ông, tranh chẳng nổi, dám chê ông dốt thơ hử? Ừ ha, dốt đấy, ông đây dốt nhưng con ông đây thì vẫn được Thám Hoa nhé, chê chê cái khi.

Quan cho mười lợn mười bò, ông đầu tư thêm gà vịt ngan ngỗng. Góm của nhà ông đâu có thiếu, chỉ sợ dân thôn làm không xuê thôi. Công nhận cũng tập nập rộn rã thật, mọi người tụ tập suốt từ canh một tới canh năm chuẩn bị cỗ bàn. Cỗ nhà phú ông mà, đám cưới cô con gái trưởng thôn so ra chỉ là con tép.

Các cụ già với mấy đứa nhỏ lít nhít thì dậy muộn hơn, không có việc gì phải phụ trách nên đi bộ ra ngoài bờ đê xếp hàng hai bên đón Trọng Nguyên. Mợ hai đêm qua cũng nào có chợp mắt được, nhưng chân tay bủn rủn đứng đầu hồng đấy nên bị bu mợ với các thím các dì đuổi ra, mợ đi dạo loanh quanh từ lúc trời còn nhá nhem tối, xong nhọc quá mợ chọn vị trí đẹp ngay cạnh cổng đình đứng đợi cậu.

Có vài canh giờ thôi mà mợ ngỡ như cả năm, từng khắc trôi qua sao mà chậm đến lạ kỳ? Mãi tới khi mặt trời đứng bóng, mợ nhớ mợ đang ngó ngó nghiêng nghiêng thì nghe tiếng pháo nổ lộp động, tiếng vỗ tay giòn giã, tiếp theo là tiếng tụi nhỏ gào thét ầm ĩ.

- "Bớ bà con làng nước, bớ tụi bay ơi...ông Trọng...ông Trọng về làng, ông Trọng về rồi...bớ tụi bay ơi..."

Mợ cố kiềm chân, mợ thấy cờ đỏ rực rồi, mợ thấy kiệu lớn hẵn mười sáu người khiêng, cả một đoàn lính trang nghiêm hộ tống phía sau. Họ đi đến đâu, người dân tươi cười vẫy chào tới đấy. Chỉ một kiệu thôi nên mợ cũng bớt lo, sợ hai kiệu lại có cô nào ngồi kiệu sau thì hỏng. Cơ mà kiệu to quá nhỉ? Nhờ đâu lại ngồi chung?

Trống ngực mợ đập thình thịch, mợ nín thở cầu nguyện. Cầu được ước thấy, trong kiệu, chỉ có mình cậu. Võ Trọng Nguyên đó, cái người oai phong bệ vệ hào khí ngút trời chính là cậu hai nhà mợ đó, cái người đỉnh đặc đang bước xuống kiệu ý, chồng mợ đấy. Thế còn con nhỏ mặc áo nâu quần vải, từ đâu ẻo là chạy lăng xăng lên trước, yểu điệu chỉnh áo phui bụi cho chồng mợ, e ấp ghé tai chồng mợ thì thầm, nó là ai?

Là ai mà chồng mợ lại vô về nó? Là ai mà tìm mợ đau thế này? Mợ gạt nước mắt, túi thân chạy một mạch lên núi, leo lên ngọn thác cao nhất, chua xót nhìn theo dòng nước chảy xiết bên dưới.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

- "Ê...ê...đừng có ngu mà nhảy nhá, nhảy là chết toi luôn đó, tui không cứu nổi đâu, tui không muốn mất cái hăm!"

Mợ Chi gọi thất thanh bên dưới, mợ Trâm ngoảnh lại càu nhàu.

- "Dờ à? Lên hóng gió tý, làm gì mà căng?"

- "Mợ mới dờ ấy, mắt nhắm mắt mở ban nãy dầm vào chân tui đau điếng đây này. Cả làng đón Trọng mình mợ đứng trên đấy bán đáng hử? Hay muốn chơi trò đuổi bắt, muốn Võ Trọng Nguyên phải đích thân lên rước cho nó hoành tráng."

- "Tui không có!"

Mợ Trâm hét toáng lên, uất ức tích tụ dâng tới đỉnh đầu, mợ nóng người quát tháo inh ỏi.

- "Cái con ranh đó xấu hoắc à, ăn mặc bẩn thỉu thì nào có phải tiểu thư khuê các gì cho cam? Đào buri xẹp lép, lông mi không dài bằng tui, tóc không mượt mà bồng bênh như tóc tui, mặt cũng không phúc hậu như tui. Được mỗi cái điệu hơn tui chứ gì? Tui không chịu đâu, tui hận chết mất!"

- "Con nào? Mợ nói gì tui không hiểu?"

- "Cái con yêu nữ cậu hai rước về ý, lúc cậu nhà tui xuống kiệu nó ổng ẹo chỉnh áo cho cậu, cậu còn vỗ về nó nữa, cậu thương nó xừ mất rồi, xa mặt cách lòng, chắc cậu quên tui rồi."

Mợ hai khóc lóc ai oán, mợ cả ôm bụng cười ngặt nghẽo.

- "Mợ thức trắng cả đêm nên nhìn gà hoá quốc hử? Cả một đoàn toàn thanh niên trai trắng mọc đầu ra yêu nữ? Nó là giai đó, giai nên buổi đào héo hơn là phải rồi. Cậu hai chỉ đập nhẹ lên vai nó thôi mà, vỗ về lúc nào?"

Mợ Trâm cãi chày cãi cối làm gì có thằng đàn ông nào tóc tai loã xoã người ngòm ẻo là như lá liễu mùa thu vậy đâu? Mợ Chi hỏi xoáy thế ngày trọng đại như vậy, làm gì có con đàn bà nào lại không mặc váy yếm? Hai mợ tranh luận một hồi không bên nào chịu bên nào, rốt cuộc đành rú nhau xuống núi nhòm lại.

Kết quả mợ Chi thắng, mợ Trâm thua, đuổi lý cơ mà cười như nắc nẻ. Cổng đình đóng rồi, phía trong cậu hai, phú ông cùng các bộ lão đang dâng hương. Bên dưới là hàng ghế của các quan khách, bu mợ, cu Trí, bà hai, cậu cả được ưu tiên ngồi đầu.

Cậu Hưng ban sáng còn chốt trái cửa khóc rầm rứt trong buồng. Mợ Chi phải phân tích mãi, rằng hôm nay cậu không đi đón cậu hai thì cậu quá hèn. Buồn vì người ta hơn mình, vậy buồn cả đời hử?

Cậu nên nhớ, bây giờ cậu chỉ là con trai của phú ông ở ngôi làng nhỏ xíu. Còn cậu hai, Võ Trọng Nguyên của cả nước, việc cậu ấy nhậm chức chỉ là sớm muộn thôi, hần học, gây hấn với quan lớn, được ích lợi gì đâu? Chỉ bằng cứ vui lên, quân tử chúc mừng, lấy tấm gương của người ta mà phấn đấu.

Cậu cả nghe vợ, rồi cũng xuôi. Mợ cả nom phong thái của chồng hài lòng vô cùng, trong khi đó mợ hai tiếc hùi hụi, giá kẻo không ngu thì có phải giờ mợ đang ngồi chễm trệ trong sân đình ngắm cậu không? Nào có phải vất vẻo trên cánh sấu với mợ Chi như bây giờ?

- "Này, thi thoảng cậu hai lên đưa mắt tìm mợ hay sao ý!"

- "Ôi dào không phải đâu, chắc xa quê lâu ngày giờ quan sát đó đây tý mà."

Thẹn thẹn nên nói đại vậy chứ lòng mợ Trâm hoa nở ngập tràn rồi ý chứ. Mợ Chi kêu cái hăm đó rồi mợ phải về ăn trước đây, mợ Trâm thì vẫn kiên trì hóng hớt. Mấy cái người trong đó, nói rõ lắm ý, lại còn bao nhiêu thủ tục rườm rà, hết hành lễ với thầy Kim bu Phúc, các bộ lão, phát lì xì cho từng người một tới bọn trẻ trong thôn lần lượt lên xin chữ lấy may, xong xuôi cũng tới xế chiều.

Bây giờ cổng đình mới mở. Đồng đúc quá nên cỗ bàn lần này quyết tổ chức ở nhà phú ông, nhà ông thì rộng rãi, ông cho bắc rạp từ đêm qua, mọi người tha hồ đánh chén. Ở mấy ngày ông cũng chiều, chỉ sợ các vị không đủ sức ăn thôi!

Đoàn người nô nức ủa đi khai tiệc, đi cùng Võ Trọng Nguyên lúc nào cũng có lính canh chừng tứ phía, lại còn bao nhiêu kẻ nô nức muốn tới gần chiêm ngưỡng dung nhan. Nháo nhác xô bồ, mợ hai chịu chẳng thể nào mà chen được, mợ đành chạy thật nhanh đến chỗ ngã ba đón đầu, mợ chỉ cần cậu đi ngang qua nhìn thấy mợ một cái là được rồi, cho cậu biết rằng mợ có ra đón cậu.

Mợ thần thờ nhìn đám đông tiến tới lúc một gần, đông nghịt luôn, mợ mắt dẩu của chồng mợ luôn rồi, thấp quá kiểng mãi không nom thấy bóng cậu đâu. Mợ tiu ngui cúi gằm mặt đá đá mấy viên sỏi ven đường. Đã buồn nẫu ruột thì chớ, lại còn bị đưa nào chọt một cái vào eo đau điếng chứ, đúng là phạt rồ lên được.

Mợ toan chửi đồng một trận cho bồ tức, mà chưa kịp xả giận, đã bị cái đưa đó kéo tay hoà vào dòng người. Cái đưa ấy, mợ không rõ mặt, nhưng bàn tay này, hơi ấm này, cả tấm lưng rộng lớn và bờ vai vững chắc kia nữa, trong mợ mợ cũng nhớ, cũng mong.

Bên cạnh mợ toàn người là người, chật cứng, đằng sau mợ tui nó xô đẩy nhau khóc liệt, đẩy mợ đập mặt vào lưng người phía trước. Bàn tay còn lại của người ấy bao bọc nốt tay kia của mợ, rồi vòng hai tay mợ qua eo người ta.

Thi thoảng những ngón tay bị siết rất chặt, sống mũi mợ cay xè, mắt mợ đỏ quạch. Mợ khóc, chẳng biết vì sao lại khóc nắc lên nữa, khóc thì khóc thôi.

Có ông Trọng che cho rồi mà, cứ chúi đầu vào lưng ông ấy, lau nước mắt lên áo ông ấy, chà sọ xấu hổ đầu.

Mợ ước khoảnh khắc đó kéo dài mãi mãi ấy, tiếc rằng, giờ khác xưa khác, nay là ông Trọng rồi, có phải cậu hai của riêng mình mợ nữa đâu. Đến cửa một cái ông Trọng phải theo cha đến nhà thờ tổ tông làm lễ, toàn những bậc trưởng bối trong họ, mợ phận đàn bà nên đành chui xuống bếp sắp mâm sắp bát thôi.

Cơ mà cái ông Trọng đó, trước khi đi ông còn bầu eo mợ cái rõ đau, xong mặt ông tỉnh bơ luôn à, ghét nhỉ? Còn sợi dây đỏ mảnh dẻ nữa, đeo trên tay mợ từ lúc nào đây? Xâu qua sợi dây có duy nhất một đoá hoa nhỏ đúc từ đá quý, cũng màu đỏ nốt, màu mợ thích nhất. Trên đoá hoa khắc chữ gì, thì mợ chịu không biết. Mợ Chi cũng chịu luôn, mợ ấy kêu chữ cổ, nhưng cứ nặng nề đòi cái vòng cho con hăm.

- "Quên đi, con hăm nhà mợ còn chưa ra, đeo sao được. Để đó cho con Lúa nhà tui."

Cái Trang phản bác, nghe đồn đây là vòng bình an của ông thầy phong thủy, ông có cái túp lều ở cạnh suối Yến trên đường ra chùa Hương Tích. Lều nhỏ xiu mà mỗi năm đón cả ngàn lượt khách quá giang, chủ yếu là nhờ xem tướng, xem hướng xây dựng nhà cửa làm ăn, còn về việc phát vòng bình an, ba năm mới phát một lần, mỗi lần chỉ phát đúng hai cái.

Bởi vậy nên mới hiếm, ai cũng muốn có. Thím Phương chú Trình xin cho bé Ngọc, vợ chồng Nhung Nam xin cho thằng Bắp, vú Năm xin cho con dì Chín, cu Trí năn nỉ dành đồ cho con Dung, gian bếp nghi ngút khói tự dựng sồn sồn cả lên. Tranh nhau mỗi miếng, tiếc rằng mợ hai lắc đầu nguây nguậy, đoạn lừ lừ chạy biến theo thằng ẻo lả.

Nó vẫy mợ từ nãy rồi, thấy mợ ra liền đưa tới căn phòng phía Tây. Mợ vào trong trước, nó ở ngoài ngó nghiêng ngó dọc không thấy ai bám theo liền thờ phào đóng kín cửa, run run bê bát ngọc chuẩn bị sẵn kính cần đưa mợ.

- "Huyết yến đó mợ, mau, mau ăn cho nóng."

Mợ Trâm tươi cười đón lấy chiếc bát, mùi thơm ngào ngạt quả thực khó cưỡng. Huyết yến, cả đời mợ cũng chưa thấy huống chi là thưởng thức. Mợ khéo léo múc một thìa nhỏ, vừa định nếm thử thì tình cờ bất gặp tên đó lén lút lau mồ hôi hột, mợ chột bần thần, rồi rất nhanh liền lấy lại tinh thần, mợ đưa chiếc thìa về phía nó, nhỏ nhẹ bảo.

- "Ngươi theo cậu vất vả, cho ngươi dùng trước!"

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

- "Thật ả?"

Thằng bé mắt sáng long lanh hỏi lại, thèm nhỏ dãi ra nhưng vẫn xin mợ đừng nói gì với cậu. Mợ thấy nó vô tư thì lòng nhẹ nhõm hẳn, chậm rãi thưởng thức canh ngon, hại cu cậu há hốc.

- "Mợ bảo cho con cơ mà? Bà lớn gì mà nói lời không giữ lời."

Có đứa lúng búng chạy ra mở cửa, có người e hèm hỏi chuyện.

- "Tại mi đó, có bát canh mà làm như cháy nhà tới nơi, làm mợ tưởng có độc."

- "Chà cháy thì thôi à? Huyết yến được thưởng nấu lên tổng cộng có năm bát, chỉ dành riêng cho các vị máu mặt, cậu hai lại sai con đòi bát của cậu đưa mợ, nhờ bị phát hiện thì có mà ăn cảm, cả con và cậu cùng như đòn thôi. Gớm cậu khoẻ cậu sợ gì, có con nè, mợ xem cái thân nhỏ nhắn này xoi ba trượng khéo liệt giường."

Thằng nhỏ ảm ức kể khổ. Mợ hiểu mà, nhà trên bao nhiêu quan khách, đồ quý hiếm như vậy cậu không dùng sẽ đến lượt người khác chứ mợ phận đàn bà, bao giờ cho có phần? Cậu hai liều quá, mợ mà biết chuyện từ đầu chắc nửa thìa mợ cũng chẳng dám nuốt.

- "Tui thật có phúc!"

Mợ cảm thán, nó gật đầu đồng tình. Mợ giúp nó sửa lại mái tóc lỏm chờm, nó ngồi bệt dưới đất kể mợ nghe chuyện linh tinh.

- "Con tên Húng, mồ côi từ nhỏ, mùa đông năm kia đi núi về bị cảm lạnh, ngất ngay cạnh cổng trường cậu, được cậu cứu, khi tỉnh dậy liền bán thân cho cậu đền ơn. Thực ra ban đầu cậu không chịu đâu, nhưng con sống chết đòi theo, với tại con giúp cậu đuổi khéo mấy cô bám cậu mà."

- "Hử? Cô nào? Tưởng trường toàn nam chứ?"

- "Là thế, nhưng mấy nhà gần trường thì thi thoảng hàng tháng người thân vẫn qua thăm. Từ đợt cậu đậu thi Hội mấy tên học cùng đã gạ nhận em rể. Con cứ ôm cậu phát các cô chạy mất dép, khổ nỗi có một vị tiểu thư vẫn bám dai dẳng, cô ấy thế kiếp này không gả cho cậu thì sẽ lên núi đi tu đó, nghe chừng rất cương quyết."

Chẳng riêng tiểu thư đài các, cậu mới về chưa tròn một ngày mà phải tới chục nhà dúi con gái sang tìm mợ. Có nhà chỉ ngỏ lời khéo mong mợ nhận làm chị em kết nghĩa, cho nó ở cùng mợ, thom lây cái phúc của mợ. Có nhà lại đi thẳng vấn đề luôn, rằng gả cho cậu, giúp mợ chăm sóc cậu, san sẻ gánh lo cùng mợ.

Lại có nhà, mướn đòi bán nước mắm tiếng tăm lừng lẫy cả thôn, trước nom thấy cậu mợ tránh như tránh hủi, thế nào nay cũng ẵm đứa nhỏ còn chưa mọc răng sữa chạy qua thương lượng.

- "Mợ xem đáng yêu chưa nè, cái môi chúm chím đúng đáng bà hai của ông Trọng rồi còn gì nữa? Mợ về kêu Trọng rằm tháng sau qua rước em nhé, thầy bu em đãi nhà mợ ăn nước mắm cả đời luôn."

- "Ôi chao ôi quý hoá... quý hoá quá, khỏi khí không phải em đây sinh tháng chạp thím nhè?" - "Vâng, đúng mợ ạ, đúng tháng chạp."

- "Thôi chết, tháng chạp thì khác với bát tự của cậu rồi, chán thế chứ nì, đành hẹn thím khi khác vậy!"

Mợ ra điều tiếc nuối, đích thân xuống bếp gói ít xôi thịt tình cảm đưa thím, đon đả sai cu Húng tiễn khách. Đoạn, mợ quay lại giặt bình rượu từ tay con Thuận, bảo nhường cái chức rót rượu cho mợ. Nó la oai oái, kêu mợ giờ là mợ lớn rồi, ai lại hành xử như thế, còn đâu quy củ phép tắc nữa?

Nhưng mợ chả thèm quan tâm, mợ thay bộ váy yếm nâu sẫm giả dạng người làm rồi lên lút đi lên nhà trên, đằng nào cái mâm của cậu cũng toàn mấy quan lớn và bạn học cùng trường mới về chơi ban chiều, có ai biết mặt mợ đâu? Mợ chọn chỗ đứng gần cậu nhất, lúc tiếp rượu cũng chủ ý rót cho cậu vui vui, tay cậu thường đón cả chiếc chén lần tay mợ. Chỉ chạm chút xíu thôi, cậu còn chẳng nhìn mợ, vậy mà lòng mợ bồi hồi khó tả.

Thi thoảng mợ lên cầu eo cậu rồi khẽ nhích người ra chỗ xa xa. Cậu chắc bức mợ lắm, nhưng chẳng trả đũa được. Mợ cười thầm trong bụng, mỗi tội chẳng được bao lâu, tụi bạn của cậu bắt đầu để ý tới mợ, gái quê có cái đẹp của gái quê nhè, nở nang đầy đặn nom sướng hết cả con mắt. Những cái liếc trộm mợ ngày một nhiều, cậu Nguyễn Minh, trưởng nam nhà Thái phó trong men say ngà ngà mờ lờ.

- "Cậu chăm em rồi đấy, ngày mai theo cậu hồi phủ làm bà năm, khỏi cần cảm tạ."

- "Tui có chồng rồi, tui chỉ thương mình chồng tui thôi."

Mợ cố tình nói to để chồng mợ bớt giận, cơ mà nịnh nọt không ăn thua. Cậu lừ mắt rồi, mợ biết ý cun cút chạy một mạch về phòng. Là phòng thầy Kim bố trí cho mợ, cao ráo thoáng mát, mưa không đến mặt nắng chẳng đến đầu. Có ba đứa người làm đợi để hầu mợ tắm gội. Mợ ngượng nên chỉ nhờ tụi nó chuẩn bị nước thôi. Tại khổ quen rồi ý, sướng chịu đâu có nói.

Cả ngày mệt nhọc nên vừa lau tóc xong mợ đã buồn ngủ riu riu. Nếu cậu ở đây chắc cậu sẽ mắng đó, tóc chưa hong xong cậu chẳng cho đi nằm đâu. Kệ đi, cậu còn bận tiếp khách mà. Đợt trước có lần đang ăn cỗ nhà con Trang cậu bỏ về cùng mợ đấy, nhưng đã là chuyện khi xưa rồi, lúc ấy cậu chỉ là cậu hai thôi, còn giờ, bao nhiêu cặp mắt nom vào, quan lớn quan nhỏ đều ngồi đó, sao hành động tùy tiện được nữa?

Cậu cũng có phòng riêng nên chắc đêm nay chả qua chỗ mợ đâu. Với lại mấy cái bọn công tử ấy chắc còn bắt cậu hầu rượu tới khuya, muốn trốn e hơi khó. Mợ nghĩ xong gà gât lúc nào không hay, mãi tới khi keng đánh canh tư, bị chuột treu mới mợ màng cầu nhàu. Góm, tường nhà cao cửa rộng thì phải hơn túp lều rách chứ, thế nào mà chuột vẫn hoạt động ầm ầm mới tài.

Chuột dưới kia mợ meo meo mấy câu là im re, chuột trên này láo nháo dễ sợ, mợ đập vài chưởng rồi mà nó vẫn chọt vào lòng bàn chân mợ. Xong còn bò qua vẩy mợ, lần theo bắp chân mợ, cứ thế nhích dần nhích dần, miết một đường từ eo tới bả vai, tới lúc mợ phát hiện ra mợ vừa chửi oan con chuột thì cả người đã bị đè đến mức không nhúc nhích nổi.

Sống mũi ai kia chạm ngay sống mũi mợ, trán cụng trán, hơi thở quen thuộc dòn dập đan xen. Lòng ngực mợ căng cứng, mấp máy môi nhưng lại chẳng thốt ra được chữ nào, chỉ biết vòng tay qua ôm người đó chặt thật chặt.

Là chồng mợ, cậu của mợ. Là ba cái Tết mợ đợi, mợ chờ. Là nỗi nhớ khắc khoải đằng đẵng từng ngày, là những đêm ôm gối khóc tức tưởi, là những chiều chạy mãi miết theo con đê làng hóng tin tức. Tất cả, gói gọn ngay trong vòng tay mợ, sự thực mà ngỡ như đang mơ?

Cổ áo bị nói lỏng, có bàn tay luồn qua lưng mợ, triu mến vỗ về. Những chiếc hôn nhẹ nhàng quanh xương quai xanh, quuyền luyến trên bả vai mềm mại rồi mon man dọc theo càn cổ trắng ngần, da dẻ mợ tê rần một màu mận chín. Tay mợ bắt giác mềm oặt, vô thức buông thõng, ai đó bắt lấy đôi bàn tay lạnh toát ấy, đặt cẩn thận lên vùng bụng nhỏ nhắn, đoạn lại dùng sức ép cả người sát vào với mợ, má áp nhẹ lên chiếc yếm đào, tay vẫn vờ dây yếm mảnh dẻ, ánh mắt triu mến ngắm nhìn những lọn tóc bông bênh, giọng thủ thi khàn khàn.

- "Nhớ mợ đến kiệt quệ!"

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 67

Khoảnh khắc gặp lại cậu, tình huống như thế nào, đối diện ra sao, nói với nhau những câu gì, đêm đêm mơ đều nghĩ đến. Cậu đi một lèo mấy năm liền, mặc cho mẹ bao biện thì thoáng cậu ghé qua nhà lúc tối muộn, dân làng vẫn đồn đại đủ thứ, có người bảo hôm bữa đi công chuyện dọc đường thấy vụ chết đuối, nom giống cậu hai lắm, có kẻ lại khẳng định cậu lấy vợ mới, trốn quê định cư luôn huyện bên đó.

Dẫu biết toàn tin giả tin vịt, nhưng tâm trạng người ở nhà đợi người đi xa nó bồn chồn, nó sốt sáng ghê lắm, mỗi lần nghe lại một lần thót tim. Lo chứ, lo cậu ở nơi mới lạ nước lạ cái không quen, lo cậu ốm, lo cậu bị thầy phạt, ép luyện tập cực khổ, lo trăm lo vạn thứ, lo nhất là cậu quên mất mẹ.

Nhờ mẹ già quá, cậu nhận không ra thì sao? Hoặc nếu có nhận ra, sợ cậu chê gái quê một cục, không xứng với cậu nữa. Mẹ tính trời tính đất cũng chưa bao giờ tính tới việc sẽ bị kéo vào đám đông như hồi chiều, rồi ngay lúc này đây, người ta còn đang nằm lim dim trên người mẹ. Nhớ mẹ đến kiệt quệ...chỉ vài từ thôi cũng đủ xoa dịu những cô đơn, tủi nhục của mẹ mấy năm qua. Kiệt quệ? Thực ra mẹ cũng sắp kiệt quệ rồi, chìm trong hồ mê, ngọt đến kiệt quệ!

Mẹ xót chồng cả ngày vất vả nên cố nằm ngoan không cực quậy. Một canh giờ trôi qua, mẹ nghe giọng thằng Hùng thì thụt vụng vào.

- "Mẹ hai...mẹ hai...cậu hai có trong đó không...mẹ mau gọi cậu dậy đi, theo lệ thì sáng nay phải đi phát quà cho mấy hộ nghèo, phú ông đang đợi cậu ở nhà lớn rồi, trường thôn cũng sắp sang đó."

- "Không có, ơ hay cậu đi đâu được nhỉ? Mi chạy loanh quanh tìm xem!"

Mẹ muốn cậu được chợp mắt thêm lát nữa lấy lại sức nên tỉnh bơ đáp, thằng nhỏ tin liền, cun cút vâng lệnh. Mẹ nào có biết cậu cũng chỉ nằm chứ không ngủ, mẹ vừa dứt lời thì vành tai đã bị nhá nhá, cậu kêu phạt mẹ tội gian dối. Là phạt á? Phạt kiểu gì không phạt, phạt kiểu này thì...chết mẹ mất thôi!

- "Tui còn nói xạo nhiều chuyện lắm ý."

Mẹ bạo gan khiêu khích, cậu bấu eo mẹ đau điếng, mẹ còn chưa kịp la thì cánh môi đã bị bao phủ. Là cậu chủ động hôn mẹ, hơi thở nồng ấm còn thoảng chút vị rượu hoa quế khiến mẹ dường như cũng chao đảo theo men say, mẹ ngây ngô đáp lại, đầu lưỡi nhỏ tinh nghịch chạm vào đầu lưỡi cậu. Ghẹo cậu chút thôi mà bị trả đũa dồn dập, mãnh liệt đến mức đầu óc mẹ chao đảo, có những lúc mẹ tưởng như mình không thể thở nổi, cả người ngột ngạt tê dại.

Cậu vội nằm sang bên cạnh, ban nãy thấy mẹ cậu chẳng nghĩ được nhiều, chỉ khát khao muốn gần mẹ, chạm vào mẹ, quên mất rằng mẹ rất nhỏ, còn cậu, đầu hề nhẹ. Bị đè lâu như vậy, chắc đau lắm, nhưng lại cứ lặng thinh, cậu đi lâu là thế, ở nhà buồn trái nhất định rất cực, vậy mà vẫn lo cho bu cậu, vẫn một lòng đợi cậu, ngốc quá!

Mẹ nghiêng người quay sang ôm cậu cười cười, gò má tròn đầy phúc hậu ghê lắm. Một hồi quán quít khiến dây yếm của mẹ hơi lỏng, mảnh vải đỏ tươi quây hờ hững quanh cổ áo tứ thân vô tình để lộ thanh xuân rực rỡ, những ngón tay ram ráp chạm tới nụ hồng e ấp, khẽ mân mê cọ cọ. Má mẹ ửng hồng, lòng bàn tay rộng lớn chạm rảnh bao bọc nơi ấy, nhẹ nhẹ vỗ về như xoa dịu trái tim đang run rẩy của mẹ.

Cậu nhìn mẹ rất lâu, rất chăm chú, ánh mắt cậu, có chút gì đó triu mến, chút gì đó ấm áp, ngọt ngào không sao diễn tả nổi.

- "Mẹ hai, con tìm khắp nơi không thấy cậu đâu cả, con biết thừa mẹ nói điều rồi nhá, thôi có gì để tối làm tiếp, nhanh nhanh mẹ ơi kêu cậu ra kéo phú ông tấn con như đòn giò!"

Tiếng đập cửa rầm rầm, tiếng kêu than oai oái hại mẹ ngại chín người, vội vàng chỉnh lại váy yếm, búi tóc tai gọn gàng chạy ra mở cửa. Thằng Hùng cười hề hề, bên cạnh nó là ba đứa người làm đang đứng trực, đứa cầm khăn đưa bê chậu nước đưa đem áo quần mới chuẩn bị phục vụ cậu. Gớm em nào cũng váy áo xúng xính, son phấn rõ đây, thôi đi ă, chồng mẹ, mẹ hâu, khỏi mượn ai.

Mẹ đuối hết, một mình khệ nệ bê đồ vào trong, cậu nom cái dáng lúi húi của mẹ, chợt tủm tỉm cười. Mẹ được cái tháo vát, làm đâu gọn đấy, mỗi tội so với đàn bà cùng thôn thì tính hơi ích kỷ thôi, máu ghen cũng kinh lắm, vừa giúp cậu cài khuy áo vừa truyền tin vịt.

- "Nghe đồn mấy đứa đó năm ngoái bị ghê đó, cậu đừng để nó động vào người, cẩn thận không lây thì toi."

- "Thì chọn đứa nào không ghê."

Cậu trêu, mẹ nhanh nhẩu báo cáo.

- "Ôi dào, dịch ấy mà, đứa nào cũng bị hết, cả cái thôn này mỗi tui là không dính thôi, tại tui đi gặt thuê ở xa mà."

Eo chồng mẹ gật gù liền kia, mang tiếng Võ Trang Nguyên mà trẻ người non dạ ghê. Mẹ sương sương, tung tăng theo cậu lên nhà lớn, bà cả mặt còn xanh xao nhưng đã dậy sớm ngồi vào mâm rồi, từ giờ trở đi cậu mẹ cùng bà hai cũng có tư cách dùng bữa cùng.

Đã là ngày cổ thứ hai nhưng khách khứa vẫn đông lắm, sân trên sân dưới toàn người là người, nom thấy cậu Lâm bà Yến uất nghẹn họng, bà thề nếu có thể bóp chết cậu bà cũng bóp rồi ấy chứ. Bỏ đồ vào thức ăn, sai người dim xuống giếng, đập đá vỡ đầu, cách nào bà cũng từng nghĩ qua. Cơ mà nghĩ chơi chơi vậy thôi, chứ muốn thực hiện, e rằng hơi khó. Thời thế thay đổi, cậu đâu còn là thằng trẻ ranh nghèo kiết xác thân phận hèn mọn như trước để mà muốn làm gì cũng được?

Sắp làm quan lớn, tương lai chức vị kiêu gì cũng bỏ xa cha bà, nhất cử nhất động đều có bao nhiêu con mắt nhòm vào, sai một li chắc đi ngàn dặm, không khéo cậu cả phải ăn com tù cùng bà, bà nào dám mạnh động.

Nhưng cũng chẳng thể để bà hai làm cản. Bà đã ra mặt, thì tất nhiên người sánh bước lên phú ông là bà. Bà hai phận làm lẽ, tốt nhất yên ổn đi hàng sau. Bà Phúc ức khỏi nói, vừa nhai đùi gà vừa vắt óc nghĩ cách, suy tới tính lui cuối cùng cũng có kế, ấy chính là lát nữa trước khi ra khỏi cửa, bà sẽ ngáng chân, cho bà cả ngã sắp mặt đi.

Chỉ có điều, chẳng ngờ được tiểu thư bữa nay bót điệu. Không những không ngưng nguẩy như mọi khi, ngược lại còn chậm rãi từng bước, nghiêng rặng nghiêng lợi chọt cái gót giày gỗ nhọn hoắt lên chân bà. Bà đau tới ứa nước mắt, rốt cuộc đành phải ở nhà chèn thêm cái đùi gà nữa.

Cậu hai xa nhà nhiều năm, phong thái đỉnh đạc hơn hẳn. Mợ Chi nghe cậu thưa chuyện với mấy người cao tuổi, thấy hay hay liền ngoảnh sang bắt cậu cả từ nay thôi đừng cứ "tui tui" kiểu trẻ con với nhau nữa, xưng "tôi" bắt chúc cậu hai kìa, giống thầy bu với trưởng thôn nữa, người lớn dần đi là vừa. Mợ Trâm phì cười, nhưng mợ cũng ghi nhớ luôn.

Cả nhà đi phát quả được nửa thôn thì thằng Húng tươi hơn hớn lao tới tìm cậu hai, nó kêu tiểu thư gửi thư cho cậu. Mặt cậu rạng rỡ lắm, đọc thư xong còn cẩn trọng nhét vào ống tay áo, tâm trạng vui vẻ hơn hẳn. Sóng lưng mợ bắt giác lạnh buốt, chân đi theo mọi người nhưng tâm trí thì ở nơi nào mất rồi, mợ cứ bản thân mãi, đến khi một đám đông chạy qua làm âm ỉ mới ngó người.

- "Mợ Trâm, hôm qua mợ kêu tháng chạp không hợp bát tự với cậu phải không?"

Bà bán nước nắm hời, dường như chỉ đợi cái gật đầu của mợ, bà bán xoi ngay lập tức chen vào.

- "Ừ, con Mai cháu họ tôi, sinh tháng giêng, mợ cũng bảo không hợp bát tự."

- "Dạ vâng, thực sự không hợp thím ạ."

- "Thế mấy người xóm trên, con nhà bà Song sinh tháng hai, con bà Ca tháng ba, con bà Vy tháng tư, con bà Giang tháng năm, con ông Tiếp tháng sáu, mợ đều kêu không hợp bát tự. Rồi chưa kể xóm dưới, từ tháng bảy qua tháng mười một, tháng nào cũng khác. Vậy rốt cuộc tháng nào mới được hử mợ? Rốt cuộc mợ sinh tháng nào? Bữa nay mợ nói rõ ràng ra đi xem nào!"

Ôi chao ôi, cả đám các bà sồn sồn lên như cái chợ vỡ, mợ cảm giác mấy mụ sắp xé xác mợ đến nơi không bằng. Mợ cuống quá hoá rồi, tính sao đây? Tự mợ mua dây buộc mình mà, cậu lại sắp tới nữa chứ, cậu mà biết mợ lên từ chối một đồng bà hai tương lai chắc cậu giận mợ lắm.

Mợ biết mà, mặt cậu lừ lừ kia kìa, đến khô. Mợ đứng trân trân một chỗ, biết tội nên cúi gằm mặt chẳng dám nhìn thẳng vào mắt cậu. Thế rồi tự dung mợ nghe giọng cậu trầm trầm.

- "Tháng mười ba. Mợ sinh tháng mười ba, tháng mười ba cũng hợp bát tự tôi."

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

Tháng mười ba là tháng nào hử? Có phải giữa tháng chạp và tháng giêng không? Là cách tính của người trên kinh thành à? Phải chăng trên đó tháng ngắn hơn dưới thôn quê nên một tháng mới nhiều ngày? Hội các bà các mẹ bắt đầu nhao nhao bàn luận, hiển nhiên vẫn có mấy thím tính ý hơn, biết thừa Võ Trạng Nguyên lấp liếm bệnh vợ, nhưng mà thôi, đã nói tới mức đó nghĩa là Trạng cũng chẳng ưng, có lẽ phải tìm tới bà hai thưa chuyện vậy.

Khổ nỗi, bà hai giờ kiêu ngang bà cả chứ đùa à. Gớm, gả cho cậu? Nguyên mợ Trâm gái làng còn chưa đủ hay sao? Muốn rước thêm cả dàn đồng quê về nữa hử? Mợ đi, giờ muốn làm con dâu bà, chỉ ít cũng phải con quan lục phẩm trở lên, nhé!

Đám đông giải tán dần, trong khi đó đoàn người đi phát quả đã bắt đầu đến nhà vợ chồng ông Tứ. Con trai ông Tứ thua bạc, đem trâu đi cầm mà vẫn chưa đủ trả nợ, nhà cửa tan hoang xơ xác, nghe nói Tết vừa rồi còn không có nổi cái bánh chưng. Cậu hai đặc biệt cho vợ chồng ông thêm năm quan tiền lấy vốn làm ăn, ông bà mừng mừng tủi tủi, chẳng rõ cậu còn nói gì nữa mà khiến bà vợ ông Tứ khóc lóc um sùm, đến đầu chiều thì tự động ra đình gõ kèn thú tội.

Rốt cuộc sau bao nhiêu năm, mợ Trâm cũng được giải oan cái vụ ăn cắp, sự thật là mợ chỉ đi mót lúa sót thôi, lấy đầu ra nửa sào ruộng mà chôm chia cơ chứ. Dân làng bấy giờ mới rõ đầu đuôi câu chuyện, thì nhau bu vào xin lỗi mợ, nịnh nọt mợ, mong mợ tha cho cái tội móc mĩa đặt điều không hay về mợ.

Một điều dạ, hai điều vâng dạ, ba điều mợ lớn, cái kiểu người ta cứ gặp mình là khép nép kính cẩn, mợ Trâm quả thật vẫn chưa quen nổi. Mợ ngượng chín mặt, len lén chạy ra chỗ cậu với cu Trí đang bàn chuyện. Vừa có người sang báo tin con Dung mới bị đánh sưng trán, thằng bé sốt sắng lắm, nó cầu cậu hai sớm mai đi chuộc vợ giùm nó.

Bởi cổ ngày thứ ba chủ yếu khách của phú ông thôi nên cậu đồng ý liền. Cậu với nó quyết nhanh quá, hại cả nhà Trâm toán loạn chuẩn bị. Bên ngoài

Toàn Trí, cậu hai cùng lính của cậu trang hoàng nhà cửa thì bên trong Trâm, Trang tất bật may vá yếm cho nàng dâu mới. Chuyện cổ bản đã có bu Trinh, các thím các dì lo toan, cả hội bà tám rộn rã rộn ràng ghé thăm, vũ Năm lên tiếng mớm mĩa.

- "Đó, thím Vân nói đúng mà, cậu có rước ai đâu."

- "Ôi dào, ba mươi chưa phải Tết nghe! Vội có mấy quả đậu mà lâu la kê cà thế, nhanh nhanh cái tay lên."

Di Hồng bữu môi dẫn mặt vú, thằng Thóc con Lúa lững chững bò tới, đi véo cho mỗi đứa ít xôi rồi xui ra đòi cậu hai bông cho lấy cái thơm của cậu. Chúng nó nghe lời nhí nhéo chạy tới ôm chân ông Trang, cậu nhấc bông tụi nó lên, ôm thằng Thóc trước ngực, kiệu con Lúa trên vai, hai đứa cười khanh khách, ngay cả con chó cũng ngó lên đầy ghen tỵ.

Phía trong mợ Trâm mặt mày u ám, từ cái lúc biết tông mợ chửi bà hai của cậu, bề ngoài thì tỏ ra bình thường giữ thể diện cho mợ, chứ trong lòng chắc ghét mợ lắm, suốt từ sáng tới giờ chẳng thèm nói với mợ câu nào. Mãi đến khi trời khuya, cả nhà đi nghỉ hết rồi, còn mỗi cái yếm nhỏ mợ đem ra ngoài hiên dựa theo ánh trăng cổ may nột mới thấy cậu đi tới ngồi xuống cùng, cẩn thận khoác cho mợ chiếc áo choàng.

- "Tôi tưởng cậu hai hết thương tôi rồi cơ. Cả ngày tôi lảng vảng quanh cậu suốt mà cậu cứ lờ tôi hoài."

Mợ nhớ lời mợ Chi nên đổi cách xưng hô, trình bày vô cùng trịnh trọng. Cậu vòng tay qua ôm mợ, cầm ghì nhẹ lên vai mợ nhưng vẫn lặng thinh.

- "Đang còn bực tôi hử?"

Bực chứ, không bực mới là lạ đấy. Khi xưa cậu làm mặt lạnh cái là mợ cuống quýt tít mù, lao vào ôm cậu, nhảy lên người cậu, chui rúc bầu vú. Nay thì sao? Lúc chiều cậu đứng ở bụi chuối rõ lâu mà mợ chẳng quan cậu như trước nữa. Tất nhiên tức tức vậy thôi chứ cậu không nói ra, lắm lì một hồi lâu, đợi tới lúc mợ khâu xong mũi cuối cùng, quay sang thơm chụt một cái lên trán cậu, ra sức năn nỉ mặt cậu mới bắt đầu dần dần ra.

- "Thôi tôi xin mà, rước mấy cái đứa đấy về làm gì cho chật nhà. Bà hai, bà ba, bà tư hay bà năm, để tôi làm tất cho, nha."

Tay mợ dịu dàng luồn qua tóc cậu, nịnh nọt, ỉ ôi, mè nheo đủ trò. Thực ra mợ vẫn thế, chẳng qua nghe lời bu nên ban ngày giữ ý cho ông Trang thôi, chứ lúc không có ai mợ khất hẩn, có quan tâm tới lễ tiết phép tắc mấy đâu, cứ thế chủ động trèo vào ngồi trong lòng cậu, nép mặt vào ngực cậu thả tha thả thè.

- "Nếu còn chưa hết giận hay là cậu hai phạt tôi đi, phạt như tôi qua ý."

Chịu mợ, khôn lỏi là không ai bằng. Nhưng đối diện với cặp lông mày đen nhánh, mi mắt cong vút đang chớp chớp lấy lòng, tim cậu cũng loạn nhịp, cũng chẳng có cách nào cưỡng chế. Cậu cúi xuống, nhá lên gò má tròn đầy, lần này thực sự là phạt thật, bởi mợ thấy đau râm ran, eo còn bị nhéo, nhưng chẳng như mọi khi chỉ nhéo không, bàn tay kia lần qua váy mợ, trêu chọc nơi nhạy cảm nhất.

Cả người mợ nóng rẫy, lồng ngực phập phồng tưởng chừng muốn nổ tung. Gió thổi mây trôi bồng bềnh, trăng khuyết dần dần, gà trong chuồng bắt đầu gáy té le, phía buồng nhỏ đã vang tiếng bu Trinh đánh thức con Trang, mợ then đồ mặt, ngượng ngượng nhào người xuống. Cậu thế mà không có nửa điểm bối rối, giúp mợ soạn đồ rồi chuẩn bị sang nhà con Dung.

Lần đầu tiên mợ hai được ngồi kiệu mười sáu người khiêng, lính gập mợ cúi đầu rằm rạp, hại mợ bối rối quá cơ. Cậu mợ phải sang trước thương lượng chuyện chuộc vợ, tháng chín năm ngoái mợ với cu Trí, vợ chồng Trang Toàn sang một lần rồi đó chứ, mang hẳn năm chục quan tiền mợ gom góp lúc trước để đổi vòng, cơ mà nhà đó thấy nhà mợ cần người quá nên kiêu không chịu. Hi vọng lần này cậu ra mặt sẽ khác.

Cậu mợ vừa xuống kiệu đã bắt gặp cảnh con Dung ngồi rửa rau ngoài giếng, thằng chồng tay cầm điều cay đập liên tục vào đầu nó, miệng chửi ỉn ỏi đòi tiền đi uống rượu. Dung nó đã không còn là con nhóc ngó tàu năm xưa nữa rồi, máu rĩ đầm đìa dưới trán mà vẫn im phăng phắc, việc nó nó làm, việc chồng nó đánh, nó mặc kệ.

Mợ Trâm vội chạy vào kéo con bé về phía mình, thằng kia đang định choáng mợ thì bị cậu Lâm túm cổ áo, nhấc lên, rồi một phát ném thẳng vào chuồng lợn. Thấy nó đang bầm bèo gần đấy, cầm dao ra hực máu quất lớn.

- "Mả cha thằng nào oánh con ông, ông bấm sống nghe."

Hùng dũng là thế, vậy mà khi dân làng chỉ trỏ vào ông Trang, chân tay lại run cầm cập, con dao phay bắt giắc rơi xuống, toàn thân sững sờ hoảng hốt. Trang kiếm lời, chỉ hỏi ông đúng một câu, rằng giờ muốn đưa thằng con ông xuống phủ huyện để quan xử tội hành hung gây thương tích hay muốn nhận tiền rồi trả người? Tất nhiên, ông đâu có ngu mà chọn phương án một.

Mọi chuyện coi như ổn thỏa, mợ Trâm đưa cái Dung về nhà nó, giúp nó cầm máu, trang điểm rồi thay vá yếm. Nó cứ khóc hoài, nãy chồng đánh không khóc, giờ lại sụt ma sụt mướt, khóc từ lúc thằng Trí sang rước về đến khi đôi vợ chồng trẻ mời nước hàng xóm láng giềng. Đôi lúc vẫn có vài người xì xào bàn tán, mĩa mai bu Trinh mang tiếng mẹ vợ Trang mà rước phải đứa con đầu bản, hàng tồn, đòi bỏ đi, nhưng bị mợ Trâm chấn chỉnh ngay, nói những nói cuối mợ chửi cho vỡ mặt ý chứ.

Cũng may giờ mợ lớn rồi nên người ta cũng nhìn đôi ba phần, chứ không lại cãi nhau to. Bu nhìn mợ, lắc đầu cười khổ. Đúng lúc bu chuẩn bị mời quan khách vào mâm thì có lính đến truyền tin, quan về làng, thông báo về việc nhậm chức của Võ Trang Nguyên. Cậu hai ngay lập tức phải ra đình, mọi người cũng ồ ạt kéo theo hóng hót.

Cậu được bổ nhiệm làm Đề đốc, được nắm giữ binh quyền, Chánh nhị phẩm. Vì cậu cũng thi đỗ Thám Hoa bên văn nữa nên còn được thăng thẳng lên

làm Trần thủ, quan đứng đầu và quản chế trấn Đoài. Cái xã này, huyện này thì chính là thuộc trấn Đoài đó, nhưng là phạm vi thôn quê rừng núi xa lắc xa lơ thôi, chứ còn ở trung tâm của trấn nhộn nhịp sầm uất lắm, người ta hay gọi là xứ Đoài, một trong tứ trấn lòng lấy có vị thế quan trọng, bao bọc quanh kinh thành tráng lệ.

Thế nghĩa là chức còn to hơn cả cha của bà cả Đình Phi Yến cơ đấy! Ôi cái làng này, mát mắt ghê nhỉ? Đã làm quan thì chó, lại còn được ban biệt phủ rộng hai mươi mẫu đất, mợ Trâm nghe hoang mang kinh hồn, xưa ước có sào ruộng để cấy cũng khó, nay lại những hai mươi mẫu đất lận, cộng thêm gần trăm kẻ ăn người ở đi kèm, gì vậy trời? Gà ri hoá phượng hoàng đây hử?

Ý nghĩ thoáng vụt qua trong đầu, mợ lén che miệng cười thầm. Người làng tay bắt mặt mừng ôm nhau nhảy cẫng lên, già trẻ gái trai ai ai cũng sướng. Đám cưới cu Trí càng thêm phần náo nhiệt, mọi người đến chúc cứ phải gọi là ầm ầm, người có ngô cho ngô, người có nếp biếu nếp, vợ chồng trẻ thì nhau hưởng sái quan lớn.

Phú ông quyết định mở tiệc thêm bảy ngày nữa, bà cả ngắt xiu, tháng sau cậu mới chính thức nhậm chức nhưng bà hai đã ra giả trước.

"Cậu xa nhà nhớ bu quá thì về thăm bu thôi chứ bu không chuyển xuống trấn đâu, hàng tháng nhớ gửi bu tiền là được...à...thêm tổ yến nữa... cả bảo ngư với gấm vóc lụa là, có gì đẹp cậu cứ khuôn tất về cho bu nhé! Cả đời bu lam lũ vất vả vì cậu, giờ cậu không phụng dưỡng bu thì phụng dưỡng ai nữa, cậu nhé?"

Cậu lễ phép dạ, mợ dự tính tối sẽ rất đông khách từ các nơi tới kêu con Thuận chuẩn bị nước để tranh thủ gội đầu. Cậu cũng lén vào cùng, vò bõ kết giúp mợ, mợ đang tư thế cúi xuống nên cậu không nhìn được mặt mợ lúc này, cười toe toét luôn à. Khổ nỗi ghét cái thằng Húng, nó lại nhí nhéo ngoài cửa kêu cậu ra đình gấp, tiếp tục có quan về, tiếp tục có tin mừng.

Cậu đi rồi, mợ vội vàng gội tóc cho sạch rồi với cái khăn, cũng nhanh nhanh chóng chóng định ra chung vui với cậu. Cơ mà có lẽ không cần, vì cô Mỗ đã đi gõ kếng khắp làng, lạnh lạnh rêu rao.

"Thứ nam nhà phú ông, Trần thủ xứ Đoài, học rộng tài cao, tính tình hào sảng, vinh dự được quan Thái Phó cùng quan Chương Cơ chọn làm rể, tiểu thư nhà quan Thái Phó gả cho cậu làm chính thê, tức mợ lớn, tiểu thê nhà quan Chương Cơ gả cho cậu làm mợ ba."

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Mới có mấy ngày thôi mà toàn chuyện vui đáo để, phú ông tâm trạng lâng lâng như trên mây. Tiểu thư nhà Chương cơ, đổi một nửa gia tài của ông may ra thì rước được, nhưng nhà quan Thái phó trước giờ chỉ liên hôn với Hoàng thân quốc thích, có bán hết ruộng vườn đất đai e rằng cũng không mang được kiện vào sân lớn. Ấy thế mà, chả phải bán gì sắt, quan điền nhiên chấm cậu hai, chuyện thật như đùa.

Ai mà tin cho nổi? Tranh đấu chốn quan trường xưa nay vốn khốc liệt, vì đâu mới vừa đỗ Trạng cậu đã thăng tiến nhanh vậy? Lễ nào cậu có người chống lưng? Người đó, phải chăng chính là Thái phó? Nếu vậy thì tốt quá, phúc phận nhà ông đề đâu cho hết đây hử?

Ông rút điều thuốc lão, mợ mường thả hồn lơ đãng. Ngược lại, con dâu cả của ông đầu óc căng hơn dây đàn. Chết toi, cậu Lâm xấu như quỷ mà vừa mới làm Trạng quan đã gả con gái, cứ cái đà này nhờ cậu Hưng đồ không khéo Thánh Thượng ban công chúa cũng nên.

Ôi chao ôi, có trách cũng chỉ trách cậu thôi. Ở đâu ra cái người trắng trẻo bụ bẫm, ngon giai đến thế hả trời?

Lòng dạ mợ thấp thỏm, cuồng quít lao tới thư phòng rủ cậu đi chơi. Mợ quyết rồi, từ nay sẽ chỉ học đủ đỗ Thám Hoa là được, không đỗ cũng kệ, mợ tình nguyện ở cái chốn làng quê này với cậu cả đời.

Cậu trù mển nhìn mợ, mấy bữa nay đi đâu cũng thấy ca ngợi thăng hai, tăng nó lên tận trời cao, tiệc tùng ca múa từ sáng đến tối, rõ làm màu, rõ nhảm chán, hại cậu phát mệt. May còn có mợ thương cậu, cùng cậu xuống phố huyện, thì thoảng cho cậu nghe ngóng con hím trong bụng.

Trong xe ngựa, cậu mợ đang tình củm ngút trời thì tự dưng bên ngoài có mấy thằng ôn con chặn đường, nháo nhác hỏi tung tích mợ Trâm. Ô hay, mợ hai ở đâu cậu hai còn không biết, mắc mớ gì đến lượt cậu biết? Khổ cái cậu chưa kịp xia xoi đã bị mợ Chi đưa tay bịt miệng, mợ mở rèm xe, kêu tụi nó thử lên thác nước trên núi xem.

Bọn lính cúi đầu cảm tạ, cậu hai đứng cách đó rất xa nhưng hình như cũng nghe được, vội vã lao đi. Cậu và mọi người đã tìm mợ gần một canh giờ, khắp các hang cùng ngõ hẻm quanh làng đều không thấy, lời nói của mợ Chi xem như thấp lên chút hi vọng nhỏ nhoi, mà rốt cuộc, trên thác rợn rợn là thế, tiếng chim chóc riu rít, tiếng thú rừng hú vang, tiếng lính nhao nhác tìm người, nhưng lại không có tiếng của mợ.

"Cái thươ Võ Trạng Nguyên còn phận hèn, rất nhiều người muốn hỏi Trâm, nhưng mợ nhất định không chịu, chỉ một lòng muốn gả cho cậu."

Giọng bu Trinh buồn buồn, cậu ngạc nhiên quay lại, cẩn thận đỡ bu xuống dưới, vừa đi bu vừa tâm tình.

- "Ba cái Tết cậu xa nhà, phần vì chuộc vòng, phần vì sợ cậu thi rớt, sợ cậu bị áp lực nên mẹ ra sức dành dụm. Nên bà con gái liễu yếu đào tơ, muốn kiếm tiền thì cũng lắm đi mò cua bắt ốc hoặc dệt vải, làm bánh, nấu chè đem bán. Đàng này mẹ tham, mùa khoai người ta thuê gánh đồng ý liền, đem về vai bầm tím cả mông, đến mùa lúa gặt thuê cấy thuê đủ cả, đĩa bằm đầy dặc quanh bắp chân, có bữa nhai cả nắm lá thuốc vẫn không cảm hết máu."

Nhắc lại xót con gái, bu ứa nước mắt, bu kể hôm nghe tin cậu sắp về, vì lo cậu chê già nên mẹ vội vã chạy ra chợ mua son phấn để trát. Bu biết dù mẹ có trát mấy tầng thì cũng chẳng đẹp được bằng con quan, bu hiểu tính mẹ đôi lúc bốc đồng, ích kỷ hẹp hòi, nhưng bu vẫn mong cậu nể tình xưa, sau này đừng hắt hủi mẹ, tội nghiệp mẹ.

Cậu toan nói đôi lời trấn an bu, nhưng cổ họng nghẹn đắng. Cậu vẩy tay ý bảo lính đưa bu về trước, còn mình thì trầm ngâm rẽ qua thác nước. Vẫn khu đất trống đó, vẫn là cái cây sồi già đại thụ, dưới gốc sồi có ngôi nhà nhỏ do chính tay cậu dựng, qua năm tháng, màu gỗ đã bạc đi nhiều.

Bên trong, ai đó đang nằm co quắp một xó. Thấy mẹ, những tưởng sẽ nhẹ nhõm đi phần nào, nhưng nghe tiếng mẹ khóc tức tưởi, lòng cậu lại trĩu nặng. Tay cậu áp lên bắp chân mẹ, trăm trăm hỏi. - "Đĩa cắn, còn đau không?"

- "Chân không đau, cơ mà tim đau, đau muốn chết luôn đây này!"

Mẹ gào ầm ĩ, cậu khổ sở ngã người xuống bên cạnh, vòng tay qua ôm mẹ vào lòng, cẩn thận kéo trễ vai áo, môi miết nhẹ nhẹ trên bả vai nhỏ nhắn, nơi đã từng bị quang gánh hàng đê đến tím tái.

- "Đọc cho tôi tờ giấy này!"

Mẹ ảm ức ra lệnh, cậu ngoan ngoãn nghe lời.

- "Mười tạ gạo tẻ, năm tạ gạo nếp, hai tạ đỗ xanh, một tạ lạc..."

Cậu càng đọc mẹ càng nổi máu điên. Rõ ràng thư tình mà, thư mẹ lấy trộm trong phòng cậu, móc đâu ra gạo đỗ lạc? Mẹ hỏi ai gửi, nghe đáp án quan Thái phó, cảm giác thất vọng tràn trề, sự thực là của tiểu thư, tiểu thư nào thì mẹ không rõ, hà có gì cậu phải giấu giếm?

Mẹ buồn bực tránh cậu, ánh mắt u uất nhìn lơ đãng qua cửa sổ. Mỗi khi cậu buồn, chỉ cần mẹ riu rít bên cạnh tâm trạng cậu sẽ khá hơn nhiều. Bởi vậy, lần này thấy mẹ tủi thân cậu cũng muốn gần gũi mẹ, an ủi mẹ. Cậu ghé sát mẹ hơn, hàng khuy nhỏ bị tháo dần, từng nụ hôn mãi miết rong ruổi dọc theo sống lưng mẹ, eo mẹ, cậu cũng hôn rất lâu.

Mẹ không rõ vì sao cậu lại thích eo mẹ đến vậy? Tiểu thư thì sao? Cậu thích cô ấy ở điểm nào? Rước tiểu thư về rồi, cậu sẽ tình cảm với cô ấy, dịu dàng như cái cách cậu đối xử với mẹ bây giờ, phải không? Tay cậu đưa lên rút dây yếm, nhưng mẹ lại vô thức giữ lấy, giọng mẹ khàn đặc.

- "Cậu về đi, tôi muốn ở một mình!"

Mẹ đã đuổi cậu, như thế đó. Giá kể cậu đừng gian dối mẹ chuyện bức thư, giá kể cậu rủ mẹ cùng bỏ trốn hoặc hứa đại dù có bao nhiêu vợ sẽ vẫn thương mẹ như xưa. Giá kể cậu nán lại, dỗ ngọt mẹ vài câu.

Nhưng không, lòng mẹ, cậu chẳng hiểu gì sất. Khi đó giận nên nói lấy chút, mẹ đâu có ngờ rạng sáng hôm sau về làng, đã không còn được gặp cậu nữa, bên tai mẹ, chỉ văng vẳng tiếng trách móc của thằng Hùng.

- "Chính mẹ ép cậu vào chỗ chết. Tôi hận mẹ."

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Sao có thể? Vừa mới đêm qua cậu còn sai con Trang lên núi ngủ cùng mẹ, cậu lo mẹ đói nên nhờ nó đem xôi gà chả lụa theo mà. Khi ấy mẹ biết cậu vẫn còn quan tâm đến mình nên nguôi nguôi rồi. Lúc hai chị em nằm tâm sự chuyện trò, bu thằng Thóc hỏi mẹ tính bỏ cậu hả?

Mẹ mắng con điên, dỗi dỗi chút thôi chứ bao nhiêu công mới được cậu rước về, mới cua được cậu, khiến cho cậu động tâm với mẹ, bỏ là bỏ thế nào? Chết cũng không bỏ, nhá!

Nó nghe ra đập lưng mẹ rầm rầm, trách móc hờn gì mà hờn lắm, đồ ngu ngốc. Chồng đã yêu chiều thế thì tranh thủ cơ hội mà xin thằng cu tí. Có con rồi, mẹ quý nhờ con, mai sau tiểu thư kia vào cửa có ghé gớm đến mấy cũng không đuổi được mẹ, giống bu Phúc đó. Mẹ nghe em gái phân tích thấy có lý lắm, thao thức suốt cả đêm dài, chỉ mong trời mau mau sáng còn về làng nhìn cậu, ôm cậu, làm lành với cậu.

Khổ nỗi, thời khắc mẹ nghĩ thông suốt, thì lại chẳng thấy bóng dáng cậu đâu!

- "Là đi từ hôn sao?"

- "Mợ dờ à? Từ thế nào được mà từ? Người ta là tiểu thư nhà quan Thái phó đấy, tự dung chẳng có lý do chính đáng liền bị từ hôn, danh dự quăng đi đâu? Rồi liệu quan có để yên cho cậu sống không? Quan Thái phó là chức quan rất to, cực kỳ có thể lực trong triều đình, mợ có hiểu không?"

- "Vậy cậu tính đi đâu? Tôi theo cậu."

- "Theo sao nời? Giặc Xiêm đang chiếm đóng ba trấn lớn ở gần biên giới phía Nam, nửa tháng trước Đô Đốc cầm một vạn quân đi mà nghe tin báo về thương vong mất gần nửa, cậu hai đem thêm ba ngàn quân hỗ trợ khác nào tự ném mình vào hang cọp? Cậu còn chưa nhậm chức, đáng nhẽ đợt ra quân này phải là Thống Chế, cơ mà tại mợ còn gì? Chẳng phải vì mợ khóc, mợ dỗi nên cậu mới quyết đi để tạm hoãn hôn? Đến khổ, vết thương cũ còn chưa khỏi hẳn."

- "Vết...vết thương cũ?"

Mợ run run hỏi, thẳng Húng thở dài thườn thượt.

- "Tháng chạp vừa rồi phủ Quốc Oai gặp nạn thổ phỉ, ông thầy nhân cơ hội lệnh cậu đi dẹp loạn. Khi ấy tôi ghét ông dễ sợ, bao nhiêu học trò chẳng sai lại sai cậu, lại vừa mới thi xong đang đợi kết quả, nhờ chưa nhận tin đậu đã ngòm củ tỏi thì uống à? Nhưng sau mới thấy ông có tầm nhìn, vì vụ đó cậu lập công lớn nên sau khi đỗ Võ Trạng Nguyên lập tức được phong Đề Đốc, được cầm binh, chứ không còn khurót."

Quá nhiều thông tin dồn dập một lúc, mợ cố gắng hít thở thật sâu để bình tĩnh tiếp nhận. Giờ mợ mới nhớ ra, thảo nào bữa trước cậu chỉ cho mợ cài giúp khuy áo ngoài, mợ còn tưởng cậu vẫn ngại. Càng nghĩ mợ càng giận bản thân mình, vô tâm vô ý, mợ cứ đứng trân trân một góc, tay chân run cầm cập, cả người căng cứng muốn nổ tung.

- "Tại mợ, tất cả là tại mợ, tại mợ làm quá! Đàn bà con gái gì mà ích kỷ, cả làng này, cả xã này, cả cái đất nước này, chả ai quá quắt như mợ. Hề làm quan lớn, năm bảy bà thì có sao? Quan Thái Phó có tận chín bà kia kìa! Người ta tiểu thư còn chịu chung chồng, mợ là cái thá gì mà ngừng nguẩy dỗi hôn, ép cậu vào bước đường cùng! Tôi mà là cậu, tôi bỏ quách mợ đi cho rồi!"

Phải, nó chữi rất hay, rất chuẩn! Tất cả là tại mợ!

- "Đây, đôi vòng bình an cậu xin ở chùa, cái có bông hoa tặng mợ rồi, còn cái có chiếc lá này giờ cậu cũng kêu tôi đưa mợ nốt, dặn nếu cậu có chết trận thì mợ tìm người khác tặng lại họ, người ta sẽ che chở cho mợ."

Nó đặt chiếc vòng vào lòng bàn tay mợ rồi lao ra ngõ chạy thẳng. Từ đó, mợ không gặp nó nữa, cũng chẳng có tin tức của cậu. Phú ông biết chuyện, gạt gù tán dương trai trẻ công hiến cho đất nước thế là tốt. Bà cả chỉ mong giặc đánh cậu hai như từ luôn đi, khỏi làm quan. Bà hai thì chẳng quan tâm lắm, bà giờ ở nhà lớn, ăn uống thoải thích, người làm tấp nập, sướng chả để đâu cho hết. Có bữa bà còn gọi mợ Trâm lên, ban cho bát chè sen long nhãn, ngọt ngào vô về.

- "Ôi dào, nghĩ làm gì gầy người. Uống đi cho bổ, nói gở miệng cậu hai có mệnh hệ gì thì cũng tính là bất hiếu, bu để cậu ra, tần tảo sớm hôm nuôi cậu lớn mà cậu lại bỏ bu đi trước. Nhưng dầu sao trong cái rủi có cái may, nếu thế chẳng phải bu được phong là mợ anh hùng, mợ là vợ anh hùng, gớm tới lúc ấy, lụa là gấm vóc, vàng bạc châu báu, không xuể đâu mợ ạ."

Rõ ràng bu có lòng tốt khuyên nhủ, vậy mà mợ tự dung nổi khùng, ném thẳng bát chè vào vách tường, bu mà không tránh kịp có khi mẻ trán cũng nên. Cái loại đàn bà thôn quê vô học, chả ra thể thống gì sất.

Mợ trước mặt bu cứng rắn là thế, vậy mà về tới túp lều lá lại ôm đầu gối ngồi thu lu một chỗ. Nhà lớn rộng quá mợ ở không quen, kể cả hôm bão lớn mái dột nước tanh tách xuống đầu thì mợ vẫn ngủ ở đây thôi. Xuân qua hạ sang, nhàn nhàn phong lan treo bầu cửa sổ sắp nở hoa rồi, cậu, khi nào thì về đây?

Cậu sẽ về chứ? Sẽ không sao đâu, phải không? Cùng lắm là bị thương, nhưng chỉ bị thương thôi nhé! Về với mợ, mợ chăm cậu, không làm quan được cũng tốt, mợ sẽ nuôi cậu, mợ có sức, mợ làm được, đâu sợ chết đói.

Sớm nào tỉnh giấc mợ cũng chạy ra mộ thầy xin xỏ. Hai chiếc vòng bình an mợ luôn đeo trên tay, cứ tới muộn trước khi đi ngủ mợ lại chạm vào, âm thầm cầu nguyện lấy may. Vậy mà, đêm nào mợ cũng gặp ác mộng, có hôm mợ mợ thấy ngàn mũi giáo đâm vào ngực cậu, mợ gọi hoài, gọi mãi, kêu tới khản cổ nhưng cậu không tỉnh lại nữa. Còn mợ, tỉnh giấc, nước mắt giàn giụa ướt đầm đôi gò má.

Chẳng phải trước khi lấy cậu đã xác định tư tưởng rồi còn gì? Lúc ấy còn xin cậu có rước vợ mới về thì thương tình thán qua phòng mợ một đêm. Có làm sao, thời gian trôi qua, tính tình mợ lại ngày càng tệ hại?

Bu bảo, do mợ được cậu cưng quá sinh hư! Là lỗi của mợ, chưa bao giờ mợ hận bản thân mình đến thế! Mợ hận mợ ngu xuẩn, nhỏ nhen, ương bướng. Ước cho thời gian quay trở lại, hôm ấy, mợ sẽ ôm cậu thật lâu, giữ cậu thật chặt, cậu đi đâu, mợ bám theo đấy. Làm lẽ thì làm lẽ, mợ hai thì mợ hai, mọi người vẫn hay gọi là mợ hai đấy thôi, có sao đâu?

Mợ nhớ cậu, nhớ đến kiệt quệ!

Mợ mong cậu, mong mòn con mắt, chiều chiều lại chạy ra hàng nước hóng tin. Rồi một ngày cuối tháng bảy, cũng có người từ phương Nam ghé qua, họ báo, Đề Đốc từ trận rồi. Mợ ôm chân người ta hỏi đi hỏi lại, là Đề Đốc hay Đô Đốc? Thế nhưng, đáp án chỉ có một.

Người đó đi rồi, mợ cũng không nói gì thêm nữa. Không khóc, không kêu gào, chỉ lẳng lặng qua chợ mua một xấp vải trắng, đoạn ghé qua hàng bún riêu nhà mình, dặn cái Dung tiền dành dụm của mợ giấu ở cái hộp gỗ đặt dưới thùng khoai trong túp lều lá, sau này cu Trí, bu Trinh, trăm sự nhờ nó.

Chương 71

Dung ngoan ngoãn vâng dạ, nhưng thấy mẹ nói năng ngập ngừng lạ lạ, con bé lo sốt vó, nó mặc kệ hàng họ, chạy một mạch về méc chồng. Bu Trinh cu Trí nghe kể hốt hoảng lao sang tìm Trâm, cũng may, mẹ vẫn còn đang gội đầu, cu Trí vội cầm xấp vải vứt đi, bu nhẹ nhàng đến gần khuyên nhủ.

"Chuyện ngoài đình, bu nghe rồi, mẹ tin làm gì? Toàn hoa cà lá cải."

"Không phải đầu bu, đêm qua cậu báo mộng mà, cậu vấy tay gọi con."

Mẹ bình thân vừa lau tóc vừa đáp, thái độ mẹ dửng dưng khiến bu phát sợ. Bu lúi mẹ về nhà nhưng mẹ một mực không chịu, mẹ xin lỗi bu mẹ bất hiểu nhưng lấy cậu rồi thì mẹ sẽ theo cậu. Bu giận quá chửi mẹ tùm lum, hàng xóm láng giềng thấy âm ỉ với ghé qua can ngăn.

"Di nói mẹ Trâm nghe này, chết phải thấy xác, hiểu không?"

Vú Năm cùng mọi người ra sức gạt đầu đồng tình, mẹ thì khác, mẹ cương quyết bảo giờ mẹ không nhanh chỉ sợ lỡ cơ hội đầu thai cùng kiếp với cậu, đến khi đó di chịu trách nhiệm được không? Di Hồng đờ người, thím Vân đành nhảy vào bịa bừa.

"Ôi dào, âm tào địa phủ người ta còn tra khảo sắp xếp chán ra ấy, thủ tục phải mất cỡ một năm mới xong cơ. Giả như tin kia bị sai, cậu vẫn khoẻ mạnh, về biết mẹ không còn thì cậu tính sao? Kể cả trường hợp xấu nhất, vậy tới lúc đó ai lo hậu sự cho cậu? Bà hai hử? Con mẹ ấy chỉ biết ăn thôi, mẹ biết thừa mà? Nghe thím, có thương thì thương cho trót, nha!"

Mẹ ngồi dờ dẩn một góc, bu nom mẹ phát xót. Đáng nhẽ cậu chỉ xa nhà hai năm, nhưng vì thi Đình hoãn tới tháng chạp, ra giềng mới có kết quả thế nên kéo thành ba cái Tết, quãng thời gian quá dài so với tuổi xuân của con gái. Bằng tuổi mẹ, chúng nó đã tay bồng tay bế hết rồi, còn mẹ, đêm đêm vẫn lẻ loi.

Cứ ngỡ cậu đỗ đạt, mẹ được hưởng phúc, ai ngờ mới gặp nhau được vài bữa cậu lại ra trận, chẳng biết khi nào quay về. Chẳng biết, còn có thể về không? Thời thì được ngày nào hay ngày đấy, bu nhờ mọi người khuyên giải, nói chán chê mẹ mới bình tâm lại, bu sai Trí công mẹ về với bu.

Nhà nhỏ, nhưng ít ra còn có chị có em, có bu, mẹ sẽ bớt cô đơn. Người mẹ gầy rộc, có bữa chỉ húp chưa tới lưng bát cháo, có bữa bu quát, bu ép thì nuốt được gĩa nửa đĩa xôi nhỏ, nhưng xong lại nôn tới tấp. Cu Trí thương chị lội xuống ao bắt tép đồng về rang tốp mỡ lá chanh đỏi bữa, cái Dung ngồi xồm trên bờ mặt buồn rười rượi, nó ngoảnh vào trong ngõ mẹ rồi quay ra hỏi chồng.

"Sao cậu mẹ không bỏ trốn hử anh Trí? Cậu dư sức nuôi mẹ mà."

"Trốn mà được à? Trốn đâu cho thoát? Với giả sử thoát được rồi thì tui, Dung, bu Trinh, Trang Toàn rồi cả nhà phú ông có sống yên không?"

Dung chán nản gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu, thằng Trí lượm đầy giỏ tre bỏ lên bờ trát bùn vào gò má con nhỏ, hại nó la toáng lên. Mẹ Trâm nheo mắt nhìn theo hai đứa, Trí bám Dung ghê, Dung rửa rau nó kéo nước, Dung thổi com nó rút rơm, lúc Dung ra vườn hái lá chanh, cu Trí còn bí mật chạy theo ôm vọt từ phía sau rồi quay vòng vòng trên ghẹo.

Mẹ chợt mỉm cười, nếu là cậu thì sẽ chẳng cần tới hai tay đâu, chỉ một tay thôi cũng có thể quắp mẹ gọn ghê. Khi đó sao nhỉ? Bụng mẹ vất qua cánh tay cậu, cả đầu lẫn chân đều chúi xuống đất, người cong cong như con tôm đến khổ. Liệu rằng sau này, có được "khỏe", như thế không?

Có còn được nhảy lên người cậu, bầu vú, mề nheo, những nhẹo đủ kiểu?

Có còn được cậu đưa đi hái mận, ngồi vắt vẻo sau lưng cậu, cắn một miếng lại đưa cậu một miếng?

Có còn được trông thấy cậu? Chắc là có thôi nhỉ? Nếu không kiếp này, thì đành đợi kiếp sau vậy. Cậu vẫn nợ mẹ thằng cu tí đó, mẹ sẽ sớm đòi được thôi. Mẹ tự trấn an, bật cười, xong lại bật khóc, trong lòng man mác nỗi chua xót khó tả.

Thời gian chậm chậm trôi, trăng khuyết rồi trăng lại tròn, mẹ nhớ đêm rằm ấy, mẹ Chi bụng to vượt mặt vẫn tất tưởi chạy sang nhà bu Trinh, hỏn hển kể lể.

"Ôi chao ôi bữa trước hai bu đánh nhau tanh bành khói lửa, tất cả chỉ vì bát tổ yến bu Phúc nếm trộm. Bu Yến kêu bu đánh bu Phúc không phải vì tiếc miếng yến, mà đơn giản bởi vì muốn chính đốn lại nề nếp gia phong. Bu Phúc chẳng vừa, bảo giờ bu là mẹ của tướng sĩ có công với đất nước, bu Yến dám lên mặt như vậy là lão, xong lao vào cắn trả. Kết quả một bu sái quai hàm một bu rụng răng cửa."

Kể chuyện vui như thế mà cái mặt mẹ hai cứ méo xềnh xệch, ghét ghê. Mẹ cả bữu môi hích tay, giả bộ băng quơ.

- "Hôm nghe tin Đê đốc tử trận thầy Kim liền sai người vào phượng Nam lượn tro cốt về lập bàn thờ. Khổ nỗi, lúc tới nơi thì người nhà ông ta nhận mất rồi. Mợ đừng ăn năn nữa, thực ra trận này ngay từ đầu Thống chế đã trốn nên kiểu gì cũng tới lượt cậu hai thôi, chẳng qua là ra quân trước cả khi nhận lệnh. Ấy thế lại càng may, điềm nhiên ngồi vào ghế Thống chế, được các quan trong triều ca ngợi không ngớt, còn gửi thư về cho mợ nữa này, có nghe không? Hay thôi?"

Đêm khuya quá, mợ sợ mợ đang mơ mất. Mợ tự vò vai phát vào má, thấy kêu bôm bốp mới run run hỏi han tình cậu giờ như nào, vết thương cũ sao rồi, có bị đâm chém thêm ở chỗ nào không?

- "Ôi dào ai mà biết, nhưng trong đây cậu viết cậu vẫn cầm cự được. Trước khi cậu trút hơi thở cuối cùng thì cậu không cho phép mợ tái giá."

Mợ Chi chậm rãi đọc, thư viết vội nên ngắn gọn mà, có mỗi câu đó thôi. Cậu hai cũng thật, lo bỏ trắng răng, hăm hăm. Mợ hai cũng hăm nót, ngồi thần thờ lăm bằm một mình.

- "Cho dù cậu không còn thở nữa, thì tôi cũng chẳng tái giá đâu."

Rõ ngốc, ngốc hết thuốc chữa, mợ Chi cần năn đứng dậy. Thực ra mợ chỉ than thở vậy thôi, về tới phòng mợ hí hục châm đèn dầu, tỉ mẩn viết lại lời mợ Trâm rồi cẩn thận nhờ người gửi đi, mất già nửa tháng sau thư mới ra tới sa trường.

Mưa lớn triều miền mấy ngày không dứt, khi ấy Đê đốc lên kế hoạch muốn bắt chước người xưa đóng cọc ngầm dưới đáy rồi dụ địch ra sông lớn. Thống chế phản đối, cho rằng địa hình nay khác xưa khác, làm thế e rằng chính quân ta cũng khó thoát. Đê đốc tặc lưỡi thờ dài, bảo cùng lắm là liều chết một phen. Có điều Thống chế vẫn lắc đầu, khẳng định nhất định phải sống sót trở về.

Binh lính được một phen trở mặt, phải chăng trước mặt họ là Thống chế hùng dũng uy nghiêm không sợ trời cũng chẳng sợ đất? Thế nhưng lại sợ chết! Cờ mà chết, thì có ai không sợ? Không ngại gươm sắc đao nhọn, không lo đau đớn, không tiếc thân mình, tuy nhiên nghĩ tới mẹ già con thơ vợ khờ ngày qua ngày mòn mỏi đợi chờ, lại sợ.

Ai cũng muốn được gặp mặt người thân, dù chỉ là cơ hội nhỏ nhoi. Bởi vậy họ đồng tình cùng kiên nhẫn đợi thời cơ chín muồi. Toàn quân đoàn kết cùng vô số lần bày binh bố trận tỉ mỉ, chiến trận khốc liệt rồi cũng có ngày dừng. Địch còn vài móng vuốt rút quân, ta cũng chẳng về vang gì, thất thoát gần ba phần tư.

Đê đốc trọng thương nằm liệt giường. Thống chế ôn hơn một chút, ngực băng bó mấy lớp nhưng vẫn phi ngựa thực mạng. Dẫu sao đi chăng nữa, được trở về là tốt rồi. Có vết thương này âu cũng tốt, chẳng phải đó là cái cơ hoàn hảo nhất để thoái hôn hay sao? Một người không khoẻ mạnh thì đâu xứng làm rể nhà quan nữa?

Chỉ là, Võ Trang Nguyên tính vẫn không nhanh bằng Thái phó tính. Ngày cậu về tới thôn, cũng là ngày người cậu muốn gặp nhất bị bắt đi. Nhà cửa tanh bành xơ xác, bu Trinh ngắt xù, Dung đang cố gắng diu bu từ đồng rom vào nhà, cu Trí run rẩy đưa cậu hai phong thư bọn họ để lại, nội dung vô cùng ngắn gọn.

"Nội trong vòng bảy ngày, đem kiều hoa tới rước mợ cả và mợ ba. Bằng không thì đem quan tài tới rước mợ hai."

Bạn đang đọc truyện *Làm Dầu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

Thằng Húng lăm lét ngó nghiêng, sắc mặt cậu hai giờ còn khó coi hơn cả khi nghe tin cả kho lương thực bị địch thiếu trụi. Nó thở thề khuyên cậu cứ tạm nghỉ ngơi, có gì mai suy tính cho chu đáo. Dẫu sao cũng tận bảy ngày, đi đâu mà vội? Phân tích hết nước hết cái, thế nhưng cậu vẫn cứ vội.

Vội quay về nhà phú ông, vội phá cửa chuồng đổi ngựa, phong độ lúc đánh trận của cậu, mất tiêu đằng nào rồi? Húng lắc đầu thờ dài, sốt sắng lựa con ngựa tốt tốt rồi ra sức đuổi theo cậu. Tuy lâu nay nó chuyên chạy vặt mấy việc tụn mồn như com nước giặt giũ, gấp mùng gấp mền, nhưng sống ở nơi sa trường lâu thành quen, đường xa trắc trở đến mấy cũng chịu được chứ không éo là như xưa nữa.

Đúng như nó dự đoán, cậu tới phủ Thái phó đòi người. Ngất nổi, ngoài dự đoán của nó, lão còn chẳng thêm đề phòng, cửa giả mở rộng thênh thang, người làm chưa tới canh hai đã thổi đèn đi nghỉ, và đặc biệt là, mặc cho cậu hai tìm kiếm cả đêm cũng không thấy bóng dáng mợ hai đâu. Trong gian nhà cuối cùng cạnh vườn đào, yếm đồ bọc lộn tóc đen nhánh đặt ngay ngắn trên bàn, kèm mẫu giấy thách thức.

"Nếu còn có chấp thì lần sau thứ rụng xuống sẽ không đơn giản chỉ là mấy sợi tóc."

Đi thẳng vào trọng tâm vấn đề, ngữ điệu danh thép sắc bén, còn ai vào đây nữa? Húng run cầm cập, còn cậu thì giận tới mức đập tan chiếc bàn gỗ, nó biết cậu lo cho mợ, nó biết cậu chiều mợ, cung mợ nên muốn chống lệnh. Cậu thật ngốc, mợ cả với mợ ba thì có gì không tốt đâu?

Năm xưa cậu sốt cao sinh sịch, mợ ba trộm thuốc quý ở nhà rồi thức cả đêm canh lửa, cậu quên rồi sao? Khi quân đội hết lương thực, nếu không có mợ cả năn nỉ cha thì lấy đâu chỉ trong ba ngày đã có chục tấn lương khô được chuyển tới?

Ngay lúc này đây, khi Thái phó âm thầm nhốt cậu thì người liều lĩnh thả cậu ra ngoài, chính là mẹ cả đó thôi. Quả không hổ danh tiểu thư nhà quan, không những cảm kỳ thi họa đều xuất chúng mà ngay tới khả năng thuyết phục cũng hơn người, chỉ chưa đầy một nén nhanh, tiểu thư đã có cách khiến cậu đồng ý quay về nhậm chức Trấn thủ xứ Đoài, nhận phủ nhận đất, đốc thúc người làm chuẩn bị kiệu hoa rước vợ.

Tại phủ Thái phó, người làm hay tin tốt cũng nô nức chăng đèn kết hoa, Chương cơ vuốt vuốt vài cọng râu ngắn cũn cỡn cười sang sảng.

- "Đại ca, kính phục, kính phục! Hâm được con ngựa này thì từ giờ dòng họ Nguyễn nhà chúng ta xem ra khỏi sắc rồi. Nghe nói Đô Đốc trọng thương nặng, Thống chế là truyền nhân của lão thầy, liệu có khi nào..."

Thái phó khẽ nhếch mép, chuyện đâu có đơn giản như vậy? Bao nhiêu năm mở trường lần đầu tiên có học trò lão cân nhắc nhiều tới như vậy, tính toán cân trọng từng đường đi nước bước, nghe đồn đã âm thầm nhận làm trưởng nam, giúp lão lo hương khói sau này. Thánh Thượng hết mực coi trọng cựu thừa tướng, e rằng cái chức Đô Đốc cũng chỉ là đệm lót đường.

Chương cơ Nguyễn Đăng Mão, con trai thứ chín nhà họ Nguyễn, làm quan bát phẩm sáu tháng mới được thăng thất phẩm, vào sinh ra tử không biết bao nhiêu trận chiến, lột lên cái chức Chương cơ mất ròng rã mười bảy năm. Ngay tới anh cả của hắn, Nguyễn Minh Mẫn, chạm tới cái ghế Thái phó tóc cũng chuyển sang màu hoa râm.

Trong khi đó Võ Trọng Nguyên chỉ mới đẹp một đợt thổ phi đã thành Đề Đốc, đi đánh thêm trận nữa, về liền thành Thống chế, thời gian ngắn như vậy vừa giữ binh quyền vừa cai trị cả trấn lớn, xưa nay chắc chỉ có con trai phú ông.

- "Thôi đừng xét nét nữa, sắp thành người một nhà rồi. Thực ra đồ cả vẫn lẫn võ xưa nay cũng không nhiều người. Ta đã cho điều tra, Trấn thủ từ nhỏ bị bà cả ngược đãi, phú ông lạnh nhạt, bà hai thì mắc thói tham ăn, cho nên chỉ cần chúng ta cầm trịch được mẹ hai, coi như ván này thắng."

- "Dầu sao quan trọng nhất vẫn là lão thầy già ưng mắt với đại tiểu thư thôi, nữ nhi được đại ca nuôi dạy có khác, chả bù cho con bé Thực Quyên. Nó mà không đòi lên núi đi tu thì em nhất định sẽ gả cho thằng lính theo em mấy năm nay đấy, nhà nghèo nhưng nó ngoan, mình lệnh không rước bà hai kiểu gì nó cũng nghe!"

- "Dờ hoi, đàn ông dăm thê bảy thiếp là chuyện bình thường, mà nghĩ ngợi thế sao từ đầu bảo để nhỏ Quyên lên làm mẹ hai lại không thích?"

- "Ồ, thì tại người ta gả trước mấy năm trời, cướp cái chức mẹ lớn đã là quá đáng lắm rồi, đằng này..."

Dào ôi, chả có gì quá đáng sát! Một đảng con gái nhà quan, một đảng nông dân đặc sệt nửa chữ không biết, chưa đuổi khỏi nhà là may đó. Thái phó hào sảng phân tích, đoạn phui tay xuống bếp ngó qua tình hình cỗ bàn.

Võ Trọng Nguyên được cái nhanh gọn lẹ, ngay hôm sau đã mang kiệu tới rước đại tiểu thư. Rạng sáng ngày tiếp theo kèn trống í ới, pháo bông rực rỡ cùng đoàn người long trọng sang nhà Chương cơ. Nội trong chưa đầy hai ngày, đã đón mẹ cả và mẹ ba về phủ.

Người dân trong trấn háo hức chẳng kém, thi nhau kiểng chân ngoài cửa, phần vì nhòm mặt Trấn thủ mới nhậm chức, phần vì muốn chiêm ngưỡng dung nhan mẹ cả, nghe đồn khuynh nước khuynh thành như tiên nữ giáng trần ấy. Ngoài ra quan lớn quan nhỏ khắp các vùng lân cận đều tấp tấp nập tới chúc mừng, tiệc tùng la liệt, người làm hơn trăm mà việc vẫn không ngớt tay, hai anh Hùng đứng chỉ đạo mỗi hết cả miệng. Mấy cái đứa này, mang tiếng được tuyển chọn kỹ càng mà chân yếu tay mềm, so với các bà các thím ở quê thì thua xa. Nhớ đâu cái mẹ Hồng đấy, ho nhẹ một cái là cả đàn bò đã sợ phát khiếp rồi, đằng này con Quế kia, bảo giữ dây thừng thôi nó cũng rom róm. Thôi, dầu sao được cái đứa nào đứa này cũng trắng bóc, đi ra đi vào nom bỏ con mắt dễ sợ.

Hùng sượng, cậu cũng sượng, cậu ngắm gái đến đờ đẫn cả người. Ôi dào, đàn ông cả mà. Tuy nhiên lạ mỗi cái rằng từ lúc rước mẹ ba về cho tới khi trăng lên cậu vẫn ngồi đúng góc đấy, tỉnh lặng như tượng đá. Nó sực nhớ đêm qua đêm mẹ cả về cậu mẹ còn chưa động phòng, chột thấy có gì đó sai sai?

Mẹ ba ngồi bên cạnh vẫn rót rượu đều đều, mẹ cả đoan trang đứng dậy, nhỏ giọng gọi Hùng ra ngoài dặn dò.

- "Trong đây ghi chỗ mẹ Trâm bị giam lỏng."

- "Sao mẹ có được? Mẹ sai người nghe lén phải không? Thái phó mà biết khéo giết mẹ mất, quan đòi sau tiệc năm ngày mới thả người mà."

- "Không lo, hổ dữ còn không ăn thịt con nữa là... mau bảo cậu đi đón mẹ hai, để lâu tội nghiệp... không cần nói mẩu giấy do mẹ đưa... cậu bớt khó xử..."

Hùng ngoan ngoãn vâng dạ, nó thương mẹ lắm, nhưng tuyệt đối không phải mê đắm luyến ái nam nữ đâu, chỉ đơn giản là ngưỡng mộ thôi, giống tình cảm nó dành cho cậu. Mẹ cả làm việc gì cũng chu toàn thấu đáo chứ không nóng nảy bộp chộp như mẹ hai. Công nhận Thái phó cao tay, người giấu đâu không giấu, giấu ngay trong phủ cậu.

Mẹ bị nhốt dưới hầm chứa đồ, nơi này tối đen như mực nên mẹ chịu không phân biệt được mình đã ở đây bao lâu. Chỉ biết thi thoảng lại có người cầm đèn dầu đem theo cơm canh, nữ còn đỡ, nam thì y như rằng giờ trở chẳng quay. Mẹ nhớ không nhầm mẹ đã đánh sưng đầu dăm bảy thằng rồi thì phải, bố lều bố lảo là không xong với mẹ đâu.

Bữa nay có thằng dữ quá, mẹ đập tan bình chứa dầu, tay cầm ngọn đèn hươ hươ dọa thiêu trụi tất cả, nó hải tề ra quần, tái mặt chạy biến. Nó đi rồi, mẹ sợ cháy nên thổi đèn, vừa mới thở phào nhẹ nhõm thì lại nghe tiếng bước chân dồn dập. Mẹ nín thở cầm đèn gánh đứng nép một góc, đợi tên đó vào thì điên cuồng phang đập túi bụi.

Ngất nổi, thằng cha này hình như không phải thằng ban nãy, thân thể cường tráng nhanh nhẹn lắm. Tối thế mà hắn vẫn tránh ngon nghề, lại còn bẻ đòn gánh của mợ gãy răng rắc, dùng một tay dễ như không bắt lấy hai cổ tay mợ, siết mạnh. Mợ cũng chẳng phải dạng vừa, cúi xuống ra sức cắn. Tên này thật lạ, bật máu rồi mà vẫn không chịu buông tha cho mợ, cũng không đánh lại trả đòn mợ, chỉ là...tay còn lại...khẽ xoa xoa eo mợ.

Tim mợ giật thót, run run ôm chặt lấy người nào đó. Chồng mợ, lồng ngực rắn rỏi như này, có thể ôm mợ lên như thế, cung nệm cứng trăn vào trán mợ, thì nhất định là chồng mợ!

Không sai, cậu còn sống. Cậu, rốt cuộc cũng quay về rồi!

Là cậu, bằng xương bằng thịt, chứ không phải ảo ảnh trong mợ.

Mợ an ổn nằm trong lòng cậu, mặc dù cậu đưa mợ đến gian phòng nhỏ phía Đông, đi qua đường tắt nhưng mợ vẫn nghe được tiếng ca hát, tiếng chúc tụng cười đùa, tiếng người làm í ới gọi mợ cả mợ ba, xa xa thấp thoáng vài đồ bay phấp phới, mợ gần như cũng hiểu đôi ba phần. Để tránh cậu khó xử, mợ chậm rãi mở lời trước.

-"Chuyện khi xưa tôi sai rồi. Cậu rước thêm hai bà hay mười bà cũng là lẽ thường tình. Tôi chỉ dám xin cậu đừng bao giờ bỏ lại tôi nữa. Cậu sợ xấu mặt thì tôi không làm vợ cậu, tôi là người làm thôi cũng được, cậu thương ai mặc cậu, nhưng đi đâu thì nhớ cho tôi theo với, kể cả là đi đánh trận, được không?"

Giọng mợ rất nhỏ, rất khàn, khó khăn lắm mới nói được hết ý. Cả người mợ choáng váng, mệt mỏi, rã rời, chân tay đau nhức khó chịu, lâu nay mợ đâu có dám ngủ, mợ sợ bị người ta hại. Mợ gái quê một cục, so với các mợ kia đã chẳng là gì, nhờ mà làm sao mợ lo cậu sẽ vứt bỏ mợ. Mợ cố gắng gượng đợi cậu hứa, cậu gật đầu rồi mợ thấy an lòng hẳn, toàn thân nhẹ bẫng. Mợ cười, mợ còn muốn nắm cậu thêm chút nữa, nhưng tâm mắt mợ cứ mờ dần, mí mắt nặng trĩu khép chặt, đôi gò má xanh tím vẫn vương hàng lệ dài.

Gò má cậu cũng ươn ướt, cậu khẽ áp má mình lên má mợ, giọng cậu trầm trầm.

-"Nếu có ngày tôi lỡ thương một người con gái khác, thì đó chính là mợ của kiếp sau!"

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Nếu mợ nghe được, nhất định mợ sẽ rất cảm động, nhất định sẽ nhồm dậy ôm cậu, riu ra riu rít bên cậu, đeo bám không rời. Cậu cẩn thận xem xét từng vết bầm trên người mợ, trầm ngâm thờ dài. Trước phận hèn nên thi thoảng lại ăn đập thừa sống thiếu chết, nay chồng công thành danh toại, vẫn bị người ta chèn ép.

Cái số mợ khổ. Tại lấy cậu nên khổ. Tay sần đàng tay, chân xước đàng chân, vất vả lam lũ nhưng chẳng bao giờ ca thán.

-"Ngốc."

Cậu mắng, mợ bữa nay hiền quá, chẳng thêm dậy trả treo. Phía kia nhà lớn đại sảnh nhộn nhịp náo nức, phía này trong gian phòng nhỏ, cậu xắn ống tay áo đun nồi nước, giúp mợ lau rửa rồi quay trở vào trong tủ gỗ lấy ra một chiếc bọc bằng gấm, trong đó có rất nhiều váy áo đẹp.

Hôm bữa phải sắm sửa rước mợ cả mợ ba, thằng Húng theo phụ cậu, mỗi món đồ lượm được nó đều hỏi, nôm na rằng chiếc yếm đào mợ cả mặc vừa không, đôi hài xanh nõn chuối mợ ba đi sẽ như nào? Cậu nghe rõ, ngất nổi cậu chẳng có đáp án, thứ duy nhất cậu biết là so với mợ hai thì chiếc yếm đó quá nhỏ, đôi hài có vẻ hơi rộng. Rốt cuộc, Húng tự quyết. Còn cậu phía sau lẳng lặng gom hết những món cậu ưng cho mợ nhà cậu.

Quả thật vừa khít, mợ đẹp quá, còn đẹp hơn trong tường tượng của cậu rất nhiều. Người mợ đã bớt lạnh, sắc mặt cũng không còn nhợt nhạt như khi nãy, tâm trạng cậu phần chần hần, vui vẻ nằm xuống bên cạnh rúc vào hõm vai mợ, nhẹ thom dục xương quai xanh, quuyến luyến theo cấn cổ nhỏ nhắn rồi dừng lại ở cánh môi căng mọng.

Nụ hôn ấy, chỉ từ một phía nhưng đầy kích động, mê đắm và cuồng dại. Da dẻ mợ dần chuyển sang màu phấn hồng, mợ mợ thấy Tết năm nọ cậu dẫn mợ lên núi, bọn họ chơi trò đuổi bắt trong vườn đào rực rỡ sắc xuân. Cậu ác lắm, bắt được mợ là tóm eo mợ quay vòng vòng, hại mợ chóng hết cả mặt. Nhưng rồi mợ lại gắng sức bật lên, gian xảo cấn môi cậu, cậu nhả lại mợ, mợ cười khúc khích.

Vùng quê đó, tuy nghèo đói, tuy dột nát, nhưng chỉ có cậu và mợ, thật tốt! Chẳng như nơi đây, mợ sốt cả tuần liền, ngủ mê man li bì, lúc tỉnh giấc đã không thấy cậu đâu. Thay vào đó là hơn chục đứa người làm, đứa nào đứa nấy trắng như trứng gà bóc, tấp nập đem khăn ướt, trà bánh và điểm tâm tới hầu mợ.

Một điều bầm mợ, hai điều thừa mợ, ba điều dạ mợ, mợ nghe mà sồn hết cả gai ốc. Mất chút thời gian đầu bờ ngõ ngượng ngừng thôi chứ mợ thích nghi khá nhanh, dầu sao giờ là vợ hai của Trần thủ rồi, mợ không thể cứ quê mãi được. Mợ cố nhớ lại phong thái của bà cả khi xưa, lạnh lùng hắng giọng ra

lệnh.

- "Pha mẹ chậu nước ngâm chân, đừng nóng quá cũng đừng lạnh quá!" Nói xong chính mẹ cũng thấy hoang mang, ấy thế mà tụi nó nghe lời răm rắp, cùn cút xuống bếp chuẩn bị. Ở biệt phủ này ngoài bếp tổng thì mỗi gian phòng lại có bếp riêng, nghe đồn gian của mẹ cả bếp còn rộng gấp ba lần bếp của mẹ cơ.

Mẹ hai vẫn chưa có hầu gái, bởi vậy trong lúc ngâm chân tụi nó thì nhau nịnh nọt. Chuyện, đi theo các mẹ nhân hạ, lương bổng cũng cao, ai chả thích. Mẹ cả mẹ ba thì đem người từ nhà tới nên chỉ còn cơ hội thành người của mẹ hai thôi. Mẹ đưa mắt đánh giá một lượt, điềm nhiên chọn con xấu nhất, tên Quế.

Thực ra trừ cái nốt ruồi to bằng cả con ruồi đậu ngay gần bên má trái thì Quế cũng xinh chứ bộ, lại còn được cái đeo mồm đeo mép. Nó vừa bóp vai cho mẹ vừa ton hót cậu đang ở Trần đường xử lý công vụ. Xứ Đoài tuy giàu nổi trội so với các xứ còn lại, nhưng chính vì dư của ăn của để nên nhiều tệ nạn, bài bạc đề đóm, hút nha phiến đủ cả, các quan cứ tới rồi lại lắc đầu cong mông bước đi, cái trấn này, bao năm vẫn thế.

Mẹ hai sốt ruột ghê lắm, không có con nhỏ nhắc nhở phận đàn bà phải giữ gìn lễ tiết khéo mẹ chạy ra ngoài đó ôm chầm lấy cậu ấy chứ, nhớ chết đi được! Nó kêu bây giờ cậu đều ở với mẹ đó, đáng nhẽ ra cậu phải ở gian của mẹ cả một tháng sau tân hôn cơ, thế cho nên giờ mẹ khoẻ rồi thì tốt hơn hết là đến chào người ta một câu cho phải phép, tránh hiềm khích sau này.

Mẹ thấy cũng có lý nên trang điểm qua rồi theo con Quế. Ôi chao ôi cái nhà gì mà nó rộng dữ vậy, từ gian của mẹ tới gian của mẹ ấy mà cứ như đi từ lều lá của mẹ về nhà bu Trinh ý. Trên đường mẹ bắt gặp mấy thằng bị treo ngược trên cành đa già, là mấy thằng trêu mẹ đây mà. Quế bảo cậu đích thân treo lên đấy, cứ đến bữa thì cho xuống húp bát cháo. Cậu ghê thật, mẹ nán lại nhặt mấy quả thị chín ra sức ném lên, khoái chí cười như nắc nẻ.

- "Mẹ cả."

Con Quế lễ phép chào, đoạn hốt hoảng bấu tay áo mẹ hai. Mẹ hai giật mình quay sang, ngó nghiêng ngó dọc mà có thấy mẹ cả đâu? Hình như là tiểu thư Minh Châu chứ nhỉ? Nhiều năm trôi qua rồi, mẹ không dám chắc nhưng cũng phải giống đến bảy tám phần ý. Vẫn cái vẻ đẹp đó, đẹp đến choáng ngợp, mấy năm qua hè năm nào mẹ cũng xuống phố huyện đợi tiểu thư, còn dặn cả ông chủ cửa hàng cầm đồ nếu gặp được thì chuyển lời nữa nhưng vẫn chưa có duyên tái ngộ. Giờ thì tốt quá rồi, mẹ mừng huỳnh, chạy tới cầm tay tiểu thư hồ hởi xin chuộc vòng.

Trái với dự đoán của mẹ, nét mặt tiểu thư thoáng sùng sốt, đôi mắt phượng long lanh ngạc nhiên hỏi.

- "Vòng nào mẹ nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Mẹ hai kể lễ một thôi một hỏi mà mẹ cả vẫn ngây ngốc chẳng hiểu gì, mẹ bảo mẹ chưa bao giờ rời khỏi phủ nhiều ngày như vậy, thêm nữa nếu ra ngoài nhất định sẽ dùng khăn che mặt, đặc biệt là ít khi bắt chuyện với kẻ lạ.

- "Ồ nhưng tôi nhớ rõ ràng mẹ còn dặn tôi mẹ tên Minh Châu mà."

Mẹ hai thắc mắc, vú nuôi mẹ cả từ thuở lọt lòng như chột hiểu ra vấn đề, hớn hờ phân trần.

- "Đào ôi, thảo nào, mẹ nhầm nhé, mẹ nhà tôi tên Minh Thủy, con bà lớn. Còn cái người tên Minh Châu ấy, có thể chính là con rôi của Thái phó, con mẹ nó là gái bán hoa, mồi chài đủ kiểu nhưng nào có được bước vào cửa, tụi nó sống ở ngoại thành. Con khốn nạn chẳng biết tu mấy chục kiếp mà lại được cái nhan sắc hao hao tiểu thư nhà chúng tôi, toàn lợi dụng đi gây sự rồi đổ vạ, đến bức mình. Loại nghiệt chủng rửa cho nó chết sớm đi cho đỡ chật đất..."

Mẹ cả hơi nhú mày, vú Oanh biết mẹ không thích chuyện xấu trong nhà bị người ngoài gièm pha nên đang thao thao bất tuyệt cũng đành im bặt. Trong khi đó mẹ hai vẫn cố hỏi.

- "Ngoại thành là về phía nào?"

- "Về phía Tây, nhưng đường xá xa xôi lại nhiều thổ phi, đời việc của trấn hòm hòm, cậu bớt bận rồi tôi bảo cậu đưa mẹ đi."

Giọng mẹ Thủy nhỏ nhẹ, đoạn mẹ đưa mẹ Trâm dạo một vòng quanh phủ, đi tới đâu mẹ giảng giải tới đó.

- "Đất rộng quá, lại nhiều người làm nên tôi cho trồng thêm mấy luống rau, khóm này gieo bắp cải...khóm này cấy khoai lang...chỗ kia cạnh vườn hồng mẹ thấy không...chỗ đó tận dụng trồng rau thơm...bên cạnh là chuồng nuôi gà, sau này sẽ thêm lợn bò ngan vịt nữa...dưới ao mới thả cá trắm trôi, hôm nào rảnh tôi sẽ sai người ra chợ mua thêm cá quả về nuôi."

- "Mợ...mợ có thật là tiểu thư nhà quan Thái phó không thế?"

Mợ Trâm sững sốt hỏi lại, mợ Thủy ngược nhìn mặt.

- "Phải mà. Nhỏ Quyên cười tôi rồi hoi, tại làm quan thì kiểu gì mấy thứ đó chả được dân biểu...nhưng tôi...tôi không thích thế...tôi không thích họ bàn tán về cậu như cái cách họ xì xào về cha tôi...với cả ở nhà hơn trăm miệng ăn, như vậy thì mỗi tháng cũng tiết kiệm được kha khá. Mợ ở quê mấy cái này rành hơn tôi, có chỗ nào chưa hợp lý mong mợ chỉ bảo, tôi sẽ sửa."

- "Ừ...không...không có..."

- "Mợ tiêu gì cứ tới phòng quản gia lĩnh tiền, chỉ cần điểm chỉ xác nhận là được. Thoải mái nhưng đừng huyênh hoang quá, giả dụ như những món hàng lớn hơn năm chục quan chẳng hạn, mợ nói với tôi, tôi sẽ cho người bí mật đi mua rồi lên đem về cho mợ. Tuyệt đối đừng ra mặt trả giá, nhờ bị kẻ xấu bắt gặp họ lại đồn đại không hay về cậu, kêu cậu vợ vết của dân."

- "Mợ dặn thêm mợ ấy không được ngồi lê đôi mách nhiều chuyện, không được ăn ở ngoài, với cả ra khỏi cổng là phải đi nhẹ nói khẽ cười duyên nữa!"

Mợ Quyên từ đâu nhảy vào phụ hoạ. Mợ Quyên nhỏ hơn mợ năm tuổi, mợ Thủy kém mợ ba cái xuân xanh, hai đứa con nít ranh cơ mà dạy dỗ mợ đủ thứ trên trời dưới biển, dầu biết tội nó có ý tốt, nhưng mợ vẫn cứ bức bức kiểu gì ấy.- "Tôi hiểu, các mợ khỏi nhiều lời. Tôi theo cậu nhiều năm rồi, tôi không nghĩ cho cậu thì chẳng ai nghĩ cho cậu đâu!"

- "Tính tôi hay lo tôi dặn vậy thôi mợ đừng để bụng, cùng là thân gái lấy chồng xa nhà, chẳng hi vọng được mợ yêu thương như chị em ruột, chỉ mong đừng ghét bỏ nhau."

Mợ Thủy nhu mì giảng hoà, mợ Quyên nhìn mợ Trâm khinh khỉnh rồi bữu môi chạy thẳng. Mợ Trâm ậm ừ đại cho qua chứ kêu không ghét là không ghét được luôn ý hả? Vậy thì tiền nữ quá, mợ lại chỉ là người phạm thôi!

Là người phạm, nên đêm đến thấy chồng mợ đưa người con gái khác về phòng, thấy bóng dáng nào đó dịu dàng cời áo tứ thân, thấy dây yếm mỏng manh bung ra rồi nhẹ nhàng rơi xuống, thấy ánh đèn mờ mờ vụt tắt, tìm mợ, chợt giật thót.

Gian phòng đó, tối đen như mực.

Tâm trạng mợ ngoài này, còn tâm tối hơn thế! Một tháng cậu ở bên mợ cả, là một tháng mợ đứng trân trân dưới tán liễu rủ, nhìn chăm chăm bóng người bên trong. Có những lúc đau lòng đến mức chỉ muốn đâm đầu luôn xuống cái hồ bên cạnh, để sớm mai cậu thức giấc, điều đầu tiên cậu trông thấy sau khi mở cửa phòng là xác mợ đang nổi lềnh bềnh.

Nhưng xong rồi thì sao? Cậu chưa chắc đã thương xót, ngược lại cái Dung, cu Trí, bu Trinh sẽ lại phải sống khổ.

Hôm bữa con Quế đọc thư Trí gửi cho mợ nghe, nó kêu tậu được thêm hẳn năm sào ruộng nữa rồi, đang cất nhà gỗburylắm, bu dặn mợ giữ gìn sức khoẻ mau mau có cu tí. Cứ nghĩ tới sống mũi mợ lại cay cay, mợ Thủy không như bà cả đâu, mợ lấy bao nhiêu tiền gửi về quê mợ ấy cũng chẳng bao giờ phàn nàn, mợ ấy cực tốt, tốt đến mức mợ thấy hổ thẹn.

Thẹn vì đôi khi người ta chẳng làm gì nên tội mà mợ lại muốn xông vào bóp chết. Mợ Thủy không như mợ Quyên thấy người là lao vào ôm ấp vỗ vạ, mợ ấy luôn giữ khoảng cách nhất định với cậu. Cậu tránh mợ Quyên như tránh tà, có bận tránh nhiệt tình quá còn hại mợ ba ngã chồng vó, nhưng với những câu hỏi của mợ Thủy như công việc ở trấn ra sao, bao nhiêu ô cở bạc bị triệt tiêu rồi hay đã thu được hết nha phiên chưa cậu đều đáp hết.

Đặc biệt cái hôm nấu cháo phát cho dân tị nạn cậu còn rẽ qua cảm ơn vợ lớn rất lịch sự. Mợ ức chỉ muốn úp cả nồi cháo lên đầu mợ cả, thế nhưng lúc mợ bị cháo bắn ra tay, chính mợ ấy lại là người hốt hoảng sai người đưa mợ hồi phủ. Linh vừa hạ kiệu, mợ liền chạy một mạch về phòng trùm chăn kín mít, nhịn mãi rồi, giữ thể diện đủ rồi, giờ một mình có ai đâu mà phải bày trò?

- "Tôi cũng đứng lù lù ở đấy, mắt cậu lác hay sao? Ừ thì không phải đề xuất của tôi, nhưng tôi cũng góp công mà, cháo do đích thân tôi bỏ hành. Sao cảm ơn mỗi ai kia? Mang tiếng Trần thủ mà đối nhân xử thế thua con bò!"

Mợ ầm ức xả giận, định mắng thêm vài câu nữa cho bõ, nhưng ai ngờ tự dưng văng vẳng đâu đây lời chất vấn đầy nghiêm túc.

- "Bôi bác mệnh quan triều đình, nên phạt như nào cho phải?"

Cái người đó đã chui tọt vào chắn từ bao giờ rồi, vừa nhá vừa cù, hại mợ nắc cùi, ngo nguẩy liên tục. Nhột nhột khó chịu ghê lắm, nhưng tới lúc người ta tha bổng không trêu nữa, mợ lại thấy chút gì đó mất mát, mặt xỉ như bị rách, phụng pha phụng phịu.

- "Phạt nhẹ thế ăn thua gì? Tội nặng như vậy phải dè ra hành hạ đến chết mới đáng!"

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75

Cầu được ước thấy, cả vùng bụng bị cánh môi kia không ngừng rà soát. Đạo này ban ngày cậu bận, ban đêm thì ở miết với mẹ cả, tính ra từ ngày cậu đi đánh trận về mẹ mới được cậu ôm hai lần, lần đầu đúng cái hôm cậu xuống hầm kín đón mẹ, lần thứ hai là hôm nay.

"Khi nào rảnh rảnh thì ghé qua với tôi, một vài khắc thôi cũng được, tôi nhớ cậu!"

"Ngày nào chả gặp, nhớ gì mà nhớ."

Cậu đáp nửa đùa nửa thật. Ừ thì ngày nào cũng gặp, nhưng là gặp lúc ăn cơm, gặp cùng bao nhiêu người. Với cậu, phải chăng đã đủ rồi hay sao? Chắc vậy, cậu giờ có mẹ cả mẹ ba, lại còn bao nhiêu hầu gái tươi xanh mon môn, tìm không chia năm cũng xê bảy, thời gian đâu mà để ý bà già quê mùa như mẹ nữa?

Nỗi phiền muộn u ám giày vò tâm trí mẹ, giận giận bực bực, đấm bùm bụp lên lưng cậu. Cũng chỉ là châu chấu đá voi thôi, cậu chẳng hề tức giận, đầu khê áp lên vùng bụng dưới của mẹ, khẽ mẹ đánh, bàn tay thô ráp sờ sờ từng lớp da thịt, vụng về lách qua tầng váy mỏng tang, nhẹ nhẹ bao bọc đoá sen ướt át.

Trông mẹ đập loạn, những ngón tay run rẩy rơi trên bả vai vững chãi. Chiếc hôn ấm áp thấp dần, dư vị ngọt ngào xao xuyến khiến tim mẹ thôn thức từng hồi. Khoảnh khắc ấy, nếu cậu lừa mẹ rằng trước giờ người cậu thương nhất là mẹ, có lẽ mẹ cũng tin.

Tiếc rằng, chút hạnh phúc mong manh ngắn ngủi như một giấc mộng đẹp. Chuyện cậu bên mẹ, yêu thương mẹ, ân cần xoa thuốc lên chỗ bị bỏng, dịu dàng kéo mẹ vào lòng khi mẹ khóc nức, hoá ra chỉ là ảo tưởng của chính mẹ.

Lúc mẹ bình tĩnh hoàng hôn đã đỏ ửng một góc trời, con Quế kêu mẹ mau dậy chải tóc còn kịp dùng bữa tối. Mẹ nghi hoặc hỏi cậu hai đầu, cậu hai có qua không? Nó ngạc nhiên thừa nó ngồi ngoài hiên tám chuyện cả chiều, làm gì thấy bóng ai qua đây? Mẹ ban đầu còn chưa tin, nhưng lúc người làm dọn bàn, các mẹ đợi khoảng một khắc thì thấy cậu từ ngoài Trấn đường trở về, quần áo còn chưa kịp thay mới chột chạnh lòng.

Bàn tròn bốn ghế, chỗ của mẹ cả lúc nào chả gần cậu, mẹ ấy là chính thể mà. Còn một chỗ bên cạnh nữa nhưng mẹ ba tới sớm nên tranh được, mẹ hai đành phải ngồi đối diện với chồng. Ba mẹ dịu dàng mời cậu dùng cơm, bữa nay nhà bếp làm gà ri nướng mật ong thơm phưng phức, có hai chiếc đùi béo ngậy thì cậu hai gấp cho mẹ cả mẹ ba mỗi người một chiếc, riêng mẹ hai được mỗi cái cánh nhỏ xíu. Mới ban đầu mẹ hơi tung tức nhưng thấy bát cậu cũng giống mẹ, chột nhớ chuyện trước kia bu Phúc tham ăn, mỗi lần thịt gà cậu mẹ toàn ngồi gặm những phần thừa thải bu chê rồi nhìn nhau tìm tìm cười nên mẹ lại nguôi nguôi.

Từ khi chuyển đến biệt phủ này, cậu hiếm khi cười với mẹ như xưa. Có mỗi cái bận mẹ húp canh sùm sụp, hai mẹ kia giật mình quay sang nhìn, mẹ biết mình thất thố, xấu hổ nhồm trái ngó phải, sau khi quan sát mẹ Thủy mẹ Quyên kỹ càng mới từ tốn đặt bát xuống bàn, dùng chiếc muôi nhỏ múc từng thìa canh thưởng thức, uống xong lại từ tốn dùng khăn tay chấm chấm khoé môi. Chẳng hiểu mẹ làm sai ở chỗ nào mà hại cậu ho sặc sụa, miệng còn cong cong như kiểu cười đều mẹ ý, rõ ghét.

Xong cứ xầm tối lại kêu thằng Húng đưa mẹ toàn bộ đồ bản. Mẹ ba biết chuyện tíu tít kéo chị họ ra giếng chỉ trỏ.

"Nè mẹ xem kia, eo cả tá người làm thì không sai, mà có phải riêng áo quần đâu, còn chăn màn rèm đệm nữa, một mình nó luihui đánh vật với hai chậu thau đầy đến bao giờ cho xong? Xem ra trong lòng cậu thì nó chẳng hơn con nhỏ ở phòng giặt đồ mấy."

Thực ra chuyện này mẹ cả biết lâu rồi, mẹ từng đề nghị nếu cậu không hài lòng với người làm thì để vú Oanh giặt cho nhưng cậu không chịu, cứ hể đồ trong phòng cậu, mẹ hai đều phải giặt hết.

Mẹ hai sống ở nơi thôn quê lâu nên có vẻ mọi việc chẳng nặng nề như mẹ ba tương tượng. Trước gặt thuê cấy thuê bận liên tục nó quen chân quen tay rồi, giờ làm vợ quan lớn nhàn rồi buồn chán quá thể, giặt mấy bộ đồ thì có thấm gì đâu, hướng chỉ là đồ của chồng mẹ.

Ngó thấy mẹ cả mẹ ba đang ngồi xích đu phía xa chuyện trò ríu rít, mẹ đoán cậu bận công chuyện nên đêm nay ở gian chính diện, bởi vậy sau khi phơi phóng xong, rút đồ khô gấp gọn gàng mẹ không đợi thằng Húng qua lấy mà tự mình đem sang. Gặp cậu, lí nhí bảo để mẹ giúp cậu thay áo quần, nhưng cậu lại giặt giỏ đồ rồi lặng lẽ đóng cửa, để lại mẹ đứng bên ngoài ngơ ngác như trời chồng.

Căn phòng đó có gì bí mật? Có gì quý giá mà không cho mẹ vào? Từ bao giờ mẹ trở thành người xa lạ? Từ khi nào mẹ cứ có những giấc mơ giống y như thật? Là do nhớ cậu quá chăng? Mong nhiều đến mức tẩu hỏa nhập ma?

Mẹ ngồi thu lu dưới hiên, thần thờ nhìn ánh trăng lười lười dần lên cao. Tuy có hơi lạnh nhưng mẹ chẳng về đâu, dù sao ít ra ở đây thì khoảng cách vẫn gần cậu hơn một chút.

"Gớm thôi, mẹ nhắc mộng lên cho con nhớ ạ, đàn bà con gái ngồi chềnh ềnh chẳng ra cái thể thống gì sất, chường mắt ghê á."

Thằng Húng sao đạo này nó thích giáo huấn mẹ giống bu mẹ vậy?

"Kệ mẹ, mày lo việc của mày đi."

"Ồi dào, may sao cậu rước được mẹ Thủy về đây, chứ đường đường là Trấn thủ xứ Đoài mà có chính thể như mẹ thì kiểu gì cũng có bữa muối mặt." "Cố đứ chán nản xía xối, có người cầu tiết đang định đập cho nó một trận thì bị ai đó giữ lại. Là cậu, nó nghe rằng bữu môi lờm đều mẹ, vênh vào

thách thức mẹ dám hành hung nó đấy.

Ừ thôi, mẹ chịu rồi. Trước mặt cậu mẹ sao dám hỗn? Chỉ là, mẹ không ngờ nó được ăn hai phát tát của cậu, mạnh đến mức học máu mồm.

- "Đây là ai?"

Cậu chỉ vào mẹ, gần giọng hỏi. Thằng nhỏ phần vì đau, phần vì sốc, nó cứ áp úng nghẹn ngào mãi.

- "Mẹ...mẹ...mẹ Trâm...mẹ...hai..."

- "Nhớ lấy!"

Cậu chỉ nói đúng hai từ đó rồi bỏ vào trong, thằng bé ở ngoài cứ run cầm cập, dập đầu xin lỗi mẹ hai liên tục, mẹ còn chẳng thèm để ý luôn, nhân cơ hội cửa mở mẹ liền len vào với chồng, thấy tóc cậu hơi ướt, hình như vừa mới tắm xong. Lần này lại không đuổi mẹ nữa, lạ thật?

- "Có món đồ bí mật cậu giấu rồi chứ gì? Chắc hoan ái với mẹ cả xong yếm váy rồi lung tung nên ban này phải vội đóng cửa dọn dẹp, tôi biết thừa."

- "Mẹ giỏi."

Cậu khen ngợi mẹ, đoạn lại cúi xuống chăm chú xem xét báo cáo cùng kiến nghị của quan các huyện gửi lên trấn, thỉnh thoảng dùng bút lông phê duyệt hoặc gạch gạch. Mẹ ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, lấy trong túi thư khi xưa cậu gửi về đem ra xem xem, ra điều mình cũng rất bận rộn.

- "Chữ này là chữ Ngọc nè, chữ này là chữ Trâm. Chỗ này viết, mong tới ngày tái ngộ. Tui đọc đúng không?"

Cậu quay sang bẹo má mẹ, đoạn kéo cánh tay mẹ viết lên một hàng, mẹ hỏi nhưng cậu chẳng chịu nói gì cả, bực cậu ghê. Ngắm nghía mãi sức nhớ ra đôi vòng bình an thường đeo chỉ còn một chiếc. Nếu không phải là thấy nó đang chễm trệ trên cổ tay cậu chắc mẹ sẽ rất hoảng, nhưng cậu lấy khi nào nhỉ? Sao mẹ chẳng hề hay biết gì?

Mẹ ngủ gật từ canh mấy mẹ còn không rõ cơ. Sớm ra đã thấy cậu lên Trấn đường rồi, còn mẹ thì vẫn riu cả mắt, ít ra tỉnh giấc trên giường của cậu nên mẹ có thể chắc chắn đêm qua mẹ không mơ, cũng không mộng du gì cả, chắc chắn là cậu ôm mẹ vào buồng trong. Mẹ vui đáo để, hai má hây hây hồng, cùng lúc đó, tiếng thì thọt ngoài vườn mỗi lúc một rõ dần.

- "Mẹ hai không biết chữ đấy, tui bay biết không?"

- "Ừay, thật hay điều thế? Nghe cứ hoang đường kiểu gì ý?"

- "Thê, thật, tao đứng canh bên ngoài thấy mẹ hỏi cậu mà. Với mẹ này trông thê mà xảo quyết nhé, chạy hăn tới phòng cậu là lút, tội nghiệp mẹ Thuý. Chả hiểu mẹ hai có cái vẹo gì mà Trấn thủ không bỏ quách đi cho rồi?"

- "Ôi dào bỏ sao được, mẹ trước ở chỗ quê gần núi, mấy cái con dân nữ sống cạnh rừng nó biết dùng ngải đấy, cậu hai bị trói cả đời là cái chắc. Nghe đồn vì bu mẹ hai dùng bùa nên thầy mẹ ấy mới chết sớm."

Mẹ giận sôi máu, cái lũ điều toa xảo trá không dạy cho một bài học xem ra không được. Thực tình mẹ cũng mới chỉ vọt được con nhỏ đó ba roi, còn việc nó xây chân ngã xuống hồ là tại nó hời mẹ nên cố gắng chạy để tránh đòn.

Mẹ thừa nhận sau đó mẹ đuổi tụi kia toán loạn nên chả để ý tới nó nữa. Nhưng tại hồ rất nông nên mẹ không nghĩ cơ sự lại trầm trọng như vậy. Không ngờ được, chưa đầy hai canh giờ sau mẹ Quyên đã đem theo toàn thanh niên trai tráng lực lưỡng tới tìm mẹ, phần uất lâm âm ỉ.

- "Mau, mau trói mẹ hai lại rồi đem chìm xuống hồ. Luật trấn đã định, mẹ hai chết người khác như nào thì mẹ phải chết đúng như thế."

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Cầu được ước thấy, cả vùng bụng bị cánh môi kia không ngừng rà soát. Đạo này ban ngày cậu bận, ban đêm thì ở miết với mẹ cả, tính ra từ ngày cậu đi đánh trận về mẹ mới được cậu ôm hai lần, lần đầu đúng cái hôm cậu xuống hầm kín đón mẹ, lần thứ hai là hôm nay.

- "Khi nào rảnh rảnh thì ghé qua với tôi, một vài khắc thôi cũng được, tôi nhớ cậu!"

- "Ngày nào chả gặp, nhớ gì mà nhớ."

Cậu đáp nửa đùa nửa thật. Ừ thì ngày nào cũng gặp, nhưng là gặp lúc ăn cơm, gặp cùng bao nhiêu người. Với cậu, phải chăng đã đủ rồi hay sao? Chắc

vậy, cậu giờ có vợ cả vợ ba, lại còn bao nhiêu hầu gái tươi xanh mon mớn, tìm không chia năm cũng xẻ bảy, thời gian đâu mà để ý bà già quê mùa như vợ nữa?

Nỗi phiền muộn u ám giày vò tâm trí vợ, giận giận bực bực, đấm bùm bụp lên lưng cậu. Cũng chỉ là châu chấu đá voi thôi, cậu chẳng hề tức giận, đầu khế áp lên vùng bụng dưới của vợ, kê vợ đánh, bàn tay thô ráp mò mẫm từng lớp da thịt, vụng về lách qua tầng váy mỏng tang, nhẹ nhẹ bao bọc đoá sen ướt át.

Trông ngực vợ đập loạn, những ngón tay run rẩy rơi trên bà vai vững chãi. Chiếc hôn ấm áp thấp dần, dư vị ngọt ngào xao xuyến khiến tim vợ thốn thốn từng hồi. Khoảnh khắc ấy, nếu cậu lừa vợ rằng trước giờ người cậu thương nhất là vợ, có lẽ vợ cũng tin.

Tiếc rằng, chút hạnh phúc mong manh ngắn ngủi như một giấc mộng đẹp. Chuyện cậu bên vợ, yêu thương vợ, ân cần xoa thuốc lên chỗ bị bong, dịu dàng kéo vợ vào lòng khi vợ khóc nức, hoá ra chỉ là ảo tưởng của chính vợ.

Lúc vợ bùng tình hoàng hôn đã đỏ ửng một góc trời, con Quế kêu vợ mau dậy chải tóc còn kịp dùng bữa tối. Vợ nghi hoặc hỏi cậu hai đầu, cậu hai có qua không? Nó ngạc nhiên thừa nó ngồi ngoài hiên tám chuyện cả chiều, làm gì thấy bóng ai qua đây? Vợ ban đầu còn chưa tin, nhưng lúc người làm dọn bàn, các vợ đợi khoảng một khắc thì thấy cậu từ ngoài Trần đường trở về, quần áo còn chưa kịp thay mới chột chạnh lòng.

Bàn tròn bốn ghế, chỗ của vợ cả lúc nào chả gần cậu, vợ ấy là chính thể mà. Còn một chỗ bên cạnh nữa nhưng vợ ba tới sớm nên tranh được, vợ hai đành phải ngồi đối diện với chồng. Ba vợ dịu dàng mời cậu dùng cơm, bữa nay nhà bếp làm gà ri nướng mật ong thơm phưng phức, có hai chiếc đùi béo ngậy thì cậu hai gấp cho vợ cả vợ ba mỗi người một chiếc, riêng vợ hai được mỗi cái cánh nhỏ xíu. Mới ban đầu vợ hơi tung tức nhưng thấy bát cậu cũng giống vợ, chột nhớ chuyện trước kia bu Phúc tham ăn, mỗi lần thịt gà cậu vợ toàn ngồi gặm những phần thừa thải bu chê rồi nhìn nhau tìm tìm cười nên vợ lại nguôi nguôi.

Từ khi chuyển đến biệt phủ này, cậu hiếm khi cười với vợ như xưa. Có mỗi cái bận vợ húp canh sùm sụp, hai vợ kia giật mình quay sang nhìn, vợ biết mình thất thố, xấu hổ nhòm trái ngó phải, sau khi quan sát vợ Thủy vợ Quyên kỹ càng mới từ tốn đặt bát xuống bàn, dùng chiếc muôi nhỏ múc từng thìa canh thưởng thức, uống xong lại từ tốn dùng khăn tay chấm chấm khoé môi. Chẳng hiểu vợ làm sai ở chỗ nào mà hại cậu ho sặc sụa, miệng còn cong cong như kiểu cười đều vợ ý, rõ ghét.

Xong cứ xắm tới lại kêu thằng Húng đưa vợ toàn bộ đồ bản. Vợ ba biết chuyện tíu tít kéo chị họ ra giềng chỉ trò. -"Nè vợ xem kìa, eo cả tá người làm thì không sai, mà có phải riêng áo quần đâu, còn chăn màn rèm đệm nữa, một mình nó lụi lụi đánh vật với hai chậu thau đầy đến bao giờ cho xong? Xem ra trong lòng cậu thì nó chẳng hơn con nhỏ ở phòng giặt đồ mấy."

Thực ra chuyện này vợ cả biết lâu rồi, vợ từng đề nghị nếu cậu không hài lòng với người làm thì để vú Oanh giặt cho nhưng cậu không chịu, cứ hễ đồ trong phòng cậu, vợ hai đều phải giặt hết.

Mợ hai sống ở nơi thôn quê lâu nên có vẻ mọi việc chẳng nặng nề như mợ ba tưởng tượng. Trước gặt thuê cấy thuê bận bịu liên tục nó quen chân quen tay rồi, giờ làm vợ quan lớn nhàn rồi buồn chán quá thể, giặt mấy bộ đồ thì có thấm gì đâu, huống chi là đồ của chồng mợ.

Ngó thấy mợ cả mợ ba đang ngồi xích đu phía xa chuyện trò riu rít, mợ đoán cậu bận công chuyện nên đêm nay ở gian chính diện, bởi vậy sau khi phơi phóng xong, rút đồ khô gấp gọn gàng mợ không đợi thằng Húng qua lấy mà tự mình đem sang. Gấp cậu, lí nhí bảo để mợ giúp cậu thay áo quần, nhưng cậu lại giặt giũ đồ rồi lặng lẽ đóng cửa, để lại mợ đứng bên ngoài ngơ ngác như trời chồng.

Căn phòng đó có gì bí mật? Có gì quý giá mà không cho mợ vào? Từ bao giờ mợ trở thành người xa lạ? Từ khi nào mợ cứ có những giấc mơ giống y như thật? Là do nhớ cậu quá chăng? Mong nhiều đến mức tẩu hỏa nhập ma?

Mợ ngồi thu lu dưới hiên, thần thờ nhìn ánh trăng lười lười dần lên cao. Tuy có hơi lạnh nhưng mợ chẳng về đâu, dù sao ít ra ở đây thì khoảng cách vẫn gần cậu hơn một chút.

- "Gớm thôi, mợ nhắc mông lên cho con nhờ ạ, đàn bà con gái ngồi chềnh ềnh chẳng ra cái thể thống gì sất, chướng mắt ghê á."

Thằng Húng sao dạo này nó thích giáo huấn mợ giống bu mợ vậy?

- "Kê mợ, mày lo việc của mày đi."

- "Ồi dào, may sao cậu rước được mợ Thủy về đây, chứ đường đường là Trần thủ xứ Đoài mà có chính thể như mợ thì kiểu gì cũng có bữa muối mặt."

Có đũa chán nản xĩa xối, có người cúi tiết đang định đập cho nó một trận thì bị ai đó giữ lại. Là cậu, nó nghe rằng bữa môi lườm đều mợ, vênh vào thách thức mợ dám hành hung nó đây.

Ừ thôi, mợ chịu rồi. Trước mặt cậu mợ sao dám hỗn? Chỉ là, mợ không ngờ nó được ăn hai phát tát của cậu, mạnh đến mức học máu mồm.

- "Đây là ai?"

Cậu chỉ vào mợ, gần giọng hỏi. Thằng nhỏ phần vì đau, phần vì sốc, nó cứ áp úng nghẹn ngào mãi.

- "Mợ...mợ...mợ Trâm...mợ...hai..."

- "Nhớ lấy!"

Cậu chỉ nói đúng hai từ đó rồi bỏ vào trong, thằng bé ở ngoài cứ run cầm cập, đập đầu xin lỗi mẹ hai liên tục, mẹ còn chẳng thèm để ý luôn, nhân cơ hội cửa mở mẹ liền len vào với chồng, thấy tóc cậu hơi ướt, hình như vừa mới tắm xong. Lần này lại không đuổi mẹ nữa, lạ thật?

-“Có món đồ bí mật cậu giấu rồi chứ gì? Chắc lúc trưa hoan ái với mẹ cả xong yếm váy rơi lung tung nên ban này phải vội đóng cửa dọn dẹp, tôi biết thừa.”

-“Mẹ giỏi.”

Cậu khen ngợi mẹ, đoạn lại cúi xuống chăm chú xem xét báo cáo cùng kiến nghị của quan các huyện gửi lên trấn, thỉnh thoảng dùng bút lông phê duyệt hoặc gạch gạch. Mẹ ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, lấy trong túi thư khi xưa cậu gửi về đem ra xem xem, ra điều mình cũng rất bận rộn.

-“Chữ này là chữ Ngọc nè, chữ này là chữ Trâm. Chỗ này viết, mong tới ngày tái ngộ. Tôi đọc đúng không?”

Cậu quay sang bẹo má mẹ, đoạn kéo cánh tay mẹ viết lên một hàng, mẹ hỏi nhưng cậu chẳng chịu nói gì cả, bực cậu ghê. Ngắm nghía mãi sức nhớ ra đôi vòng bình an thường đeo chỉ còn một chiếc. Nếu không phải là thấy nó đang chằm trệ trên cổ tay cậu chắc mẹ sẽ rất hoảng, nhưng cậu lấy khi nào nhỉ? Sao mẹ chẳng hề hay biết gì?

Mẹ ngủ gật từ canh mấy mẹ còn không rõ cơ. Sớm ra đã thấy cậu lên Trấn đường rồi, còn mẹ thì vẫn riu cả mắt, ít ra tỉnh giấc trên giường của cậu nên mẹ có thể chắc chắn đêm qua mẹ không mơ, cũng không mộng du gì cả, chắc chắn là cậu ôm mẹ vào buồng trong. Mẹ vui đáo để, hai má hây hây hồng, cùng lúc đó, tiếng thì thọt ngoài vườn mỗi lúc một rõ dần.

-“Mẹ hai không biết chữ đấy, tội bay biết không?”

-“Ừa, thật hay điều thế? Nghe cứ hoang đường kiểu gì ý?”

-“Thề, thật, tao đứng canh bên ngoài thấy mẹ hỏi cậu mà. Với mẹ này trông thế mà xảo quyết nhé, chạy hẩn tới phòng cậu là lướt, tội nghiệp mẹ Thuý. Chả hiểu mẹ hai có cái vẹo gì mà Trấn thủ không bỏ quách đi cho rồi?”

-“Ôi dào bỏ sao được, mẹ trước ở chỗ quê gần núi, mấy cái con dân nữ sống cạnh rừng nó biết dùng ngải đấy, cậu hai bị trói cả đời là cái chắc. Nghe đồn vì bu mẹ hai dùng bùa nên thầy mẹ ấy mới chết sớm.”

Mẹ giận sôi máu, cái lũ điều toa xảo trá không dạy cho một bài học xem ra không được. Thực tình mẹ cũng mới chỉ vụt được con nhỏ đó ba roi, còn việc nó xây chân ngã xuống hồ là tại nó hải mẹ nên cuống cuống chạy để tránh đòn.

Mẹ thừa nhận sau đó mẹ đuổi tội kia toán loạn nên chả để ý tới nó nữa. Nhưng tại hồ rất nông nên mẹ không nghĩ cơ sự lại trầm trọng như vậy. Không ngờ được, chưa đầy hai canh giờ sau mẹ Quyên đã đem theo toàn thanh niên trai tráng lực lưỡng tới tìm mẹ, phần uất làm âm ỉ.

-“Mau, mau trói mẹ hai lại rồi đem chìm xuống hồ. Luật trấn đã định, mẹ hai chết người khác như nào thì mẹ phải chết đúng như thế.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77

Hại chết? Có nhầm không vậy? Cùng lắm là uống vài ngụm nước căng bụng chứ chết thế quái nào được mà chết? Chết mà dễ thế à? Kể cả có ngổm thật thì cũng còn lâu xác mới nổi, chưa gì đã sồn sồn lên như con diên thế?

Cơ mà đã gọi là con diên thì điều gì cũng dám làm thôi, cái Quế bị người của nó giữ rồi, giờ nó nhất quyết chìm mẹ xuống thì mẹ ngu mới đứng im cho nó bắt. Ngó qua toàn đứa cao to cơ bắp cuộn cuộn, mẹ biết bản thân mình chẳng thể đấu nổi nên len lén lấy chiếc kéo từ giỏ đựng đồ thêu thừa, nhanh như cắt lao về phía mẹ Quyên, ghì sát vào cổ mẹ ấy quá lớn.

-“Thả con Quế ra, có gì đợi cậu về nói tiếp. Cậu muốn chìm tôi thì tôi chịu, ngoài cậu ra cái nhà này không ai có quyền hỗn với tôi cả.”

Mẹ Quyên sợ mẹ Trâm làm liều nên đành phải nhượng bộ. Đúng ra con nhỏ kia mới chỉ hôn mê bất tỉnh thôi, thầy lang đang khám cho nó nên mẹ Thuý còn phải trực bên đấy. Mẹ ba mong nó ngổm củ tỏi quách đi, để xem cái tội sát nhân mẹ hai chạy đằng nào cho thoát?

Mẹ Trâm ban này mạnh miệng nhưng lòng lo ghê lắm. Nếu như trước kia ở chốn làng quê, bà cả có đánh, có hại cậu mẹ thì cũng chỉ là chuyện con con trong nhà thì giờ đây tình thế đã hoàn toàn khác. Giáo huấn người làm không phải việc gì quá ghê gớm, nhưng cùng lắm là phạt quỳ, vài bạt tai hoặc vài trượng, chứ mang tiếng vợ quan Trấn thủ mà hại người tới mức thừa sống thiếu chết nhất định sẽ to chuyện.

Là mợ nóng này gây phiền phức cho cậu, mợ thấy tội lỗi quá, lúc cậu mới về mợ còn chẳng dám nhìn thẳng vào mắt cậu. Một bên mợ Quyên rít rít thừa gửi, một bên con Hành thổ thề ngậm máu phun người.

-”Bẩm cậu, em gái con chỉ lỡ lời bảo mợ hai không biết chữ. Ai ngờ đâu mợ từ đâu lao tới đánh nó, giật tóc nó rồi đi đầu nó xuống nước, mợ đim nó đến ngất xỉu.”

-”Người điều toa phét lác. Cậu hai, là tội nó vu khống tôi dùng bùa mê hoặc cậu, tôi tức quá tôi quật con Hẹ vài roi, nhưng nó ngã xuống hồ là do nó xảy chân chứ tôi không hề đim.”

-”Mợ hai, mợ có gan làm mà không có gan nhận hả? Mợ hèn vậy thử hỏi có xứng đáng làm vợ Trần thủ không? Cậu hai, mong cậu tra xét chuyện này rõ ràng, trả lại sự công bằng cho em gái con.”

Con Hành nước mắt như mưa, mợ Quyên sụt sịt giả bộ thương cảm, lũ người làm bị mợ đánh ban này ghi hận nên đồng loạt đứng ra làm chứng vu khống mợ. Một cái mồm của mợ không cái nổi chục cái mồm đồng thanh leo lẻo, mợ ức phát rồ.

Thằng Húng đứng xem kịch hay trong lòng không khỏi mừng thầm. Thực tình ban đầu nó không hề có ác cảm với mợ, nhưng tại mợ ép cậu ra trận, rồi tính tình mợ đánh đá cá cày khiến nó càng ngày càng không thể chấp nhận nổi. Chỉ vì mợ mà cậu tát nó, nếu là mợ Thuý thì nhất định sẽ xin cậu dừng tay, còn mợ Trâm ngược lại chỉ đắc chí đứng nhìn, quá độc ác!

Hơn trăm người làm tụ tập về gian phòng chính diện, lần này mợ sai rành rành ra, để xem cậu bao che cho mợ kiểu gì? Không lẽ cậu bạt tai từng đứa một? Làm thế thì ai mà phục? Cậu chắc không suy nghĩ nông cạn như vậy chứ?

-”Những ai chứng kiến mợ Trâm đim cái Hẹ, đứng ra giữa.”

Giọng cậu trầm trầm, tội nó mười đứa hồ hởi ngay lập tức nghe lời, mợ hai cuống quýt nhảy ra thanh minh.

-”Đâu có, không có đứa nào cả. Tôi có đim ai đâu mà chứng với chả kiến.”

-”Tôi chưa hỏi mợ!”

Nói với người làm thì nhẹ nhàng, nói với mợ lại đánh thếp, này giờ người ta vu oan cho mợ, mợ còn chưa thêm khóc, thế nhưng bị cậu nặng lời một câu thôi mất mũi cay xè hết cả.

Húng, Quyên cùng tập thể chục nhân chứng nom điệu bộ mợ hai, lén lút liếc nhau cười sượng. Cậu uống hết chén trà Húng dâng mới chậm rãi đứng dậy, sai người nhốt chín đứa vừa đứng ra giữa vào trong phòng kín, chỉ còn lại đứng con Hành, cậu cùng nó và những người còn lại ra hồ tản bộ.

-”Ban này mợ Trâm đim cái Hẹ ở chỗ nào?”

-”Dạ, ở cạnh gốc liễu này cậu ạ, mợ đập nó ghè lấm, mề cả trán, không tin cậu tới phòng thăm nó mà xem.”

Con Hành khẳng định chắc nịch, cậu gật đầu. Đoạn sai lính bịt miệng nó trói tạm vào gốc liễu, tiếp tục gọi nhân chứng thứ hai, hỏi đúng như thế, mặc cho con Hành lắc đầu nguây nguẩy, âm ư ra hiệu, thằng Tỏi vẫn chẳng hiểu gì sất, nó một mực bảo mợ hai đim Hẹ ở mạn hồ gần gốc cây xoan đào.

Nó sau đó được bịt miệng trói ở gốc xoan đào, lần lượt từ đứa thứ ba tới đứa thứ mười, mỗi đứa khai một kiểu, từ gốc na, gốc xoài cho tới nhãn vải cam quýt mít dừa đủ cả.

-”Ôi cha cha, chết chưa, tội nó thông đồng vu hại mợ hai.”

-”Đúng đó, nếu nói thật thì phải trả lời thống nhất chứ. Eo thân trâu thân ngựa mà dám nhòn với chủ, bọn này bị đim thật cũng đáng.”

Đám người làm bắt đầu xôn xao, mợ Quyên run vãi mồ hôi hột, thằng Húng buồn nẫu ruột. Cậu cho tháo khăn bịt miệng mười nhân chứng sống, có đứa hãi quá nhận tội luôn, có đứa cứng lắm nhưng thấy cậu hai lừ lừ tiến tới gần, nhớ lời đồn cậu từng tay không tóm cổ hai thằng giặc cùng lúc rồi đập đầu chúng vào nhau thì sợ tái mặt, vội vã kêu do con Hành xúi dại.

Khô em Hành, chưa kịp khai ra kẻ chủ mưu thì mợ Thuý đi tới trước mặt cậu, đoan trang quỳ xuống.

-”Cái Hẹ đã tỉnh, tình hình không còn nguy hiểm nữa. Chuyện tới nông nỗi này tất cả là tại tôi, tôi thân là chính thể nhưng lại không quản lý việc nhà chu đáo, hại cậu nhọc lòng, tôi xin nhận hai mươi trượng chịu phạt.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Mợ Thủy tính cách y như cái tên của mợ ấy, nét na thủy mị đảm đang, bọn làm mướn ai ai cũng quý. Thế nên nghe mợ nói vậy, rất nhiều người trong đó có thằng Húng thương xót quý xuống xin chịu đòn thay mợ. Cậu đỡ mợ đứng dậy, dứt khoát bảo không phải lỗi của mợ, giờ cậu còn có công chuyện ngoài trấn, những việc còn lại mợ thay cậu xử lý cho chu toàn.

Mợ Trâm đứng ngây ngốc nhìn bóng cậu khuất dần. Khi nãy mợ để ý trán cậu rất nhiều mồ hôi, quầng mắt hơi thâm, chắc đêm qua cậu thức khuya. Cậu bận bịu tối ngày, mợ thì toàn gây rắc rối, chẳng bù cho ai đó nhu mì như nước, cậu có thương người ta hơn cũng đáng lắm.

Mợ buồn buồn chạy về phòng, hi hục tìm giấy chép lại mấy chữ cậu viết trên cánh tay mợ. Giá kể có mợ Chi ở đây thì tốt, mợ đỡ tò mò đoán già đoán non. Mợ Thủy cũng biết chữ nhưng mợ không muốn hỏi, phải chăng do hai mợ cùng chung chồng?

Ngoài việc đó ra thì mợ chẳng có thành kiến gì với mợ Thủy cả, mợ ấy xử lý mọi thứ rất minh bạch. Mười đứa người làm mỗi đứa lĩnh năm trượng và đều phải tới đập đầu tạ tội với mợ Trâm trước khi bị đuổi về quê.

Chị em con Hành con Hẹ sau khi xin lỗi mợ hai thì liền tới tìm gặp riêng mợ cả, nức nở thưa gửi.

- "Mợ cả...mợ cứu tụi con với, con là bị mợ Quyên xúi làm vậy, mợ ba còn dọa nếu con không nghe lời thì mợ sẽ sai người cho con Hẹ uống thuốc độc luôn, tụi con bị cha dượng bán đi từ nhỏ, giờ mợ đuổi tụi con chả còn chốn dung thân."

Mợ cả dằn dò tụi nó kín mồm kín miệng, đoạn thương tình cho chúng ít bạc, ngoài ra còn viết thêm bức thư gửi hai đứa tới cửa hàng vải nhà Thái phó làm việc. Vũ Oanh chán thở dài, việc mợ Quyên gây ra mợ Thủy có ngốc đầu mà không biết? Nhưng đầu sao máu mủ ruột thịt chả nhẽ mợ cả lại bỏ mặc mợ ba? Nghĩ đến tiểu thư nhà mình danh giá biết bao mà phải quỳ gối chịu ảm ức để bao che cho ai đó vú thấy bực bội dễ sợ.

Hết Minh Châu tới Thục Quyên, hà có gì cứ gây sự rồi mợ cả phải đi đằng sau dọn dẹp hộ? Chỉ vì mợ là đại tiểu thư sao? Hay do tính mợ lành dễ mũi lòng? Hai mợ cùng được gả cho cậu hai, vì đâu bè phái nhà họ Nguyễn lại giao việc trộm con dâu của cậu cho mợ Thủy? Đợi người làm lui hết, vú mới dám thưa chuyện với mợ.

- "Đã tìm được người làm dấu giả rồi mợ ạ."

- "Tốt lắm. Làm xong thì gửi về cho cha tôi!"

Vũ Oanh há hốc, tưởng là tráo của cậu hai rồi đem con dấu thật đưa Thái phó chứ? Mợ dám phản cha, phen này mà bị lộ chắc quan chôn sống mợ mất thôi. Vú lo sốt vó, khuyên giải tới tấp, gạt nổi mợ bỏ ngoài tai lời vú, lẳng lặng xuống bếp quán xuyên người làm chuẩn bị com nước.

Bữa tối chỉ có hai cậu mợ, nghe bảo lúc chiều mợ Quyên mợ Trâm choảng nhau, một mợ sái chân một mợ sưng tím cả mảng tay. Mợ ba đi lại khó khăn nên tạm nằm trên giường nuốt cháo loãng, trong khi đó mợ hai còn đang bị chồng phạt quỳ nửa canh giờ.

Mợ Trâm ảm ức kinh khủng, cái cảnh mận trĩu xuống sân gian bên ấy nhưng mà gốc cây mận thuộc vườn bên gian của mợ mà, rõ ràng mợ treo cây hái trước, mắc mớ gì mợ ba đu lên tranh của mợ. Dù sao cả hai cùng có lỗi, thế nhưng cậu chỉ phạt mỗi mợ?

Người mợ toàn mùi rượu thuốc, đã bảo chỉ bị bầm ở tay rồi cậu còn đề ra bôi hết chỗ này tới chỗ kia. Giả bộ quan tâm thôi chứ mợ biết thừa, bực mợ nên nhân cơ hội tấn mợ đó, đập mợ rõ đau. Xong còn mắng mợ lần sau mà để trầy da nữa thì cậu băm sống luôn.

Mợ sợ cậu ghét mợ nên chẳng dám cãi lấy nửa lời. Trong bụng giận lắm nhưng thấy mợ cả ghé thăm vẫn cố gượng cười. Mợ Thủy đem sang bát bánh đúc nóng hôi hổi, khéo léo xúc một thìa, nhỏ giọng đưa cốc.

- "Ăn chút đi, được đại tiểu thư nhà quan Thái phó bón cơ mà?"

- "Chả thèm, mợ về phe mợ ba chứ gì, mợ về đi, tôi còn bận quỳ, không tiện!"

Vũ Oanh khó chịu nhíu mày, mợ Trâm ở nhà Thái phó chắc bị bà cả vả sưng mồm từ lâu rồi. Mấy lần vú định dạy cho mợ biết thế nào là thứ bậc trên dưới nhưng tiểu thư hiền nên toàn ngăn, thành ra mợ ngày một lếu lảo.

- "Mợ biết cha của mợ ba là ai không? Chương cơ Nguyễn Đăng Mão, chính là chú ruột của mợ cả, nếu mợ là mợ cả thì mợ xử sự như nào?"

Vú bực bội hỏi, mợ Trâm hơi nguôi nguôi, vừa ngoảnh sang thì thấy cổ tay mợ cả đeo chiếc vòng bình an giống hệt của mợ, chỉ khác mỗi mặt đá là đá nẫu đơn tím hồng, loại hoa trồng rất nhiều trong vườn gian bên đó. Lòng mợ bất chợt chua chát khó tả. Mợ run run đỡ lấy bát bánh đúc ăn ngấu ăn nghiêng, cố ăn nhiều, ăn nhanh để kiềm lại tiếng nấc nghẹn trong cổ họng.

Xưa kia nghèo đói đi cấy cả ngày về mới được củ khoai luộc, nay chơi chán ra vẫn có bánh thơm thơm đầy đặn nhân, thật tốt! Chồng mợ đỗ đạt cao, được ban phủ phân đất, trên dưới kẻ hầu người hạ, mợ không còn phải thức khuya dệt vải, cậu không còn phải dậy sớm lên núi, cuộc sống khảm khá như vậy, mợ còn tham lam gì nữa?

Húng đứng từ xa nghe tiếng mợ hai cười vang liền hí hửng chạy về báo cáo cậu hai, nó còn kể thêm mợ Thủy tốt bụng đem đồ ăn qua cho mợ Trâm rồi, có vẻ như cậu cảm động nên đêm đó nó thấy cậu qua chỗ mợ cả. Sớm hôm sau tâm trạng cậu khá tốt, xế chiều kết thúc công việc ở trấn đường, gặp người dân mời mua dưa lê cậu còn lấy tất mấy gánh.

Nghe bảo cái giống dưa này xuất phát từ thôn nhà cụ Thóc là thằng Húng đoán được cậu mua cho ai rồi. Thế cơ mà cái người ấy ngu xuẩn không biết điều, chỉ biết chọc điên cậu là giỏi.

Húng còn mãi buộc ngựa với cho tụi nó ăn nên chưa rõ đầu đuôi câu chuyện ra sao, chỉ biết lúc nó về tới thư phòng thấy mẹ hai đưa cậu hai tờ giấy gì đó, xong cậu chưa thèm nhìn đã xé tan tành. Mẹ đánh cậu ghê lắm, cứ nhắm ngực mà đấm, cậu mặc kệ, hình như thấy thái độ cậu lãnh đạm nên mẹ tui thân hay sao ấy, lớn giọng tuyên bố rõ hùng hồn.

-“Cậu hai...để tôi nói cậu nghe nhé! Từ giờ trong mắt tôi, cậu chỉ là quan lớn, là Trần thủ xứ Đoài, không hơn!” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Hai canh giờ sau khi gây lộn với cậu, mẹ vẫn thấy mẹ đứng. Từ canh giờ thứ ba trở đi thì bắt đầu hơi hơi hối hận. Ôi chao đúng kiểu giận quá mất khôn!

Chuyện là trưa nay ngoài Trần đường cậu cùng các quan thảo luận phương án phòng chống lũ lụt thì ở nhà mấy bà vợ tụ họp liên hoan. Đang ăn uống vui vẻ bỗng con Thư đỡ mẹ Quyên loạn choạng đi ra, tự dưng không đầu mẹ ba lại hỏi mẹ đọc xem thơ mẹ ấy viết có hay không?

Trước mặt bao nhiêu khách quý mẹ đành giả bộ suýt xoa ca ngợi, nào có ngờ cả bàn ăn cười phá lên rồi thì thọt nói xấu mẹ, cư nhiên mẹ thành kẻ thừa, ngây ngốc như một con dõ. Mãi tới khi người làm bê tổ yến lên, rồi nom thấy dáng mẹ Thủy thanh mảnh đi tới họ mới thôi đùa cợt. Đến trưa mấy đứa phòng quản gia méc mẹ chẳng có thơ thần gì sất, chỉ có hàng chữ viết gọn lỏn.

“Mẹ hai nửa chữ bè đôi cũng không biết. Mẹ hai ngu như bò đội nón.”

Mẹ hận dễ sợ, chỉ muốn lao vào băm vằm cắn xé mẹ ba, mỗi tội nghĩ tới vụ mới bị phạt quỳ nên đành kiềm nén hít một hơi thật sâu cho đỡ bức, rồi hùng hực khí thế rù con Quế xuống phòng học chữ.

Cả cái trấn này chắc có mỗi phủ của cậu dạy chữ cho kẻ hầu người hạ, là đề xuất của mẹ Thủy, cậu thấy hợp lý nên ưng chuẩn ngay. Ban đầu có mẹ ở đây tụi nó hơi khép nép ngại ngùng, nhưng xong thấy tính mẹ xởi lởi dễ gần chứ không xa cách như mẹ cả mẹ ba thì thả lỏng hơn hẳn, mấy cái chiếu trải kín nền nhà, người làm với chủ riu rít như cá mè một lứa.

-“Cái nét này đẹp ghê ý, mày viết sao mà chỉ mẹ với?”

-“Mẹ phải cầm bút cho chắc vào, rồi dứt khoát đưa một đường từ trên xuống dưới.”

Mẹ lần la hỏi han chữ vừa học là chữ gì, có đứa ghé tai mẹ giảng giải rất nhiệt tình, mẹ thích chí vỗ vai nó tán thưởng. Mãi mê quá nên mãi sau mới biết người ngồi cạnh mình chính là trưởng nam nhà Thái phó. Cậu này tính mê gái mẹ ẩn tượng suốt từ đợt gạ mẹ làm bà năm, đến giờ vẫn còn gạ đó, chả đường hoàng gì sất.

Cậu Nguyễn Minh từ nhỏ sống nơi phồn hoa nhộn nhịp đâu có thiếu gái, ngặt nỗi chưa từng thấy ai đẹp như Trâm cà, đẹp lạ lùng luôn. Chẳng mảnh dẻ như bà cả nhà cậu, cũng chẳng eo ót như bà tư hay yếu điệu thoát tục như Minh Thủy, người nó cứ nắn nắn ấy, khúc nào ra khúc nấy nom chỉ muốn nở mắt. Vẫn biết là vợ hai của em rể rồi, cơ mà cứ liếc qua thôi lại chực nhỏ nước dãi.

Cái thứ gì đâu, cuốn hút cả thân hình lẫn tính cách. Khi còn chưa nhận ra cậu thì hồ hởi quẩn quất, hỏi nọ hỏi kia. Khi ngoảnh sang biết biết rồi, nghe cậu tí te dụ dụ ngay lập tức nổi trận lôi đình.

Từ thuở cha sinh mẹ đẻ tới giờ mới có người dám chửi cậu, dám lớn tiếng nhấc cậu phạm nam nhi mà chẳng đứng đắn, nhân cách thua xa em gái. Ôi, cậu nghe sao mà bùi tai đến thế! Giá kể cậu gặp Trâm sớm hơn vài ba năm, nhất định cậu sẽ bắt về bằng mọi giá.

Mẹ mắng chán thì ôm giấy bút bỏ về. Con Quế chạy theo thì thà thì thụt.

-“Ban nãy con thấy cậu hai đứng ngoài cửa phòng, tay còn cầm theo túi dưa lê, con định qua gọi mẹ mà thế nào ngoảnh đi ngoảnh lại chẳng thấy bóng cậu đâu.”

Dưa lê á? Hồi xưa thi thoảng con Trang hay đem sang cho mấy quả, đất thôn bên đó tốt, trồng được giống dưa thơm lừng, cắn một miếng ngọt lịm cả người. Khi ấy mẹ cứ ăn dưa là cười tít mắt, mẹ thích ghê lắm, không ngờ cậu vẫn còn nhớ. Lòng mẹ chợt âm ập lạ thường, hờn hờ đem giấy qua thư phòng cậu, tíu tí khoe khoang.

-“Chữ đẹp chưa nè cậu hai nè, mới học buổi đầu tiên thôi đấy, thấy tôi giỏi không? Dưa đâu thưởng cho tôi đi!”

Mợ hí hửng đợi chờ, ai ngờ đưa thì chà thấy dẫu, chỉ thấy mặt cậu đen ngòm, cau có cầm giấy xé vụn. Mợ biết so với mợ Thuý thì chữ mợ cũng chỉ là giun là dế. Nhưng khen một câu mất gì dẫu? Không thì nói chưa được tròn trịa thanh thoát lắm, lần sau cố gắng hơn.

Chẳng phải vừa xong đi tìm mợ hay sao? Vì dẫu chưa đến một canh giờ thái độ đã quay ngoắt, nổi con tam bành hung hãn? Ở mà nghĩ lại hung hãn phải chỉ mợ mới đúng, còn cậu, thực chất chưa từng nặng tay với mợ. Nhưng thế mới khiến mợ nổi đoá, tại cậu kiêu lời, tại cậu lạnh nhạt, hại mợ trốn sau bụi chuối khóc rưng rức.

Con Quế xót ruột đem cho mợ quả xoài xanh an ủi. Càng ở lâu với mợ Trâm nó càng quý, càng phục. Mợ kiên cường ghê lắm, hôm trước thấy mợ ba đem người tới bắt mà không hề nao núng, còn nhanh trí đảo ngược tình thế. Có bữa mợ buồn, mợ kêu đắng miệng, nhưng mợ vẫn cố ăn, mợ bảo sợ gây nhom xấu xí cậu chê. Mợ còn kể nhiều lúc muốn bỏ đi, ngật nổi chả ung ai nhiều như ung cậu, sợ đi rồi đêm đêm lại khóc vì nhớ cậu thì khô, một phút đại khờ uống bao nhiêu ngày chờ mong.

Với cả nghĩ tới bu cùng các em ở quê sống sung túc hơn nhờ tiền mợ gửi về hàng tháng nên thôi. Minh chán cuộc sống của mình nhưng nếu cuộc sống đó có thể giúp người thân của mình hạnh phúc thì lại thấy có ý nghĩa, lại tiếp tục cố gắng.

Mợ cười gương, khệ nệ đứng dậy rủ Quế ra ngoài trần chơi. Mợ cố ý mặc vải nâu cho người ta bớt nhận ra vợ Trần thủ. Vừa ra khỏi cổng thì gặp kiệu của cậu Minh, mời mọc nhiệt tình lắm, nhưng mợ còn lâu mới thêm người. Mợ cùng Quế lang thang khắp chợ nọ chợ kia, cầm theo cả đồng bạc mua sắm điên cuồng. Chiều tối nghĩ cậu bên mợ cả nên mợ chẳng về nữa, thuê hẳn phòng trọ khang trang nhất, đặt tiệc thịnh soạn, thỏa thích thưởng thức.

Mợ mãi vui, mợ nào có biết ở nhà Húng phải chịu trận lời đanh. Cậu hỏi mợ đang làm gì? Nó chỉ còn nước tính bơ giả ngốc.

-”Dạ bẩm cậu, mợ cả đang thêu yếm, còn mợ ba chơi chuyện với tụi con Thu.”

Tay cậu đập bàn đánh rầm, nó giật mình thon thót. Cậu đập thêm phát nữa, nó sợ toát mồ hôi hột, lặng lẽ nhìn theo vệt máu ban sáng đã ngả nâu nhạt. Đó, thành quả của mợ hai đó. Thử hỏi có ai ác ôn như mợ, chồng trọng thương mà cứ đâm rầm rầm như quân thù quân hãn.

Khoảng một khắc sau con Phụng đem thuốc mới sắc xong qua phòng, khép nép đặt trên bàn cậu, cậu hỏi thì nó đại mồm khai thật rằng lúc chiều vừa thấy mợ nói gì với cậu Minh ngoài cổng, xong đi đâu thì không biết. Nó vừa dứt lời, bát thuốc bị ném bay ra ngoài cửa sổ, máu trên áo cậu cũng lan dần thành mảng lớn, đậm một màu đỏ sẫm. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Phu Trần thủ đêm ấy được một phen náo loạn, trong khi đó mợ hai phớt đời lêu lổng ngoài quán tràm trở xem các vị cô nương hát chèo. Giọng trong trẻo quá, câu từ da diết sâu lắng, khi róc rách như suối chảy, lúc êm ái như lời ru ngọt ngào, mợ ngồi nghe mãi tới canh tư mới chịu đi ngủ, hôm sau thức giấc đã quá trưa.

-”Mợ cũng biết ca đấy. Hồi xưa ở quê hề có vụ liên hoan là cô Mỗ lại chọn mợ đứng hàng đầu hết, vì mợ đẹp nhất thôn nà. Giờ thì khác rồi, ở cái nhà này, so với mợ ba chưa chắc mợ đã được ngang hàng hưởng chỉ mợ cả?”

Mợ thủ thì tâm sự với Quế, nó ngược lên gương đồng nom mợ đang vấn tóc cho mình, khuyên mợ đừng nghĩ nhiều, đàn bà mỗi người một nét, biết đâu cậu hai lại thích cái dáng của mợ thì sao? Giống như nó nè, nó thấy ở bên mợ sướng nhất, mợ tuy nói năng hơi thô nhưng người chất phác thật thà, thân thiện với người làm, chăm sóc, chải chuốt cho nó y như em gái vậy.

-”Ồ trần này có hàng kẹo kéo rất ngon, bữa nay con mời mợ nha, nhưng con chỉ đủ tiền mua cho mợ hai que thôi, mợ đừng chê đấy.”

Con nhóc thô thê, mợ phì cười giật đuôi tóc nó trêu chọc. Mợ mợ con con bận buôn dưa bán lẻ nên không để ý ông già nằm ngay gằm cầu, mợ Trâm suýt nữa thì bị chân lão cán ngã. Ông ấy xin lỗi rồi rít, mợ nhìn chiếc chiếu rách tươm, nhìn áo quần và chẳng chịt thì cho ít bạc vụn, đoạn thương cảm dặn dò.

-”Ông ơi, đừng nằm đây đêm đến sương xuống lạnh lắm. ông mua đồ ăn rồi thuê tạm cái nhà trọ nào rẻ rẻ mà tá túc. Nhà ông ở đâu? Có việc gì mà lên trần?”

-”Cảm ơn đại ân đại đức của cô. Nhà lão ở đây hai mươi dặm, con gái lão bị ba tháng trước bị Cai đội bắt đi, lão đánh trống kêu oan khắp huyện nhưng không ai thèm ngó ngang, đành phải khăn gói quả mướp tới tìm Trần thủ.”

-”Trần đường ở cách đây không xa, để con dắt ông đi.”

Mợ đề nghị, ông lão buồn rầu xua xua tay.

-”Không cần, lão cũng vừa ở Trần đường về. Lính gác bảo vết thương ở ngực của Trần thủ bị rách miệng, sưng và phỏng rộp, ra rất nhiều máu, đêm qua bất tỉnh nhân sự rồi, chẳng biết bao giờ mới khỏi.”

Lão thở dài kể lể, mặt mợ tái nhợt, mợ run run dắt con Quế ra chỗ khác hỏi chuyện.

-”Có khi nào là ông già rồi nên lãng tai? Cậu...cậu hai bị thương hồi nào chứ?”

-”Ồ cái đợt đánh trận đó, thấy tụi nó truyền tai nhau Đò đốc nằm liệt giường, Thống chế cũng trọng thương, cơ mà gặp cậu hai thấy cậu vẫn bình thường nên con tưởng chỉ là tin đồn nhảm thôi.”

Quế nhanh nhẩu thuật lại, mợ Trâm sững sờ như hoá đá. Từ lúc mợ tỉnh lại, mợ chỉ mãi ganh tị chuyện mợ cả mợ ba, còn việc cậu từng ra trận, mấy tháng trời xung quanh chỉ toàn gươm đao giáo mác, nguy hiểm cận kề thì mợ lại quên khuấy mất. Mợ chưa từng hỏi thăm xem cậu ở ngoài chiến trường ăn uống ra sao, có đói có rét có thiếu thốn, có bị đau ốm chỗ nào không?

Sống mũi mợ cay xè, mợ vội vã chạy thực mạng về nhà. Trước gian phòng của cậu, kẻ hầu người hạ xếp dài hai hàng dọc, đưa bê thuốc đưa cầm khăn. Mợ ba thấy mợ liền hầm hầm tiến tới và mợ hai cái.

-”Đừng tưởng tôi không biết nghe, hôm qua mợ đánh vào vết thương của cậu. Chính mợ hại cậu ra nông nỗi này.”

Ừ, tại mợ. Mợ nóng nảy, mợ ngu xuẩn, mợ nhận hết. Tim mợ đau lắm, mợ muốn gặp cậu ngay bây giờ. Van nài mợ ba chẳng được, mợ bức bối đẩy mợ ấy ra xa, mợ Quyên chân đau nhưng vẫn nóng máu chồm lên giật tóc mợ Trâm, hai mợ đánh nhau tung bùng khói lửa. Thăng Húng từ trong lao ra, gào khóc âm ỉ.

-”Con lạy mợ hai, mợ thôi làm loạn giùm con được không ạ? Mợ biết không? Lúc toàn quân thắng trận, hễ ai bị thương nặng đều được đặc quyền nằm kiệu về nhà, riêng cậu hai bằng bố tầng tầng lớp lớp vẫn phi ngựa về với mợ, rồi mợ bị bắt, cậu lại lập tức đổi ngựa đi tìm. Rước thêm mợ cả mợ ba, mợ phải đoán được lý do chứ, phải không mợ? Rước thì cũng đã rước rồi, đến mợ cả tiểu thư vạn người mê còn chịu chung chồng, cái thứ mợ gái quê sao đồng đành thế mợ?”

-”Tôi...tôi...cho tôi vào với cậu...”

Mợ ứa nước mắt cầu xin, nó liều mạng chặn mợ, uất hận xả tiếp.

-”Váy yếm mợ mặc hàng ngày rực rỡ như vậy, sao mợ chưa từng thắc mắc ở đâu ra? Mợ sốt gần một tuần, là ai tận tình chăm mợ, đút mợ từng miếng nước? Tay mợ bầm, ai bôi rượu thuốc? Còn mợ thì sao? Chồng mợ đau ốm chưa khỏi mà mợ đập như kẻ thù vậy hả mợ? Mợ không xứng, mợ không xứng theo cậu!”

Tụi người làm len lén liếc nhau rồi lại liếc mợ hai. Mợ bần rùn khụy xuống, người ngòm rệu rạo thất thần. Thăng Húng mặc cái tính đàn bà lái nhai rõ nhiều, nó bị mợ cả phạt quỳ hai nén nhang vì tội hỗn láo. Mợ Thủy lôi mợ Quyên đẩy đưa về phòng, trước khi đi còn quay lại dặn dò.

-”Thầy lang dặn cậu cần nghỉ ngơi, tạm thời cái Quế nấu cho mợ hai bát canh ấm rồi giúp mợ thay váy yếm, lát cậu tỉnh qua thăm sau.”

Quế ngoan ngoãn vâng dạ, mợ Trâm đỡ dẫn bám tay nó. Cơ mà mợ chả đủ kiên nhẫn để nghe theo sự an bài của mợ cả, tới gian của mình rồi mợ liền đóng kín cửa, len lén chạy ra vườn, trèo tường đi lối tắt. Chẳng phải do mợ leo cây không giỏi mà là tâm mợ lo lắng bất an, tay chân run rẩy nên cứ bị trượt hoai, lúc nhảy được qua cái cửa sổ gian bên cậu còn bị ngã lông lốc. Mợ cố nhịn đau, nghĩ chỉ cần nom thấy chồng một cái là mừng rồi, ấy vậy mà, tìm mãi, đợi mãi, đợi đến tối mịt cũng chẳng thấy cậu đâu.

Nghĩ bụng có khi cậu ở bên gian mợ cả nên mợ lặng lẽ sang thăm dò. Vẫn hai cái bóng quen thuộc đó, một người giúp người kia cởi áo tứ thân. Chỉ là, hôm nay đèn lại không hề tắt, bù lại trong đêm vang lên giọng nói sột sắng.

-”Mợ chẳng chịu tìm cách giữ Trần thủ ở lại qua đêm, nhờ mợ hai hay mợ ba chữa con trai trước thì tới lúc đó hối hả kịp.”

Hả? Vú Oanh? Chứ không phải cậu với mợ cả chuẩn bị ân ái sao? Nhưng cậu bị thương thế mằn nhau kiểu gì nhỉ? Vậy còn mợ khi? Ôi chao ôi đến hải, mợ từng ở bên ngoài nom trộm cả tháng, nhưng ghen quá hoá ngu, đến cái bóng của chồng mình cũng không nhận ra. Nếu là cậu thì mợ cả đứng chưa tới vai đầu, huống chi hai người trong kia cao ngang ngang nhau.

Cái dây yếm bung ra rồi nhẹ nhàng rơi xuống, thực chất đâu có đen tối như mợ tưởng tượng. Chẳng qua vú giúp mợ Thủy tháo dây thắt đằng sau lưng để thoải mái hơn thôi. Ngày xưa bu mợ cũng hay dặn con gái đi ngủ phải nói lòng cho đảo còn lớn, tiếc rằng mợ vô tư chả để ý. Giờ nhớ rồi bất chợt cười ngây ngốc. Bên trong mợ Thủy an ủi vú đừng quá lo lắng, vú chải tóc cho mợ, thở dài ca thán.

-”Mợ thương người ta tới vậy, sao còn đồng ý gả cho Võ Trọng Nguyên?” Đăng bởi: admin

Chương 81

Mợ Thuý lặng thinh, ánh đèn dầu bập bùng phản chiếu bóng dáng thanh mảnh mân mê hai chiếc vòng, một chiếc đính đá màu đơn, chiếc còn lại hơi giống vàng trắng khuyết. Thì ra mợ cả có đôi vòng bình an riêng, thì ra chẳng phải do cậu hai tặng, thì ra, mợ đã hiểu nhầm nhiều đến thế!

Dù gì đi chăng nữa mợ còn được gả cho người mợ thương, ngày ngày vẫn được nhìn thấy người ấy, được người ta bao bọc che chở. Còn mợ Thuý thì sao? Phận đàn bà con gái thật khổ, ngay đến tiểu thư nhà Thái phó cũng chẳng hơn.

Mợ lui thui quay về gian phòng chính diện đợi cậu. Thằng Húng đang chăm chỉ dọn dẹp nhà cửa, mợ liếc thấy chiếc giỏ mây đựng vỏ chăn và đồ bẩn liền đem ra ngoài giặt, vứt mấy quả bồ hòn dựa theo ánh trăng cẩn thận vỏ vò. Húng vừa quỳ xong đầu gối còn mõi, sợ bị phạt tiếp nên lật đật rẽ qua dọn dõ.

- "Mợ đừng có nói với cậu con để mợ giặt đồ dính máu nhé, cậu quật chết con!"

- "Ừ. Mày giỏi. Cậu cũng giỏi, giấu nhem à."

Giờ mợ đã hiểu nguyên do mợ không được phép vào phòng cậu, vì đâu cậu chẳng cho mợ giúp cậu thay áo quần.

- "Mợ thôi cái giọng xia xói đi được không? Cậu sợ mợ lo nên mới vậy, mợ chả thương cậu gì sất. May được mợ Thuý hiền thôi, chớ phải con ý, con mà là đàn bà con đầm bảo cướp cậu trong vòng một nén nhang."

- "Thế nên mày mới là đàn ông đấy!"

Làm dâu nhà phú ông, viết bởi Lan Rùa (Nhím), đăng tải duy nhất trên wattpad LanRa7 của nhím, tất cả các trang khác là hành vi sao chép và sử dụng trái phép.

Gây nhau với cái mợ hai chỉ tổ bức mình, trái ngược với mợ cả nói câu nào Húng phục câu đấy. Nó chep miệng bỏ vào trong ngủ trước, mợ hai với chút xú đồ mà tho thần mãi tận canh năm mới phơi phóng xong. Từ lúc dọn tới biệt phủ ít khi mợ thức tâm này, cũng là lần đầu tiên mợ thấy con Phụng lò dò bê chiếc khay lớn sang gian mợ.

- "Mợ ơi bữa nay nấu bèo ngư nhưng chẳng thấy cậu hai đâu, mợ dùng tắt nhé!"

- "Mợ cả bảo mày thế hử?"

- "Không phải ạ. Chắc mợ biết thầy dạy cậu hai chứ, thầy khi xưa là thừa tướng, của ngon vật lạ nào có thiếu thứ gì? Cậu bị trọng thương nên thầy gửi đồ bổ dưỡng lên trấn, cho riêng cậu thôi, nhưng cậu toàn dẫn con san một nửa đem sang cho mợ. Ở hay những bữa trước con Quế nó ăn lén của mợ mất rồi, nên mợ không biết?"

- "Không, là mợ ăn."

Nhưng gà tần, huyết yến, vị cá, mợ tưởng đồ bọn nó ninh dưới bếp, đâu ngờ được do bên cậu đưa qua. Mợ nhấp thìa canh mà cổ họng nghèn nghẹn, vừa ăn vừa hi hụi mở tủ ngắm nghía bọc vải cũ kỹ. Đột dõ mợ bị bắt đi, nào có kịp mang theo thứ gì, cái này chắc cũng là chồng mợ sai người gói ghém đem lên cho mợ.

Từ ngày chuyển đến biệt phủ, thư cu Trí gửi lên, thư hồi xa nhà cậu gửi về, mợ xem cả trăm lần rồi. Chỉ có thư tiểu thư viết cho Võ Trọng Nguyên thì mợ ghen nên chưa thèm động đến. Bữa nay nghĩ thế nào mợ lại đem xuống phòng viết chữ kêu tui nó đọc thử.

- "Mười tạ gạo tẻ, năm tạ gạo nếp, hai tạ đỗ xanh, một tạ lạc... hình như là lương thực gửi cho những người dân bị thổ phi cướp bóc hay sao ý mợ ạ, do Thái phó quyên góp."

Vậy chắc thư này Thái phó viết, còn tiểu thư chỉ là người gửi thôi. Cậu cũng từng đọc cho mợ nghe, nhưng lúc ấy mợ chẳng thèm tin. Tránh cậu, đuổi cậu, dõ cậu, hại cậu phải ra trận trốn hôn, mợ thấy mình sao mà lỗ bịch?

Mọi thứ cậu đều lo cho mợ tươm tất, ngay cả vườn mận đằng sau, khi xưa mợ từng trầm trở ngưỡng mộ bu Yến thì nay vườn của mợ còn rộng gấp năm gấp bảy vườn bu, trăm gốc mận chạy dọc thành hàng thẳng tắp, ở gần cửa sổ trồng cây mận đại thụ, hoa trắng muốt phủ kín xích đu gỗ.

Những lúc rảnh rồi mợ hay thích ngồi chơi ngoài đây, tại chiếc xích đu này biết hứa theo gió đung đưa chứ không cần người đẩy. Nhưng giờ hăng sớm, nắng hồng xuyên qua kẽ lá rọi sáng lấp lánh giọt sương mai, cánh hoa kia còn chẳng động, có gì xích đu cứ đung đưa đều đều?

Mợ ngoảnh lại ngó nghiêng, sững sốt khi thấy sợi dây thừng buộc bên dưới khéo léo luồn qua lỗ nhỏ trong buồng. Mợ tò mò chạy vào, nhưng cả dây lẫn lỗ đều mất tăm. Mợ đi tới đi lui quanh gian của mình, sức nhớ ra căn bếp này nhỏ hơn các bếp khác, tuy nhiên chiều dài của tất cả các khu nhà lại bằng nhau. Không lẽ còn có thêm phòng nữa? Ở đâu? Gần buồng mợ nằm sao?

Đêm đến, đợi người làm ngủ hết, mẹ rón rén đóng kín cửa, đoạn chầm nấn quan sát bốn phía. Mẹ thậm chí còn kéo cả tủ áo quần ra chỗ khác nhưng chẳng phát hiện ra cái gì sất. Cuối cùng, phía giường mẹ nằm, bên trên vách tường có một bức tranh sơn thủy lớn, chả nhẽ trong tranh ẩn chứa điều gì kì bí? Mẹ cúi đầu vào ngắm ngắm nghĩa nghĩa, hại nên thiêu tranh cháy âm ỉ, lúc mẹ phát hiện ra thì đã bị mất một mảng lớn rồi.

Tức lắm, cơ mà thấy sau tranh là cửa chứ không phải tường, cửa mở hé thấy bóng cậu thì suýt hét lên vì sợ hãi. Mẹ nom rõ cả chiếc dây thừng, là chồng mẹ, kéo xích đu trên mẹ. Những giấc mơ như thật, hoá ra lại chẳng phải mơ.

Cậu bảo, ngày nào cũng gặp, nhớ gì? Quả thực, ngày nào cũng gặp. Cậu ngồi tựa trên chiếc ghế dài, tự mình thay thuốc, từng thớ vải băng trắng thấm máu đập vào mắt mẹ, giày vò xâu xé tâm can mẹ.

Thương cậu! Xót cậu! Nhớ cậu!

Nhưng thấy cậu chuẩn bị đi về phía này, mẹ lại bối rối không biết đối diện sao, luống cuống thôi nấn trên giường giả bộ ngủ say. Mẹ nghe tiếng bước chân chầm chậm tiến tới lúc một gần, ai đó mắc màn cho mẹ rồi cúi vào cùng, tình cảm dụi đầu vào cổ mẹ, bàn tay ram ráp thì thoảng vừa bầu vừa xoa eo mẹ, nhẹ nhàng như sợ mẹ thức giấc.

Mẹ cố cắn môi thật chặt, nhưng rốt cuộc vẫn bật khóc. Mẹ ôm cậu, hôn nhẹ lên trán cậu, luồn qua mép áo chạm nhẹ tới vết thương trên ngực, nghẹn ngào tức tưởi.

-”Tôi sai rồi, đập cậu, mắng cậu, tôi sai. Kêu cậu chỉ là Trần thủ không hơn, tôi ngu miệng tôi nói linh tinh, cậu đừng để bụng.”

Cậu của ban nãy điềm đạm bao nhiêu thì cậu của lúc này hỗn loạn bấy nhiêu. Chút ngọt ngào, chút bức bối, chút ảm ức, như một đứa nhỏ cương quyết bỏ tay mẹ ra, lạnh lùng quay người sang phía khác.

-”Cứ nằm như vậy sẽ mỏi lưng lắm đấy!”

-“...”

-”Ghét tôi rồi à? Tôi phải làm sao để chồng tôi nguôi giận đây?”

Mẹ quan tâm kéo chân, cậu lẳng lặng hất xuống. Mẹ biết tội mẹ dày đặc chất đồng nên đành nằm im thin thít. Nửa canh giờ qua đi, mẹ len lén nhích tới, chẳng dám đụng chạm đâu, sợ cậu khó chịu, nhưng vẫn mong được gần hơn chút xíu. Mẹ tưởng cậu đã say giấc, nào ngờ nghe giọng nói trầm trầm bên tai.

-”Bỏ nhà theo người ta rồi thì còn về làm gì nữa?” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82

-”Ó ai vậy? Ai bỏ nhà theo ai? Tôi á? Oan quá! Tôi có bỏ đi hồi nào đâu? Hay cậu ám chỉ cái đêm tôi ở nhà trọ không về? Nhưng tôi đi chơi mà, đi xem hát cùng Con Quế. Người ta mà cậu nói ở đây là nó ư?”

Ngữ điệu của cậu xem ra không được vui vẻ cho lắm, chắc cậu ghét nó rồi, cậu ghét nó thì mẹ sẽ đuổi nó cho cậu đỡ ngứa mắt.

-”Đuổi nó sang phòng giặt đồ hoặc vào ở gian khác chuyên trồng rau củ thôi cậu nhé, chớ đuổi hẳn tội nghiệp con bé, nó dễ thương mà.”

-“...”

-”Nha, cậu hai nha!”

Mẹ hết giải thích đến nấn nỉ thành khẩn mà cậu chẳng thèm đáp lấy nửa lời. Không gian tĩnh mịch như tờ khiến lòng mẹ bồn chồn không yên, liệu mình sờ thử trán người bên cạnh chợt thấy lạnh toát. Mẹ hoảng quá xuống giường xô dép mò mẫm thấp liền mấy ngọn nến sáng choang, đồng thời cảm theo chiếc đèn nhỏ chạy vội sang gian cậu.

Bên bếp lửa hồng âm ỉ, con Phụng lim dim gật gà gật gù. Mẹ chẳng nỡ sai nó nên tự mình rót thuốc, đổ thêm nước vào niêu đất rồi vội vã trở về buồng đánh thức cậu.

-”Không mượn mẹ quan tâm!”

Cậu hậm hực cảm thán, mợ dịu dàng dỗ dành.

-”Tôi xin mà, tôi sai, tôi hư tôi hỗn cậu phạt tôi sau, cậu hai ngoan, uống thuốc nha, uống một hộp thôi!”

-”Nóng.”

-”Thế để tôi thôi cho nguội nha!”

-”Nhờ mợ bỏ độc thì sao?”

Ôi trời à, cậu hỏi gì lạ vậy? Mợ lấy đâu ra độc, mợ bỏ làm gì? Hại cậu hả? Cậu làm sao thì mợ sống được à? Để chứng minh cho sự trong sạch của mình, mợ chủ động uống trước một thìa. Còn chưa kịp nuốt xuống cậu đã ngồi dậy, hai tay áp chặt má mợ, môi chạm môi, dứt khoát đòi lại chỗ thuốc của mình, đoạn thần nhiên như không.

-”Quả thật không có độc!”

Mợ ngưng chén hồng cả người, nhưng vẫn rụt rè thăm dò ý tứ người ta.

-”Thìa đầu không có độc nhưng các thìa sau thì chưa biết chừng. Có khi tôi vẫn nên thử lần lượt hết ý cậu nhỉ?”

Cậu nhìn mợ chăm chú, tròng mắt gắt đầu. Trống ngực mợ thổn thức từng hồi, cứ như thế mợ bón cho cậu hết bát thuốc, theo một cách rất đặc biệt. Đến thìa cuối cùng, cậu mãi chẳng chịu nuốt, mà mợ cũng không muốn lia xa.

Cậu đỡ mợ đặt lên đùi, chân mợ nghịch ngợm quăn quanh hông cậu, tay khẽ vỗ về trên bờ vai vững chắc. Những cơn man nhẹ nhàng khờ dại như cơn lửa thổi bùng nhiệt huyết trong cậu, bao mong nhớ, khắc khoải, đợi chờ, bao ngày tháng xa cách bức cậu phát điên. Nụ hôn cuồng dại kia lướt qua vành tai nhỏ rồi trượt xuống cần cổ nhỏ xinh, bất giác nhá không ngừng.

Lực khá nhẹ nên mợ chẳng thấy đau, chỉ tê tê ngọt ngọt như gió cuối thu lùa qua vườn mận thôi. Cậu hiếm khi làm mợ đau lắm, ngay cả khi mợ la hét nhất cậu cũng chưa từng phạt nặng.

-”Mợ thương ai nhất?”

Có thể do bị ốm nên cậu hôn mợ nhiều hơn hẳn mọi ngày. Mợ bẽn lẽn cúi xuống mở khuy áo cậu, cẩn thận hôn miết xung quanh chỗ băng quăn chẳng chặt, ranh mãnh đùa cợt.

-”Thương nhất Trần thủ xứ Đoài.”

-”Vậy nếu tôi không còn là Trần thủ xứ Đoài, mợ còn thương không?”

-”Còn chứ, Võ Trang Nguyên bao người hâm mộ, tôi cũng không ngoại trừ.”

Cậu cau có chau mày, mợ biết ý nép vào cậu, thỏ thẻ nịnh nọt.

-”Mạng này tôi cho cậu cũng được.”

Sắc mặt cậu dần dần ra đôi chút, cậu ghé tai mợ thủ thủ còn chưa đầy một năm nữa, dặn mợ kiên nhẫn đợi. Mợ chẳng rõ đợi cái gì, nhưng mợ vẫn rúc vào lòng cậu cười mãn nguyện. Những ngọn nến le lói rụi dần, cậu của những đêm sau không chiêm chọc mợ nữa, chỉ hay thích trầm ngâm quan sát mợ thay băng cho mình rồi đôi lúc phát sốt lại áp lên yếm đào mề neho đủ kiểu.

-”Ban nãy thấy mợ nhìn Hùng âu yếm ghê, hay tôi gả mợ cho nó nhé?”

-”Hả? Âu yếm cái khi. Tôi lờm nó đó, cái thằng vừa ẻo là vừa hỗn, lấy nó thà tôi lấy cậu Hưng còn hơn!”

Ý mợ chỉ đơn giản là so với cậu cả nó còn không bằng thì sao mà mợ ưng nó được. Thế nhưng cậu đã hiểu ngay sang thành mợ luyến tiếc người tình năm ấy, chột eo mợ đau điếng. Mợ khổ tâm mắng cậu con nít, cậu chả những không xấu hổ, ngược lại bình thản đáp.

-”Thì người ta kém Trâm hai tuổi mà.”

Mợ thua! Cơ mà mợ cứ bồi hồi sao xuyên lăm ấy, thì thoàng bất gặp cậu đứng gần mợ cả mợ không khó chịu như xưa nữa, phàm là nữ nhân không có tình ý với chồng mợ, mợ đều có thể bao dung để chung sống an ổn. Nghe loáng thoáng thấy hai người nói chuyện Thái phó sắp ghé thăm, cái ông sai người nhốt mợ dưới hầm đây mà, mợ ghét ông lắm!

Hôm gặp mợ đếch thèm ra nghênh đón, Thái phó cũng chẳng có hơi mà để tâm, căn bản lòng lão đang chất chứa nhiều việc ngổn ngang. Trong phòng kín, đại tiểu thư nhà họ Nguyễn quỳ dưới đất chịu con lời đình của cha, Thái phó cảm roi vọt lên hỏi.

-”Ngươi còn dám cãi bỏ thuốc rồi? Bỏ rồi mà Trần thủ vẫn có thể lên trấn đường đều đều như vậy? Hắn to gan dám tống giam Cai đội, em họ ngươi ưng con dân nữ đó là phúc phận cho cả tổ nhà nó, thằng cha nó không biết điều còn đem kiện, nhẽ ra phải đánh cho vài trượng rồi đuổi chứ? Hắn làm thế là không nề mặt nhà họ.”

-”Xin thầy bớt giận...quả thực...bé gái đó còn nhỏ...rất đáng thương...”

-”Ngươi! Các cụ dạy cấm có sai, con gái là con nhà người ta!”

Thái phó giận sôi máu, khệnh khạng rẽ qua bàn tiệc được chuẩn bị thịnh soạn, nhân lúc chỉ có mợ cả và vài thuộc hạ thân thích ở đó, đích thân lão lấy ra gói bột màu trắng đổ vào một trong năm bát canh gà trên bàn, đợi tới khi tận mắt chứng kiến Võ Trọng Nguyên dùng hết mới an tâm phần nào. Đăng bởi admin

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83

Tất nhiên có người cha vợ nào lại ám sát con rể? Lão chỉ đơn giản muốn vết thương kia chậm tiến triển để Chương cơ tiếp tục cai quản binh lính trong tay Thống chế. Mấy ngàn quân lặn, mỗi đợt thường xuống đem bột của mỗi người dầm bảy tiền thôi đã được cả đồng gia tài. Chưa kể vài vốc lương thực hàng tháng, đem chỗ đó đi cứu trợ những vùng khó khăn, lấy danh nghĩa Thái phó quyền góp, dân chúng tin yêu, tiếng thơm lưu lại ngàn đời.

Chuyện quan trọng nhất, Thống chế cứng đầu cứng cổ nhưng Chương cơ thì khác, Thái phó bảo một chưa từng cãi hai, kẻ cầm quân chính là kẻ có quyền. Thái phó vuốt râu cong môi thoả mãn, lão cho rằng gừng càng già càng cay, ngặt nỗi lão không ngờ được, chỉ trong vài khắc ngắn ngủi lão tiếp chuyện với con rể, con gái lão đã âm thầm đổi bát canh.

Kết thúc yến tiệc, vú Oanh sốt ruột dìu mợ cả về phòng. Tiểu thư của vú thân thể mỏng manh như nước, sao có thể chịu được thứ thuốc khi ho cò gáy đó? Tiểu thư nôn ra rất nhiều máu, cánh môi đỏ thắm dần chuyển màu trắng bệch.

-”Đề tôi gọi cậu, nếu mợ đã âm thầm chọn Trần thủ thay vì Thái phó thì cũng nên cho cậu biết mợ đã cứu cậu rất nhiều lần, tôi tin người như cậu sẽ có trách nhiệm bảo vệ mợ.”

-”Đừng...xin vú...thương tôi thì đừng...”

Mợ Thuý mấp máy môi nài nỉ, tay mợ vẫn cầm chặt đôi vòng bình an, nước mắt lặng lẽ rơi. Vú nom mợ ruột gan nẫu nè, mợ yếu không dậy được nên việc sắp xếp nhà cửa chuẩn bị trang hoàng đón các bu đều giao cho vú. Qua đó chừng hai tuần, phu nhân nhà Thái phó, phu nhân nhà Chương cơ ghé thăm từ sáng sớm, bu Phúc, bu Trinh vì đường xá xa xôi cách trở nên mãi tới mịt mới đặt chân tới trấn.

Cậu cùng ba mợ ngồi mâm dưới, các bu bề trên ngồi phản lớn trải lụa thượng hạng. Bu Phúc thấy son hào hải vị mắt sáng như sao, cầm đầu cầm mặt vào đánh chén chẳng thèm quan tâm tới ai sất, bu Trinh mới ở quê ra còn chưa quen, bu mợ Quyên chỉ mãi để ý con gái, bu mợ Thuý cảm thấy ba người còn lại không cùng đẳng cấp với mình nên khá kín tiếng, rốt cuộc mạng tiếng ở phủ Trần thủ cả tuần mà cũng chẳng mấy khi tám chuyện với nhau.

Ba bu kia xa con gái lâu ngày, hàn huyên sớm tối, riêng bu Phúc rảnh rỗi chẳng có việc gì nên dạo chơi đây đó chán lại nhảy vào thư phòng cậu Lâm dò xét xem có cái gì quý giá còn cuôm về.

-”Nghien mực này chắc đúc từ ngọc lục bảo, màu hợp với mệnh cậu Hưng...ấm trà hay ghê nhỉ? Rót nước nóng vào thì rồng hiển linh, đem về biết đâu năm sau cậu thi may mắn...giấy trên đây tốt lắm...”

Cậu Hưng, cậu Hưng, cậu Hưng...đầu bu chỉ nghĩ tới cậu Hưng nên miệng lẩm bảm tên cậu hoài. Bu vợ vét đầy túi vải, lúc ngẩng lên tình cờ gặp mợ cả lẳng lặng đứng sau tấm rèm, lừ lừ như ma chơi hại bu thót tim.

-”Cậu Hưng...là...anh trai cậu Lâm...con...con...bu Yến...nhưng bu...bu thương như con ruột.”

Có tạt giặt mình thành ra lấp ba lấp bắp, mợ Thuý không thắc mắc gì cả, chỉ dịu dàng mời bu thưởng chè long nhãn. Bu biết nó chả làm gì bu đâu, nhưng những đứa tâm tư kín đáo nom cứ nguy hiểm kiểu gì ấy, nếu cho chọn thả sống với con Chi hoặc con Trâm ít nhiều còn dễ chịu hơn.

Mợ Trâm từ cái lúc gặp bu Trinh mừng huỳnh hỏi han hết chuyện này tới chuyện kia. Ở quê nhà gỗ cất xong rồi nhìn khang trang lắm, mợ Chi đẻ con hím xinh đả đở, di Hồng bán giá rẻ nên thắng Toàn mới tậu đôi bò sữa tặng vợ, con Dung đầu thảo đầu hiền com nước giặt giũ đâu ra đấy, gánh bún của bu nhượng lại cho vợ chồng nó.

Từ bà cả, phú ông tới các thím các cô, nói chung mọi người đều khoẻ. Riêng di Chín biết tin bu sắp lên trấn còn lặn lội ghé sang, đặc biệt gửi cho cậu mợ hai giò thịt chua lá ổi. Bu vừa kể vừa nhai trầu tôm tèm, trùi mền ngắm mợ hoài không chán. Con gái bu giờ là vợ quan lớn, khoác trên mình toàn lụa là gấm vóc nom duyên dáng yêu kiều ghê, bu mát ruột mát gan vì mừng cho Trâm.

-”Đàn ông dăm thê bảy thiếp chẳng phải chuyện gì to tát, mợ lựa lựa các mợ kia mà sống, đừng có đành hanh quá cậu chán cậu bỏ thì khôn. Với liệu mà

xin cậu thẳng cu đi chớ ở cái tuổi mợ tui nó chả tay bông tay bẻ rồi.”

-”Eo, bu nói đi đâu thế...chả vội...ơ mà bu ơi...ăn gì để dễ dễ cu tí nhĩ?”

-”Cha bố nhà chị, vừa mới bảo không vội cơ mà?”

Bu mắng, mợ ngượng chín hồng. Mợ bám bu riết, thủ thủ thâu đêm suốt sáng mãi đến lúc bu chuẩn bị về thôn mới thôi. Lúc tiễn bu mợ cười tươi lắm, khi kiệu rước bu khuất bóng dần tự đứng lại oà khóc rung rức như một đứa trẻ, con Quế từ đầu chạy tới hót ha hót hoảng.

-”Ôi mợ ơi, khi nào mợ nhớ thì bảo cậu cho về ở với bu nửa năm. Mợ nín đi, tui nó đang bàn tán chuyện vô cùng kinh khủng kia kia, mợ nghe chưa?”

-”Chưa, chuyện gì?”

-”Thì...thì nhá...chiều qua mợ ba trèo lên hái ổi, đại khái bị trượt chân, xong tưởng ngã sắp mất rồi ai dè cậu vừa hay đi qua, cậu đỡ mợ gọn ghẽ trong lòng, tình cảm củi xuống hôn mợ say đắm, rồi sau đó mần mợ hùng hục cả đêm. Bọn con Thư rêu rao rằng trong ba mợ thì có mợ hai bị cậu hất hủi thôi, chắc chê mợ gái quê, con điên dễ sợ luôn.”

Bọn nó đồn vậy cũng phải, chuyện cậu qua phòng mợ, ngay cả con Quế cũng không biết mà. Đạo này mợ mãi bên bu mợ, chắc cậu cô đơn quá nên tìm mợ ba giải khuây, tại là tại mợ vô tâm thôi, nhưng lòng cứ hăm hực tung tóe, đêm đó cậu mang cho trái ổi lê bỏ sẵn mà mợ nhất định lặc đầu.

-”Chẳng thèm, đem sang cho mợ ba ý!”

-”Được.”

Cậu phán câu xanh rờn, đoạn tình bơ đứng dậy, làm ra bộ chuẩn bị rời đi. Mợ giận tím mặt, vội vàng chạy vụt lên dang hai tay ra chắn người đối diện.

-”Không được, đêm qua ở chỗ mợ ba rồi thì đêm nay phải bù đắp cho tôi.”

-”Bù đắp kiểu gì?”

Cậu hỏi, khoe môi khê tùm tùm. Mợ rối rối cuống cuống, kéo cậu vào giường chữa thẹn để tôi thay băng cho. Cậu ngoan ngoãn theo mợ, vết thương đã bắt đầu mọc da non nhưng hề trông thấy mợ lại xót ruột, lại sụt sà sụt sịt.

-”Tôi cậu, tôi cả tôi nữa. Cậu qua phòng mợ cả, cậu cưng mợ ba, mọi người đều rõ, có mỗi tôi, trong lòng cậu tôi có quan trọng hay không thì chả ai thấu, ngay cả tôi cũng không dám chắc.”

Mỗi lần mợ ủ rũ đều bị cậu cù eo nhột ghê gớm. Bàn tay mang theo hơi ấm mẩn mê chạm tới nụ anh đào kiều hành, chút ma sát nhẹ nhàng xem kẽ những cử chỉ âu yếm thân mật của ai kia khiến lồng ngực mợ ngọt ngào, gò má nhuộm một màu phấn hồng.

-”Tôi thương mợ như nào, mình tôi biết là đủ.”

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Con Quế nghe tin khóc thét, dập đầu lạy Húng tới tấp nhưng bị Húng táng cho một trận rồi nhốt trong chuồng ngựa. Tui người làm chẳng dám cãi nhưng nghĩ mợ hai phận gái tội nghiệp, cộng thêm ở chung với mợ lâu ngày có chút tình cảm nên không nỡ nặng tay, đành sụt sịt cầu khẩn.

-”Mợ hai, tui con không cạo đầu hay lột váy áo của mợ, cũng không buộc thắt nút đầu bao tải. Tui con để cả cái gậy dài kèm theo, nếu mợ tỉnh được mợ tự chèo vào bờ rồi lánh đi nơi khác sống nha mợ, nhờ có mệnh hệ gì xin mợ đừng làm ma oán tui con, tui con là bị ép buộc thôi.”

Mấy đứa trẻ ranh yếu bóng vía, đẩy bè đi xa lâu rồi mà vẫn thấy run cầm cập. Còn chưa hoàn hồn đã bị Húng dọa đứa nào dám mếc cậu anh tưng xẻo hại cả lũ toát mồ hôi lạnh, hôn vía tứ tung loạng choạng chân họ đá chân kia và xù vào Thái phó, cư nhiên được thưởng một trận đòn như từ.

Lão cầm roi mây, nghiêng răng nghiêng lợi quật, lão còn sai lính chuẩn bị sẵn thùng muối xát cho thật xót. Con gái lão cuống quýt chạy tới xin xỏ, lão chẳng những không nhượng bộ, ngược lại còn lôi nó vào phòng kín xà giận.

-”Ngươi...cái loại bất hiếu nhà ngươi! Ngươi hẳn biết Trần thủ đã đòi lại binh quyền? Theo lý mà nói hẳn ít ra phải liệt giường nửa năm nữa, là ngươi đòi bát hay lén lút cho thuốc giải?”

-”Bẩm thầy, bữa đó thầy cũng ở đấy, con sao dám múa rìu qua mắt thợ? Thuốc giải thì chỉ mình thầy có, con nào biết hình dạng ra sao?”

Đại tiểu thư nhà họ Nguyễn điềm tĩnh trả lời, vú Oanh cúi gằm mặt không dám nhìn thẳng vào mắt Thái phó, chỉ lo đề lộ sơ hở gì thì bữa nay sống dở chết dở. Bát canh, rõ ràng mọ đổi, thuốc giải do cậu Minh trộm cho mọ, ngay cả con dấu mọ vừa giao ra khiến cha người ngoại phản nào cũng là dấu giả, vậy mà sắc mặt mọ vẫn bình thản như không.

Anh trai mọ đắp thuốc xong định ghé qua cảm ơn em gái, ngặt nỗi thấy nó bận quỳ nghe cha giáo huấn nên thôi. Võ Trạng Nguyên quả nhiên lợi hại, nếu như cậu chẳng phải là anh vợ chắc ban nãy tan xương nát thịt. Cậu nhắc cái chân đau khệ nệ bước lên kiệu về nhà, đi được một đoạn chợt nghe giọng thẳng đây tớ hót ha hót hải gọi với.

- "Cậu ơi...cậu Minh...nguy...nguy rồi, Phó...Phó...Quản...ơ...mất...rồi..."

- "Mất mất cái gì? Cậu đã dặn bao nhiêu lần rồi? Ăn với chả nói cho nó gãy gọn vào, phải có đầu có cuối, nghe chưa?"

- "Cậu Nguyễn đi cứu tể...bị lũ cuốn trôi...dân tìm được đưa về...tìm thầy lang...nhưng không kịp...canh năm sáng nay cậu đã khuất núi..."

Thằng nhỏ rung rức kể lể, cậu Minh bàng hoàng không thốt lên lời. Kiệu đưa cậu tới phủ người bạn từ thuở nhỏ, cậu không tin đâu, sống thấy người, chết thấy xác. Có khi thằng ranh lại định giờ trò trên cậu ấy chứ? Cậu cho là vậy, nhưng không, cuộc đời này, luôn có những bất ngờ khiến con người ta trở tay chẳng kịp!

Mới ngày nào nó còn công Thuý chạy theo cậu chơi trò đuổi bắt? Nó rất thích chế tác đồ gỗ, khi còn nhỏ nó kêu phải mở tiệm ngay giữa kinh thành, bán những vật dụng mỹ lệ nhất do chính tay nó chế. Thế nhưng cha chỉ gả Thuý cho quan tam phẩm trở lên, nó bắt đắ dĩ theo cậu vào trong núi tầm sư học đạo.

Những ngày tháng sống ở trường, có nó cậu như hồ mọc thêm cánh, hai đứa là cặp bài trùng chuyên đi phá phách chọc ngoáy các bạn học khác. Kỳ thi ấy, nó đã làm tốt ngoài sức mong đợi. Tiếc rằng, sự cố gắng của nó so với kết quả của ai kia thực chẳng đáng là bao. Ấy thế mà nó chưa từng khuất phục, ban ngày làm Phó Quản cơ, đêm đến dùi mài văn võ để mấy năm nữa dự thi lại, quyết chí đứng đầu bảng.

Xưa kia, nó dạy cậu viết những chữ đầu tiên. Hôm nay, cậu giúp nó lo liệu hậu sự. Tay nó vẫn cầm chặt chiếc túi thơm bị dính bùn đất nhem nhuốc, là chiếc túi Thuý theo năm mười hai tuổi, cội lòng cậu, u ám đến tận cùng. Cậu với giấy bút viết vội vài chữ rồi nghèn nghẹn đánh tiếng gọi. - "Bay đâu, mau đem thư này giao cho đại tiểu thư."

Đây tớ tức tốc khởi hành, tới phủ Trần thủ gặp cậu hai, nghe nhắc tới tên cậu Minh cậu khẽ chau mày, nhưng nói muốn gặp mọ Thuý thì cậu lại phát tay cho đi. Húng đứng cạnh ôn ền bóp vai cho cậu, lúc thấy mọ ba nó len lén nhường mọ hầu cậu. Mọ đứng phía sau nên nó chả rõ cậu có biết không, cậu của nó tuyệt vời nhất, chỉ những ai đẹp người đẹp nét mới xứng với cậu.

- "Cậu hai, đồ của cậu con không lấy về được, tại con không biết ở đâu, với con chả thấy nom mọ Trâm, con Quế cũng chạy đằng nào mất tiêu."

Cái Phụng thành thật báo cáo, thằng Húng cười xuê xoa lấp liếm.

- "Ôi dào, chắc mọ dắt theo con Quế sang nhà Thái phó rồi."

- "Cũng phải, mọ mê cậu Minh thế cơ mà?"

Mọ Quyên thêm dầu vào lửa, cậu nghe giọng mọ ba ngay lập tức đứng dậy kêu Húng đưa mọ về phòng. Húng thấy ánh mắt mọ ử rử liến dẹo miệng nhin nọt.

- "Cậu thật, mọ ba dấu sao cũng do cậu rước về, cậu gần gũi mọ một chút thì có làm sao? Cậu xem mọ ba mỏng manh như lá liễu duyên dáng yêu kiều, ngược lại mọ hai người đã nần nần thô kệch còn mất dạy, chuyện mọ tặng tịu với cậu Minh mà đồn ra á, gớm cả làng cả nước người ta chửi mọ thôi mất ấy chứ."

Từng từ từng chữ nó thốt ra, đều muốn tốt cho cậu. Thế nhưng cậu lại ném cả nghiên mực vào mặt nó, ánh mắt cậu sắc lạnh, giọng nói vô cùng hung dữ.

- "Mọ có mất dạy thì cũng chưa đến lượt người lên tiếng!"

- "Đạ...con...con sai...cậu...cậu bớt giận..."

- "Chuyện hôm nay ai dám hé răng nửa lời thì xéo khỏi phủ."

Húng sợ thót tim, nó nghe tiếng đập bàn của cậu, rồi lại nghe tiếng chân bàn gãy rắc làm đôi. Nó định bò ra ngoài dặn dò người làm lệnh của cậu thì đâm sầm phải con Quế, cả người toàn mùi phân ngựa hôi rình, mặc nó lườm nguýt bịt miệng con ranh đành hanh cắn tay nó, đoạn to gan xông tới mắng cậu sa sả.

- "Cậu hai, tháng trước có vụ mèo mà gà đồng cậu xử bà đó gánh phân, còn khuyên chồng bà ta nếu tức quá thì đuổi về nhà mẹ đẻ chớ đừng nặng tay. Cậu được người người trong trấn ca ngợi, con lúc đó nể cậu ghê lắm, giờ mới rõ cậu giả tạo thấy ón! Vợ người ta thì cậu nhẹ nhàng, còn vợ mình thì cậu sai đây tớ cạo đầu bôi vôi, lột váy áo nhét vô bao tải, thả bè trôi sông. Ban nãy trời vừa có đông, nước sông chảy xiết như vậy thử hỏi mọ thoát thân kiểu gì? Ôi chao ôi, hồ danh Trần thủ xứ Đoài, cậu độc ác biết bao cậu ơi!"

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 85

Gớm, dám chửi cậu già tạo thấy ớn, dám nhieếc cậu ác độc? Con này nó ăn gan hùm mật báo gì mà lộng ngôn thế hả trời? Bữa nay nó không bị cậu đập cho xanh mặt thì Húng bé bằng con kiến nhá! Ở cơ mà lạ chưa? Cậu lừ lừ quay sang trừng mắt nhìn nó mới máu chứ? Người nó nổi mề đay rần rần, hải quá nên lấp bắp khai báo.

"Cậu...cậu đừng giận con...con làm như vậy bởi vì con quá thương cậu, thấy bắt công cho cậu, con đàn bà lẳng lơ ấy không xứng làm vợ hai của cậu...với cả tội nó thả mợ ở cái sông ngay nhà ấy mà...chả chết được đâu..."

Nó lại nhai phân tích tới lui, cậu thì không đủ bình tĩnh để nghe nó nói. Cuộc đời Húng, chắc chưa khi nào nó bay xa đến thế, một phát từ hiên nhà ra hồ cá! Tay không cậu còn có thể tóm được hai thằng giặc nữa là chỉ mình thằng Húng đặt dẹo ẻo lả, nó khổ sở lợi bị bõm, nước mắt kèm nước mũi, nước mũi kèm nước hồ. Con Quế hả lòng hả dạ cầm đầu toán người làm chạy tới vênh vao.

"Cậu hai kêu tội tôi canh ở đây, cấm không cho Húng lên bờ, chừng nào mợ hai về phủ thì Húng được phép xuống chuồng ngựa dọn phân. Còn nếu mợ hai có mệnh hệ gì dim Húng luôn để theo hầu mợ."

Húng sốc nặng, nó mà biết con Quế vừa bịa chuyện chắc nó còn sốc nữa. Cậu đầu rảnh dạn dò nhiều như vậy, ban nãy cậu vội lấy ngựa rồi phủ rồi. Sông dài vài dặm, hai bên có rừng phi lao chạy thẳng rất đẹp, người lớn thích ra đây hóng gió, thỉnh thoảng quét lá, vò cây về đun, trẻ con mê đất trâu đùa nhau lặn ngụp. Vì để an toàn cho dân trong trấn nên quý trước mợ Thủy khuyên cậu sai lính xây cọc chắn ngang cửa sông, lúc đó cậu chê mợ quá cẩn thận, giờ ngẫm lại thấy may.

Cọc tre vừa cao vừa sát nhau, theo lý mà nói mợ hai không thể bị cuốn ra biển được. Vậy mợ đâu? Gần hai canh giờ không thấy bóng dáng mợ, cậu bắt đầu hoảng loạn, nỗi sợ mợ bị dim chết khiến đầu óc cậu quay cuồng, cậu cố trấn an mình bằng những suy nghĩ tích cực, rằng nếu mợ bị rơi xuống sông, thì chỉ ít chiếc bè sẽ vẫn còn ở đó, quãng đường vừa rồi phải chăng cậu đã bỏ sót thứ gì?

Mưa rào xối xả khiến mực nước dâng cao hơn mức bình thường, có thể nào bè của mợ hai dạt ra ngoài? Cậu sốt ruột quay ngựa, một lần nữa tỉ mỉ để ý từng cánh đồng rai rác quanh sông.

Mất thêm nửa canh giờ, cậu mới kiếm được chiếc bè nhỏ trôi vào ruộng lúa đầy bùn đất, thấy cả bao tải như lời tội nó miêu tả, nhưng người cậu cần, thì lại mất tăm. Lòng ngực cậu đau thắt như bị ai dùng kiếm khoét lỗ lớn, đau tới mức chân tay rụng rời, thân thể mất thăng bằng mà khụy xuống.

Cái thời khắc cậu tuyệt vọng nhất, đầu đó vang vang tiếng ca líu lo, giọng ca vô cùng quen thuộc. Cách chỗ cậu chừng vài bước chân, có người tóc tai lôm chôm lộn ngổn dài, đang hí hụi cọ rửa khuôn mặt lấm lem, cậu của lúc đó, khoe mắt đỏ ửng nhưng cả người chợt thấy nhẹ bẫng.

"Cậu hai! Cậu hai về rồi à? Sao quý dưới đây bẩn?"

Mừng quá, mợ nhảy cẫng lên bờ, ba chân bốn cẳng nhào tới ôm cậu. Cậu đẩy mợ ra, lạnh lùng đứng dậy đi thẳng. Hình như hơi sai sai thì phải? Giận mợ à? Giận cái gì nhỉ?

Một vài hình ảnh chớp chòn trong đầu, sắc mặt mợ dần tái mét. Ban nãy còn tưởng đi cấy mệt quá nên ngủ quên ngoài ruộng, thấy người toàn bùn bẩn liền theo phản xạ nhảy xuống ao gột sạch, giờ mới ngó ra làm vợ quan rồi cấy gì mà cấy nữa? Là tại mợ mắc tội tày trời, thằng Húng khi gió đòi cạo đầu thả mợ trôi sông! Nhớ đêm trăng tròn tháng trước, cậu ôm mợ trong lòng bảo phải đi thị sát vùng lũ, chỉ mấy ngày thôi nên mợ không nhí nhèo đòi theo. Ai dè tình hình nguy cấp các quan đều bị mắc kẹt cả tháng, mợ rảnh rang chả có việc gì nên học ủ rượu mận. Cái lúc nghe tin cậu sắp về mợ nôn nóng đào lên, tình cờ cậu Minh đi qua xin vài hộp, mợ cho liền.

Tại rượu lên men theo cách của dân trấn này nên mợ chả biết uống vào có đau bụng hay ngộ độc không, cộng thêm sẵn ghét trường nam nhà Thái phó nên mợ cho thử trước. Cậu ấy khen ngon, mợ tò mò nếm, thấy ngon thật.

Lạ cái càng uống càng thêm, hai người tu lấy tu để để hết cả nửa vò lớn, sau đó mợ buồn ngủ rũ rượi, khi tỉnh dậy đã thấy cậu Minh hôn mợ, thấy cậu Lâm nhìn mợ đầy bi thương, mợ đau đến xé gan xé ruột, chỉ muốn chồm xuống quỳ lạy xin cậu tha thứ, nhưng lúc đó chắc do vẫn còn say rượu nên người mềm oặt chả cử động được.

Giờ mới hồi lỗi, liệu có quá muộn? Cậu hẳn là ghét mợ lắm, quát ngựa về trước luôn rồi! Mợ nom theo ứa cả nước mắt, sụt sịt một hồi, chợt thấy cậu quay lại, hằm hằm xông tới đưa tay vòng qua eo mợ, ném thẳng lên lưng ngựa, bực mợ tới mức chỉ lững thững bên cạnh chứ không thêm ngồi cùng mợ.

Mợ cứ lấm lét nhìn cậu, hổ thẹn không biết bắt đầu từ đâu cho phải? Thi thoảng cậu vô tình chạm ánh mắt mợ, lừa giận trong cậu lại bốc nghìn ngụt. Chẳng phải cái người này mọi khi dè dỏ lắm hay sao? Giờ lại căm như hén? Thách thức cậu? Xa nhau đằng đằng một tháng, cậu nhớ hơi mợ, bắt chấp lũ lớn chạy về với mợ, còn mợ, món quà mợ tặng cậu quả nhiên khó lường. Vì cậu cung mợ, bám mợ riết nên mợ cho mình cái quyền lang chạ với trai chà đạp cậu?

"Giờ về phủ Thái phó phải không?"

Cậu hỏi đầy chua chát, hiếm khi cậu mở lời trước. Mẹ run quá nên gạt đầu đại, mãi sau thấy cậu nóng mặt mới khôn ra, lắp bắp chữa lời.

"Về...về phủ Trần thủ...cho tôi về nhà...lúc này đâu có biết cậu xóc xĩa đâu, cứ tưởng cậu có công việc gì cần gấp Thái phó chứ."

Miền là cậu chứa chấp thì làm trâu làm chó mẹ cũng chịu. Bu Trinh hay bu Phúc mà nghe được chuyện này chắc các bu tần mẹ chết, bản thân mẹ cũng thấy xấu hổ nhục nhã. Về tới cổng cậu không thèm đỡ mẹ xuống ngựa, mặc mẹ chặt vật xoay xở, móng tay sắc vô tình sướt qua cổ ngựa, nó đau phi thẳng lên đâm sầm vào chiếc kiệu phía trước.

Kiểu đồ, vú Oanh bên trong chật vật kéo mẹ Thủy ra kêu la thảm khóc. Hình như mẹ vừa đi đâu về, yếm trắng váy đen rất trang nhã, tóc bện gọn gàng cùng dải lụa trắng, cả người cũng trắng bệch nhợt nhạt không chút huyết sắc.

Cậu hai thấy vậy liền bồng mẹ cả về phòng, đến nơi cậu định đặt mẹ xuống giường nhưng mẹ bất chợt ôm siết lấy cậu, mặc vú đồ dành mẹ cứ một mực rúc vào lòng cậu, bật khóc tức tưởi. Cậu không đẩy mẹ cả ra, chỉ thờ dãi ghé tai mẹ ấy nhỏ giọng khuyên nhủ, mẹ Trâm đứng bên ngoài nghe chẳng rõ, chỉ là, trong lòng có chút gì đó gợn gợn.

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86

"Mẹ hai...mẹ hai à? Phải mẹ hai không đấy? Mẹ hai ơi thằng Húng nhốt con trong chuồng ngựa hồi rình lên à, mãi tới lúc tui nó cho ngựa ăn con mới trốn được ra...nhưng con trả thù nó rồi mẹ à, nó bị chìm dưới hồ lâu quá nên xiu, giờ còn chưa tỉnh."

Con Quế mừng mừng tủi tủi chạy tới ôm mẹ hai kể lể, người mẹ ướt át tanh tanh mùi bụi, hai mẹ con dất nhau về phòng. Quế pha sữa dê với nước ấm, cẩn thận trải thêm cánh hoa hồng vào thùng gỗ lớn, nhanh nhẩu báo cáo tình hình ở nhà.

"Mẹ cả vừa đi đưa tang về đấy mẹ à, phó Quán cơ chết, nghe đồn cậu Nguyên với mẹ Thủy là thanh mai trúc mã. Quá tốt mẹ nhỉ? Chớ mẹ cả tư tưởng người khác cậu Lâm lại mang tiếng bị mọc sừng."

Quế còn nhỏ, chuyện tày trời nó có thể nói thần nhiên như không. Mẹ Trâm thì khác, cùng phận đàn bà với nhau, tự dưng thấy thương xót. Mẹ khi xưa mới hay tin chồng tử trận đã chửi muốn sống nữa là mẹ cả, tận mắt tiễn biệt người mình thương về nơi chín suối.

Bởi có chút đồng cảm nên những ngày sau thấy người làm kêu cậu hai thường xuyên qua giúp thầy lang chữa bệnh cho mẹ cả lòng mẹ cũng không phiền muộn nữa. Cậu hay dùng bữa gian bên đó, bàn ăn ở đại sảnh chỉ còn mẹ Trâm nghe mẹ Quyên cầu nhậu.

"Cả cái phủ này chả nhẽ không tìm được ai khác hay sao mà cứ nhất định phải là cậu? Buồn chết đi được, ăn chả ngon miệng gì sất!"

"Ôi cậu đường đường là Võ Trọng Nguyên, cái phủ này làm gì có ai đủ lực để truyền cho mẹ cả như cậu? Với đợt này mẹ bị nặng lắm, thấy vú Oanh bảo cứ ăn vào là nôn ra, nằm mê man suốt, tỉnh dậy thì chẳng nói chẳng rằng như cái xác khô. Hồi ở trường bao nhiêu lần mẹ giúp đỡ cậu, giờ thầy lang nhờ vả nhẽ cậu chối? Như thế nào đáng mặt nam tử hán đại trượng phu?"

Con Thư lạnh lợi phân tích, nó kêu giữa bọn họ có giao tình, nhưng là tình đồng chí, là ơn huệ phải trả, chứ tuyệt nhiên không phải tình cảm nam nữ. Mẹ Quyên gắt gù tán đồng, liếc sang nom mẹ Trâm chửi cái khăn mờ quạ buồn cười dễ sợ, tại tóc tai te tua tơi tả nên phải che đi, đáng đời loại gái quê mà dám tranh chồng với mẹ. Nó bị cậu hất hủi rồi, thi thoảng mẹ rình chỉ nghe tiếng nó với con Quế chuyện trò với nhau thôi.

Ôi chủ nào tở nấy, con Quế hỗn y như con Trâm vậy, dám giả lệnh cậu dìm Húng. Khi tỉnh thằng nhỏ mom mem tới tìm cậu, nức nở xin cậu ra mặt đòi lại công bằng. Cậu thế mà trả cho nó thật, đích thân giúp nó cạo trọc đầu rồi tống thẳng xuống chuồng ngựa. Húng từ đó sống kiếp dọn cỏ, ban đầu ầm ục ghê lắm, hận mẹ hai nhưng sợ bị đuổi nên chẳng dám láo. Nó nghĩ mẹ cũng hận nó, nhưng có bữa gặp nó hỏi thấy mẹ phủ nhận.

"Thôi mày bị thế là đáng đời rồi, mẹ chả thèm chấp nữa."

Phải, đáng đời nó hành xử quá phận, đáng đời mẹ được cậu cưng mà không biết điều, chỉ suốt ngày gây sự. Mẹ lấy thằng khác ẻ rằng giờ này đang vác cái mặt sưng húp rưng rức chạy về quê rồi, đâu ra có chuyện vẫn đường hoàng ở phủ Trần thủ làm bà hai? Cậu suy cho cùng, vẫn chẳng thể buông bỏ!

Đêm đêm mẹ treo vào căn phòng kín, mò mẫm qua đường hầm đi tới phòng cậu, chỉ là cứ đứng thôi chứ làm gì có gan đẩy cửa. Mẹ nhớ cái hôm cậu mẹ ở ngoài sông về, sau khi tám chuyện với Quế mẹ kêu nó ra ngoài trước, bên trong mẹ tự mình tắm rửa. Một lát mẹ nghe tiếng bước chân chậm chậm, bàn tay ai đó ghì mạnh lên bờ vai mảnh khảnh của mẹ.

"Mẹ và cậu Minh? Nói tôi nghe!"

Cậu quát lớn, mẹ run cầm cập, nói năng lung tung mất kiểm soát.

"Tôi...tôi uống rượu...tôi say mất...tôi sai rồi...xin cậu...tôi sai...lần sau có chết tôi cũng không dám...xin cậu đừng đuổi tôi...van cậu..."

Mợ khóc lóc nài nỉ, ánh mắt cậu cay đắng nhìn mợ, cậu hỏi.

- "Tôi mới đi một tháng, mợ đã say bí ti không biết trời đất là gì, vậy những năm tôi xa nhà, mợ ăn nằm với tất cả bao nhiêu thằng? NÓI!"

- "Không có...không có đâu...chỉ có duy nhất một lần này thôi. Tôi thề độc, tôi mà nói sai sét đánh tôi đen thui, tôi biết thân tôi không gột được nữa...tôi biết cậu hai giận...hay cậu hai phạt tôi cho nguôi ngoai...tôi kêu tội nó đập tôi chục trượng nhé? Hai chục? Hay ba chục?"

Thấy cậu không phản đối nên mợ định nhồm dầy đi chịu đòn, tiếc rằng, còn chưa kịp đứng lên đã bị cậu đẩy xuống. Mợ ngã ngửa, chới vói trong thùng nước lớn, cậu giật mình đưa tay toan đỡ mợ, khổ cái là mợ hiểu nhầm ý cậu nên thôi giãy dụa, nhắm nghiền mắt cam chịu.

- "Cậu muốn chìm chết tôi hả? Không cần cậu bản tay, tôi tự kết liễu, nếu tôi chết đổi lại cậu hai hả lòng hả dạ thì tôi nguyện ý."

Mợ cương quyết tự nín thở, cậu giận tím mặt, chẳng còn cách nào khác đành phải nhảy vào trong cùng mợ, lúi đầu mợ ra khỏi mặt nước, đập lưng vỗ má bắt mợ thở. Mợ ho sặc sụa, cậu với chiếc khăn lớn bọc mợ gọn ghẽ, vác mợ trên vai rồi quăng vào giường, điên tiết răn đe. - "Khi nào tôi muốn, tôi tự tay bóp chết mợ, hiểu chưa?"

- "Tôi...tôi hiểu."

Mợ lí nhí đáp, gò má bị cậu nhá mạnh, phải mất mấy ngày mới hết bầm. Con Quế chê mợ ngốc, nó kêu đáng nhẽ mợ nên bảo mợ bị cậu Minh gài bẫy, gian dối một chút có sao? Đàng này mợ chọc cậu giận phùng phùng như thế khéo kiếp này cậu chả thêm nhìn mặt mợ nữa đâu. Quả thật sau đó cậu không sang phòng mợ nữa, có tình cờ gặp thì toàn tránh, nhưng nếu cho lựa chọn lại mợ vẫn thành thật thôi, mợ gạt ai thì gạt, chứ riêng với cậu thì chả dám đùa toa phét lác đâu.

Mợ từ giờ sẽ ngoan, sẽ giúp cậu quán xuyên nhà cửa. Mợ cả bệnh rồi, cậu bận chuyện trên trấn, mợ Quyên chỉ thích hái hoa bắt bướm, chạy nhảy lêu lổng nên toàn bộ công việc nhà do mợ hai lo, sợ cái gương thằng Hùng nên dầy tớ nghe lời mợ rậm rập.

Mợ hai không giống mợ cả đứng chỉ tay năm ngón, từ nhỏ cò, xói đất, tới nấu cơm cho lợn, thấy tội nó làm chưa năng suất mợ đều nhảy vào chỉ bảo tận tình khiến cho bề dưới có cảm giác gần gũi. Tuy nhiên về mặt quyết toán các khoản thì mợ lại khá chậm, học chăm chỉ mà mới nhận được hết mặt chữ thôi, sổ sách chất đống mợ xem chỉ tổ hoa mắt chóng mặt chứ sao giải quyết được, đành bảo quản gia cất đi đợi mợ Thủy khỏi ốm.

Giờ mới rõ mợ Thủy giỏi quá trời, đàn bà con gái nhưng tầm nhìn rộng lớn ngang đấng nam nhi, các bà vợ quan khác có đất đai bạc ngàn toàn bỏ hoang hoặc xây dinh thự lớn, mấy ai biết quy hoạch như mợ cả? Trồng gì xong thu hoạch cũng nhiều vô kể, nhà ăn không hết sẽ đem bán, tiền thu hồi phần rót vào kho phần cho người nghèo.

Mợ hai thấy mình chỉ tháo vát chân tay thôi, còn về cái đầu thì thua xa mợ cả. Hồi chưa mợ bu Trinh ăn gì mà mợ ngu dừ vậy nhỉ? Mợ thờ dài thườn thượt, thần thờ ra vườn lượm cà pháo, vật được non nửa thùng thì thằng Thông, phó quản gia chạy tới hỏi chuyện.

- "Mợ hai, ba yến hạt giống cải thìa ban sáng đưa tôi là mợ nhận?"

- "Ừ, mợ nhận, là do mợ Thủy đặt tháng trước."

Mợ kiểm giấy đặt hàng của mợ cả có biên nhận của bên giao trong túi áo tứ thân đưa cho nó, thằng bé vội đưa cho cha, quản gia Thứ. Ông vội xem đoạn hoành hốt thừa gửi.

- "Ôi chết toi, cái này không phải nét chữ của mợ cả, nhưng sao mợ xuất những năm trăm quan đưa tội nó?"

Mợ Trâm hơi hoảng, thật thà đáp lời.

- "Tại...tại họ kêu giống cải thượng hạng từ cung đình...ông xem kỹ chưa?"

- "Kỹ rồi mợ, thấy chất lượng kém quá chừng tôi đã nghi nghi, với cải vàng cải bạc cũng không có cái giá cắt cổ vậy đâu mợ, mợ bị lừa rồi mợ ơi!"

Ông Thứ khổ sở cảm thán, con Thứ nghe chuyện hay lao về méc mợ ba. Mợ sướng, xông tới vừa lớn tiếng bắt mợ Trâm đền tiền vừa xia xoi.

- "Các cụ dạy cầm có sai, nhiệt tình cộng NGU dốt ý, chính là phá hoại."

- "Tôi...tôi xin lỗi...tôi đền..."

- "Tiền đâu mà đền? Nom cái thân mợ xem, chít khăn như bà già tám mươi, giờ đem ra lầu xanh bán chắc gì đã hốt nổi trăm quan?"

Biệt phủ lại được phen nhốn nháo, cậu hai từ trấn đường về thấy âm ỉ liền ghé qua vườn cà. Mợ Quyên phấn khởi tường thuật, quản gia Thứ nói y hệt như vậy, chỉ có điều thái độ từ tốn hơn. Thằng Thông lén nhìn mợ Trâm e ngại, cậu hai làm quan chưa lâu nhưng tiếng thơm lan xa, cậu mình bạch ai ai chả biết, cha mợ Thủy cậu còn chả nể huống chi mợ Trâm? Hệt như nó dự đoán, cậu phân xử rất rõ ràng.

- "Nội trong bảy ngày mợ hai không bù được năm trăm quan thì tổng kho phủ."

Bạn đang đọc truyện *Làm Dầu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 87

Mới vừa nãy còn có vài đứa bấu môi chắc mẫm cậu sẽ bao che mợ, thì thật ca thán với nhau rằng đời bất công, gièm pha mợ hai đủ kiểu, nay thấy cậu hai chả thiên vị ai thì tự dung kẻ hầu người hạ trên dưới đều trề trồ thần phục. Mợ ba hả hê kinh khủng, mợ cô ngân nga thật dài, thật cao, thật chua.

- "Ôi Trâm ơi Trâm, chuẩn bị về quê với bu đi nha Trâm!"

Mợ Trâm ngứa tai dễ sợ. Về quê? Quên đi, mỡ dầy mà húp. Mợ bỏ công cua cậu biết bao ngày tháng từ thuở thiếu nữ, dồn bao tâm huyết mới hơ ắm được cái hồn đá lạnh như băng ấy, về thế nào được mà về?

- "Quyên khỏi dặn, còn tẩn bầy ngày thì chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu."

- "Áy, ngốc, giờ cứ gói ghém áo quần rồi chap tời lên đường có phải hay không? Vừa được cái tiếng mợ bỏ cậu vừa đỡ nhục vì bị cậu tống khỏi phủ."

Gớm mợ ba, nói nhăng nói quạ hồ danh con gái nhà quan. Gái bỏ chồng dân làng cười chê thôi mặt thôi mũi chứ tốt lành gì mà kêu được cái tiếng?

Khi xưa ở thôn mợ, có vài đứa hề giận chồng chuyện nhỏ xúu thôi cũng ngúng nguẩy xách đồ về nhà mẹ đẻ, kiểu muốn dằn mặt thằng chồng, cho nó nhớ nhưng đau khổ xong tói đồ dành năn nỉ. Nhưng hồi ôi, đời có phải mợ đâu? Về được dăm bữa nửa tháng nó đã nước ngay con khác, thầy bu không chịu nổi miệng đời cay nghiệt nên đành dắt sang nhà thông gia trả người, đến khổ!

Bu mợ tất nhiên chả như người khác, nếu mợ lỡ dại chắc bu chứa chấp mợ như đợt chứa con Trang thôi. Nhưng mợ trâm trừ những lúc bông bột sốc nổi ra thì khi bình tâm suy nghĩ thấu đáo thấy thương bu nhiều lắm, bu già rồi, mợ đâu còn mười ba mười bốn mà làm cái trò con nít ranh hại bu ban ngày ra đường phải cúi gầm mặt, đêm về lên lau nước mắt?

Mợ nhất định sẽ sống sao để bu tự hào về mợ. Sáng nay ngu nên bị lừa, sau này rút kinh nghiệm không phạm sai lầm nữa, sổ sách năm nay xem chưa hiểu thì cố gắng tiếp tục học chữ học tính toán, đợi năm sau thông thạo. Làm vợ Trần thủ xứ Đoài thôi chứ gì? Rồi mợ sẽ làm thật tốt cho coi!

- "Cái loại quê một cục, mắc ớn à!"

Mợ Quyên tiếp tục dè bịu, mợ Trâm bực mình đáp trả.

- "Ừ, đây quê đấy. Quê thì sao? Quê cơ mà là mợ hai nhé, còn đằng ấy tiểu thư khuê các hẳn hoi mà lại làm mợ ba thôi à?"

Có người tức tím mặt, có người định xô thêm một tràng nữa cho bỏ ghét nhưng bị cậu lờm lờm nên thôi, lầm lũi đem thúng cà pháo xuống nhà kho cất. Con Quế tình cờ liếc qua thấy cậu hơi cười tủm, trùi mền nom theo bóng mợ. Nó sốc, tại nó tưởng cậu bực mợ chứ? Con bé ngây người một lúc mới ba chân bốn cẳng chạy theo mợ, ngắt nổi mợ chả chịu tin. Mợ rù nó ra giếng rửa chân tay sạch sẽ thơm tho cùng nhau sang thăm mợ Thủy.

- "Này, tôi có việc cần năm trăm quan gấp, mợ cho tôi vay được không? Từ giờ tôi sẽ chi tiêu dè xèn, thi thoảng ra chợ buôn bán lật vật nữa, đảm bảo trả đủ cho mợ trong vòng ba tháng."

- "Mợ cần nhiều tiền vậy làm gì?"

Mợ Trâm phân trần đầu đuôi câu chuyện, mợ Thủy gượng dậy sai vú Oanh lấy ra chiếc hộp chứa bảy thỏi vàng ròng, kêu chỗ này bết cũng ngần ấy tiền, mợ cất đi đợi hôm cậu hỏi đem nộp là được. Mợ Trâm mừng huyênh cảm ơn rối rít, nán lại hàn huyên đôi chút, mợ Thủy còn yếu nên chẳng nói được nhiều, cơ mà có một câu khiến mợ Trâm bồn khoăn ghê lắm.

- "Kỳ lạ thật, đơn đặt hàng chỉ mình tôi với chủ nông trang biết."

Đêm về, mợ Trâm cứ thao thức mãi, nếu đúng là như vậy, phải chăng người lừa mợ có quan hệ với nhà đó. Gà gáy canh năm mợ đã tò mò bật dậy quần khăn kín mít, áo quần rách rưới lên xuống dưới nông trang kia quan sát. Mợ trốn trong bụi rậm rình mấy ngày liên tiếp, thuộc mặt gần hai chục đứa người làm mà không thấy thằng nào giống thằng bán cái cho mợ. Chiều ngày thứ sáu, ngay cái lúc mợ thất vọng nhất, đang định lủi thủi quay về thì nghe giọng ông chủ than vãn.

- "Có khổ tôi không cơ chứ? Hạt giống cải thìa loại xấu thì bị trộm mất, loại tốt thì một hết thế này sao mà giao đúng hạn cho phủ Trần thủ được đây? Chi e phải đền đồng tiền thì toi."

- "Ôi dào, khỏi lo, để sai cậu Dậu đến nói khó, đảm bảo không mất một cắc."

Bà vợ thủ thi an ủi, ông chồng cảm kích vô cùng, kêu đầy tớ sang nhà cậu Dậu, mợ Trâm thấy nghi liền bám theo. Ôi làng nước ơi, ngoài quả râu quai nón ra thì cái mặt nó giống y sì đúc cái thằng bán cải, ừ giờ ừ, chính nó đấy! Mợ ghim mảy rồi con ạ, giờ mợ về gọi hội tấn chết mảy. Bầy thằng to cao lực lưỡng nhất phủ Trần thủ được triệu tập, ngày thường chỉ quanh quẩn ở nhà chẻ củi xách nước, giờ có việc cần vận động cơ bắp dăm ra hơn hờ phần

chấn hấn. Thăng Dậu ấy thế mà hèn, mặt hơi sưng sưng đã khóc lóc xin tha, nó thương chị gái nên giúp thôi chứ có được xu nào. Cái loại chị bất lương, mợ Trâm lôi đưa nhỏ đến hỏi tội bà chủ nông trại, bà trốn quanh mãi, đến khi bị dọa lôi lên trần đường mới nức nở khai báo do thua bạc nên làm liều.

Ông chồng choáng váng muốn học máu, ông lấy tiền dành dụm trả cho mợ Trâm, mợ nom ông trối vợ vào gịo lợn, đánh cho như từ rồi nhất quyết sai người đem đi bán mà sòn hết cả gai ốc. Ngẫm cái lúc cậu điên mợ, nhưng thấy mợ sắc nước ho liên tục vẫn lấy khăn bọc mợ, vỗ lưng cho mợ, bắt chọt mắt mợ đỏ hoe.

Mãi khuya mợ mới về tới phủ, việc đầu tiên là qua chỗ mợ Thuý. Trong vườn mầu đơn bạt ngàn, đèn lồng treo xen kẽ toả ra thứ ánh sáng mơ hồ, mợ Thuý ngồi đoan trang trên chiếc ghế tựa, cậu hai đứng bên cạnh, chỉ tay lên ngôi sao sáng nhất trên nền trời trong vắt.

- "Cậu Nguyên ở đó, cậu ấy sẽ luôn dõi theo tiểu thư."

Mợ Thuý nhìn theo ngôi sao kia, chưa xót có, tiếc nuôi có, ăn năn có. Chỉ là, tại sao ánh mắt mợ ấy nhìn cậu hai, lại có chút gì đó giống ánh mắt cô Hoàng Anh khi xưa đến thế? Mợ bản thân quay người tìm vú Oanh trả vàng rồi lặng lẽ về. Trong phòng bọn nó đã chuẩn bị sẵn nước ấm rải cánh hoa thơm ngát, mợ hài lòng khép cửa, thả hồn theo hơi nước nghi ngút. Cả ngày mệt mỏi nên mợ ngủ gà ngủ gật, mãi tới lúc nghe giọng nói trầm trầm mới giật nảy mình.

- "Ngày mai đem cây trâm này tạm giao cho quản gia, bảo đây là đồ trước kia phú ông cho mợ, đây là ngọc quý, đáng giá ít nhất hai ngàn quan."

Mấy thằng đầy tớ nhọc quá nên chặc lăn quay ra ngủ rồi chứ chưa báo cậu chuyện mợ đã lấy lại đủ tiền. Cậu ngồi cạnh chiếc bàn lớn, đang chăm chú xem tập giấy luyện chữ của mợ, sắc mặt có chút nhợt nhạt. Làm quan tham thật sướng, ăn chơi phê phờn suốt, chứ như cậu hai nghiêm mình và cầu toàn quá đâm vất vả. Vụ lớn vụ bé cứ chắt thành chồng như núi trên trần đường, những việc nhỏ dù có giao cho bề dưới nhưng đến cuối cậu vẫn xem lại, thành ra bận rộn tới ngày.

Cậu được dân chúng tin tưởng mợ tất nhiên phổng mũi, nhưng cũng xót cậu chẳng kém. Vết xước trên tay kia khiến lồng ngực mợ nhói đau. Mợ nhưn người với váy áo, thất vọng đây yếm rồi rón rén chạy tới bóp vai cho cậu.

- "Cậu hai thi thoảng có nhọc thì ghé qua đây, tôi chăm cậu, nha!"

Chính là cái giọng này, cái giọng thò thè bùi bùi, cái điệu bộ xun xoe nịnh nọt, cái mặt phụng phịu dễ ghét. Một vài cánh hoa nhỏ vẫn còn vương trên lớp da thịt mịn màng của mợ, mùi hương thoang thoang nhưng sức sát thương thì vô cùng lớn. Bàn tay cậu vô thức đưa lên chạm lưng mợ, mợ bạo gan ôm lấy cậu, cảm nhỏ ghì sát trên đầu cậu, lòng mợ xốn xang khi cặp lông mày dày rậm ấy cọ cọ trên xương quai xanh mảnh khảnh.

Những giọt nước từ mái tóc chưa khô không ngừng thấm xuống ướt thẫm yếm đào, qua lớp vải mỏng manh, cánh môi cậu chạm tới nơi nào đó tròn trịa đầy kêu gọi. Tim mợ mềm nhũn, khoé mắt rung rung, ập ứng hỏi cậu.

- "Cậu hai hết bức tôi rồi phải không? Hay còn giận cơ mà vẫn thương ý, chẳng nỡ xa tôi, tôi chỉ cần nhìn qua là biết, cây trâm đó do chính tay cậu khắc."

Mợ xúc động quá nên trót lỡ lời, tự dưng thấy mình đại gần chết, đang yên đang lành gọi chuyện cũ, châm lại ngọn lửa ngàn ngút trong lòng cậu làm chi không biết? Cậu rất nhanh lại giống cậu thường ngày, đẩy mợ ra, lạnh lùng bảo.

- "Tôi đâu có rảnh như mợ."

- "Ôi dào, nói xạo, tay bị dùi đâm chảy máu còn chối. Nhìn này, đường nét không quá tinh xảo nhưng rất thân thuộc, giống hệt cái vòng đá quý của tôi. Mà nói thật tôi không rảnh đâu nhé, tôi bận bù lu bao việc luôn!"

Mợ lạnh lợi phân tích, đoạn lượm ngay chiếc trâm ngọc, thích thú bỏ vào túi. Mợ còn định lấy thuốc xoa cho cậu, nhưng cậu không chịu, tỏ rõ thái độ chán ghét mợ, mặc kệ mợ năn nỉ i ôi đêm nay ở với mợ vẫn cương quyết về phòng, trước khi đi còn bỏ lại câu xanh rờn.

- "Ừ, mợ bận. Bạn uống rượu với trai."

- "Cậu cũng bận ngắm mầu đơn trong đêm mà."

Mợ lúng búng trong miệng, nói lí nhí nhỏ xú à, tiếc rằng cậu nghe không sót một từ. Mợ trách nghe hay lắm, thử hỏi đàn bà chốn này có ai như mợ? Mới ngày nào cùng ai kia mằn nhau say sưa, bữa nay đã tỉnh bơ hờn chồng.

- "Tôi nói mợ nghe, ngắm mầu đơn hay thực được là việc của tôi, mợ khỏi cần nhần, bởi mợ chẳng đủ tư cách!"

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88

Làm dâu nhà phú ông đã đi được gần 9/10 chặng đường, chúng ta đang ở những khúc cua cuối cùng, chúc mọi người tháng 12 vui về!!!

Ôi dồi ôi bu Trinh ơi là bu Trinh hồi! Sao bu lại có đứa con gái đàn độn đến vậy hả trời? Thốt ra câu nào hồng việc câu đấy mới ngu chứ, hại cậu giận đen mặt, hằm hằm bỏ đi mà chả thèm sập cửa lối tắt.

Mợ lau qua mái tóc, khoác thêm chiếc áo rồi đánh liều chạy theo. Qua gian bên đó, mợ ngồi thụp xuống góc tường, trốn đằng sau tấm rèm cửa cho cậu khỏi biết. Thi thoảng mợ hé ra ngó trộm thấy cậu cứ lúi thúi một mình, tay cầm chiếc khăn uyên ương khi xưa mợ thêu giặt giặt vò vò, áo quần vẫn vút đầy trong giỏ, từ hôm giận mợ có cho mợ động vào đâu, trè con ghê lắm.

Mợ khẽ mỉm cười, phúi váy đứng dậy đem đồ qua giếng giặt sạch sẽ, xong xuôi chui vào chỗ cũ đã thấy cậu đang duyệt tấu sớ từ các huyện gửi lên. Mợ buồn ngủ rử rượi, ngáp ngắn ngáp dài, đằng xa vang vang tiếng cậu.

- "Khuya rồi, mợ về phòng đi!"

Mợ giật bắn, cậu biết mợ trốn trong đây từ hồi nào vậy? Lâu chưa? Sao bây giờ mới đuổi? Đuổi thật không hay giận nên nói lấy? Chịu, phải thử mới rõ được. Mợ làm bộ yếu đuối bò vào gầm bàn, ôm chân cậu nũng nịu.

- "Nhọc muốn xỉu, chả bước nổi nữa ý, cậu kêu tui nó qua khiêng tui về."

Nếu cậu ngứa mắt thật, cậu nhất định sẽ sai lính tới khuân đi, tại lần trước nghe đồn mợ Quyên bị tổng cổ như vậy mà. Lần này mợ Trâm đội mải chả thấy động tĩnh gì thì mừng rơn cọ cọ mặt vào đầu gối cậu, lim dim nhắm nghiền mắt.

Cậu tưởng mợ buồn ngủ thật nên cúi xuống vòng tay qua lưng mợ, xóc mợ dậy rồi bồng về giường, giường của cậu đó. Mợ đoán thế vì đoạn đường rất gần, cậu nằm xuống cùng mợ nhưng xa cách lắm. Mợ đánh giá bộ bị mộng du khua chân múa tay loạn xạ xong đổ rạp vào lòng cậu.

Mợ tỉnh cả rồi, cậu mà đẩy ra mợ sẽ mộng du thêm lần nữa.

Nhưng không, cậu nằm im mới cứng chứ! Thậm chí lúc cậu quay người, mợ còn cảm nhận được cánh môi họ khẽ chạm nhau, chắc vô tình thôi nhưng mợ run khùng khiếp. Cậu nghịch nghịch mấy lọn tóc lôm chôm của mợ, chậm rãi bảo.

- "Khi xưa bị địch dùng giáo đâm thẳng vào ngực, tôi cũng không thấy sao cả. Bởi tôi biết, ở nhà còn mợ đợi tôi. Bởi tôi nghĩ, dù như nào mợ cũng vẫn thương tôi ...còn bây giờ..."

Cậu chỉ giải bày có nhiều đó thôi, đoạn lượn tay qua áo cẩu eo mợ. Cậu hai tính trâm, nói được vậy là nhiều, nói tới đó là mợ hiểu sơ sơ rồi. Ruột gan mợ nẫu nê tê tái, muốn giải bày để cậu thấu lòng mợ nhưng lại sợ vượt mắt khoanh khắc ám áp này nên giấu nhem để khi khác.

Chỉ là, kiểm chẳng nói thì dễ, kiểm không roi nước mắt lại khó! Thấy cậu vỗ vỗ bên gò má, mợ nhanh trí nức nở mè nheo.

- "Có con hồ đuổi theo tôi, nó muốn ăn thịt tôi, cậu hai ở đâu về cứu tôi với."

Cậu thế mà tin sái cổ, kéo mợ sát hơn, hôn nhẹ lên những giọt nước mắt của mợ, dịu dàng trấn an.

- "Ngoan, đừng sợ, tôi bắt nó rồi."

Lòng mợ ngọt ngào lắm. Thi ra cậu hai không ghét mợ nhiều như mợ tưởng, chắc bức vụ kia nên trước mặt còn dè chừng giữ khoảng cách với mợ thôi.

Sáng hôm sau cậu đã dậy sớm luyện võ, còn mợ chạy vù vù về phòng lấy tiền, lúc mợ đồng đặc trình bày chiến tích với cả đại gia đình, kẻ hầu người hạ vỗ tay trầm trồ ngưỡng mộ, mợ liếc nhìn cậu mong được khen ngợi, khổ nỗi cậu chỉ lờ mờ mợ thôi. Mợ tủi thân quay đi, được một lúc nhớ lời con Quế mếc nên đột ngột ngo lại, tình cờ bắt gặp cậu đang dõi theo mợ, khoé môi hơi cong lên, mợ chột cười ngáy ngốc.

Cậu hai thật biết làm bộ nha! Mợ biết thừa rồi ý, để mợ tính coi, coi làm sao cho cậu hết giận sạch sành sanh đây? Từ giờ mợ không gây sự, ngoan ngoãn giúp cậu quán xuyến nhà cửa đâu ra đấy, liệu cậu có động lòng không nhỉ? Mợ Thuý mấy bữa nay sắc mặt đã khá hơn, thi thoảng cũng ra ngoài cùng mợ thưởng trà.

- "Nét kia viết sai rồi, viết lại đi!"

- "Ừm...mợ chỉ tôi vậy không sợ sau này tôi giỏi hơn mợ à?"

Mợ Trâm hồn nhiên thắc mắc, mợ Thuý tìm tìm lắc đầu. Mợ Trâm lại tiếp tục đem sổ sách ra nhờ mợ Thuý dạy cho cách kê khai tính toán. Mợ Thuý hơn hẳn ông quan gia Thứ, nói năng lưu loát mạch lạc, giảng giải tới đâu mợ Trâm hiểu liền tới đó. Ngày qua ngày hai mợ vừa đốc thúc người làm, vừa trò chuyện linh tinh, mợ Thuý kể mợ Trâm chuyện ở phủ Thái phó vô cùng nghiêm ngặt, từ nhỏ đã phải học tam tông tứ đức, đi nhẹ nói khẽ cười duyên, sai một chút thôi cũng bị phạt. Mợ Trâm nghe cảm thông lắm, cứ nghĩ con gái nhà quan ăn sung mặc sướng, ai dè phạm là con người sống trên đời này, ai cũng có nỗi khổ riêng.

Mỗi lần nói chuyện với con Quế mợ Trâm lại nhắc đến mợ Thuý nhiều hơn, rằng mợ dạy mợ Thuý đan giỏ, mợ ấy đan khéo quá trời. Mợ dạy mợ Thuý chum thịt mắm tép, vú Oanh hỏi cậu hai có ngon không, cậu hai gật đầu. Một tiểu thư như mợ Thuý lại thích la cà cùng mợ, học hỏi mợ cái này cái kia, thật quá dễ thương đi!

Quế tỉnh ý nhận xét, mẹ đã không coi mẹ Thủy chỉ đơn giản là mẹ cả nữa rồi. Hình như nó nói đúng, xưa ở quê có bu Trinh, Trang, mẹ Chi, các dì các thím để buồn đưa, từ ngày xuống trần một mình mẹ lẻ loi lắm. Con Quế đầu sao phận người làm, thái độ khép nép kính cẩn, còn mẹ Thủy thì khác, mẹ ấy không kênh kiệu như mẹ Quyên, hai người bằng vai phải lứa tối ngày thủ thi tâm tình.

- "Mẹ Trâm, thẳng trước thầy tôi cho tôi miếng ngọc bội phượng hoàng nhìn thích mắt lắm, tôi kêu người đúc thêm miếng nữa rồi, hôm nào đem qua tôi với mẹ cùng đeo."

Mẹ thừa nhận, mẹ cảm động.

Mẹ thừa nhận, mẹ Thủy đứng bên cậu hai, trai tài gái sắc xứng đôi vô cùng.

Có một ngày nọ, cậu xuống huyện thị sát từ sớm, chiều muộn mới về phủ. Các mẹ cùng ra đón cậu, mẹ Quyên, mẹ Trâm vui đến mức chẳng giấu được nụ cười trên môi. Riêng mẹ Thủy vẫn giữ thái độ điềm tĩnh đúng mực, nhưng khi cậu vừa xuống ngựa, mẹ cả lại dịu dàng tiến tới, khẽ nhón chân nhặt lấy chiếc lá khô rơi trên vai cậu, cẩn thận giúp cậu phui qua lớp bụi bẩn ở vạt áo. Xong xuôi, mẹ nhanh chóng lùi lại, e lệ cúi đầu nhường cậu đi trước, gò má vẫn còn hơi ửng hồng.

Mẹ Trâm quan sát một hồi chợt thấy mình tắc trách, làm vợ cậu ngần ấy năm nhưng hiếm khi mẹ đối xử với cậu tình tế như vậy. Hồi ở quê nhiều bận mẹ cứ chực cậu đi núi về là nhảy lên ôm vai bá cổ, đu bám quần quít hết cây tầm gửi, mẹ neho kêu nhớ cậu, bắt cậu kiêng ra chỗ này, đòi cậu vác qua chỗ kia mà vô tâm quên rằng cậu còn đang mệt.

Mẹ Thủy bây giờ, không chỉ âm thầm chăm sóc cậu mà còn hỏi han dân tình thế sự, những điều mà chắc kiếp sau mẹ nghe mới hiểu. Mẹ thờ dài xuống bếp nấu cơm chiều cùng tụi nó, một lát có đứa gọi.

- "Mẹ ơi mẹ cả bảo mẹ qua nhà kho học cách ghi sổ, với mẹ ấy có cái gì cho mẹ ý."

Chắc là ngọc bội phượng hoàng rồi, mẹ Trâm lật đật quay người. Éo le thay, chẳng có miếng ngọc nào cả, cũng chẳng có mẹ Thủy, chỉ có ánh nến bập bùng cháy chiếu rọi gương mặt anh trai mẹ ấy, hần như hồ đối lao tới ôm hôn mẹ.

- "Đề Trâm đợi lâu rồi. Nghe nói Trâm mong tôi lắm phải không? Đừng trách tôi nhé, bạn tôi vừa mới qua đời nên tôi để tang nó, tháng sau tôi hứa sẽ đem kiệu tới rước Trâm về làm bà năm."

- "Cậu khùng à? Nói nhăng nói quấy, buông tôi ra!"

- "Trâm đừng giấu nữa, tôi biết cả rồi. Trấn thủ lạnh nhạt khiến Trâm buồn tủi, Trâm ngày đêm thương nhớ tôi, trong mơ cũng gọi tên tôi, tôi xót lắm."

Mã cha thằng nào hay con nào bom đều hại mẹ, mẹ mà biết mẹ giết không tha. Nhớ nhưng cái chó gì cơ chứ? Trong mơ gọi tên? Thật sự là mơ rồi! Loạn thật rồi! Trớ trêu ở chỗ mẹ càng đẩy cậu Minh càng tưởng mẹ ngại, cố sức ôm thật chặt. Mẹ điên tiết giãy giụa kịch liệt, chỉ mong nhích được ra chỗ để dao gần đó, với lấy một cái chém thẳng cha này tan xác đi, rồi tính sao thì tính.

Tiếc rằng, mẹ còn chưa ra kịp, cửa nhà kho đã bị mở toang.

Cậu hai sững sờ nhìn mẹ, mẹ Quyên cắn phần chỉ trích mẹ. Mẹ Thủy thì sững sờ không nói lên lời. Mẹ Trâm liền thoáng phân trần sự việc, mẹ cả ngơ ngác quay sang nhẹ nhàng nói.

- "Tôi... thực sự tôi không hề nhấn mẹ hai, nhưng chắc còn nhiều ân tình, cậu đừng vội trách mẹ ấy."

- "Phải đó, sắp giờ cơm chiều rồi ai mà thêm nhấn nhủ nữa chứ. Chắc chắn mẹ hai nhớ trai nên lén lút hẹn hò. Kinh thật, mần nhau ở đâu không mần, mần ngay trong nhà kho mới hoành tráng, chưa đầy một năm mà mẹ cầm lên đầu cậu cả đóng sừng thế này, thật nể phục cái độ trơ trên của mẹ!"

Mẹ ba bĩu môi xia đều, cậu Minh nhân cơ hội thương lượng mong cậu hai nhường vợ, mẹ Trâm một mực không chịu, mẹ Thủy nhỏ nhẹ khuyên cậu có gì bình tĩnh giải quyết, mấy người nói qua nói lại một hồi thì nghe cậu hai quát lớn.

- "Trừ mẹ hai thì tất cả cắt hết!"

Giọng điệu đầy uy lực của người từng cầm binh quyền, ai dám kháng lệnh? Khi nhà kho chỉ còn hai người, mẹ đã rất cố gắng để giải thích, nhưng cậu không nghe, cánh cửa bị đóng sầm lại, con dao nhọn nhất, bén nhất được rút ra, vút thẳng về phía mẹ.

- "Đâm tôi trước, rồi thoải mái theo hần!"

Lời lẽ của cậu, có sao chưa chất đến thế? Ánh mắt cậu nhìn mẹ, vì đâu tang thương như vậy? Lần này mẹ không sai, mẹ không có gì khuất tất với trưởng nam nhà Thái phó, mẹ cũng không theo ai cả, tại sao cậu không chịu tin mẹ? Lỗi lầm cũ chưa nguôi ngoai, hiểu lầm mới lại bắt đầu chất chồng. Rốt cuộc mẹ phải làm sao? Mẹ có nên móc hết ruột gan mình ra cho cậu coi? Mẹ đau đớn cầm lấy cán dao, nhưng không phải chìa về phía cậu, mà là ghì sát lên cổ mình.

- "Bỏ xuống ngay!"

Mặc cậu dọa sẽ quăng mẹ xuống sông, mẹ vẫn hiên ngang lớn giọng.

- "Cậu đứng yên đó cho tôi. Cậu dám bước một bước tôi dám cứa một đường "

Sắc mặt cậu tái nhợt, không còn cách nào khác đành phải nghe theo mẹ. Xưa ở chiến trường từng bị bắt sống, cậu cũng chưa một lần thoả hiệp. Vậy mà nay, mẹ hai, người nhỏ xíu, cao không tới vai cậu, cậu lại bắt lặc.

- "Giờ cậu có dũng tãi lên nghe tôi nói không thì bảo?"

Cậu gật đầu, mẹ chẳng ngờ có thể khồng chế cậu dễ dàng như vậy, khí thế phùng phùng xả một thôi một hồi, trình bày rành mạch từ lúc mẹ nấu canh thiên lý cho cậu thơm ngon ra sao đến lúc vào kho bị cậu Minh ôm rồi mẹ đẩy mẹ đạp cậu ấy như nào, đoạn mẹ hùng dũng kết luận.

- "Cậu hai...à không đúng...Võ Trang Nguyên...Thống chế...Trần thủ xứ Đoài...tóm lại bả quan lớn, ban nầy tôi bị kẻ xấu hại, mong quan suy xét kỹ càng. Mà kẻ cả tôi sai thì quan phạt tôi, mắc mớ gì kêu tôi đâm chổng tôi? Chổng tôi có mệnh hệ gì thì tôi sống được à? Hay giờ đề tôi chết ngay và luôn tại đây cho quan vừa lòng?"

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

Điên quá nên to mồm bắt cháp với cậu vậy thôi chứ mẹ có khủng đầu mà đang yên đang lành đi kết liễu đời mình? Nom cậu kia, mặt trắng bệch như trời sập đến nơi, nom mắ cười để sợ. Mẹ được nước càng tỉnh táo, cơ mà gào nhiều quá nên khản cổ, vừa khát vừa nhọc. Đã vậy nhà kho lại chả sạch sẽ gì cho cam, rom rạ bọ chét đầy rẫy hại mẹ ngứa ngáy khó chịu, thế rồi mẹ chỉ hơi lơ đãng một chút đã bị phản công ngay tức thì.

Không hổ danh Võ Trang Nguyên, chỉ một viên sỏi cũng có thể khiến đối phương giật bắn mình, vô thức đánh rơi con dao xuống đất. Giờ mẹ đã hiểu lý do cậu thẳng trợn, cậu nhảy bèn ghé lăm. Mẹ cũng hiểu vì sao cậu giận phùng phùng tiến tới bóp cổ tay mẹ đau điếng.

- "Thân đàn bà mà lại đi thách thức chồng, phạm làm dân nhưng lại hỗn xược với quan, phép tắc quăng đi đâu rồi? Nếu hôm nay quan lớn là Thái phó thì cái mạng của mẹ còn giữ được không?"

Cậu nghiêm túc cảnh tỉnh, mẹ ngăn người đâm chiều suy ngẫm. Mẹ công nhận mình hành xử bốc đồng, nhưng suy cho cùng vẫn âm ức nên oà khóc nức nở.

- "Tôi sai rồi, tôi xin lỗi cậu hai. Cũng tại tôi oan ức ý, tôi thương cậu hai nhất trên cái cuộc đời này, thà rằng tôi tự đâm tôi còn hơn đâm cậu."

Riêng xét về khả năng mè nheo nịnh hót thì khó kiếm ai hơn được mẹ, hai mắt long lanh chớp chớp tỏ vẻ uỷ khuất xong lại rụi đầu vào ngực cậu phụng pha phụng phịu. Nước chảy mãi rồi đá cũng phải mòn, cậu không kiềm được đưa tay xoa nhẹ đôi gò má mẹ, khẽ hắng giọng.

- "Đi theo tôi."

Mẹ dạ rõ ngoan, bám mép áo cậu lững thững đằng sau. Lúc đi ngang qua bếp thấy cái đĩa hại mình đang nhón nhờ tám chuyện liền bức xúc mếc cậu. Cậu sai người kêu nó qua chỗ cậu mẹ, mẹ điên tiết mắng xối xả, bé Cẩm sợ tái mặt, run rẩy quỳ xuống bảm bảm.

- "Con...con...con được cậu Minh cho thôi bạc, cậu ấy bảo con giúp cậu truyền lời rằng mẹ Thủy cần kiếm mẹ Trâm. Mà cậu Minh là anh trai mẹ Thủy nên con tưởng thật...con van con lạy cậu mẹ tha cho con...đừng đuổi con, tội nghiệp con...con không còn nơi nào đi cả..."

Mẹ Trâm mắc tậ nóng nảy sồn sồn nhưng tính tình phôi bò dễ quên, thấy cái Cẩm có vẻ thật thà nên thôi bỏ qua. Cậu hai thì trái ngược, nó vẫn bị phạt trừ nửa tháng lương, đặc biệt cậu Minh đang ngồi chơi xơi nước với em gái tự dưng lính từ đâu xông tới khiêng cậu ném ra khỏi phủ.

Mẹ Quyên thờ phào nhẹ nhõm, chính mẹ bịa rằng mẹ Trâm thương nhớ cậu Minh, đứng sau giật dây kích bác ông anh họ, đợi khi ông ấy lừa được mẹ hai liền sai người tới mếc cậu, đoạn tỏ vẻ hoảng hốt chạy theo bom đầu. Tuy rốt cuộc công mẹ thành công cốc nhưng cũng may chưa bị phát hiện. Trước tranh chổng với mỗi cái đĩa què mùa thô kệch đã đủ một mối rồi, giờ thêm cả đại tiểu thư đòi các yêu kiều, mẹ nhọc tâm ghê.

Sự đời trở trêu, dùng một cái cậu Nguyên ngóm củ tỏi, bà vú Oanh già đau già đón rồi còn thích lo chuyện bao đồng, tối ngày ra sức vun vén.

- "Cậu hai ăn thử canh gà nhé, mẹ cả đích thân nấu đó cậu."

Một nồi canh đã là gì? Bát đĩa cậu dùng đều do mẹ ấy tự tay lau đó, bám theo mẹ Trâm hỏi chuyện xưa cũ của cậu hai suốt thôi, người chả bị rôm sảy gì sắt cơ mà hay đồ mặt ghê lăm, mong cậu quan tâm bỏ xừ đi được nhưng cứ giả bộ đoan trang, mẹ đây biết thừa, rõ làm màu! Con Thư nom mẹ Quyên thờ dài ừ rữ liền nhanh nhẩu giành ưu thế.

- "Cậu dùng thử món cải thìa xào đi ạ, công sức của mẹ ba đó cậu."

- "Công gì ý Thư nhỉ?"

Con Quế bừa bãi xối, Thụ bị dồn vào thế bí, cuống quá hoá ngu.

- "Gớm, mợ ba không đi tè thì lấy đâu ra nước cho các người bón ruộng? Ruộng không bón thì lấy đâu đất tốt cho rau này mầm? Rau không này mầm được thì hái đâu ra lá để xào?"

Nó càng nói càng thấy mình chỉ lí, phân tích hăng say đến mức không hề hay biết mợ ba mặt đen kìn kịt, con Quế ôm cột nhà nghiêng ngả bò toài, vú Oanh đau thắt ruột vì cười nhiều, mợ Thuý thường ngày rất xem trọng thể diện mà cũng không nhin nổi, tùm tùm lấy khăn che miệng. Cậu hai nhệ buong đũa rồi bàn, mợ hai hí hửng bám theo cậu rù rê.

- "Đêm nay qua phòng tôi nhé!"

Cậu lắc đầu, mợ tiu nghiu dỗi hờn.

- "Kê, tôi đợi cậu. Canh tư cậu mà không qua tôi đập đầu vào gối tôi nín thở xong tôi chết cho cậu coi, cậu không thương tôi nữa thì tôi cũng chả thiết sống!"

Ừ, mợ vừa dọa cậu đấy, thì sao nào? Cậu chẳng đánh chẳng đuổi mợ đâu, cùng lắm cậu mắng hoặc phạt quỳ chứ gì, mặc xác, mợ chả sợ, lẽ lười trêu cậu rồi lủi về phòng tắm rửa. Thực tình ban nãy buồn buồn nên nói nhăng nhít vậy thôi, đâu ngờ canh ba vài khắc mợ đang thần thơ thêu thùa đã thấy bóng dáng quen thuộc.

Sang chỗ mợ mà thần nhiên giải quyết sổ sách trên trăn, coi mợ như không khí vậy hử? Ghét dễ sợ! Mợ lo phòng tối hại mắt cậu nên lật đặt đứng dậy châm thêm mấy ngọn đèn, thấy vai áo cậu bị bong chỉ liền dịu dàng đứng bên cạnh tỉ mẩn khâu vá, thi thoảng lại ghé sát vào cổ cậu thì thầm chuyện này chuyện kia.

Ban đầu mợ thăm phục khả năng tập trung của cậu, tại mợ nói hoài nhưng cậu cứ lặng thinh, sau để ý mới tá hoả, cậu hai đang cầm trong tay tờ giấy trắng. Mợ chớp mắt lia lịa, cố xem đi xem lại, quả thật tờ giấy đó nửa chữ cũng không có. Luồn xong mũi kim cuối cùng, mợ lên cười gian, đoạn làm bộ yếu đuối.

- "Thôi xin phép cậu hai tôi đi nằm trước nhé, vừa nãy bị vấp ở thềm cửa chả biết có bị trật khớp hay không mà cái chân nó nhức quá trời!"

Dứt lời, mợ cố ý bước chân cao chân thấp, tập tễnh cất giò đồ may vá rồi lại chuệch choạng rẽ qua giường trùm chăn kín mít. Chưa đầy một nén nhang mợ đã nghe tiếng bước chân tiến về phía mình, có người luồn qua chần chập lấy chân mợ vịn vịn bầm bầm. Cái huyết chi lạ lừng ghê, lúc đau điếng lúc nhồn nhột, hại mợ suýt bị lộ tẩy. Cậu tiếp tục xoa nắn đều đều, lòng bàn chân mợ ấm dần, dễ chịu lắm. Lát sau mợ thấy cậu chủ động nằm sát cạnh mợ, lách qua mảnh vải mỏng ngậm lấy xương quai xanh khẳng khiu, giọng điệu ní non.

- "Đừng thương ai hơn tôi!"

Ngọt ngào len lõi từng ngõ ngách trong tim, mợ ngượng ngừng tháo dây yếm rồi ôm cậu thật chặt, quả quyết khẳng định từ thuở xa xưa làm vợ cậu, mợ chưa từng thương ai hơn cậu, mãi mãi chỉ là của mình cậu.

Mợ xoa lưng cậu, dịu dàng vỗ về cậu, cậu nhận ra mợ đã thức, nhưng cậu chỉ biết cười khỏ. Giả như trên đời có trận đánh nào mà mợ hai đứng đầu bên địch, có lẽ cậu sẽ đầu hàng luôn, khỏi đánh mất công, vì không sớm thì muộn cậu cũng sẽ thua mà thôi. Hơi ám từ mợ mạnh hơn bất cứ loại mê dược nào, khiến cậu quỵn luyến chẳng thể rời, nụ hoa chum chim đầy những dấu hôn của cậu, nơi sâu thẳm nhất trong mợ bị bàn tay kia khiêu khích đến bần rần. Mợ tưởng như có ai đó vừa quăng mình xuống hố sâu không đáy, cứ rơi mãi mà chẳng biết bấu víu vào đâu, cho đến khi nghe tiếng đập cửa rầm rầm.

- "Mợ hai...bầm mợ hai...con Quế đây mợ...mợ ơi nguy rồi...mợ ba không đâu lại trèo lên ngọn cau làm loạn, tội nó tìm mãi chẳng thấy cậu. Mợ Thuý ngoài đó khuyên can chả được, kêu con tìm mợ qua một chuyến."

- "Mợ biết rồi, mợ qua liền!"

Mợ hai đánh tiếng cho người làm mà thẹn muốn độn thổ, luống cuống bật dậy vắn tóc chút khăn gọn gàng, cậu hai giúp mợ thắt lại dây yếm, mợ triu mến nhìn cậu cười cười rồi vội vã chạy ra ngoài. Mợ Thuý nom thấy mợ rồi rít hỏi han.

- "Hai mợ có cãi nhau gì không mà mợ ấy sồn sồn lên thế?"

Ôi cái thì cái suốt cơ mà làm gì tới mức quẫn bách như vậy? Suốt ngày lên mặt tiểu thư sang chảnh ấy thế mà nông nổi, gặp khó khăn phải bình tĩnh giải quyết chứ, âm ỉ hại cả nhà đang đêm cũng phải bỏ dậy đốt đuốc sáng trưng, đến khò!

- "Gọi cậu đi, cậu không ra tôi không xuống!"

Mợ Thuý kiên nhẫn dỗ dành, vú Oanh chán quá kiếm ít hướng dương chia cho kẻ hầu người hạ, bọn họ cùng mợ Trâm trải cái chiếu ngay ngoài vườn, tùm nồm tùm ba chơi chuyện. Mãi tới canh năm người mà mợ Quỳn mong đợi mới rẽ qua, mợ bắt đầu sụt sướt nghẹn ngào.

- "Cậu hai, từ ngày rước tôi về cậu chả chịu sang phòng tôi, tôi buồn lắm, tôi lao xuống ao tôi chết cho cậu coi. Cậu không thương tôi nữa thì tôi cũng chả thiết sống!"

Mợ Trâm đang cần hướng dương tự dung sừng sò, câu này nghe quen quen? Á à, mợ biết rồi nhá, dấm trộm bài của mợ, lão nháo thật! Mợ Quyên vừa mức nở thảm thương vừa tí hí mắt lươn liếc xuống bên dưới. Chẳng phải đồ gái quê như mợ Trâm dùng chiêu này thành công rực rỡ hay sao? Mợ đây con gái Chương cơ chứ hề thua kém?

Tiểu thư Thực Quyên chết vì bị chồng hất hủi, còn ra thể thống gì nữa?

Phen này cậu có mười cái lá gan cũng chẳng dám liều!

Thấy cậu lừ lừ tiến tới, hội bà tám phui váy khép nép khom lưng xếp hàng. Mợ ba lòng lâng lâng mừng thầm, rộng lượng kêu nếu cậu trèo lên đưa mợ về phòng, dành thời gian bên mợ thì mợ sẽ tha thứ cho cậu, bằng không từ nay cậu mợ âm dương cách biệt.

Trần thủ xứ Đoài trăm ngâm nghe mợ trình bày hết, đoạn trăm trăm hạ lệnh.

- "Bay đâu! Đem dao ra đây!"

Kẻ hầu người hạ kẻ nào kẻ nấy tái xanh mặt mày, con Thư lấp bắp hỏi cậu cần dao làm gì? Nó nghe cậu thần nhiên bảo.

- "Chặt cau, tận dụng gỗ đóng quan tài!"

Mợ ba suy sụp đến mức trượt chân ngã thật, may chưa ngã xuống ao mà chỉ lao vào đồng rom thôi. Mợ Trâm lăm lăm chèn mợ Quyên ngọc, có bắt chước cũng không xong, được cái đáng thanh thoát hơn mợ thôi chứ của trai thì thua xa mợ.

Vú Oanh nom điệu bộ tự tin của mợ hai chẳng được thiện cảm cho lắm, cái thứ gì đâu vợ lẽ mà ngang nhiên tranh chồng với vợ cả. Cậu hai thì cứ âm thầm dung túng cho mợ hai, vú chả hiểu cái con nhà quê này có điểm gì hấp dẫn nữa, mãi cho tới một tuần sau đó, khi cậu hai bị lính bắt giải tới kinh thành, thấy mợ Trâm tới nhờ cậy mợ Thủy vú mới hiểu được phần nào.

- "Cậu không bao giờ bòn rút lương bổng của lính đâu, mợ tin tôi đi. Tôi xin mợ đó, mợ quen biết rộng rãi mợ cứu cậu giúp tôi, đừng để quan trên chém cậu. Coi như tôi van tôi lạy mợ, cậu mà qua ải này mợ muốn tôi làm trâu làm chó gì tôi cũng chịu."

- "Ôi chao mợ làm gì mà nghiêm trọng thế? Mợ xin mợ Thủy như vậy thì mợ cũng nên hiểu cho mợ ấy, thân làm mợ cả, sinh trưởng nam trước cho cậu là trọng trách, mợ có thương tình thì uống giúp tôi bát thuốc này."

Vú Oanh mặc cả, con Quế run rẩy ngăn mợ Trâm nhưng mợ gạt tay nó, bung bát uống liền một hơi. Giao dịch của mợ với mợ Thủy coi như thành công, mợ Thủy nhất định sẽ cứu cậu, lòng mợ nhẹ bằng, mợ bước được vài bước thì ngã lảo ra đất bất tỉnh. Con Quế la toáng lên, mợ Thủy sai vú Oanh bịt miệng lói nó vào buồng trong, đoạn mở toang cửa kêu khóc thảm thiết.

- "Người đâu! Mợ hai xảy ra chuyện lớn rồi, mau gọi thầy lang tới cứu mợ, mau lên, mợ hai có mệnh hệ gì thì cậu về cậu chém chết tụi bay!"

Bạn đang đọc truyện *Làm Dâu Phú Ông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.